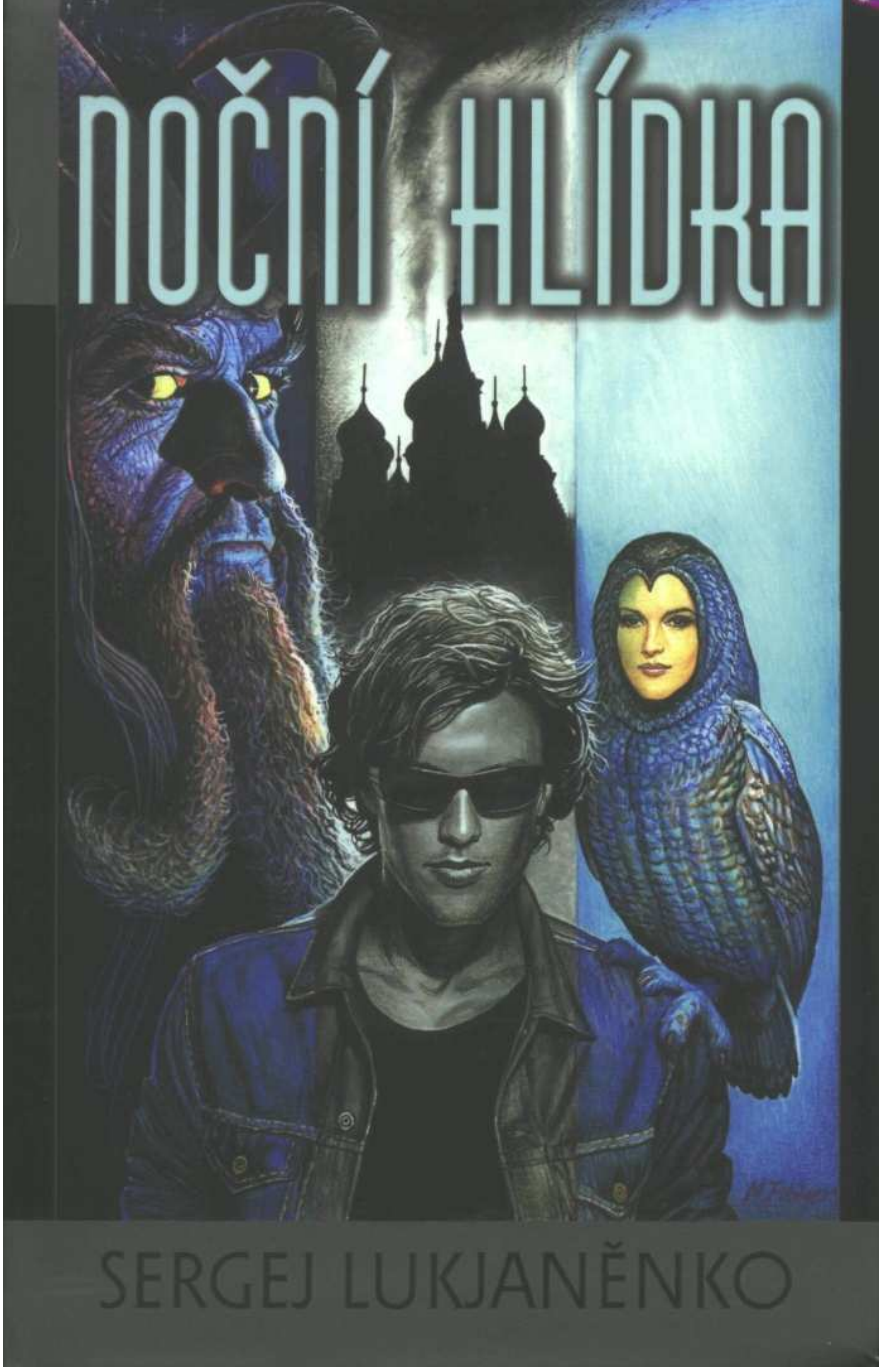

NOČNÍ HLÍDKA
SERGEJ LUKJANĚNKO

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Noční hlídka

© 1998 by Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Translation © Libor Dvořák, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80–7254–671–6 (Triton)
ISBN 80–7203–686–6 (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3
www.argo.cz

NOČNÍ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO

TRITON
ARGO

Tento text byl k šíření schválen jakožto napomáhající věci Světla

Noční hlídka

Tento text byl k šíření schválen jakožto napomáhající věci Tmy

Denní hlídka

Příběh první

Náš osud

Prolog

Eskalátor se plazil pomalu a s námahou. Co se dá dělat – je to stará stanice. Zato vítr se betonovým tubusem prohánět ostošest – čechral vlasy, nafukoval kapuci, vnikal až pod šálu a snažil se každého srazit dolů.

Vítr si nepřál, aby Jegor vyjel nahoru.

Vítr prosil, aby se vrátil.

Bylo to s podivem, ale nikdo kromě něj si toho vichru zřejmě nepovšiml. Lidí tu bylo pár – kolem půlnoci bývá stanice prázdná. Několik jich sjíždělo po vedlejších schodech dolů a na těch Jegorových taky nebyl skoro nikdo – jedna postava před ním, dvě či tři za ním. To bylo všechno.

Až na ten vítr.

Jegor vrazil ruce do kapes a ohlédl se. Už takové dvě minuty, od okamžiku, kdy vystoupil z vlaku, se nemohl zbavit pocitu, že se na něj upírá čísi pohled. Ten pocit nebyl děsivý, spíš uhrančivý a bodající jako injekční stříkačka.

Úplně dole na jeho eskalátoru stál vysoký muž v uniformě. Nebyl to policista, ale voják. Pak jakási žena s ospalým dítětem, které se jí drželo za ruku. A ještě jeden muž, tentokrát mladík v oranžové bundě a s CD–přehrávačem. Vypadal, že taky spí vestoje.

Nic podezřelého. Dokonce ani pro mladého kluka, který se domů vrací až příliš pozdě. Jegor znovu pohlédl vzhůru. Tam se o chromované zábradlí nad eskalátorem

opíral policista a bez zájmu mezi hrstkou nočních cestujících vyhlížel nějakou snadnou oběť.

Opravdu – nikde nic, co by stálo za řeč.

Vítr do Jegora šťouchl naposledy; nechal toho, jako by pochopil, že další boj je beznadějný, a smířil se s tím. Chlapec se ještě jednou ohlédl a rozběhl se po schodišti, jehož kovové stupně nahoře přecházely do roviny. Bylo třeba si pospíšit. Vlastně nevěděl proč, ale bylo to třeba. Ještě jednou ho nesmyslně a poplašně píchlo u srdce a po celém těle přeběhlo lehké mrazení.

To ten vítr.

Jegor proběhl pootevřenými dveřmi stanice a lezavý chlad na něj zaútočil s novou silou. Vlasy, které měl po koupání ještě mokré (fén v bazénu nefungoval) mu na hlavě okamžitě zledovatěly. Jegor si co nejhlouběji do čela přetáhl kapuci, bez zaváhání proběhl podél řady stánků a vnořil se do podchodu. Tady nahoře bylo lidí mnohem víc, ale neklid ho stejně neopouštěl. Aniž by zvolnil krok, se opět ohlédl, ale nešel za ním nikdo. Paní s chlapečkem zamířila k zastávce tramvaje, mladík s přehrávačem zastavil u stánku s alkoholem a zkoumal láhve, zatímco ten voják z metra ještě ani nevyšel.

Chlapec šel podchodem a neustále přidával do kroku. Odkudsi se k němu linula hudba – tichá, sotva slyšitelná, ale podivuhodně příjemná. Jemný zpěv flétny, ševelení kytarových strun, a k tomu zvonkohra xylofonu. Ta hudba ho někam zvala, nutila ke spěchu. Jegor se vyhnul partě, která se hrnula proti němu, a předběhl sotva klopýtajícího, do veselá ožralého chlápka. Všechny myšlenky mu z hlavy téměř vyvanuly a on již skoro běžel.

Ta hudba ho volala.

Do motivu už se vplétala slova – zatím nesrozumitelná, příliš tichá, ale neobyčejně mámivá. Jegor vyběhl z podchodu ven, na okamžik zůstal stát a lačně polykal studený vzduch. K zastávce zrovna přijížděl trolejbus. Stačilo se jednu stanici svézt a bude skoro doma…

Pomalu, jako by mu nohy ochrnuly, vykročil k trolejbusu. Ten na něj několik vteřin čekal, ale pak se automatické dveře zaklaply a vůz zvolna odplul. Jegor se za ním tupě zadíval – hudba byla stále hlasitější a už zaplavovala celý svět, od půlkruhovité fasády hotelové výškové budovy až k panelové krabici na kuřích nožkách, tedy k domu, kde Jegor bydlel. Ta hudba ho vybízela, aby šel pěšky. Po jasně osvětlené třídě, jíž zatím ještě pořád kráčelo plno lidí. Od vchodu do jejich domu ho dělilo sotva pět minut.

K hudbě to ale bylo ještě blíž…

Po nějakých sto metrech ho budova hotelu přestala krýt před fičícím větrem. Do tváře ho uštkl ledový závan, který mámivou melodii skoro přehlušil. Chlapec se až zapotácel a několikrát se zastavil. Okouzlení zmizelo, zato se znovu navrátil onen pocit něčího utkvělého pohledu, tentokrát již smíšený se strachem. Otočil se. K zastávce zrovna dorazil další trolejbus. Ve světle pouličních lamp se mihla jasně oranžová větrovka. Ten, co s ním jel po eskalátoru, šel za ním. S očima stále stejně ospalýma, ale nečekaně rychle a soustředěně, jako by se zaměřil přímo na Jegora.

Chlapec se rozběhl.

Hudba zazněla s novou silou a protrhla i clonu větru. Teď už by porozuměl i slovům…, jenže on raději nechtěl.

Nejrozumnější by v tuto chvíli bylo pokračovat po hlavní třídě, podél zavřených, ale jasně osvětlených

obchodů, ve společnosti pozdních chodců a na dohled uhánějících aut.

Jegor ale zabočil do průjezdu. Hudba ho volala právě tam.

Tady byla skoro tma, jen u stěny se tiše hemžily dva stíny. Jegor je viděl jako v mlze, tlumeně prozářené mrtvolným namodralým světlem. Byl to mladý pár – oba přiodění jen velmi lehce, jako by nebylo dvacet stupňů mrazu.

Hudba zahřímala naposled, pronikavě a vítězoslavně. Pak utichla. Jegor cítil, jak mu ochabuje celé tělo. Byl zpocený od hlavy až k patě, jen stěží se držel na nohou a nejraději by se býval posadil rovnou na kluzkou, zmrzlým blátem pokrytou zem.

„Hezoučkej…," pronesla tiše dívka. Měla vyhublý obličej s vpadlými tvářemi a velmi bledou pleť. Živé se zdály jen oči – černé, obrovské a uhrančivé oči.

„Tak snad něco necháš…, aspoň trošičku…," pousmál se mladík. Byli si podobní jako bratr a sestra – ne rysy tváře, ale čímsi nepostřehnutelným, co spolu měli společné, jakoby přehozené přes hlavu v podobě uprášeného poloprůsvitného závoje.

„Myslíš tobě?" Dívka se na okamžik přestala dívat na Jegora a pohlédla na mladíka. Jegor se alespoň zčásti zbavil strnulosti, zato ho zaplavil strach. Otevřel ústa, ale vtom se jeho oči setkaly s pohledem mladíkovým a on nedokázal vykřiknout. Připadal si jako zavinutý do promrzlé gumové fólie.

„Na, tady máš!" vyprskla trochu posměšně. Pak očima zabloudila zpátky k Jegorovi a vyšpulila rty, jako by vysílala vzdušný polibek. A pak tiše pronesla již známá slova, přesně ta, která se vkradla do šalebné melodie.

„Pojď sem…, pojď ke mně…"

Jegor stál bez pohybu. K útěku neměl sil – i přes všechnu tu hrůzu, přes křik, který se mu dral z hrdla a přitom v něm zároveň vázl. Naštěstí ale zatím dokázal alespoň stát.

Kolem průjezdu právě prošla žena se dvěma obrovskými vlčáky na vodítkách. Pomalu, jakoby zbrzděně, jako pod vodou, jako by se Jegorovi zdála v děsivém snu. Koutkem oka Jegor zaznamenal, jak sebou psi škubli, snad ve snaze vtrhnout do průjezdu, a v jeho duší se zrodila bláhová naděje. Psi zavrčeli, ale tak nějak nejistě, s bázlivou nenávistí. Žena se na okamžik zastavila a podezíravě pohlédla do průjezdu. Jegor ten pohled zachytil – byl naprosto lhostejný a prošel jím, jako by byl vzduch.

„Tak jdeme!“ škubla za vodítka a psi úlevně přiskočili zpět k jejím nohám.

Mladík se tiše zasmál.

Žena chvatně vykročila dál a zmizela z dohledu.

„On ke mně nejde!“ zvolala vrtošivě dívka. „Tak se na něj podívej – prostě nejde!“

„Musíš přitlačit,“ poradil stručně mladík. „Jen se uč!“

„Tak pojď! Pojď ke mně!“ pronesla tentokrát velmi naléhavě. Jegor stál sotva dva metry od ní, ale pro ni bylo z jakéhosi důvodu důležité, aby tu vzdálenost překonal on sám.

A chlapec pochopil, že už nemá sil vzdorovat. Dívčin pohled ho držel v takových pružných poutech – ta slova mámila a on nebyl s to jim odolat. Věděl, že nikam chodit nemá, ale stejně už první krok učinil. Dívka se usmála a mezi rty se jí zatřpytily rovné bílé zuby. Dál už jen řekla:

„Sundej tu šálu.“

Zase se neubránil. Roztřesenýma rukama si shodil kapuci a šálu si stáhl, aniž by ji rozvazoval. A vykročil vstříc těm volajícím černým očím.

S dívčinou tváří se cosi dělo. Spodní čelist povisla, zuby se najednou daly do pohybu a zakřivily se. V ústech se zaleskly teď už nelidské tesáky.

Jegor učinil ještě jeden krok.

Kapitola první

Tahle noc nezačínala zrovna dobře.

Probudil jsem se, sotva se smrklo. Ležel jsem, díval se, jak ve štěrbinách mezi žaluziemi tají poslední záblesky světla, a zauvažoval. jsem na lovu už pět nocí, a pořád nic. A dnes mi štěstí nejspíš taky přát nebude.

V bytě byla tma, radiátory sotva topily. Jediné, co mám na zimě rád, je, že se rychle stmívá a v ulicích je málo lidí. Jinak bych se ovšem nejradši na Moskvu už dávno vykašlal a odtáhl někam na jih – do Jalty nebo do Soči. Právě k Černému moři, a ne na nějaké daleké ostrovy v cizích teplých oceánech – mám totiž rád, když všude kolem člověka zurčí rodná řeč…

Jsou to samozřejmě pitomé sny.

Zatím je ještě moc brzy, abych odtáhl k jihu na zasloužený odpočinek.

Protože jsem si ho zatím nezasloužil.

Telefon jako by čekal, až se probudím – pak ale hned ohavně naléhavě začiřikal. Nahmátl jsem sluchátko a mlčky, bez jediného slova ho přiložil k uchu.

„Antone! Ozvi se!“

Mlčel jsem dál. Larisin hlas je věcný a soustředěný, ale už hodně unavený. Však taky nejspíš celý den nespala.

„Mám tě spojit se šéfem?“

„Nemáš,“ broukl jsem.

„Jak chceš. Teď ses vzbudil?“

„Jo.“

„Co dneska – jako obyčejně?“

„A stalo se něco nového?“

„Ne, nic.“

„Máš tam něco k snídani?“

„Něco se snad najde.“

„Dobře. Tak zlom vaz.“

To přání bylo mdlé a nepřesvědčivé. Larisa ve mě moc nevěřila. A šéf nejspíš taky ne.

„Díky,“ odpověděl jsem přerušovanému tónu již zavěšeného sluchátka. Zvedl jsem se z lože a vykonal exkurzi na záchod a do koupelny. Pak už jsem si málem vymáčkl pastu na kartáček, ale uvědomil jsem si, že jsem si zbytečně pospíšil a znovu vše odložil na okraj umyvadla.

V kuchyni byla naprostá tma, ale světlo jsem samo sebou nechal zhasnuté. Otevřel jsem dveře lednice, v níž mezi potravinami mrzla vyšroubovaná žárovka. Podíval jsem se na kastrol, v němž vězel cedník. V cedníku se válel kus poloroztálého masa. Cedník jsem vyjmul, kastrol si přiložil k ústům a učinil první doušek.

Pokud si někdo myslí, že prasečí krev je chutná, tak se mýlí.

Vrátil jsem kastrol se zbytky scezené krve na místo a vypravil se zpět do koupelny. Matná modrá žárovka jen stěží rozháněla tmu. Zuby jsem si čistil dlouho a zuřivě, ale nakonec jsem nevydržel, znovu se odebral do kuchyně a z mrazáku si přihnul ledové vodky. V břiše jsem teď neměl teplo, ale rovnou horko. To je panečku soubor pocitů – mrazivo na zubech a horko v žaludku!

„Ty sám jsi…,“ zahájil jsem žlučovité poselství na adresu šéfovu, ale včas jsem se zarazil. Ten koneckonců vycítí i nevyslovenou kletbu. Zamířil jsem do pokoje a

začal pomalu sbírat poházené kusy oděvu. Kalhoty se našly pod postelí, ponožky na okně a košile neznámo proč visela přes masku Čchoenovu.

Starokorejský král na mě zíral poněkud nesouhlasně.

„Radši pořádně hlídej," broukl jsem na něj, ale vtom se znovu naléhavě ozval telefon. Hopsaje pokojem po jedné jsem našel telefon.

„Tys mi něco chtěl, Antone?" zajímalo mého neviditelného společníka.

„Nikoli prosím," poznamenal jsem chmurně.

„Nono. Tak bych snad ještě dodal něco jako ‚čekám na vaše rozkazy, Vaše Blahorodí'!"

„Nečekám. Co naděláš… Vaše Blahorodí."

Šéf se na chvilku odmlčel:

„Ale stejně tě prosím, abys vzniklou situaci nebral na lehkou váhu, Antone. Dobře? Ráno tě v každém případě čekám s hlášením. A… zlom vaz."

Ne že bych se snad zastyděl, ale první podráždění přece jen pohaslo. Vrazil jsem mobil do kapsy a otevřel skříň v předsíni. Chvíli jsem přemítal, čím dovršit bojové vystrojení a vyzbrojení. Ve výbavě jsem měl několik novinek, které mi za poslední týden věnovali kamarádi, ale nakonec jsem se rozhodl pro běžný standard – příslušně univerzální a zároveň příslušně kompaktní.

Tak – ještě přehrávač. Sluch ke své práci naprosto nepotřebuju, zato nuda je nepřítel víc než zákeřný.

Než jsem vyšel na chodbu, dlouho jsem se díval ven špehýrkou. Na schodišti nikdo.

Takhle tedy začínala další noc.

Asi šest hodin jsem jezdil metrem, bez ladu a skladu přesedal z trasy na trasu, tu a tam si zdřímnul a umožnil tak mozku a smyslům trochu si odpočinout. Nikde nic.

Ačkoli – ledacos zajímavého jsem postřehl, ale to vše byly samé fádní záležitosti pro nováčky. Situace se změnila až kolem jedenácté, když lidí v metru ubylo.

Seděl jsem s očima zavřenýma a už potřetí během tohoto večera poslouchal Manfrediniho pátou symfonii. Cédéčko v přehrávači bylo naprosto šílené – byla to má vlastní směs, v níž se středověcí Italové a Bach střídali s Alisou, Richie Blackmoorem a Piknikem.

Stejně je vždycky zajímavé, která melodie se nakonec kryje s jakou událostí. Tentokrát úspěch čekal právě na Manfrediniho.

Skoro mě to celého zkroutilo – křeč vystřelila od pat až někam do týla. Až jsem cosi sykl, jak jsem tak otevíral oči a spěšně obhlížel celý vagón.

Tu dívku jsem vypíchl hned.

Byla velice mladá a velice milá. V parádním kožíšku, s kabelkou a knihou v ruce.

A nad hlavou se jí vznášela taková černá smršť, jakou jsem neviděl už dobré tři roky!

Asi jsem se musel zatvářit jako šílenec – dívka můj pohled ucítila, podívala se po mně, ale hned se zase odvrátila.

Kéž by ses tak radši podívala nad sebe! Ačkoli proč – černý vír stejně neuvidí. Nanejvýš v sobě zaznamená takový lehký neklid. A jen docela nezřetelně, spíš periferním viděním, nepatrné míhání čehosi nad hlavou…, čehosi jako roj mušek, nebo horký vzduch, tetelící se nad letně rozpáleným asfaltem…

Jenže tahle neuvidí nic. Prostě nic. A bude žít dejme tomu ještě den či dva, dokud neuklouzne na náledí a neupadne tak nešťastně, že rána na hlavě bude rovnou smrtelná. Nebo nevleze pod auto. Nebo někde v průjezdu nenarazí na nůž nějakého debila…, který přísně vzato ani

nebude vědět, proč ji zabil. A všichni budou říkat: „Taková mladá, ta před sebou měla ještě celý život – a všichni ji přitom měli tak rádi…“

No ano. Jistě. Tomu se dá věřit, protože ta tvářička je až příliš hezká a příliš otevřená; je v ní sice únava, ale není v ní zlost. Vedle takové dívky se člověk cítí hned jinak, než jaký doopravdy je. Pokouší se být lepší, což ale dost tíží. S takovými se každý chce spíš jen kamarádit, když tak nepatrně flirtovat a hlavně se jim svěřovat. Do tohohle typu se zamiluje málokdo, ale rádi ho mají všichni.

Kromě kohosi neznámého, kdo už zaplatil černému mágovi.

Černá smršť je ve skutečnosti jev naprosto obvyklý. Kdybych se kolem sebe rozhlédl pozorněji, zaznamenal bych jistě pět či šest dalších takových vírů, jak se vznášejí nad cestujícími. Ty všechny ale byly rozmazané, skoro neviditelné a taky téměř bez rotace. Prostě výsledek toho nejběžnějšího, neprofesionálního prokletí. Kdosi třeba za nositelem takové smršti vyštěkl takové to „Chcípni, potvoro!“. Nebo něco mírnějšího – třeba „Aby tě čert vzal!“ A z temné strany se hned přihnal ten vír, který zbavuje úspěchu a vysává sílu.

Jenže takováhle normální, diletantská a formálně nedokonalá klatba vydrží tak hodinu dvě, nanejvýš den. Její důsledky jsou sice nepříjemné, ale ne smrtelné. To černý rotující trychtýř nad dívkou byl věru plnohodnotný, stabilizovaný, dílo zkušeného mága. Ta dívka to sice zatím nevěděla, ale už byla mrtvá.

Automaticky jsem hrábl po kapse, jenže pak jsem si uvědomil, kde jsem, a na čele mi naskočily vrásky. Proč ty mobily pod zemí nejdou?! jako by jejich vlastníci alespoň občas nejezdili metrem…

Teď jsem se vnitřně štěpil mezi základním úkolem, který bylo třeba plnit, a to i bez sebemenší naděje na úspěch, a dívkou odsouzenou k smrti. Jestli se jí dá ještě pomoci, nevím, ale vystopovat původce černého víru je má povinnost!

A v tu chvíli jsem pocítil další impuls. Tenhle byl ovšem jiný. Nebolel a nepřinesl mi žádné křeče – jen mi vyschlo v hrdle, strnuly mi dásně, ve spáncích mi zapulsovala krev a brněly mě konečky prstů.

Mám to!

Ale proč proboha tak nevhod!

Vstal jsem, protože vlak už brzdil před stanicí. Prošel jsem kolem té slečny a pocítil na sobě její pohled. Dívala se za mnou. Bála se. Černý vír sice neviděla, ale zřejmě v ní vyvolával obavy a nepokoj, nutil ji pozorně sledovat okolí.

Třeba ještě stále žije právě jen díky tomu…

Ve snaze nesetkat se pokud možno s jejím pohledem jsem sáhl do kapsy. Nahmátl jsem amulet – chladivou tyčinku, vysoustruženou z onyxu. Na okamžik jsem zaváhal ve snaze vymyslet něco jiného.

Ne, jiné východisko nemám!

Sevřel jsem onyx v hrsti. V prstech mě začalo bodat, ale pak se kámen, vydávající nahromaděnou energii, citelně zahřál. Ten pocit nebyl klamný, i když tahle změna teploty se exaktně nijak změřit nedala. Měl jsem pocit, jako bych v ruce svíral oharek z táboráku…, oharek, potažený již vychladlým popelem, ale uvnitř stále ještě žhnoucí.

Vysál jsem amulet až do dna – a pak jsem na dívku pohlédl. Černý vír se zachvěl a lehce se naklonil směrem ke mně. Byl tak intenzívní, že jevil zárodky jistého intelektu.

Udeřil jsem.

Kdyby ve vagónu – ale co ve vagónu, v celé soupravě! – byl alespoň ještě jeden jiný, spatřil by oslnivý záblesk, který betonem proniká se stejnou lehkostí jako železem…

Ještě nikdy jsem nezasahoval proti tak složitě strukturované černé smršti. A taky jsem ještě nikdy neužil amuletu s tak silným výbojem.

Efekt byl naprosto nečekaný. Slaboučké klatby, visící nad jinými lidmi, ihned beze stopy zmizely. Postarší paní, která si unaveně mnula čelo, s úžasem pohlédla do vlastní dlaně; krutá migréna jí naprosto nečekaně dala pokoj. Mladík, tupě zírající do černého skla, se náhle zachvěl a jeho tvář se uvolnila – krutý stesk se z jeho očí náhle vytratil. Černý vír nad dívkou odlétl asi na pět metrů stranou, dokonce zpola zmizel mimo vagón, ale svou strukturu neztratil a pak se křivolace vydal zpět ke své oběti.

Tomu říkám síla!

Tomu říkám soustředěnost!

Všeobecně se soudí – i když já sám to nikdy neviděl – že vytlačená černá smršť ztrácí orientaci a pak se přilepí na někoho jiného. To je sice taky dost ošklivé, ale u jiného člověka působí cizí klatba mnohem slaběji a on tak má velmi dobrou šanci jí uniknout.

Jenže tenhle vír se hrnul zpátky, úplně jako pes, ženoucí se na pomoc svému ohroženému pánovi!

Souprava už zastavovala. Naposledy jsem na černý vír pohlédl. Už se znovu usadil nad dívčinou hlavou a rotaci vlastně ještě zrychlil… A já nemohl dělat nic, ale vůbec nic! Dojel jsem totiž na místo, které bylo dnešním cílem mého již skoro týdenního bloudění po Moskvě.

Nevystoupit a jet se slečnou dál jsem nemohl… Šéf by mě sežral zaživa…, možná i v přímém slova smyslu…

Když se dveře syčivě otevřely, vrhl jsem na dívku poslední pohled a kvapně se pokoušel fixovat její auru. Šance najít ji v tak obrovském městě je mizivá, ale stejně se o to budu muset pokusit.

Jenže teď to nejde.

Vyskočil jsem z vlaku a rozhlédl se kolem. Zkušeností s prací v terénu mám opravdu málo, v tom má šéf naprostou pravdu. Jedině že metoda, již zvolil pro mé vyškolení, se mi naprosto nezamlouvá.

Jak já mám krucipísek objevit cíl?

Běžným zrakem jsem viděl lidi, z nichž nikdo nebudil nejmenší podezření. Na nástupišti se tísnilo dost cestujících – však jsem taky byl na Kurské okružní, kde se tísnilo plno lidí z Kurského nádraží, trhovců, kteří zrovna sbalili své stánky, i Moskvanů, kteří tu přesedali na pouť do svých panelových nocleháren na předměstí… Když jsem ale zamhouřil oči, předestřela se mi podívaná mnohem zajímavější – mezi jako obvykle pohaslými aurami se náhle rozhořel čísi vztek, jasně oranžovým světlem zářil páreček, který zcela viditelně spěchal co nejvyšší rychlostí do postele, a mezi tím vším pluly šedohnědě pruhované rozpadající se aury opilců.

Jinak ale ani stopy. Jen sucho v hrdle, brnění v dásních a šíleně bušící srdce. Chuť krve na rtech. A vzrůstající nepokoj.

To vše jsou známky jen druhotné, avšak na druhé straně až příliš zjevné, než abych je mohl ponechat bez povšimnutí.

Kdo to ale je? No kdo?!

Vlak za mými zády se pohnul. Pocit blízkosti cíle nepomíjel, to znamená, že jsme stále jen kousek od sebe.

Mezitím do stanice vjela souprava z protisměru – a já pocítil, jak se cíl pohnul směrem k ní.

Vpřed!

Prokličkoval jsem mezi venkovany, civícími na orientační tabule, na druhou stranu nástupiště a nejdřív se vydal ke konci vlaku. Pocit blízkosti cíle zeslábl. Tak jsem se rozběhl opačným směrem… To je ono…, je to pořád silnější!

Přesně jako v dětské hře „samá voda–přihořívá“.

Lidé nastupovali. Já zatím běžel podél soupravy a cítil, jak se mi ústa plní vazkými slinami, jak mě začínají bolet zuby a jak mými prsty kroutí křeč… Ve sluchátkách řvala hudba:

In the shadow of moon,
She dancing in the starlight
Whispering a haunting tune
To the night…

Pane bože, to tedy sedí! Až neuvěřitelně sedí!

Z čehož nekouká nic dobrého.

Skočil jsem do zavírajících se dveří, na místě strnul a soustředil se na své pocity. Je to zásah, nebo ne? Vizuálně jsem cíl stále ještě nefixoval…

Ale zřejmě jsem zasáhl.

Vlak se řítil po okružní trase a mé rozbouřené instinkty volaly: Je tady! Hned vedle!

Že by zásah byl tak přesný, že jsem uhodl i vagón?

Po očku jsem obhlédl své spolucestující a téhle naděje se vzdal. Nebyl tu nikdo, kdo by byl schopen vyvolat můj zájem.

Nevadí, tak si počkáme…

Feel no sorrow, jieef no pain,
Feel no hurl, there's nothing gamed.
Only love will then remain,
She would say.

Ve stanici Třída míru jsem náhle pocítil, že cíl mizí. Vyskočil jsem ze soupravy ven a vydal se do přestupní chodby. Je to vedle, někde hned vedle mě…

Při přestupováni na radiální trasu začal být pocit cíle téměř mučivý. Rychle jsem si vyhlédl pár hodně pravděpodobných kandidátů: dvě dívky, mladíka a chlapce. Kdo z nich to ale nejspíš je?

Má čtveřice se posadila do stejného vozu. Už to bylo dobré – nastoupil jsem za nimi a čekal.

Jedna ze slečen vystoupila na Rižské.

Pocit cíle nezeslábl.

Mladík se zvedl na Alexejevské.

Výborně! Takže buď druhá slečna nebo ten chlapec.

Dovolil jsem si kradmo na ně pohlédnout. Dívka byla baculatá a růžolící a velmi soustředěně si četla v Moskevském komsomolci. Chlapec byl naopak velmi útlý a křehký – stál u dveří a prstem si kreslil po skle.

Podle mého názoru byla růžolící slečna mnohem… chutnější. Sázel jsem dvě ku jedné, že to bude ona.

Jenže nakonec o všem rozhoduje otázka pohlaví.

Mezitím už jsem zaslechl Hlas. Zatím ještě beze slov, jen takovou jemnou, táhlou melodii. Hudbu ze sluchátek jsem rázem přestal vnímat, Hlas ji velmi snadno přehlušil.

Ani slečna, ani chlapec zatím nejevili žádné známky neklidu. Buď měli oba vysoký práh odolnosti, nebo naopak oba podlehli okamžitě.

Vlak přijížděl k Výstavě úspěchů národního hospodářství. Chlapec odtrhl ruku od skla, vyšel ze soupravy ven a kvapně vykročil po nástupišti. Dívka zůstala ve vlaku.

Proklatě!

Byli od sebe zatím příliš blízko a já nedokázal pochopit, na koho z nich vlastně reaguji!

Vtom se melodie Hlasu naštěstí rozezněla o poznání silněji a začala se do ní vkrádat slova.

Hlas byl ženský!

Vyskočil jsem ze zavírajících se dveří a chvatně jsem se vydal za chlapcem.

Výborně. Lov se blíží ke konci.

Jenže co já si teď počnu s vybitým amuletem. To tedy nemám nejmenším představu…

Lidí tu vystoupilo hodně málo, na eskalátoru jsme se nakonec ocitli jen čtyři, vlastně čtyři a půl. Chlapec úplně vpředu, za ním paní s dítětem, pak já a za mnou ještě jakýsi zmačkaný postarší plukovník. Voják měl auru krásnou, jasnou, celou z ocelově šedých a bledě modrých tónů. V první chvíli jsem si trochu posměšně a unaveně pomyslel, že v nejhorším bych si ho mohl přivolat na pomoc. Přesně tyhle typy podnes přísahají na pojmy jako „důstojnická čest“.

Jenže užitku by z takového starého plukovníka bylo míň než z mucholapky při lovu na slona.

Přestal jsem si tedy lámat hlavu pitomostmi a znovu jsem se zadíval na chlapce. Se zavřenýma očima, abych mohl prozkoumat auru. Výsledek byl skličující.

Obklopovala ho měňavá, poloprůzračná zář, která se chvílemi zbarvovala do ruda, chvílemi do syté zeleně, a pak se zase rozhořela temně modrým světlem.

Vzácný případ. Zatím nezformovaný osud. Rozmlžený potenciál. Může z něj vyrůst velký neřád, nebo se z něj může stát dobrý a spravedlivý člověk, ale stejně dobře se může proměnit v prázdného nýmanda, jakých je na světě přísně vzato většina. Podobné aury jsou obvykle u dětí tak do dvou do tří let, kdežto u těch starších na ně narážíme jen opravdu velice zřídka.

Teď už jsem chápal, proč se Hlas obrací právě k němu. Je to lahůdka, jen co je pravda.

Znovu jsem pocítil, jak se mi ústa plní slinami. Už se to všechno táhlo příliš dlouho, moc dlouho… Díval jsem se na chlapce, na útlý krček pod šálou a proklínal jsem jak šéfa, tak tradice a rituály – tedy všechno to, z čeho se moje práce skládala. Dásně mě brněly a v hrdle mi vyschlo.

Krev má hořkoslanou chuť, ale tuhle žízeň utiší právě jen ona.

Proklatě!

Hoch seskočil z eskalátoru, chvatně prošel vestibulem a zmizel za skleněnými dveřmi. Na okamžik se mi ulevilo. Zvolnil jsem krok a sledoval ho dál – chlapec vběhl do podchodu. Teď už opravdu utíkal, protože ho to nezadržitelně táhlo Hlasu vstříc.

A teď honem!

Přiskočil jsem ke stánku, hodil jsem prodavači dvě mince a ve snaze neukázat zuby procedil skrz rty:

„Za šest, čtvrtlitrovku.“

Uhrovitý mladíček mi zpomaleně – zřejmě se během práce taky zahříval – podal žádané a poctivě mě varoval:

„Hele, vole, vono teda nic moc. Nevotrávíš se, je to Dorochovská, ale stejně…“

„Jasně, zdraví je přednější,“ odsekl jsem. Vodka byla zjevně pančovaná, ale to mi teď dokonce vyhovovalo.

Nejdřív jsem strhl hliníkové víčko z hrdla a pak už v kapse rychle lovil telefon a stiskl tlačítko centrály. Prodavač vytřeštil oči. Už v chůzi jsem si poprvé lokl – vodka skutečně smrděla petrolejem a na chuť byla ještě hnusnější – a to ji za rohem dokonce rozlévali. Rozběhl jsem se k podchodu.

„Prosím.“

Tak tohle už není Larisa. V noci obvykle slouží Pavel.

„Tady Anton. Hotel Kosmos, musí to být hned někde vedle ve dvorech. Sleduju cíl.“

„Chceš tam výjezdovku?“ V jeho hlase zazněl znatelný zájem.

„Určitě. Amulet mám vybitý.“

„Copak?!“

Bezdomovec podřimující uprostřed podchodu ke mně vztáhl ruku, jako by doufal, že mu načatou lahvinku přenechám. Jen jsem kolem něj proběhl.

„Ale ne, to bylo něco jinýho… Hlavně ať sebou hoděj, Pavle.“

„Kluci už jsou na cestě.“

Najednou jsem pocítil, jak mi ústní dutinu proklála rozžhavená jehla. Zatracená práce…

A takhle je to vždycky!

Já nevím, proč ti lidští strážci pořádku vždycky přijdou tak nevhod!

„Seržant Kaminskij,“ zadrmolil mladý policista. „Vaše doklady, prosím…“

Co mi asi tak budou chtít přišít? Že by opilství na veřejnosti? To nejspíš.

Vrazil jsem ruku do kapsy a dotkl se amuletu. Byl sotva vlažný. Ale takováhle lapálie moc nepotřebuje.

„Nejsem tady,“ řekl jsem hlídce.

Dva páry očí, slídící po mně v předtuše snadného úlovku, se náhle vyprázdnily a opustila je i poslední špetka rozumu.

„Jasně, vy tu nejste," opakovali po mě dvojhlasně. Nějak je programovat nebyl čas. A tak jsem na ně vyhrkl první, co mě napadlo:

„Běžte si koupit vodku a odpočiňte si. Ihned. Pochodem vchod!"

Můj pokyn viditelně dopadl na úrodnou půdu. Chytili se za ruce jako materská na procházce a vyrazili podchodem ke stánkům. Když jsem si představil následky svého rozkazu, pocítil jsem lehké rozpaky, ale napravovat situaci už nebyl čas.

Z podchodu jsem vyrazil se skálopevnou jistotou, že už je pozdě. Ale ne, chlapec kupodivu zatím daleko nedošel. Váhavě stál asi sto metrů ode mě. Tomu tedy říkám odolnost! Hlas už zněl s takovou silou, až jsem se divil, že se kolemjdoucí nepouštějí do tance, nebo proč autobusy nezabočují z vozovky na chodník a nevrážejí do toho průjezdu rozkoši vstříc…

Hoch se ohlédl. Asi mě zpozoroval, protože přidal do kroku.

A je to, už ho to zlomilo.

Vyrazil jsem za ním a horečně přemítal, co si teď počít. Nejlepší by bylo počkat na výjezdovku – ta sem nepojede déle než deset minut.

Jenže mezitím to dopadne špatně – myslím pro toho chlapce.

Lítost je věcička věru nebezpečná a tenhle večer jsem jí podlehl už dvakrát. Zpočátku v metru, když jsem výboj použil na zbytečný pokus odstranit černou smršť. A teď znovu, když jsem se vydal za tím mládětem.

Tuhle frázi jsem slyšel už před mnoha lety a pořád jsem s ní nehodlal souhlasit. A vlastně s ní nesouhlasím dodnes, i když jsem se už tolikrát přesvědčil, že hlásá svatou pravdu.

„Prospěch obecný a prospěch konkrétní jen zřídkakdy kráčejí ruku v ruce…“

Jasně, já vím – přesně takhle to je.

Jenže na světě existují pravdy, které jsou nakonec horší než lež.

Vyrazil jsem Hlasu naproti. Asi jsem ho slyšel trochu jinak, než ten chlapec. Pro něj to byla mámivá, čarovná melodie, která zbavuje vůle i sil. Pro mě naopak poplašný zvon, z nějž v těle bouří krev.

Z nějž bouří krev…

Tělo, které jsem celý týden soustavně trýznil, začalo stávkovat. Chtělo se mi pít, ale ne vodu (normální žízeň jsem byl klidně schopen ukojit špinavým městským sněhem), ani alkohol (nádobu s hnusnou kořalou jsem držel v ruce a věděl jsem, že tohle svinstvo mi taky neublíží). Mně se zachtělo krve.

A to prosím nikoli vepřové či kravské, ale výlučně lidské. Zatracený lov…

Tímhle projít musíš, říkal mi šéf. Už pět let trčíš v analytickém oddělení. Nezdá se ti samotnému, že je to trochu moc? Já nevím – možná je to moc, ale mně se to zamlouvá. Koneckonců sám šéf už víc než sto let v terénu taky nepracuje.

Proběhl jsem podél výkladů, zavalených padělanou gželskou keramikou a stejně nepravými značkovými potravinami. Ulicí se hnala auta a občas prošel nějaký pozdní chodec. Což byl taky padělek, taky iluze, jedna z mála faset světa, které jsou lidé schopni vnímat. Ještě že nejsem člověk.

Stále ještě v běhu jsem si přivolal šero.

Svět si povzdechl a rozestoupil se. Do zad jako by mi udeřily letištní reflektory a vykrojily ze tmy dlouhý útlý stín. Stín se lehce vlnil, získával hloubku a prostor a postupně mě vtahoval do sebe – tam, kde žádné stíny nejsou. Pak se stín odtrhl od špinavého asfaltu, postupně se napřimoval a zapružil jako sloup těžkého dýmu. Běžel přede mnou…

Zrychlil jsem, prorazil šedivou siluetu a vstoupil do šera. Barvy světa rázem pohasly. I auta na vozovce jako by v čemsi uvízla a zpomalila.

Blížil jsem se ke svému cíli.

Ještě než jsem vtrhl do průjezdu, připravil jsem se na nevyhnutelnou podívanou. Uvidím tam neživé, zmarněné, vysáté tělo chlapcovo a mizející upíry.

Ale ukázalo se, že jsem to stihl.

Hoch stál před mladou upírkou, která už vycenila tesáky, a pomalu si stahoval šálu. Teď se určitě ničeho nebojí, protože Hlas lidské vědomí dokonale přehluší. Nejspíš už se těší na první dotek ostrých blýskavých tesáků.

Hned vedle stál upíří mladík. Okamžitě jsem pochopil, že v téhle dvojici je vůdčím principem on – to on dívku inicioval, on ji naučil na lidskou krev. A ze všeho nejhorší na tom všem bylo, že měl moskevský registrační cejch. To je ale dobytek!

Zato mně hned podstatně přibylo šancí na úspěch…

Oba upíři se otočili ke mně, a to dost zmateně, protože ještě nechápali, co se děje. Chlapec už stál v jejich šeru, takže jsem ho správně neměl vidět, stejně jako je samotné.

Pak se mladíkův obličej vyhladil – nakonec se dokonce klidně a přátelsky usmál:

„Ahoj…“

Měl mě prostě za našince. Vyčítat mu tuhle chybu by nebylo správné – teď jsem opravdu byl jeden z nich. Tedy – skoro jeden z nich. Týden přípravy neproběhl nadarmo. Začal jsem je cítit…, ale sám jsem téměř přešel na stranu Tmy.

„Noční hlídka,“ řekl jsem a natáhl před sebe ruku s amuletem. Byl sice vybitý, ale už na docela malou vzdálenost je velice těžké to zjistit. „Vystupte ze šera!“

Mladík by se býval asi podřídil. V naději, že netuším krvavou stopu, která se za ním táhne a že se vše podaří klasifikovat jen jako „pokus o nedovolený vzájemný kontakt s člověkem“. Jenže dívka neměla jeho sebeovládání a hlavně teď nebyla schopná si cokoli uvědomovat.

„Aáááá!“ zavyla táhle a vrhla se na mě. Ještě štěstí, že se do hocha nestačila zakousnout – to by teď nevnímala vůbec nic a chovala by se jako narkoman přesně v okamžiku, když si šlehne a zrovna vytáhne stříkačku ze žíly, nebo jako nymfomanka, z níž partner sleze vteřinku před orgasmem.

Pro člověka by ten výpad byl příliš rychlý a neměl by šanci ho odrazit.

Já však byl s upírkou ve stejné vrstvě reality. Vymrštil jsem tedy pravici a z načaté lahve jí chrstl přímo do obličeje znetvořeného transformací vodku.

Proč asi ti upíři tak špatně snášejí alkohol?

Výhružný kvil se změnil v pronikavé pištění. Upírka se začala točit na místě a rukama si mnula obličej, z nějž v cárech opadávala kůže i našedlé maso. Mladý upír se otočil na podpatku a prchal.

Všechno se to vyvíjelo snad až příliš jednoduše. Registrovaný upír není přespolní vetřelec, se kterým bych

musel bojovat jako rovný s rovným. Mrštil jsem lahví po upírce, pak jsem natáhl ruku a zachytil poslušně rozmotanou nit jeho registračního cejchu. Upír zachroptěl a chytil se za hrdlo.

„Vystup ze šera!“ křikl jsem na něj.

Zřejmě pochopil, že je zle. Vrhl se ke mně, aby tak oslabil tah nitě, a už v pohybu se začal transformovat a vysouvat tesáky.

Kdyby byl amulet plně nabitý, normálně bych ho omráčil.

Takhle jsem ho musel zabít.

Cejch – ve skutečnosti slabě svítící bleděmodrá značka na hrudi – po mém nezvučném signálu pukl. Do mrtvého těla udeřila energie, jejíž zdroje ovládal kdosi podstatně zdatnější než já. Upír stále ještě běžel. Byl sytý, dobře stavěný a cizí životy jeho mrtvou tkáň stále ještě dosycovaly. Odolat ale tak silnému výboji nebylo možné – kůže se na něm rázem seschla a potáhla kostru jako pergamen, z očních jamek se vyřinul sliz. Pak se vejpůl přelomila páteř a poškubávající se zbytky upířího mladíka se mi sesypaly přímo k nohám.

Bleskurychle jsem se otočil v obavě, že upírka už mohla stihnout reanimaci. Tohle nebezpečí ale zřejmě nehrozilo. Dívka se obrovskými skoky hnala přes dvůr pryč. Stále ještě zůstávala v šeru, takže sledovat tuhle fascinující podívanou jsem dokázal jedině já. A samozřejmě jakýkoli pes. Kousek stranou už se hysterickým štěkotem zalykal nějaký místní voříšek, paralyzovaný strachem i nenávistí, tedy oběma hlavními emocemi, jimiž je dán odvěký vztah psího plemene k živým umrlcům.

Na pronásledování upírky už jsem neměl sil. Zachytil jsem tedy alespoň vzorek její aury – celé vysušené,

šedivé a zatuchlé. Tu najdem. Teď už nám neuteče. Ale kde je ten chlapec?

Jakmile vystoupí ze šera vytvořeného upíry, měl by buď omdlít nebo alespoň na chvíli zcepenět. Jenže v průjezdu už nebyl. Proběhnout kolem mě na ulici určitě nemohl. Pospíšil jsem si tedy z průjezdu do dvora a tam jsem ho skutečně objevil. Utíkal možná ještě rychleji než chviličku před ním upírka. Je to pašák! Výborně, ten mou pomoc nepotřebuje. Špatné je jen to, že si vše pamatuje, ale kdo bude něco podobného věřit malému klukovi? Do rána v jeho paměti všechno pobledne, vše se zahladí a promění jen v noční můru.

Nebo že bych ho pro jistotu přece jen dohnal?

„Antone!“

Z hlavní třídy už do průjezdu vbíhali Igor s Garikem, naše nerozlučná zásahová dvojice. „Ta holka utekla!“ vykřikl jsem. Garik v běhu nakopl seschlou upírovu mrtvolu a zvedl do mrazivého vzduchu oblak popela. Pak po mně jen štěkl: „Potřebuju podobu!“

Rychle jsem mu poslal obrázek unikající upírky; Garik svraštil čelo a ještě zrychlil. Oba hoši z výjezdovky zahájili pronásledování, ale Igor na mě ještě stačil přes rameno křiknout:

„Úklid to smetí!“

Přikývl jsem, jako by na mou reakci někdo čekal, a vystoupil jsem ze svého šera. Svět rozkvetl. Siluety obou operativců se rozplynuly a také sníh ležící na zemi v lidské realitě se přestal pod neviditelnýma nohama sám od sebe sešlapávat.

Povzdechl jsem si a odebral se k Volvu, zaparkovanému venku u chodníku. Na zadním sedadle leželo poměrně primitivní nádobíčko pro podobné situace – igelitový pytel, smetáček a lopatka. Během nějakých

pěti minut jsem téměř nehmotné zbytky upíra smetl, nasypal do pytle a ten uložil do kufru auta. Ze zpola roztálé závěje, kterou tu nechali nepříliš pořádní metaři, jsem nabral pár hrstí špinavého mokrého sněhu, rozházel ho po průjezdu a rozšlapal tak, aby v něm případné zbytky popela úplně zmizely. Lidského pohřbu se nedočkáš, protože nejsi člověk…

A je to.

Vrátil jsem se k autu, posadil se za volant a rozepnul si bundu. Bylo mi dobře. Dokonce moc dobře. Starší z upírů je mrtev, jeho družku chlapci za chvíli chytí a ten kluk zůstal naživu.

To bude mít šéf radost!

Kapitola druhá

„Taková žabařina!“

Pokusil jsem se něco namítnout, ale vítr z plachet mi vzala další poznámka, která šlehla jako facka:

„Taková ubohost!“

„Ale…“

„Uvědomuješ si aspoň svoje chyby?“

Šéfova úvodní razance poněkud ochabla; já proto riskl pozvednout pohled od podlahy a opatrně jsem pípl:

„Snad jo…“

Do téhle pracovny chodím rád. Při pohledu na všechny ty zajímavé suvenýry, které se tu uchovávají ve vitrínách za neprůstřelným sklem, visí po stěnách či se jen tak povalují po stole, promíchané s disketami, se v jednom probouzí cosi až dětinského. Za každým tím předmětem – počínaje japonským vějířem až po cár plechu se smaltovaným jelenem, jinak tovární značkou jedné automobilky – se ukrývá nějaký příběh. Když má šéf dobrou náladu, dá se od něj všelijakých historek slyšet plno.

Jenže v takové náladě ho zastihnu jen zřídkakdy.

„No dobře.“ šéf přestal přecházet po kanceláři, posadil se do křesla a zapálil si. „Tak mi to vysvětli.“

Jeho hlas byl najednou stejně věcný jako jeho tvář. Z lidského pohledu mu mohlo být kolem čtyřicítky a patřit mohl k oné pranepatrné vrstvě středních podnikatelů, do níž s takovou oblibou vkládá své naděje vláda.

„A co mám vysvětlovat?“ zeptal jsem se, přestože jsem riskoval další nelichotivé šéfovo hodnocení.

„Chyby. Své chyby.“

Aha… No tak dobře.

„Mou první chybou, Borisi Ignaťjeviči,“ spustil jsem s tím nejnevinnějším výrazem ve tváři, „bylo nesprávné pochopení úkolu.“

„Ale prosímtě!“ zaujal se pro věc šéf.

„Já jsem totiž předpokládal, že mým úkolem je vystopovat upíra, který v Moskvě zahájil aktivní lov. Vystopovat ho a… no… zneškodnit.“

„No vida…,“ povzbudil mě.

„Ve skutečnosti však měl tento úkol ukázat, nakolik se hodím pro účely operativní práce v terénu. Protože jsem vyšel z nesprávného hodnocení úkolu tím, že jsem se nedržel zásady ‚izoluj a ochraňuj‘…“

Povzdechl si a pokýval hlavou. Kdyby před ním teď stál někdo, kdo ho méně zná, řekl by si, že byl právě přistižen.

„A tys tuhle zásadu porušil?“

„Ne. A právě proto jsem úkol nesplnil.“

„V čem jsi ho nesplnil?“

„No, nejdřív…,“ zašilhal jsem po vycpané polární sově, stojící na polici za neprůstřelným sklem. Pohnula hlavou, nebo ne? „Nejdřív jsem kapacitu amuletu vyplýtval na marný pokus o neutralizaci černé smršti…“

Boris Ignaťjevič se zašklebil a přihladil si dlaní vlasy.

„No dobře, tak tím bychom snad mohli začít. Prostudoval jsem to zobrazení a pokud nepřeháníš…“

Pobouřeně jsem zakroutil hlavou.

„Jasně, věřím ti. Jenže s takovýmhle vírem si amulet neporadí. Pamatuješ si dobře klasifikaci?“

Krucifix! Proč já si neprolistoval staré konspekty…

„Jsem si jist, že nepamatuješ. Ale budiž, tahle smršť je takříkajíc mimo kategorie. A ty by sis s ní neporadil nijak…“ Šéf se naklonil přes stůl a tajemně zašeptal: „A víš co, Antone…?“

Sledoval jsem ho bez dechu.

„Já bych si s tou smrští neporadil taky.“

To přiznání bylo velmi nečekané a já najednou nevěděl, jak na to reagovat. Skálopevná jistota, že šéf dokáže naprosto všechno, se tu nikdy nevyslovovala nahlas, ale pro všechny pracovníky našeho úřadu byla samozřejmostí.

„Protože černou smršť takovéto síly, Antone…, dokáže potlačit jedině její tvůrce.“

„Tak ho musíme najít,“ poznamenal jsem nejistě. „Toho děvčete je mi líto…“

„O ni nejde. Respektive – ona není to jediné, oč tu jde.“

„Ale proč?“ vybafl jsem naivně a hned se chvatně opravil. „Takže bychom měli zastavit černého mága?“

Šéf si znovu povzdechl:

„Možná že má licenci. Třeba je oprávněn takovou kletbu na někoho uvalit… Ale ono nejde ani o mága. Protože černá smršť takové síly… Vzpomínáš, jak v zimě spadlo to letadlo?“

Zimničně jsem se ošil. Tohle nebyla naše bota, přísně vzato šlo spíš o díru v zákonech: Pilot v klatbě usedl za knipl dopravního letounu a ten se pak zřítil do hustě obydlené části města. Havárie zmařila stovku životů naprosto nevinných lidí…

„Takovéto smrště nejsou schopny zasahovat konkrétní cíle. To děvče je odsouzeno k smrti, ale určitě se to nestane tak, že by na ni ze střechy spadla cihla. Spíš vybuchne dům, začne nějaká epidemie nebo na Moskvu

náhodou dopadne atomová bomba. V tom je ten kříž, Antone.“

Šéf se najednou prudce otočil a vrhl zničující pohled na sovu. Ta bleskurychle složila křídla a lesk jejích skleněných očí pohasl.

„Borisi Ignaťjeviči…,“ hlesl jsem zničeně. „Takže to je moje vina…“

„Samozřejmě tvoje. A zachrání tě jedno jediné, Antone.“ Šéf si odkašlal. „Podlehl jsi vlastní lítostivosti – a zachoval ses naprosto správně. Amulet nemohl tuhle černou smršť zničit nadobro, ale vpád pekel alespoň na čas odvrátil. Já bych řekl, že máme k dispozici tak čtyřiadvacet hodin…, možná osmačtyřicet. Já měl koneckonců vždycky za to, že nepromyšlené, ale ušlechtilé skutky nakonec přinesou víc užitku než skutky promyšlené, ale kruté. Kdybys amuletu neužil, asi už by půlka Moskvy ležela v troskách.“

„Ale co budeme dělat?“

„Hledat to děvče. A chránit ho…, jak to jen půjde. Ještě tak jednou dvakrát se nám podaří smršť destabilizovat. No a my za tu dobu musíme vyhledat mága, který tu klatbu vyřkl, a donutit ho, aby ji odvolal.“

Pokýval jsem hlavou.

„Pátrat budou všichni,“ prohodil jen tak mimochodem šéf. „Odvolal jsem i všechny mládence z dovolených. Ráno se z Cejlonu vrátí Ilja a Semjon a kolem oběda by tu měli být i všichni ostatní. Počasí nad Evropou je špatné, a tak jsem požádal o pomoc kolegy z evropského ústředí, jenže těm bude chvíli trvat, než oblačnost rozeženou…“

„Až ráno?“ pohlédl jsem na hodinky. „Ale to je skoro ještě celý den.“

„Myslel jsem dnešní ráno," prohodil nedbale šéf, jako by za okny nezářilo polední slunce. „Ty budeš samozřejmě pátrat taky. Třeba budeš mít zase štěstí… Chceš se vrátit k rozboru tvých chyb?"

„A má smysl ztrácet čas?" namítl jsem nesměle.

„Jen se neboj, nic neztrácíme." Boris Ignaťjevič povstal, přistoupil k vitríně, vyjmul z ní vycpanou sovu a postavil ji na stůl. Zblízka už bylo naprosto jasné, že je to vycpanina a že života v ní není víc než v kožešinovém límci… „Přejděme teď k upírům samotným a k jejich oběti."

„Ta ženská mi unikla. A kluci už ji nedohnali," hlesl jsem kajícně.

„Tak zrovna tady žádné výhrady nemám. Bojoval jsi opravdu skvěle. Mě ale zajímá spíš oběť…"

„Ano, ten chlapec si to určitě zapamatoval. A zdrhal, až se mu za patama prášilo…"

„Vzpamatuj se, Antone! Uvědom si, že Hlas si ho našel na vzdálenost několika kilometrů! Ten hoch měl do toho průjezdu vstupovat jako zcela bezmocná loutka! A jakmile šero pominulo, tak se měl skácet v mdlobách! Jedno si uvědom, kamaráde: Pokud si po všem, co se s ním stalo, uchoval schopnost se pohybovat, tak má naprosto fenomenální magický potenciál!"

Šéf se odmlčel.

„Jsem já to ale blb!"

„Ale ne! Jen jsi moc dlouho trčel v laboratoři, Antone! Ten kluk je latentně silnější než já!"

„No to snad ne…"

„Nech si toho pochlebování…"

Na stole zazvonil telefon. Zřejmě to muselo být něco urgentního, protože přímé šéfovo číslo zná jen málokdo. Třeba já ho nevím.

„Ticho buď!“ vyštěkl Boris Ignaťjevič po nešťastném telefonu, který za nic nemohl. „Toho chlapce musíme najít, Antone. Ta uprchlá upírka nám teď nevadí. Buď ji kluci nakonec doženou, nebo ji dostane normální pouliční hlídka. Jenže jestli nám mezitím chlapce vysaje… nebo ho – a to by bylo ještě horší – iniciuje… Sám přece víš, co je to takový plnohodnotný upír. Ti současní jsou ve srovnání s nějakým Nosferatu jen komáři. A to Nosferatu nebyl žádná špička, i když se tak tvářil… Takže chlapce je třeba najít, všestranně prozkoumat a pokud možno přijmout do řad Noční hlídky. My nemáme právo přenechat ho temné straně, protože to by se rovnováha v Moskvě definitivně zhroutila.“

„Mám to chápat jako rozkaz?“

„Máš,“ řekl ponuře. „Jistě víš, že vydávat takové rozkazy je mé právo.“

„Vím,“ odpověděl jsem tiše. „Čím mám začít? Lépe řečeno kým…“

„Jak je ctěná libost. Asi by bylo dobré začít přece jen tím děvčetem. Ale hocha zkus najít taky.“

„Mám rovnou vyrazit?“

„Radši se na to vyspi.“

„Ale já se vyspal báječně, Borisi Ignaťjeviči…“

„Neřekl bych. Alespoň hodinku bych ještě doporučoval.“

Vůbec jsem tomu nerozuměl. Dneska jsem vstal v jedenáct, okamžitě jsem se rozběhl do úřadu a cítil se dokonale odpočatý a plný sil.

„Tady máš pomocníka.“ A šéf ukazovákem cvrnkl do vycpaného ptáka. Sova rozpřáhla křidla a pohněvaně zaklokotala.

Polkl jsem slinu a nejistě se dotázal:

„Kdo to je? Nebo co to je?“

„A nač to potřebuješ vědět?“ odpověděl mi otázkou a zadíval se sově do očí.

„Abych se rozhodl, jestli s ní chci spolupracovat…“

Sova si mě změřila a zasyčela jako rozzuřená kočka.

„Problém v tuto chvíli stojí zcela jinak,“ zakroutil šéf hlavou. „Ono jde spíš o to, jestli bude chtít spolupracovat *ona s* tebou!“

Sova znovu zaklokotala.

„Jistě,“ obrátil se šéf tentokrát k ní. „V lecčem máš samozřejmě pravdu. Ale žádal někdo o novou apelaci?“

Pták ztuhl.

„Slibuju, že v tom něco podniknu. A řekl bych, že tentokrát šanci máš.“

„Borisi Ignaťjeviči. Já jsem toho názoru…“

„Nezlob se, Antone, ale tvůj názor mě nezajímá…“ Šéf natáhl ruku ke stolu, sova nemotorně zaťapkala opeřenýma nožkama a postavila se mu na dlaň. „Ty ani nevíš, jaké máš tentokrát štěstí.“

Umlkl jsem. Šéf mezitím došel k oknu, otevřel ho a ruku s ptákem natáhl před sebe. Sova zabušila křídly a zmizela. Pěkně vycpaná!

„Kam… to letělo?“

„K tobě domů. Budete teď pracovat ve dvojici…“ Šéf si promnul kořen nosu. „Jo, ještě něco! Jmenuje se Olga…“

„Kdo? Ta sova?!“

„Přesně tak – ta sova. Když ji budeš řádně krmit a starat se o ni, všechno bude v pořádku. Ale teď ještě chvilku lež a spi. Do úřadu ani nemusíš – prostě počkej na Olgu a pusť se do práce. Možná by stálo za to například ještě jednou projet okružní trasu metra…“

„A proč mám spát?“ zavzdoroval jsem ještě jednou. Svět kolem mě však už mezitím hasl a rozplýval se. Do tváře mě bolestivě rýpl tuhý roh polštáře.

Ležel jsem ve své posteli.

Hlava mi připadala hrozně těžká a v očích jsem měl písek. Hrdlo bylo vyschlé a bolelo mě.

„Aáá…,“ vyrazil jsem osípěle a převrátil se na záda. Těžké závěsy v oknech neumožňovaly zjistit, zda je noc nebo den. Letmo jsem pohlédl na hodiny – zářící číslice ukazovaly osm.

Poprvé jsem byl poctěn šéfovou audiencí ve snu.

Je to vlastně docela nepříjemné – hlavně pro Borise Ignaťjeviče, jemuž nezbylo než se prodrat do mého vědomí.

Tak to jsme na tom asi s časem opravdu špatně, když považoval za nutné instruovat mě uprostřed spánku. Ale stejně…, kde je realita a kde zdání?! Tohle jsem nečekal – ten rozbor plnění úkolu, a k tomu ta pitomá sova…

Najednou jsem se zachvěl – někdo zvenčí klepal na okno. Tiše a drobně, jako by drápy. Pak se ozvalo zdušené klokotání.

Ostatně – co jiného jsem taky mohl čekat?

Vyskočil jsem, nemotorně si povytáhl trenýrky a přiskočil jsem k oknu, všechno to svinstvo, co jsem spolykal během přípravy na úkol, ještě účinkovalo, takže obrysy všech předmětů ve tmě jsem viděl velice ostře.

Prudce jsem rozhrábl závěsy a vytáhl žaluzie.

Sova za oknem opravdu seděla. Mírně mhouřila oči, protože venku už se rozednilo a toho světla na ni bylo moc. Zdola z chodníku samozřejmě nikdo nemohl rozeznat, jaký že pták se to posadil na panelákové okno v devátém patře. Zato jestli se náhodou podívají sousedi, tak asi užasnou. Polární sova uprostřed Moskvy!

„Co to má znamenat…?“ pronesl jsem tiše.

Nejradši bych se býval vyjádřil mnohem určitěji, ale tomu mě odnaučili hned na počátku práce u Hlídky. Přesněji řečeno jsem se to odnaučil sám. Stačí párkrát zahlédnout černý vírek nad nešťastníkem, kterému adresujete nějakou bezděčnou kletbu – a držet jazyk za zuby umíte hned.

Sova se na mě dívala. Čekala.

Kolem běsnili další ptáci. Opodál v koruně vysokého stromu se usadilo malé hejno vrabčáků a zuřivě cvrlikalo. Vrány byly odvážnější a usadily se na sousedním balkonu i na stromech, stojících hned vedle domu. Bez ustání krákaly. Tu a tam větve opouštěly a přilétly skoro až k sově. Instinkt jim napovídal, že z takovéhoto nečekaného sousedství nekouká nic dobrého.

Sova na to však nereagovala. Ta se na vrabčáky i na vrány mohla klidně vykašlat. Kdyby to uměla…

„Co jsi zač?“ zeptal jsem se, jak jsem tak otevíral okno a nelítostné odtrhával těsnící pásky, jimiž byly spáry v rámech přelepené na zimu. To mi ten šéf ale dal, s takovýmhle parťákem…, vlastně s parťačkou…

Sova se jediným vzmachem křídel přehoupla z parapetu na sekretář a bohorovně zavřela oči. jako by tu žila odjakživa. Že by jí byla zima? Ačkoli ne, vždyť je polární…

Začal jsem okno zase zavírat a zapřemítal jsem, co si počnu dál. Jak s ní budu komunikovat, čím ji budu krmit, ale hlavně bych byl rád, kdyby mi někdo řekl, jak mi tenhle opeřenec může být užitečný!

„Ty se jmenuješ Olga?“ zeptal jsem se jí, když jsem okno konečně zase zavřel. Pod odlepenými papírovými páskami krutě táhlo, ale to necháme napotom. „Slyšíš, ptáku?!“

Jedno oko pootevřela. Mě ale ignorovala naprosto stejně jako hejno rozčilených vrabců za sklem.

Připadal jsem si stále trapněji. Za prvé mi šéf přidělil parťáka, s kterým se nedá mluvit. A za druhé to ještě ke všemu je ženská!

I když je to sova.

Že bych si natáhl kalhoty? Protože tu před ní stojím jen v pomačkaných trenýrkách, rozespalý a neoholený…

Protože jsem si připadal jako ten poslední idiot, popadl jsem oblečení a vyběhl z pokoje ven. Posledním logickým prvkem právě popsaného autoportrétu se stala věta: Okamžíček, já si akorát na chvilku vyběhnu…

Pokud se z toho ptáčka vyklube to, co si myslím, tak jsem asi neudělal zrovna nejlepší dojem.

Ze všeho nejvíc bych si býval přál dát si sprchu, ale tolik času jsem bohužel neměl. Omezil jsem se tedy na holení a strkání hučící hlavy pod kohoutek s naplno puštěnou ledovou vodou. Na poličce pod zrcadlem se mezi šampóny a deodoranty našla i kolínská, již normálně nepoužívám.

„Olgo!“ vyhlédl jsem z koupelny do předsíně.

Objevil jsem ji v kuchyni na lednici. Už zase vypadala jako vycpaná školní pomůcka, kterou si sem někdo jen tak z rozmaru odložil. Skoro jako do šéfovy vitríny.

„Žiješ?“ zeptal jsem se trochu přiblble.

Jantarově žluté oko na mě chmurně pohlédlo.

„No tak dobře,“ rozhodil jsem rukama. „Tak to vezmeme pěkně od začátku. Chápu, že nejlepší dojem jsem na tebe pro začátek neudělal. A upřímně se přiznám, že je to můj trvalý nedostatek.“

Poslouchala mě.

„Nevím, co jsi zač,“ osedlal jsem štokrle před lednicí. „A ty mi to ani říct nemůžeš. Tak se ti aspoň představím.

Jmenuju se Anton. Asi před pěti lety se zjistilo, že jsem Jiný.“

Zvuk, který vydala, vypadal na zdušené šklebné pousmání.

„No ano,“ přikývl jsem. „Teprve před pěti lety. Prostě to tak je. Měl jsem vysoký práh netečnosti. Nechtěl jsem šerý svět jednoduše vidět – a tak jsem ho neviděl. Dokud na mě nenarazil šéf.“

Měl jsem pocit, že to sovu začíná zajímat.

„Vedl tehdy praktický výcvik. Přesněji řečeno instruktáž pro operativce, jak vyjevovat latentní Jiné. A narazil přitom na mě…“ Při téhle vzpomínce jsem se pousmál. „Mou bariéru samozřejmě ihned prorazil. A pak už to šlo ráz naráz… Prošel jsem adaptačním kursem a začal pracovat v analytickém oddělení. Vlastně aniž by v mém životě nastaly jakékoli významnější změny. Stal jsem se Jiným, ale jako bych si toho ani nepovšiml. Šéf se kabonil, ale neříkal nic. Práci jsem dělal dobře… a zasahovat do něčeho jiného nemá právo. Jenže před týdnem se ve městě objevil upír–maniak. A já dostal za úkol ho zneškodnit. Údajně proto, že všichni lidi z operativy už na něčem dělají. Ve skutečnosti ale šlo o to, abych konečně přičichl ke střelnému prachu. Možná je to tak správně. Jenže během toho týdne zahynuli tři další lidi. A profík by přitom ten páreček dostal během jediného dne…“

Býval bych velice rád věděl, co si o tom všem Olga myslí – Sova však ze sebe nevypravila ani hlásku.

„No dobře – ale co je pro udržení rovnováhy v Moskvě důležitější?“ pokračoval jsem dál. „Zvýšení mé operativní kvalifikace, nebo život tří naprosto nevinných lidí?“

Mlčela.

„Běžnými metodami jsem upíry nezjistil… A tak nezbylo, než se uvést do patřičného souznění. Lidskou krev jsem pít nechtěl. Pro začátek jsem si vystačil s vepřovou. No a k tomu přibyly všechny ty preparáty…, ale co bych ti vykládal, to přece znáš sama…“

Při poznámce o preparátech jsem vstal, otevřel skříňku nad sporákem a vylovil z ní lahvičku se zabroušenou zátkou. Hrudkovitého hnědého prášku už zbývalo sotva na dně a vracet ho naší hospodářské správě nemělo smysl. Vysypal jsem prášek do dřezu a spláchl ho vodou; po kuchyni se okamžitě začalo linout omamné kořeněné aroma. Lahvičku jsem vypláchl a hodil do odpadkového koše.

„Málem jsem se přestal kontrolovat,“ přiznal jsem se. „Vlastně úplně přirozeně. Včera ráno, když jsem se vracel z lovu, tak jsem náhodou dole u výtahu potkal sousedovic holčičku. Radši jsem ji ani nepozdravil, protože v hubě jsem ještě měl tesáky. A dneska v noci, když jsem náhle pocítil Hlas, určený tomu chlapci…, tak jsem se k upírům skoro připojil.“

Sova mi pohlédla do očí.

„Myslíš, že šéf mě na tu práci přidělil právě proto?“

Je to vycpaná mrtvola. Pytel z peří, nacpaný vatou.

V předsíni zadrnčel zvonek. Povzdechl jsem si a rozhodil rukama – nojo, no, co s tebou, můžeš si za to sama, to je snad i pařez lepší společník než tenhle nudný pták. Cestou jsem rozsvítil, pak jsem přistoupil ke dveřím a otevřel je.

Stál za nimi upír.

„Pojď dál,“ řekl jsem mu. „Jen pojď dál, Kosťo.“

Je mu teprve sedmnáct. Je to upír od narození – úplně běžný a normální městský upír. Jinou šanci vlastně neměl, protože upíři jsou i oba jeho rodiče, takže bylo

téměř vyloučeno, že by z něj snad vyrostl normální člověk.

„Nesu ti ty cédéčka," broukl tiše. „Tuhle."

Hromádku jsem převzal a ani mě nepřekvapilo, že je jich tolik. Jindy jsem ho přitom musel dlouho popohánět, aby mi je vrátil – je hrozně roztržitý.

„Už sis to všechno poslechl?" zeptal jsem se. „A přepálil?"

„Jo… Tak já jdu…"

„Počkej." Uchopil jsem ho za rameno a strčil do pokoje. „Co se děje?"

Neříkal nic.

„Jo tak – ty už to víš?" pochopil jsem konečně.

„Hele, nás je hrozně málo, Antone." Kosťa mi pohlédl do očí. „Když někdo z nás odejde, tak to všichni hned cítíme."

„Jasně. Zuj se, půjdeme do kuchyně. Musíme si promluvit."

Kosťa nic nenamítal. Já zatím horečně uvažoval, co teď. Před pěti lety, když se ze mě stal Jiný a svět mi odhalil i svou šerou část, čekala mě spousta podivuhodných odhalení. Jenže zrovna to, že přímo nade mnou žije upíří rodinka, pro mé patřilo k objevům nejpřekvapivějším.

Vzpomínám na to, jako by to bylo včera. Vracel jsem se z kursů, z docela normálních kursů, které tolik připomínaly nedávno dokončenou vysokou. Sešlo se nás tam půl tuctu a bylo tam takové horko, až se nám bílé pláště lepily na holá těla – pronajali jsme si tehdy jednu laboratoř na medicíně. Cestou domů jsem nevěděl, co bych takříkajíc roupama dělal: chvílemi jsem se nořil do šera – zatím ne na moc dlouho, chyběl mi cvik – nebo

jsem jen tak pro zábavu sondoval kolemjdoucí. A už u nás před domem jsem narazil na ty sousedy.

Velice milí lidé. Jednou jsem si od nich chtěl půjčit vrtačku a Kosťův otec Gennadij, povoláním zedník, ji prostě sám popadl, šel se mnou ke mně domů a jen tak mimochodem mi pomohl poradit si s betonovými zdmi – aby mi tak ukázal, že intelektuál se bez proletariátu neobejde…

A najednou jsem zjistil, že to nejsou lidé.

Bylo to hrozné. Šedohnědá aura, nesnesitelná, dusivá tíha. Strnul jsem a s děsem v oku se na ně zadíval. Kosťova matka Polina se ve tváři nepatrně proměnila, kdežto chlapec taky znehybněl a odvrátil se. Otec rodiny vykročil ke mně, s každým krokem se víc a víc nořil do šera a našlapoval s onou nenápadnou grácií, jaká je vlastní jen upírům, tedy tvorům živým i mrtvým zároveň. Šero je pro ně normálním životním prostředím.

„Ahoj, Antone," pozdravil mě.

Svět kolem byl šedivý a mrtvý. Ani jsem nepostřehl, jak jsem do soumraku vkročil za ním.

„Já to věděl, že bariéru jednou překročíš," konstatoval klidně. „To je v pořádku."

O krok jsem poodstoupil – a Gennadijova tvář se zachvěla.

„To je v pořádku," opakoval ještě jednou, rozepnul si košili a já spatřil registrační cejch – bleděmodrou značku svítící na šedavé pokožce. „My jsme registrovaní všichni. Polino! Kosťo!"

Jeho žena taky prošla do soumraku a rovněž si rozhalila blůzku. Chlapec se zpočátku ani nehnul a nakonec bylo zapotřebí výmluvného pohybu otcova, aby i on ukázal svůj cejch.

„Musím si to zkontrolovat,“ zašeptal jsem zničeně. Mé ještě nenacvičené kejkle rukama působily trapně – dvakrát jsem ztratil nit a musel jsem začít znovu. Gennadij trpělivě čekal. Pak cejch konečně zareagoval. Jasně – stálá registrace, předepsaný režim neporušuje…

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se mě soused. „Můžeme jít?“

„Já…“

„Nelam si s tím hlavu. Věděli jsme, že jednou budeš Jiný.“

„Tak běžte,“ řekl jsem nepředpisově, ale v tu chvíli jsem měl jiné starosti než co praví příslušné regule.

„Díky…“ Než Gennadij vykročil ze šera, ještě se na okamžik zarazil. „Byl jsem u tebe doma… Takže ti dlužím pozvání do svého domu, Antone…“

Vše bylo, jak má být.

Odešli a já se posadil vedle bábrlinky, která si tu na sluníčku hřála staré kosti. Zapálil jsem si a pokusil se ve všem zorientovat. Bábrlinka na mě pohlédla a řekla: „To sou móc hodný lidi, viď, Arkašenko!“ Mé jméno si neustále pletla. Života jí zbývalo sotva dva tři měsíce, to jsem teď viděl naprosto jasně.

„Ne tak docela…,“ zamručel jsem. Vykouřil jsem tři cigarety a pak se odmátožil domů. Chvíli jsem postál na prahu a díval se, jak se vytrácí upíří stopa. Zrovna dneska mě naučili ji vidět…

Až do večera jsem neměl stání. Listoval jsem v konspektech, pročež jsem se znovu musel uchýlit do šera. V podmínkách obyčejného světa byly mé tlusté sešity panensky čisté. Pocítil jsem potřebu okamžitě zavolat kurátorovi našeho kroužku nebo rovnou šéfovi, který byl mým osobním patronem. Zároveň jsem ale cítil, že se musím rozhodnout sám.

Sotva se úplně setmělo, tak jsem to nevydržel. Vyšel jsem o patro výš a zazvonil u dveří. Otevřel mi Kosťa a viditelně se zarazil. V běžné realitě vypadal stejně jako celá rodina naprosto normálně…

„Zavolej mi sem ty starší," poprosil jsem ho.

„Proč?" broukl chlapec.

„Chtěl bych vás všechny pozvat na čaj."

Za synovými zády se náhle vynořil Gennadij – vynořil se odnikud, protože byl mnohem zdatnější než já, novopečený adept Světla.

„Jsi si tím jistej, Antone?" zeptal se mě pochybovačně. „To vůbec není zapotřebí. Všechno je úplně normální."

„Jsem si jist."

Odmlčel se a pak pokrčil rameny: „Dobře. Zítra se stavíme, jestli nás zveš. Ale zachovej klid."

Kolem půlnoci jsem byl strašně rád, že odmítli. Ve tři ráno jsem se uklidněn představou, že do mého bytu neproniknou, protože nemůžou, pokusil usnout.

K ránu, poté, co jsem celou noc oka nezamhouřil, jsem stál u okna a díval se na město. Upírů je málo. Velice málo. V okolí do vzdálenosti nějakých dvou tří kilometrů odsud už ani jediný.

Jaké to asi je – být odvržený? Být potrestaný nikoli za zločin, ale za potenciální možnost se ho dopustit? Jak se jim asi bude dál žít – ačkoli, žít asi ne, to by vyžadovalo jiné slovo – ale každopádně trvale být v tak těsném sousedství svého dozorce?

Když jsem se vracel z kursu, koupil jsem k tomu čaji dort.

No a teď hodný a chytrý chlapec Kosťa, jinak student Matematicko–fyzikální fakulty Moskevské státní univerzity, který měl tu smůlu, že se narodil jako živoucí

umrlec, seděl hned vedle mě a vrtal se lžičkou v cukřence, jako by se nemohl odhodlat si z ní nabrat. Pročpak asi ten ostych…?

Zpočátku ke mně chodil skoro denně. Byl jsem jeho dokonalý protiklad, protože jsem stál na světlé straně. Pouštěl jsem ho ale k sobě, protože přede mnou nemusel nic tajit. Mohl si se mnou normálně poklábosit, ale když se mu chtělo, mohl si hupsnout do šera a pochlubit se novými schopnostmi, které v sobě objevil. „Dneska se mi povedla transformace, Antone!“ Nebo: „Už mi začaly růst tesáky, rrr!“

A nejpodivnější na tom všem bylo, že to bylo zcela normální. Při pohledu na pokusy toho upírka proměnit se v netopýra jsem se vesele chechtal – to je úkol hodný nejvyšší kategorie upírů, jíž se samozřejmě zatím nedopracoval a – dá-li Světlo! – ani nedopracuje. Jen tu a tam jsem ho od některých věcí zrazoval: „Ale tohle bys neměl zkoušet nikdy, Kosťo! Rozumíš mi?“ A to bylo taky normami…

„Dělal jsem jen svou práci, Kosťo.“

„No právě.“

„Ale oni porušili zákon. Rozumíš? A uvědom si, že to neni náš zákon! Tenhle zákon nepřijali jen Světlí, ale všichni Jiní. A ten mládenec…“

„Já ho znal,“ přerušil mě nečekaně Kosťa. „Byl to veselej kluk.“

A hrome…

„Trápil se?“ zeptal se.

„Určitě ne,“ zakroutil jsem hlavou. „Cejch zabíjí hned.“ Kosťa se nenápadně ošil a očima sklouzl na vlastní hruď. Když se ponoříte do šera, vidíte cejch i skrz

oděv, kdežto v normálních podmínkách na něj nepřijdete vůbec. Ale jak já můžu vědět, jak cejch vnímají upíři?

„A co jsem podle tebe měl dělat?“ zeptal jsem se ho. „Vždyť zabíjel. Zabíjel naprosto nevinné lidi. Inicioval to děvče…, hrubě, násilím, a ta dívka se přitom upírem nikdy stát neměla. Včera spolu div neoddělali malého kluka. Jen tak. To nebylo z hladu.“

„Jak ty můžeš vědět, co je to náš hlad?“ zeptal se mě po krátké odmlce.

Dospívá. Našinci přímo před očima… „Ale můžu! Včera… včera se ze mě skoro stal upír.“ Další chvíle ticha.

„Já vím. Cítil jsem to… a doufal jsem.“ Tak vida, takhle vypadá ďábel a peklo! Já byl na lovu. A zároveň jsem se stal lovnou zvěří. Přesněji řečeno čekali v záloze na okamžik, kdy se z lovce stane zvíře.

„To ne,“ řekl jsem rázně. „To se na mě nezlob.“

„Já vím, byl vinen,“ pokračoval zarytě Kosta. „Ale proč bylo třeba rovnou ho zabít? V takových případech se patří viníka soudit. Před tribunálem, s advokátem, se řádnou žalobou – prostě jak se sluší a patří…“

„Hlavně se sluší a patří neplést lidi do našich záležitostí!“ vybafl jsem na něj. A Kosťa na takovýto tón poprvé nereagoval úlekem:

„Ty jsi prostě byl moc dlouho člověk!“

„A vůbec toho nelituju!“

„Proč jsi ho zabil?“

„Protože jinak by zabil on mě!“

„On by tě inicioval!“

„To je ještě horší!“

Kosta umlkl. Nechal čaj čajem a vstal. Byl to docela normální, mírně přidrzlý a přitom svrchovaně mravný mladý muž.

Jedině že to taky byl upír.

„Já jdu…“

„Počkej.“ Přistoupil jsem k lednici. „Vem si tohle – nafasoval jsem to, ale k ničemu nepotřeboval.“

Sáhl jsem mezi láhve s minerálkou, kde stály dvoudecilitrové banky s dárcovskou krví.

„Já nechci.“

„Ale Kosťo… Já přece vím, že je to váš věčný problém. A sám to nepotřebuju. Jen ber.“

„Chceš si mě koupit?“

Začal jsem mít vztek.

„A proč bych si tě kupoval? Prostě mi připadá hloupé to jen tak vyhodit, to je všechno! Je to krev, kterou nějací lidé dali, aby někomu pomohli!“

Kosťa se zničehonic ušklíbl. Vztáhl k lednici ruku, jednu baňku si vzal a obratně strhl kovové víčko. Pak nádobku přiložil ke rtům. Znovu se ušklíbl a maličko si lokl.

Ještě nikdy jsem neviděl, jak se živí. Vlastně jsem o to ani nestál.

„Nech toho laskavě,“ řekl jsem jen. „A nepředváděj se.“

Rty měl celé od krve a z jednoho koutku mu stékal tenký pramínek. Ačkoli – nejen stékal, on se zároveň vsakoval do kůže.

„Náš způsob přijímání potravy je ti nepříjemný, co?“

„Jo je.“

„Takže jsem ti nepříjemný i já sám, my všichni?“

Zakroutil jsem hlavou. Téhle otázky jsme se ještě nikdy nedotkli. Bylo to tak snazší.

„Kosťo… Abyste žili, potřebujete krev. A ta musí být alespoň občas lidská.“

„My přece nežijem.“

„Myslím to obecněji. Abyste se mohli pohybovat, přemýšlet, mluvit, snít…“

„Co ty můžeš vědět o upířích snech!“

„Chlapče – na světě žijí spousty lidí, kteří trvale potřebují transfuze krve. A jistě jich není míň než vás. A pak jsou tu i mimořádné případy. Proto existuje dárcovství krve a proto je všude v takovém flóru… Jen se nesměj. Já náhodou vaše zásluhy o rozvoj medicíny a propagaci dárcovství dobře znám. Kosťo, jestli někdo k životu…, no dobře, k existenci potřebuje krev, tak to ještě není žádná tragédie. Protože je jedno, kam ta krev proudí – zda do žil nebo do žaludku. Problém je jen v tom, jak k ní přijdeš.“

„To jsou jen slova!“ odfrkl opovržlivě Kosťa. Měl jsem pocit, že se na okamžik ponořil do šera a hned se zase vrátil. Roste nám, roste, chlapec! A začíná mít skutečnou sílu. „Včera jsi prostě předvedl, jaký je tvůj vztah k nám!“

„To nemáš pravdu…“

„Nech toho!“ Postavil baňku stranou, ale pak se jí zase chopil a začal ji vylévat do dřezu. „My nepotřebujeme tvoje…“

Za našimi zády se rozlehlo zahoukání. Otočil jsem se: Sova, na kterou jsem dočista zapomněl, rozpřáhla křídla a otočila hlavu ke Kosťovi.

Takové zděšení jsem u něj ještě nikdy nepozoroval.

„Já…,“ vymáčkl ze sebe jen. „Já…“

Sova křídla zase složila a zavřela oči.

„No tak, Olgo, my tu máme nějakou debatu!“ okřikl jsem ji. „Nech nás laskavě chvilku na pokoji!“

Pták nereagoval. Zato Kosťa přejížděl pohledem ze sovy na mě a zase zpátky.

„Co je ti?“ zeptal jsem se ho.

„Můžu už jít?“

Nebyl ani překvapený, ani vylekaný – on byl šokovaný.

„No tak běž. Ale tohle všechno vem…“

Kosťa začal baňky chvatně rozestrkovat po kapsách.

„Vem si nějakou igelitku, ty trdlo! Co kdybys dole před domem na někoho narazil…“

Upír tedy baňky poslušně složil do igelitové tašky s nápisem „Obrodíme ruskou kulturu!“ Naposledy zašilhal po sově, vyběhl do předsíně a tam se začal co nejrychleji obouvat.

„A zase se stav,“ řekl jsem. „Dokud nepřekročíš mez, tak pro tebe nejsem nepřítel.“

Přikývl a z bytu vyletěl jako střela. Pokrčil jsem rameny a zavřel za ním dveře. Pak jsem se vrátil do kuchyně a pohlédl na sovu:

„No?! Tak co se to tu stalo?“

Z jantarově žlutého pohledu se nic vyčíst nedalo. Spráskl jsem rukama:

„Jak my dva spolu můžeme pracovat? No jak? Dokážeš ty se vůbec nějak dorozumět? Já se ti plně otevírám, copak to nevidíš?!“

Plně jsem se do šera nepřesunul – zatím jen v myšlenkách. Cizímu bych se asi takhle obnažovat neměl, ale šéf by mi někoho nespolehlivého do party určitě nedal.

Jenže odpověd zase nenásledovala. Bylo znát, že i kdyby se Olga byla schopna dorozumívat telepaticky, v této chvíli se k ničemu takovému nechystala.

„Co budeme dělat? Musíme hledat to děvče. Mám ti poslat podobu?“

Nic. Jen jsem si povzdechl a mrštil po ptákovi kouskem své paměti.

Sova opět rozepjala křídla a přetřepotala z lednice na mé rameno.

„Ach tak! Takže slyšíme! Jenom našince neuznáváme za hodna odpovědi, co? Tak jo – jak myslíš. Ale co já mám dělat?“

A zase ticho po pěšině.

Ačkoli – co mám dělat, to já vím! Jiná věc je, že nemám sebemenší šanci na úspěch.

„Prosímtě, a to se mám vláčet s tebou na rameni?“

Vrhla po mě posměšný pohled – jinak se to popsat nedá. A přímo na mém rameni se uchýlila do šera.

Tak takhle je to. Bude dělat neviditelného pozorovatele. Jenže pozorovatel, to by bylo málo – Kosťova reakce na sovu byla víc než názorná. Takže jsem dostal parťačku, o níž toho síly Tmy vědí podstatně víc než řadoví vojáci Světla.

„Takže domluveno,“ odtušil jsem lehkomyslně. „A co takhle kdybych si dopřál něco k snědku, co ty na to?“

Vytáhl jsem si z lednice jogurt a nalil si pomerančový džus. Z toho, čím jsem se živil poslední týden, tedy z krvavých biftеků a masové šťávy, která se téměř nelišila od krve, už se mi dělalo špatně.

„A co ty, nedala by sis kousek masíčka?“

Sova se odvrátila.

„No, jak chceš,“ pokrčil jsem rameny. „Já jsem si jist že jakmile dostaneš hlad, tak způsob, jak se se mnou dohodnout, najdeš okamžitě.“

Kapitola třetí

Rád se městem procházím v šeru. V takovém případě se nestanete neviditelným – to by do vás lidi pořád naráželi. Prostě se dívají skrz vás a vůbec vás nezaznamenávaji. Ale teď nezbývalo než pracovat v běžné realitě.

Den není ta naše pravá doba. I když to možná zní komicky, Světlí pracují v noci, kdy se aktivizují Temní. A dnes už toho Temní mnoho nedokážou. Všichni ti upíři a vlkodlaci. A černí mágové jsou přes den nuceni žít jako normální lidé.

Tedy – většinou.

Procházel jsem právě kolem stanice metra Tulská. Přesně podle šéfova pokynu jsem nejdřív zkontroloval všechny stanice na okružní trase, protože dívka s černým vírem pekel nad hlavou mohla vystoupit na kterékoli z nich. Musela totiž za ní zůstat stopa – byť sebeslabší, ale stále ještě postřehnutelná. A teď jsem se rozhodl probrat jednu po druhé i radiální trasy.

Pitomá stanice a kolem ní pitomá čtvrť. Z nástupiště vedou dva východy, které jsou jeden od druhého neuvěřitelně daleko. A na povrchu tržiště, pompézní mrakodrap daňové policie a obří obytný panelák. Temných emanací bylo kolem tolik, že najít stopu černé smrští byl dost problém.

Zvlášť jestli tu dívka vůbec nebyla.

Obešel jsem všechno a všude čenichal po dívčině auře, pohlížeje šerem tu a tam na neviditelného ptáka, hřadujícího na mém rameni. Sova podřimovala. Necítila zřejmě taky nic, a to jsem si říkal, že její pátrací schopnosti budou rozhodně mnohem lepší než ty moje.

Jednou mi doklady prověřovala milice. Dvakrát mě obtěžovali jacísi pološílení mladíci, kteří projevili přání věnovat mi zcela zdarma, „sotva za nějakejch padesát doláčů“, čínský fén, dětskou hračku a halířový korejský mobil.

To už jsem se neudržel. Dalšího neodbytného obchodního cestujícího jsem rovnou odehnal a navíc mu poskytl remoralizaci. Úplně lehkou, na samém pomezí přípustnosti. Třeba si ten obejda konečně začne hledat nějakou práci. A třeba taky ne…

A přesně v tomhle okamžiku mi někdo pevně sevřel lokty. Přitom jsem ještě před vteřinou kolem sebe vůbec nikoho neviděl, ale teď jsem za zády měl malebný párek. Sympatickou zrzku a svalnatého podmračeného mladíka.

„Klid,“ řekla tiše zrzka. Ta velela, čehož jsem si ihned všiml. „Denní hlídka!“

Světlo a Tma!

Pokrčil jsem rameny a klidně si je měřil pohledem.

„Identifikuj se,“ vybídla mě.

Lhát nemělo smysl, protože mou auru si už dávno zaznamenali a najít si mě v evidenci byla jen otázka času.

„Jsem Anton Goroděckij.“

Čekali dál.

„Jsem Jiný,“ přiznal jsem se. „A taky pracovník Noční hlídky.“

Sevření povolilo a ti dva dokonce o krok poodstoupili. Nějak zklamaní mi ale nepřipadali.

„Pojdme do šera,“ navrhl ten mladík.

Jak se zdá, upíři to nebudou. Tím líp. Aspoň můžu doufat v jistou míru objektivity. Povzdechl jsem si a překročil z jedné reality do druhé.

Prvním překvapením pro mě byl fakt, že ten párek byl opravdu mladý. Vědma mohla být tak pětadvacítka a vědmáka jsem si tipnul na třicátníka – byl tedy stejně starý jako já. Uvědomil jsem si, že v případě potřeby si dokážu vybavit i jejích jména, protože v sedmdesátých letech se vědem a vědmáků rodilo málo.

Stejně nečekané bylo, že sova z mého ramene zmizela. Přesněji řečeno tam byla dál, cítil jsem její drápy, ale zahlédl jsem ji jen tehdy, když jsem se hodně soustředil. Vypadalo to na to, že můj milý ptáček taky překročil z jedné reality do druhé a ocitl se v šeru o stupeň hlubším.

Vida – čím dál tím zajímavější!

„Denní hlídka!“ opakovala zrzka. „Já jsem Alice Donnikovová, taky Jiná.“

„Petr Něstěrov, Jiný,“ broukl mladý muž.

„Máte nějaké problémy?“

Dívka mě provrtávala typicky vědmím pohledem. S každou další vteřinou mi připadala sympatičtější a svůdnější. Před přímým vlivem těchhle kejklí jsem samozřejmě ochráněn a očarovat mě nemohla, ale musím uznat, že to působilo efektně.

„My problémy nemáme, ty máte vy, Antone Goroděckij. Dopustil jste se nepovoleného kontaktu s člověkem.“

„Ano? A jakého?“

„Byl to zásah sedmého stupně,“ připustila neochotně zrzka. „Ale stalo se, to nepopřete. A navíc jste dotyčného postrčil směrem ke Světlu.“

„Chcete se mnou sepsat protokol?“ Celá situace mě začínala bavit. Sedmý stupeň nestojí za řeč. Je to vlastně ovlivňování na samém pomezí magie a běžné rozmluvy.

„To ano.“

„A co tam uvedeme? Že pracovník Noční hlídky v dotyčném člověku mírně posílil odpor vůči podvodu?“

„Jasně – a tím… porušil… dohodnutou… rovnováhu,“ odsekal komisně vědmák.

„Ale nepovídejte! A čím konkrétně jsem ohrozil věc Tmy? Když se ten nešťastník přestane věnovat drobné spekulaci, tak se jeho životní úroveň nevyhnutelně zhorší. Bude sice mravnější, ale taky nešťastnější. To se podle komentářů ke smlouvě o dodržování rovnováhy za porušení základních principů nepovažuje.“

„Nechte si té sofistiky,“ usadila mě zrzka. „Vy jste přece pracovník hlídky. Co je u běžného Jiného odpustitelné, je ve vašem případě porušením zákona.“

Měla pravdu. Bylo to sice drobné porušení, ale bylo…

„Překážel mi. Během pátrání mám na magické manipulace právo.“

„Jste ve službě, Antone?“

„Ano.“

„A proč ve dne?“

„Protože mám zvláštní úkol. Můžete se informovat u mého vedení. Přesněji řečeno vaše vedení má právo informovat se u nás.“

Dvojice si vyměnila pohledy. I když naše etické zásady a naše cíle byly zcela protichůdné, obě instituce musely spolupracovat.

A pak – jen málokdo sám a dobrovolně zatahuje do svých záležitostí představené.

„No dobře, dejme tomu," vzdávala se nepříliš ochotně mladá vědma. „My se tedy spokojíme s ústním napomenutím, Antone."

Rozhlédl jsem se. Kolem nás se v šedavé mlze pomalu pohybovali lidé. Docela obyčejní, neschopní opustit svůj banální svět. My jsme Jiní a i když já stojím na straně Světla a ti dva na straně Tmy, mám k nim podstatně blíž než ke kterémukoli člověku.

„Jaké máte podmínky?"

Není radno hrát si s Tmou na schovávanou. A taky není dobré jí ustupovat. Nu a ještě nebezpečnější je přijímat od ní dary. Každá pravidla jsou tu však proto, aby byla porušována.

„Žádné."

No to se podívejme!

Napjatě jsem Alici sledoval a pokoušel se přijít na ten podraz. Petra chování jeho společnice vyloženě pobouřilo – měl vztek, protože on si přál usvědčit adepta Světla z deliktu. Což znamená, že jeho můžu pustit ze zřetele. Ale v čem asi vězí ten chyták?

„To je pro mě nepřijatelné," prohlásil jsem s úlevou, když jsem pochopil. „Děkuji za návrh na mírové urovnání, Alice. Ten přijmout mohu, ale slibuju vám, že v analogickém případě vám podobný magický zásah až po sedmý stupeň taky prominu."

„Dobře, Jiný," souhlasila okamžitě Alice. Napřáhla ke mně ruku a ja ji bezděky stiskl. „Naše osobní dohoda je uzavřena."

Sova na mém ramenní vzmáchla křídly. Přímo do ucha se mi vedralo běsnivé klokotání. Vzápětí se pták zhmotnil do naší hladiny šera.

Alice ještě o krok ucouvla a její zřítelnice se okamžitě změnily ve svislé škvírky. Mladý vědmák zaujal obranný postoj.

„Dohoda byla uzavřena," opakovala ponuře vědma.

Co se to tu děje?

Až se zpožděním jsem pochopil, že před Olgou jsem žádné dohody uzavírat neměl. Ačkoli… co tak strašného se vlastně stalo? Cožpak jsem sám neviděl, jak podobné dohody uzavírali, k ústupkům se uchylovali a spolupráci s Temnými navazovali i jiní pracovníci naší hlídky, šéfa nevyjímaje?! Jistě, žádoucí to není. Ale někdy se nedá nic dělat.

Naším cílem přece není potření Temných. Naším cílem je udržování rovnováhy. Temní zmizí až v okamžiku, kdy v sobě lidé přemůžou zlo. Anebo zmizíme my – to v případě, že lidem se Tma bude zamlouvat víc než Světlo.

„My jsme se prostě dohodli," vybafl jsem vztekle na sovu. „Tak se laskavě ovládej. To je přece rutina, běžná spolupráce."

Alice se pousmála a pokynula mi něžnou ručkou. Pak uchopila vědmáka za loket a oba začali pomalu ustupovat. Jakmile vycouvali ze šera, naprosto samozřejmě vykročili po chodníku. Najednou z nich byl normální mladý pár.

„Co vyvádíš?!" zeptal jsem se sovy. „Copak nevíš, že běžná operativní práce se skládá skoro ze samých kompromisů?"

„Udělals chybu."

Hlas měla Olga zvláštní, neodpovídající jejímu zevnějšku. Byl měkký, sametový a zpěvný. Takhle nemluví ptáci, ale vlkodlaci, kteří na sebe berou podobu kočky.

„Vida, tak my umíme mluvit!“

„Ano.“

„A proč jsi až doted mlčela?“

„Protože až doted bylo všechno v pořádku.“

Vzpomněl jsem si na tu starou anekdotu a ušklíbl se.

„Jestli proti tomu nic nemáš, tak bych vyšel ze šera ven. A ty mi zatím můžeš vysvětlovat, kde jsem se dopustil chyby. Drobné kompromisy v kontaktech s Temnými jsou opravdu rutinní.“

„Jenže ty zatím nemáš kvalifikaci, která ke kompromisům opravňuje.“

Světu kolem se vrátily barvy. Připomínalo to změnu režimů ve videokameře, když se z černobílého záznamu nebo z programu „starý film“ přepne na záznam normální. Ta analogie byla v mnoha ohledech velmi přesná – šero je vlastně „starý film“. Starý, až prastarý, lidstvem už dávno a úspěšně zapomenutý. Ono se tak lidstvu snáz žije.

Zamířil jsem k eskalátoru metra a v chůzi své neviditelné společnici odsekl:

„Co to má společného s kvalifikací?“

„Hlídkař vyšší kategorie je schopen předvídat důsledky takovéhoto kompromisu. On prostě ví, zda z toho bude dvoustranný ústupek, který se tak vzájemně neutralizuje, nebo zda je to past, v níž ztratíš víc než získáš.“

„Já bych ale neřekl, že ze zásahu sedmého stupně může vzejít nějaká pohroma!“

Pán vedle mě na mě zaraženě pohlédl. Užuž jsem se hotovil upozornit ho, že jsem „tichý, ale naprosto neškodný cvok“. Takováto poznámka báječně léčí zbytečnou zvědavost. Pán ale zrychlil krok, protože právě k tomuto závěru zřejmě dospěl sám.

„Jenže ty následky předvídat nedokážeš, Antone. Na drobnou nepříjemnost jsi zareagoval neadekvátně. Ten tvůj nenápadný magický krok vedl až k zásahu Temných. A ty jsi s nimi uzavřel kompromis. Nejsmutnější na tom všem je, že onoho magického zásahu nebylo zapotřebí vůbec."

„Jistě, samozřejmě, to připouštím. Ale co teď?"

Ptákův hlas ožíval a zbarvoval se stále novými intonacemi.

Olga zřejmě už hodně dlouho nemluvila.

„Teď nic. Budeme prostě doufat, že bude líp."

„Oznámíš šéfovi, co se stalo?"

„Ne. Zatím ne. Jsme přece parťáci."

V duši se mi rozlilo příjemné teplo. Chyba je nepříjemná věc, ale prudké zlepšení vztahů s parťákem za takovou chybu stojí.

„Díky. A co navrhuješ?"

„Zatím všechno děláš správně. Hledej stopu."

Inu – méně banální odpověd by mi byla příjemnější…

„Tak jedem."

Asi tak do dvou hodin po poledni jsem vedle okružní trasy prošmejdil i celou šedou radiálu. Možná že jsem zatím prabídný operativec, ale nenarazit na včerejší stopu, kterou jsem já sám fixoval, je skoro nemožné. Jenže dívka s černým rotujícím vírem pekel nad hlavou ani na jedné stanici této trasy nevystoupila. Zřejmě budu muset začít tam, kde jsem ji včera potkal.

Na Kurské jsem tedy metro opustil a ve stánku na ulici koupil plastikovou vaničku s nějakým salátem a kelímek kávy. Při pohledu na párky a hamburgery se mi začínalo dělat mírně nevolno – bez ohledu na to, že procento masa v nich bylo vskutku jen symbolické.

„Dáš si něco?“ zeptal jsem se své neviditelné souputnice.

„Ne. Díky.“

V drobném sněžení jsem se vidličkou dloubal v salátu a usrkával horkou kávu. Bezdomovec, který spoléhal na to, že si koupím pivo a pro něj zbude vratná láhev, ještě chvíli přešlapoval kousek stranou a pak se šel do metra ohřát.

Jinak se o mě naprosto nikdo nezajímal. Prodavačka ve stánku obsluhovala vyhladovělé zákazníky a od nádraží k nádraží (jsou tu hned tři na jediném náměstí) se valily proudy anonymních pasažérů. Chlápek u pultu s knížkami zcela bez zájmu a elánu nutil náhodnému kolemjdoucímu jakousi knihu. Kolemjdoucí nereagoval.

„Asi mám blbou náladu…,“ postěžoval jsem si.

„Proč?“

„Všechno vidím hrozně černě. Lidi jsou svině a primitivové, salát je celý promrzlý a v botách mí čvachtá.“ Pták na mém rameni posměšně zaklokotal. „Kdepak, Antone. Ty nemáš problém s náladou. To jen cítíš blížící se peklo.“

„Podobnou vnímavostí jsem nikdy nevynikal.“

„A v tom to právě je.“

Podíval jsem se směrem k nádraží. Pak jsem se pokusil zkoumat i jednotlivé tváře. Leckdo to viditelně pocítil. Ti, kteří se ocitli na samé hranici mezi lidstvím a jiností, byli najednou napjatí a stísnění. Důvod svého nepokoje nechápali, a tak se naopak snažili dodat si kuráže. „Tma a Světlo…! Co se teď může stát, Olgo?“

„Vlastně cokoli. Průlom pekel jsi odvrátil, ale až teď smršť udeří znovu, následky budou katastrofální. Takový je efekt každé odložené pohromy.“

„Ale šéf o ničem takovém nemluvil.“

„Proč taky? Jednal jsi správně. Teď máme alespoň nějakou šanci.“

„Kolik je ti let, Olgo?“ zeptal jsem se. Mezi lidmi by podobná otázka asi zněla neslušně, až urážlivě. Pro nás ale věk nic neznamená.

„Hodně, Antone. Pamatuju si třeba i povstání.“

„Myslíš říjnovou revoluci?“

„Myslím děkabristy, na Senátním náměstí.“ Sova se uchichtla. A já neřekl nic. Možná že je starší než šéf.

„A jakou šarží se můžeš pochlubit, má milá parťačko?“

„Žádnou. Já naopak byla zbavena všech práv.“

„Promiň.“

„To nic. Už dávno jsem se s tím smířila.“

Hlas měla i nadále bodrý, snad až trochu posměšný. Cosi mi však napovědělo, že Olga se se svým údělem naopak nesmířila a smířit nehodlá.

„Možná že to bude znít poněkud dotěrně…, ale proč tě zahnali do tohohle těla?“

„Jinou volbu jsem už neměla. Existovat v těle vlka je mnohem složitější.“

„No počkat…“ Nedojedený salát jsem zahodil do koše. Pohlédl jsem si na rameno, ale sova tam nebyla – to bych se býval musel vrátit do šera. „Co jsi teda zač? Jak to, že jsi s námi, pokud jsi vlkodlak? A pokud bys byla mág, tak zase nerozumím tomu divnému trestu…“

„To s věcí nijak nesouvisí, Antone,“ zazněla v jejím hlase na okamžik břitká ocel. „Všechno ale začalo tím, že jsem přistoupila na kompromis s Temnými. Na takový úplně malý kompromis. Byla jsem přesvědčena, že mám na zřeteli všechny eventuality, ale zmýlila jsem se.“

Tak takhle je to…

„A proč jsi začala mluvit? To jsi mě chtěla varovat, ale nestihlas to?“

Ticho.

Vypadalo to, že Olga se za svou upřímnost sama na sebe zlobí.

„Tak dobře, pokračujme v práci…,“ řekl jsem. A v tu chvíli se v kapse ozval telefon.

Byla to Larisa. Ze by pracovala už druhou směnu?

„Pozorně mě poslouchej, Antone… Zachytili jsem stopu té dívky. Je to stanice metra Perovo.“

„A kúrňa,“ uklouzlo mi. Pracovat v betonových noclehárnách je prostě utrpení.

„Nojo, no,“ připustila Larisa. U operativy zřejmě dělat nemůže…, proto taky jen sedí u telefonů. Ale holka je to chytrá… „Takže uháněj do Perova. Všichni naši už se tam stahujou. A ještě něco… Už jsme tam zaznamenali přítomnost Denní hlídky.“

„Rozumím,“ řekl jsem a ihned zavěsil.

Jenže jsem nerozuměl vůbec ničemu. Že by Temní už všechno věděli? A teď baží po výronu pekel? Což by znamenalo, že mě ta jejich patrola nezastavila náhodou…

Ale ne, to je blbost. Katastrofa v Moskvě není ani v zájmu Tmy. Na druhé straně je fakt, že oni smršť zastavovat nebudou, to by v jejich případě bylo nepřirozené.

Zpátky do metra už jsem se nevrátil. Chytil jsem si raději černého taxíka, abych získal čas. Nebude ho sice mnoho, ale přece. Posadil jsem se vedle řidiče, snědého, asi tak čtyřicetiletého Intelektuála s hrbatým nosem. Auto bylo zbrusu nové a sám řidič také působil dojmem člověka nanejvýš úspěšného. Až jsem se podivil, že zrovna takový si přivydělává černým taxikařením.

…Perovo je obrovité sídliště. Všude davy lidí. Světlo a Tma jsou tu smíchány do roztodivného propletence. Je tu několik institucí, které do všech stran kolem sebe rozhazují světlé i temné skvrny. Pracovat v takovém terénu je asi jako hledat zrnko písku na podlaze přecpané diskotéky se zapnutými stroboskopy…

Užitku tu ze mě bude málo, přesněji řečeno vůbec žádný. Ale rozkaz je rozkaz. Třeba po mně budou chtít, abych identifikoval mrtvolu.

„A já si myslel, že budeme mít kliku," zašeptal jsem s očima upřenýma na asfalt před námi. Právě jsme projeli Losím ostrovem, což je taky nepříjemné místo, protože právě tady konají své reje Temní. A ne vždy během těch svých bakchanálií respektují práva obyčejných lidí. Pět nocí v roce musíme vydržet všechno. Nebo přinejmenším skoro všechno.

„Já taky doufala," šeptla tentokrát Olga.

„Já na tu operativu ještě nestačím," zakroutil jsem zničeně hlavou.

Řidič si mě zaraženě změřil pohledem. S dohodnutou cenou jsem souhlasil předem; nemám ve zvyku smlouvat a šoférovi navíc tenhle směr zřejmě vyhovoval. Jenže člověk, který mluví sám se sebou, vyvolává nepříjemné asociace vždycky.

„Zvoral jsem jeden úkol," vysvětlil jsem mu tedy s povzdechem. „Tedy – nesplnil jsem ho správně. Tak jsem si říkal, že to dneska napravím, jenže ostatní si poradili bez mého přispění."

„Proto ten spěch?" zeptal se. Dojmem hovorného člověka rozhodně nepůsobil, ale má slova ho zřejmě zaujala.

„Nařídili mi, abych tam přijel," přikývl jsem.

Stejně by mě zajímalo, za koho mě má!

„Co děláš?“

„Já jsem programátor,“ odpověděl jsem. Přísně vzato podle pravdy.

„No to je skvělý,“ poznamenal skoro pobaveně. Ale co na tom shledává skvělého? „A co na živobytí, na to si vyděláš?“

Byla to zbytečná otázka – už proto, že kdybych nevydělal, jel bych metrem. Přesto jsem odpověděl:

„Naprosto.“

„Já se tě neptám jen tak ze zvědavosti,“ pokračoval neočekávaně řidič. „On mi totiž odchází správce systému…“

To „mi“ mě zaujalo.

„Já bych to tedy chápal jako prst osudu. Vezmu zákazníka a on se z něj vyklube programátor. Řekl bych, že už je ruka v rukávě, co vy na to?“

Rozesmál se, jako by se snažil zahladit poněkud nepříjemný dojem z toho až příliš sebevědomého výroku.

„Pracoval jste někdy s lokálními sítěmi?“

„Ano.“

„Já v ní mám nějakých padesát počítačů. A potřebuju někoho, kdo by se o to staral. Platíme dobře.“

Bezděky jsem se pousmál. To zní vlastně ohromně. Lokální síť. Slušné peníze. A nikdo po jednom nežádá, aby po nocích lovil upíry, pil krev a vyčenichával v mrazivých ulicích nějaké stopy…

„Chcete vizitku?“ a muž obratně zalovil v náprsní kapse saka. „V klidu si to rozmyslete…“

„Ale ne, děkuju. Já bohužel dělám v instituci, kde zaměstnanec výpověď dát nemůže.“

„Copak – v KGB?“ zachmuřil se.

„Nene, v něčem ještě tajnějším. Podstatně tajnějším – ale je to podobné.“

„Mnojo…," zamyslel se řidič. „Škoda. Já si myslel, že je to znamení shůry. Poslyš, věříš na osud?"

K tykání se vrátil velmi lehce a nenucené. To se mi líbilo.

„Ne."

„Proč ne?" podivil se upřímně, jako by doposud potkával jen samé fatalisty.

„Osud neexistuje. To je vědecky dokázáno."

„A kde je to dokázáno?"

„U nás v úřadě."

Rozchechtal se.

„No to je ohromný. Tak jsem zkrátka neměl štěstí. Kde ti mám zastavit?"

To už jsme uháněli po Zelené třídě.

Vrstvou každodenní reality jsem se zadíval do šera. Neviděl jsem tam dohromady nic – na to jsem asi ještě stále měl málo zkušeností. Spíš jsem cosi vycítil. V šedé mlze blikala skupinka nejasných světélek. To vypadá, že se tu seběhl málem celý úřad…

„Támhle…"

Teď, v běžné realitě, jsem kolegy vidět nemohl. Šel jsem po špinavém městském sněhu k parčíku mezi domy a vozovkou, zavalenému neuklizenými závějemi. Pár promrzlých stromů a několik řetízků šlápot – buď tu dováděly děti, nebo si tudy krátili cestu opilci.

„Zamávej, už si tě všimli," poradila mi Olga.

Na okamžik jsem zauvažoval a pak její radu poslechl. Jen ať si myslí, že z jedné reality do druhé už vidím přímo báječně.

„Vida – porada," poznamenala posměšně Olga. „Školení mužstva…"

Spíš pro pořádek jsem se ohlédl, povolal si šero a vkročil do něj.

No jistě – jsou tu všichni. Celá moskevská centrála.

Uprostřed stál Boris Ignaťjevič. Jen tak nalehko – v obleku a kožešinové kšiltovce, ale neznámo proč se šálou na krku. Na okamžik jsem si představil, jak asi za přísné asistence ochranky vylézal ze svého bavoráku.

Vedle něj stáli operativci. Igor s Garikem jsou skvělé typy pro akční film. Huby mají žulové, ramena hranatá, ksichty neproniknutelně natuplé. Hned je na nich vidět, že za sebou mají osm tříd, vojenské učiliště a jednotky zvláštního určení. V Igorově případě to platí stoprocentně. Garik má ovšem dvě vysoké školy. Při tom, jak jsou si podobní a jak se prakticky stejně chovají, je obsah jejich hlav přímo diametrálně odlišný. Ilja se ve srovnání s nimi jeví jako vypjatý intelektuál, ale asi bychom se neměli dát oklamat brýlemi v tenkých obroučkách, vysokým čelem a naivníma očima. Semjon je další zajímavý prototyp – pomenší, šlachovitý, s mazanýma očkama, navlečený do jakési potrhané nylonové bundy. Vypadá jako venkovan, který do matičky Moskvy přitáhl kdoví odkud. Přesněji řečeno odněkud ze šedesátých let, z kolchozu „Odkaz Iljičův“. Dokonalé protiklady. Spřízňovala je jen nádherně opálená tvář s dosti skleslými rysy. Oba je uprostřed dovolené vytáhli ze Srí Lanky a oni kouzlo zimní Moskvy zatím nedokázali ocenit. Ignat, Danila a Farid tu nebyli, přestože jsem ještě cítil jejich čerstvou stopu. Zato přímo za šéfovými zády stáli Tygřík a Medvěd, a přestože o to vůbec neusilovali, byli velice nenápadní, téměř nezaznamenatelní. Když jsem zahlédl tenhle páreček, začalo mi být až trošku mdlo. To nejsou jen

zabijáci. To jsou velmi dobří zabijáci. Na hlouposti je nikdo netahá.

Bylo tu i hodně kancelářských krys.

Všech pět lidí z analytického. Vědecká skupina tu byla taky celá – samozřejmě až na Julju, ale není divu, protože té je teprve třináct. Chyběl snad jen archiv.

„Zdravíčko!“ prohodil jsem neutrálně.

Někdo kývl, někdo se jen pousmál. Pochopil jsem, že kolegové teď mají jiné starosti. Boris Ignaťjevič mě gestem pozval blíž a pokračoval v projevu, který zřejmě byl přerušen mým příchodem:

„… není v jejich zájmu. Z čehož můžeme mít radost. Žádná pomoc nám poskytnuta nebude…, což je nejen dobré, ale přímo báječné…“

Jasně. Teď se mluví o Denní hlídce.

„To děvče můžeme tedy hledat bez problémů a jak se zdá, Danilu s Faridem od úspěchu dělí nějakých pět šest minut… Ale jedno ultimátum jsme přece jen dostali.“

Zachytil jsem Tygříkův úsměv. Ta se tedy zubí moc nepěkně… Ano ano – ta. Tygřík je vlastně slečna, jenže přezdívka Tygřice se k ní totálně nehodí.

Slovo „ultimátum“ naši operativci přímo nesnášejí!

„Ten černý mág není náš.“ Šéf přelétl všechny přítomné nic neříkajícím pohledem. „Je to jasné? To znamená, že chceme-li smršť zneškodnit, musíme ho najít. Ale pak ho hned musíme předat Temným.“

„A předáme?“ zeptal se zvědavě Ilja.

Šéf se na okamžik zadumal.

„To je správné upřesnění. My ho prosím nezlikvidujeme a zároveň mu v kontaktu s Temnými nebudeme bránit. Nakolik jsem pochopil, oni ho taky neznají.“

Tváře všech operativců vůčihledně zkysly. Každý nový černý mág v našem revíru je spolehlivý zdroj starostí, z kterých bolí hlava. Dokonce i když je zaregistrovaný a dohody neporušuje. Obzvlášť jde-li o mága takhle silného….

„Více by mě potěšil jiný vývoj situace," zaševelila měkce Tygřík. „Může se stát, Borisi Ignaťjeviči, že během plnění úkolu vzniknou situace, s nimiž jsme předem nepočítali…"

„Obávám se, že podobné situace prostě nesmíme připustit," přerušil ji šéf. Samozřejmě a bez výtek, protože na Tygříka odjakživa držel. Dívka okamžitě pohasla.

Já bych pohasl taky.

„A to by bylo asi tak všechno…" Šéf pohlédl na mě. „Dobře že Jsi tady, Antone. Protože co řeknu teď, jsem chtěl uvést v tvé přítomnosti.

Mimoděk jsem strnul.

„Včera jsi odvedl dobrou práci. Pravdou je, že jsem ti svěřil seznam upírů a uložil ti jen jejich kontrolu. Nejde o operativní kvality…, ale ty už poměrně dlouho věziš ve složitém problému, Antone. Zabít upíra je pro tebe podstatně těžší než pro kohokoli z nás."

„Řekl bych, že tohle jsou zbytečné obavy, šéfe," opáčil jsem.

„Pak jsem rád, že jsem se zmýlil. A dovol, abych ti jménem celé Noční hlídky upřímně pogratuloval. Jednoho upíra jsi zlikvidoval a fixoval jsi stopu té upírky. A to velmi zřetelnou stopu. Pokud jde o pátrací práce, zatím ti chybí zkušenosti. Ale fixovat informace už umíš výborně. To jsi předvedl i v případě té dívky. Situace to byla vskutku mimořádná, ale tys volil humánní řešení… a tím jsi získal Čas. Ten otisk její aury, co jsi zajistil, je

perfektní. Okamžitě jsem podle něj pochopil, kde ji máme hledat.“

Čímž mě dostal. Nikdo se neculil, natož aby se poškleboval nebo se mi otevřeně vysmíval. A stejně jsem si připadal, jako když mě poplive. Neviditelná bílá sova na mém rameni se zachvěla. Zhluboka jsem se nadechl vzduchu šera, studeného vzduchu bez chutí a vůní, prostě takového žádného. A zeptal jsem se:

„Proč jste mě tedy poslal na okružní linku, Borisi Ignaťjeviči? Když už jste věděl, kde pátrat…“

„Mohl jsem se mýlit,“ odtušil s mírným podivem šéf. „Já nevím…, ale snad chápeš, že v pátrací činnosti se nikdy nemáme spoléhat na jeden jediný názor, byť by to byl ten nejautoritativnější. Sám v poli voják může být voják, ale musí vědět, že je v tom poli sám.“

„Jenže já jsem nebyl sám,“ namítl jsem tiše. „A pro mou partačku je zrovna tenhle úkol mimořádně důležitý, to vy víte líp než já. Takže když jste nás vyslal do oblasti, kde jsme nic vypátrat nemohli, vědomě jste ji připravil o šanci se rehabilitovat.“

Šéf nasadil kamennou tvář, z níž se – když on sám nechce – nic vyčíst nedá.

Já však měl přesto dojem, že jsem zasáhl do černého.

„Váš úkol přece ještě není u konce,“ odpověděl mi. „Antone a Olgo… Zatím tu ještě pořád zbývá ta upírka, již je třeba zneškodnit. V tom vám nikdo bránit nemůže, protože porušila dohodu. A zbývá tu taky ten chlapec, který prokázal tak nevídanou odolnost vůči magii. Toho je třeba najít a získat ho pro stanu Světla. Pusťte se do toho.“

„A co ta dívka se smrští?“

„Už jsme ji lokalizovali. Potlačit smršť se teď pokusí specialisté. Jestli se to nepodaří, s čímž počítám, tak

alespoň zjistíme, kdo je autorem té klatby. Což je práce pro tebe, Ignate.“

Otočil jsem se a zjistil, že Ignat je tu taky. Byl to vysoký statný plavovlasý krasavec s postavou Apollóna a tváří filmové hvězdy. Pohyboval se naprosto tiše, ale v běžné realitě ho to stejně nemohlo zachránit před přílišným zájmem slabého pohlaví.

Před zájmem až příliš přílišným.

„To není moje parketa!“ poznamenal Ignat ponuře. „A musím říct, že mi to není ani trochu sympatické!“

„Vybírat si můžeš, s kým chceš nebo nechceš spát, ale až po pracovní době,“ zpražil ho šéf. „Kdežto v práci za tebe o všem rozhoduju já. Dokonce i o tom, kdy půjdeš na záchod.“

Ignat pokrčil rameny. Podíval se na mě, jako by u mě hledal podporu, a broukl si pod nos:

„Ale to je diskriminace…“

„Tady nejsi ve Státech,“ pokračoval Boris Ignaťjevič a jeho hlas začal být nebezpečně zdvořilý. „Ano, to je diskriminace! Je to tendence použít nejvhodnějšího pracovníka bez ohledu na to, jaké jsou jeho osobní zájmy a sklony.“

„A nemohl bych se toho ujmout já?“ zeptal se docela tiše Garik.

Čímž se napjatá atmosféra rázem uvolnila. To, že Garik je ve věcech lásky totálně neúspěšný, nebylo tajemstvím pro nikoho. Kdosi se tlumeně zasmál.

„Igor s Garikem budou dál pracovat na pátrání po upírce. Bude už brzy potřebovat krev. Zastavit ji se podařilo v poslední chvíli, takže teď šílí hlady a krajním rozrušením. Každou chvíli můžeme očekávat nové oběti. Kdežto Anton s Olgou budou hledat toho chlapce.“

Jasně.

Na nás opět zbyl ten nejmalichernější a nejméně důležitý úkol.

Městu hrozí útok pekel a zároveň po něm pobíhá mladá a hladová upírka! A já mám hledat kluka, který má zřejmě mimořádné, avšak zatím jen latentní magické schopnosti…

„Provedu," odpověděl jsem kysele.

„To rád slyším," ignoroval Boris Ignaťjevič mou tichou demarši. „Pusťte se do toho."

Učinil jsem tedy čelem v zad a na znamení protestu šero opustil. Svět se jemně otřásl a zaplnil se barvami a zvuky. Teď jsem jako idiot sám trčel uprostřed parčíku. Nezaujatý pozorovatel by se takové podívané asi dost podivil. Už proto, že jsem stál uprostřed nedotčené bílé sněhové plochy, po níž ke mně ani ode mě nevedly žádné stopy…

Takhle se rodí mýty. Z naší neopatrnosti, z našich pocuchaných nervů, ze špatných vtipů a okázalých gest.

„Nevadí," řekl jsem hodně hlasitě a hlava nehlava vyrazil k chodníku.

„Díky…," šeptl mi do ucha tichý a jemný hlas.

„Za co, Oljo?"

„Že sis na mě vzpomněl."

„A copak pro tebe je opravdu tak důležité dobře splnit úkol?"

„Moc důležité," odpověděl po krátké pauze pták.

„Tak to si musíme dát záležet."

Přeskákal jsem nějaké závěje a velké kameny (buď tudy musel projít ledovec, nebo si tu někdo hodlal postavit skalku) a vyšel na hlavní třídu.

„Máš doma koňak?" zeptala se.

„Proč koňak…? No… mám."

„A dobrý?"

„Koňak špatný nebývá. Pokud je to opravdu koňak.“

Sova vyprskla.

„Tak bych snad dámu pozval na kávu s koňakem, ne?!“

V duchu jsem si představil sovu, jak usrkává z podšálku koňak, a div jsem se nerozchechtal.

„S radostí. Chytíme si taxi?“

„Tohle špásování byste si mohl odpustit, mladý muži!“ vrátila mi to neprodleně.

No dobře. Kdy se asi ocitla v tom ptačím těle? Ale knihy třeba může číst i takhle…

„Existuje přece i taková věcička jako televize,“ šeptla mi sova.

Tma a Světlo! A já si byl jist, že mé myšlenky jsou bezpečně uzavřeny v mé hlavě.

„Vulgární telepatii hravě nahradí životní zkušenosti…, myslím velké a letité životní zkušenosti,“ pokračovala lišácky Olga. „Ke tvým úvahám přístup nemám, Antone. Protože jsi navíc můj parťák.“

„Ale já přece…,“ mávl jsem rukou. Bylo by hloupé popírat něco tak očividného. „Ostatně, co uděláme s tím klukem? Že bychom se na to vykašlali? Taková pitomost…“

„To je naopak velmi důležitá věc!“ rozhořčila se okamžitě. „A uvědom si, Antone, že šéf své nekorektní jednání uznal. Proto nám taky vyšel vstříc, a my bychom toho měli využít. Ta upírka se na chlapce zaměřila, rozumíš tomu? Je pro ni něco jako chlebíček s kaviárem, který jí někdo uškubl přímo od úst. Navíc ho má jako na vodítku. V tuhle chvíli je schopná přitáhnout si ho do svého útočiště v kterémkoli koutě města. Jenže právě tohle je pro nás velké plus. Nemusíme hledat tygra v džungli, stačí přivázat kůzlátko na palouk“

„Víš ty, kolik takových kůzlátek v Moskvě je…?“

„Jenže tohohle má jako na udici. Je nezkušená. Navázat kontakt s novou obětí je složitější, než si jednoduše přitáhnout tu starou – to mi věř.“

Zapudil jsem nejasné podezření a zvedl ruku, abych zastavil nejbližší auto:

„Já ti věřím. Věřím ti jednou provždy.“

Kapitola čtvrtá

Sotva jsem překročil práh, sova vystoupila z šera. Naposledy jsem pocítil lehký stisk jejích drápů, pak vzlétla a usadila se na lednici.

„Nemám ti postavit nějaký hnízdo?“ zeptal jsem se a zavřel za sebou dveře.

Poprvé jsem ji mluvit nejen slyšel, ale i viděl. Zobák sebou škubal a bylo znát, že jednotlivá slova ze sebe vypravuje se značným úsilím. Popravdě řečeno stejně netuším, jak může takový pták mluvit. A ještě ke všemu tak důvěryhodně lidským hlasem.

„Radši ne, ještě bych začala klást vejce.“

Aha, zřejmě pokus o vtip.

„Tak promiň, pokud jsem tě urazil,“ omluvil jsem se pro jistotu. „Cítím se pořád trochu trapně, ale bojuju s tím.“

„Jasně. To je normální.“

Prohrabal jsem lednici a našel tam něco na zub. Sýr, salám, nakládaná zelenina… To jsem zvědav, jak se bude čtyřicetiletý koňak snášet s nasolenou okurčičkou. Možná si navzájem taky budou připadat poněkud trapně. Asi jako já s Olgou.

Vytáhl jsem tedy sýr a salám.

„Promiň, ale citrony nemám.“ Velmi dobře jsem cítil absurditu všech těchto příprav, ale nevadí… „Zato koňak je dobrej.“

Sova mlčela.

Ze zásuvky psacího stolu, již jsem užíval coby domácí bar, jsem vylovil láhev Kutuzova.

„Už jsi to někdy pila?“

„Že by ruská odpověď na Napoleona?“ ušklíbla se tiše. „Ne, nepila.“

Pocit absurdity stále vzrůstal. Šplíchl jsem do dvou koňakovek a postavil je na stůl. Pochybovačně jsem pohlédl na chomáček bílého peří. A na krátký zakřivený zobák.

„Ty ale ze skleničky pít nemůžeš. Nemám přinést talířek?“

„Otoč se,“ vybídla mě.

Poslechl jsem. Za mými zády se začal ozývat šelest křídel. A pak lehké, nepříjemné syčení, ponoukající k představě probuzeného hada nebo pootevřeného ventilu na láhvi s plynem.

„Nezlob se, Olgo, ale…“ Obrátil jsem se.

Sova nikde.

No jistě, přesně něco takového jsem očekával. Prostě jsem doufal, že alespoň občas se smí do lidské podoby vrátit. V duchu už jsem si její portrét dávno namaloval – portrét ženy, uvězněné v těle sovy a pamatující děkabristické povstání. Neznámo proč jsem si ji představil jako kněžnu Lopuchinovou, prchající z bálu. Snad jen starší, vážnější, s moudrýma očima a tváří lehce přepadlou…

Jenže na stoličce místo toho seděla mladá, zevnějškem dokonce velmi mladá, asi tak pětadvacetiletá žena. Nakrátko ostříhaná a s obličejem tak špinavým, jako by zrovna unikla z nějakého požáru. Byla vlastně krásná, s rysy aristokraticky jemnými. Ale ty očazené tváře… a hrubě, až zrůdně opižlané vlasy…

Vrcholem všeho však byl její oděv.

Na sobě totiž měla špinavé vojenské kalhoty ze čtyřicátých let, rozepnutý vaťák a pod ním hnusně, do šeda propocenou a špinavou vojenskou blůzu. A byla bosá.

„Fešanda, co?“ zeptala se.

„Řek bych, že ano,“ odpověděl jsem. „Ale jak to vypadáš – Tma a Světlo!“

„Naposledy jsem se v člověka proměnila před padesáti lety.“

Přikývl jsem:

„Jasně. Takže jsi byla nasazená během války?“

„Mě vždycky nasazujou během válek,“ usmála se mile.

„Hlavně když jsou hodně vážný. V jiný době se v ženu proměnit nesmím.“

„Teď ale žádná válka není.“

„No tak bude.“

Tentokrát už se neusmívala. Kletbu jsem spolkl a jen učinil gesto, jakým se obvykle snažíme zažehnat pohromy.

„Nechceš se vysprchovat?“

„S radostí.“

„Ženský oblečení doma žádný nemám… Budou stačit džíny a košile?“

Přikývla. Vstala, trochu nemotorně, komicky zakomíhala rukama a s údivem pohlédla na své bosé nohy. A vydala se do koupelny, jako by se u mě sprchovala už pokolikáté.

Vrhl jsem se do ložnice. Moc času určitě mít nebude.

Ty džínsy byly hodně staré, zato o číslo menší než nosím teď. Jí ale budou stejně velké… A co košile? Bane, radši jí nabídnem tenhle tenký svetřík. No a prádlo…. Mnojo. To bude slabší.

„Antone!“

Shrábl jsem oblečení do náruče, ukazovákem ještě zahákl čistý ručník a vrhl jsem se zpátky. Dveře do koupelny byly otevřené.

„Co to tu máš za kohoutky?“

„To jsou z dovozu. Pákový… Hned to bude.“

Vstoupil jsem dovnitř. Olga stála ve vaně zády ke mně a celá nahá zádumčivě pohybovala krátkou oblou pákou sem a tam.

„Musíš nahoru,“ napověděl jsem. „Když to zvedneš, začne téct voda. Když otočíš doleva, teče studená, když doprava, tak teplá.“

„Rozumím. A děkuju.“

Vůbec se přede mnou nestyděla. Což je celkem pochopitelné, když si uvědomíte její věk a šarži…, byť by ta šarže byla bývalá.

Zato já upadl do rozpaků. A snažil se skrýt za cynickou maskou:

„Tady máš ty hadry. Třeba si něco vybereš. Pokud na tom samozřejmě trváš.“

„Díky, Antone…“ Podívala se na mě. „Tohohle si nevšímej. Posledních osmdesát let jsem strávila v ptačím těle. Většinu tý doby jsem prospala. Ale stejně jsem si užila svoje…“

Oči měla hluboké a uhrančivé. Nebezpečné. „Sama sebe už nepovažuju ani za člověka, ani za Jinou, a taky ani za ženskou. A za sovu vlastně taky ne. jsem prostě stará, zlá bezpohlavní krůta, která je tu a tam schopná promluvit.“

Ze sprchy vyrazila voda. Olga pomalu zvedla paže a s požitkem nastavila tělo pružnému proudu vody.

„Věř mi, že spláchnout ze sebe tu špínu je pro mě mnohem důležitější než… než přivádět do rozpaků sympatickýho mládence.“

Toho mládence jsem spolkl bez poznámek a vyšel z koupelny ven. Zakroutil jsem hlavou, chopil se láhve a koňak znovu otevřel.

Přinejmenším jedno už bylo jasné – určitě není vlkodlak, protože to by si při proměně nedokázala ponechat šatstvo. Olga je mág. Mág ženského pohlaví, věk zhruba dvě stě let, před osmdesáti lety potrestána ztrátou lidské podoby, ale byla jí ponechána možnost se rehabilitovat, je to odbornice na silové kontrakce, na konkrétní úkol byla naposledy nasazena přibližně před padesáti lety…

Což už je dost údajů na to, abychom se podívali do databáze. K úplným souborům se samozřejmě nedostanu, na to nemám potřebnou odbornou a mocenskou úroveň. Nejvyšší šéfstvo však naštěstí netuší, kolik informací může poskytnout pátrání v sekundárních zdrojích.

Samozřejmě za předpokladu, že budu opravdu chtít Olgu identifikovat.

Posadil jsem se ke sklenicím a čekal. Z koupelny vyšla asi tak za pět minut a v chůzi si ještě vysušovala vlasy ručníkem. Na sobě měla moje džínsy a svetr.

Že by se nějak zásadně proměnila, to se říct nedalo, ale stejně byla o řád sympatičtější.

„Díky, Antone. Ty si prostě neumíš představit, jaká je to slast…“

„Řekl bych, že to tuším.“

„Tušit je málo. Ten puch dýmu a střelnýho prachu, Antone… Za toho půlstoletí už jsem si skoro zvykla.“ Neobratně se posadila na stoličku a povzdechla si. „Hezký to ode mě není, ale já mám z tyhle krize radost. I

kdybych nakonec milost nedostala, tak jsem aspoň měla možnost se vykoupat…“

„Tak zůstaň, jak jsi, Olgo. A já ti skočím koupit normální dámský oblečení.“

„To nestojí za to. Mám jen půl hodiny denně.“

Zmuchlala ručník a odhodila ho na okno. Pak si znovu povzdechla:

„Příští podobný možnosti se taky nemusím dočkat. Stejně jako možnosti napít se koňaku… Na tvoje zdraví, Antone.“

„Na tvoje…“

Koňak byl opravdu dobrý. Okusil jsem ho s nelíčenou chutí, i když v hlavě jsem měl učiněný galimatyáš. Olga do sebe sklenku obrátila na ex, zašklebila se, ale pak zdvořile dodala:

„Ujde.“

„Proč ti šéf nedovolí vrátit se do normální podoby?“

„To není v jeho moci.“

Jasně. Takže ji nepotrestal regionální úřad, ale nejvyšší ústředí.

„Hodně zdaru, Olgo. Nevím, co jsi kdy provedla, ale ať to bylo cokoli…, svou vinu už jsi určitě vykoupila.“

Jen pokrčila rameny.

„Tomu bych taky ráda věřila. Já samozřejmě chápu, že snadno vyvolávám soucit, ale ten trest byl spravedlivej. Ačkoli – promluvme si vážně.“

„No prosím!“

Naklonila se ke mně přes stůl a tajemně zašeptala:

„Řeknu ti docela upřímně, že už mě to přestává bavit. Nervy mám sice jako lana, ale takhle to dál nejde. Mou jedinou šancí je splnit tak důležitej úkol, že šéfům nezbude než mě rehabilitovat.“

„Ale kde ten úkol chceš vzít?“

„Už ho máme. Skládá se ze tří částí. Nejdřív to bude ten kluk – toho ochráníme a získáme na stranu Světla. No a pak je tu ta upírka – kterou zase zneškodníme.“

Tón měla tak jistý, že jsem jí zase okamžitě uvěřil. No samozřejmě – ochráníme a zneškodníme. A bude to.

„Jenže tohle všechno jsou jen pitomůstky, Antone. Tobě taková akce zvedne prestiž a služební úroveň, ale mě nezachrání. Hlavní je ta dívka s černou smrští.“

„Jenže na tý už se dělá, Olgo. Mě…, teda nás dva z toho odvolali.“

„Nevadí. Oni si s tím nepořádej.“

„Ano?!“ otázal jsem se ironicky.

„To víš, že nepořádej. Boris Ignaťjevič je jako mág formát. Jenže na jiný oblasti.“ Pochybovačně přimhouřila oči. „kdežto já se zabývám průniky pekel celej život.“

„Jo tak proto ty války!“ pochopil jsem.

„Jistě. Protože na takový erupce nenávisti v dobách míru nenarazíš. Třeba ta zmije Adolf… Ten měl plno ctitelů, ale stejně by bylo po něm už v prvním roce války. Se Stalinem to bylo jiný, zbožnění mas kolem něj vytvářelo mohutnej štít. Já jsem úplně obyčejná ruská ženská, Antone…,“ a bezděčný lehký úsměv na rtech jasně naznačil její skutečný vztah ke slovu ‚obyčejná’, „celou poslední válku jsem dělala výhradně to, že jsem ochraňovala před prokletím nepřátele vlastní země. Už jen za tohle jsem přece hodná milosti a rehabilitace. Věříš mi to?“

„Věřím.“ Měl jsem pocit, že se přiopilá.

„Byla to svinská práce… Všichni někdy musíme jít proti podstatě lidství, ale zacházet takhle daleko… Zkrátka a dobře – oni si s tím nepořádej, to si piš. To můžu zkusit jedině já. I když ani já nemám naprostou jistotu, že mi to vyjde.“

„No dobře, Olgo, ale když je to tak vážný, tak bys asi měla podat hlášení…“

Žena jen pohodila hlavou a prohrábla si mokré vlasy. „To nemůžu. Já se smím stýkat jen s Borisem Ignaťjevičem a se svým parťákem, co s ním dělám na úkolu. A tomu už jsem všechno řekla. Teď mi nezbývá než čekat. A doufat, že úplně v poslední chvíli si s tím nějak poradím.“

„No a co šéf – copak on to nechápe?“

„Já bych řekla, že to naopak chápe až moc dobře.“

„Jo takhle…,“ zašeptal jsem.

„Byli jsme milenci, a to hodně dlouho. A navíc kamarádi, což se zase tak často nestává… Takže Antone: Dneska se pouštíme do toho kluka a do zcvoklý upírky. A zítra budeme čekat. Budeme čekat na průnik pekel. Souhlasíš?“

„Musím si to promyslet, Olgo.“

„Výborně. Tak promýšlej. Já už mám nejvyšší čas. Otoč se…“

Nestihl jsem to. Nejspíš to zavinila ona sama. Zřejmě si správně nespočítala, kolik času jí zbývá.

Vypadalo to opravdu ohavně. Olga se zachvěla a prohnula se do oblouku. Celým tělem jí proběhla taková konvulzívní vlna – kosti se ohýbaly, jako by byly z gumy. Kůže popraskala a obnažila zkrvavené svalstvo. Během okamžiku se krásná žena proměnila v pomačkanou hroudu masa, v beztvarou kouli. A ta koule se neustále zmenšovala a zmenšovala a navíc začala porůstat měkkým bílým peřím…

Polární sova zatřepetala křídly a s pololidským, polosovím křikem se vrhla ke svému oblíbenému místu na lednici.

„Krucifix!“ zařval jsem bezhlavě, protože jsem zapomněl na veškerá pravidla a veškeré nabádání. „Olgo!“

„To byla krása, co?“ Hlas ženy byl zadýchaný a stále ještě znetvořený bolestí.

„Ale proč? Proč tohle všechno?!“

„Protože je to část trestu, Antone.“

Vztáhl jsem k ní ruku a dotkl se stále ještě rozpjatého, třepotajícího se křídla.

„Já se vším souhlasím, Olgo.“

„Tak se do toho dáme.“

Přikývl jsem a vyšel do předsíně. Rozrazil jsem dveře skříně s výstrojí a vstoupil do šera – jinak bych tam nic kromě hadrů a starých krámů neviděl.

Na rameno mi dosedlo její lehké tílko:

„Tak se pochlub, co máš…“

„Onyxovej amulet mám vybitej. Dokázala bys s tím něco udělat?“

„Ne. Nezbyly mi skoro žádný síly. Nechali mi jen to, co budu potřebovat k neutralizaci pekel. A taky paměť, Antone…, paměť mi taky nechali. Jak hodláš zabít upírku?“

„Nemá registraci,“ řekl jsem. „Takže zbývaj jenom normální lidový prostředky.“

Sova posměšně zaklokotala.

„Myslíš osikovej kůl? To se ještě používá?“

„Já ho teda nemám.“

„Jasně. Kvůli přátelům z horního patra?“

„Přesně tak. Prostě nechci, aby se třásli hrůzou, sotva překročej můj práh.“

„No a co tedy máš?“

Ze skrýše ve zdi jsem vyjmul pistoli a zašilhal po sově. Olga si zbraň zkoumavě prohlížela.

„Stříbro? To je pro upíra hodně bolestivý, ale ne smrtelný.“

„Je tam trhavý střelivo,“ vytáhl jsem ze zbraně zásobník. „Trhavý stříbrný kulky. Tři zásahy upíra prošpikujou tak, že bude přinejmenším bezmocnéj.“

„A dál?“

„Pak by přišly na řadu ty lidový prostředky.“

„Technice moc nevěřím,“ poznamenala Olga pochybovačně. „Viděla jsem kdysi, jak rychle se dal dohromady vlkodlak, roztrhanej dělostřeleckým granátem.“

„Jak rychle?“

„Za tři dny.“

„No vidíš…“

„Tak dobře, Antone. Když nevěříš ve svý vlastní síly…“

Tvářila se dál nespokojeně a já ji rozuměl. Jenže já nejsem operativec. jsem jen štábní krysa, kterou vyslali, aby si to jednou vyzkoušela v terénu.

„To bude dobrý,“ uklidňoval jsem ji. „Věř mi. Já bych se teď soustředil na to, jak upírku nalákáme.“

„Tak jdem.“

„Tady se to všechno stalo,“ řekl jsem jí. Stáli jsme v tom průjezdu – samozřejmě v šeru.

Občas tudy procházeli lidé a bezděky se mi vyhýbali, i když mě neviděli.

„Tak tady jsi zabil upíra.“ Olžin tón byl nanejvýš věcný. „No dobře, kamaráde… Uklídils to tu špatně, ale nevadí…, na tom nesejde…“

Podle mého názoru tu žádné stopy po zlikvidovaném upírovi nezůstaly, ale hádat jsem se nechtěl.

„Tady stála ta upírka… a tadys jí něčím praštil… Vlastně ne – vychrstnuls na ni vodku…“ Tichounce se rozesmála. „A ona utekla… Ta naše operativa je úplně k ničemu. Stopa je horká ještě teď!“

„Proměnila se,“ poznamenal jsem chmurně.

„V netopýra?“

„Jo. Garik říkal, že to na poslední chvíli ještě stihla.“

„Tak to je zlý. Ta upírka je lepší, než jsem si myslela.“

„Vždyť je divoká. Pila živou krev a zabíjela. Nemá žádný zkušenosti, zato páry má požehnaně…“

„Stejně ji zničíme,“ prohlásila tvrdě Olga.

Neřekl jsem nic.

„No a tohle je stopa toho chlapce,“ poznamenala sova skoro uznale. „To je ale namouduši slušnej potenciál. Tak pojď, podíváme se, kde bydlí.“

Vyšli jsme z průjezdu ven a vydali se po chodníku dál. Dvůr byl rozlehlý, obklopený vysokými domy ze všech stran. Taky jsem chlapcovu auru cítil, i když mi připadala slabá a jakoby zašmodrchaná – zřejmě tudy chodil pravidelně.

„Vpřed,“ zavelela Olga. „Teď doleva, rovně…, doprava… Počkat!“

Zastavil jsem v ulici, po níž se pomalu plazila tramvaj. Ze šera jsem zatím nevystoupil.

„Bydlí v tomhle domě,“ řekla Olga. „Jdeme. Je tam.“

Ten dům byl obludný. Plochý, vysokánský a navíc usazený na jakési vyčouhlé betonové nohy. Na první pohled vypadal jako mamutí pomník krabičky od sirek. Na druhý pak jako ztělesnění chorobné gigantománie.

„V takovýmhle domě se musí dobře zabíjet,“ usoudil jsem. „A taky se tu dá přijít o rozum.“

„Uděláme to i ono," přikývla Olga. „S takovýma věcma mám zkušenosti – to mi věř."

Jegorovi se vůbec nechtělo z domova. Když rodiče odešli a dveře od bytu se za nimi zabouchly, okamžitě pocítil strach. Zároveň velmi dobře věděl, že za zdmi tohoto bytu se ten strach rázem promění v děs.

Pro Jegora nebylo spásy. Nikde a v ničem. Ale dům a byt vytvářely alespoň zdání bezpečnosti.

Svět se porouchal, svět se včera v noci zhroutil. Jegor si vždy přiznával – a pokud snad ne veřejně, tak přinejmenším sám pro sebe –, že není žádný hrdina. Zbabělec ale taky nebyl. Po světě jsou věci, kterým se člověk má a musí vyhýbat: periferní pakáž, maniaci, teroristi, katastrofy, požáry, války či smrtelné choroby. To vše reálně existuje, a přitom se to zdá být tak strašně daleko. Je to tu, ale zároveň to doposud zůstávalo kdesi za hranicemi každodennosti. Stačilo dodržovat jednoduchá pravidla, nepotulovat se po nocích, nelézt do míst, kde to člověk nezná, mýt si ruce před jídlem a neskákat na poslední chvíli na koleje. Ono se vlastně dá obávat se nepříjemností, a zároveň si uvědomovat, že šance opravdu se ocitnout v úzkých zase není tak velká. Jenže teď bylo všechno naopak. Protože existují jevy, před nimiž se neschováte. Jevy, které ve světě nejsou a být nemůžou. Protože existují upíři.

Všechno si pamatoval naprosto přesně – ta hrůza ho nezbavila vzpomínek, jak nejasně doufal, když včera utíkal domů a ulici, navzdory jinak běžné opatrnosti, přebíhal, aniž se rozhlédl. A chabá naděje, že až se ráno probudí, bude to všechno považovat za ošklivý sen, se bohužel taky nesplnila.

Všechno to byla pravda. Neuvěřitelná pravda. Ale… Stalo se to včera. A stalo se to jemu. Jistě, vracel se domů pozdě, ale stávalo se, že přicházel ještě později. A dokonce i rodiče, kteří podle Jegorova názoru naprosto nechápali, že už mu přece bude třináct, brali jeho pozdní příchody s klidem.

Když s klukama vyšli z bazénu…, jasně, tak už bylo deset. Celá parta se pak nahrnula do McDonalda a vydržela tam asi dvacet minut. Což bylo taky normální, protože všichni, komu to finance dovolovaly, chodili po plavání do Mekáče. A pak…, pak všichni společně došli k metru. Je to kousek. Po dobře osvětlené ulici. A bylo jích osm.

Tam ještě bylo všechno v pořádku.

Jenže v metru se ho neznámo proč zmocnil neklid. Pořád se díval na hodinky a rozhlížel se po cestujících. Ale podezřelého nikde nic.

Jedině že zaslechl tu hudbu.

A pak právě začalo to, čemu se nechce věřit.

Neznámo proč najednou zabočil do temného, páchnoucího průjezdu. A došel až k mladíkovi a dívce, kteří už tady na něj čekali. Kteří ho sem vlákali. A sám nastavil svůj útlý krk dívčím tenkým, ostrým a nelidským zubům.

Ještě teď, docela sám a v bezpečí domova, Jegor pociťoval to mrazení – sladké, marnivé mrazení, lechtající po kůži. Ale on to přece chtěl! Bál se, ale přál si dotek blyštivých tesáků, i tu krátkou bolest, po níž… po níž… po níž asi… cosi přijde…

A nikdo na celém světě mu nemohl pomoci. Jegor si vybavil pohled té ženy, co věnčila psy. Pohled, který jím volně prošel – pohled nastražený a rozhodně ne lhostejný. Nepolekala se, protože prostě neviděla, co se v průjezdu

odehrává… Zachránilo ho jen to, že se tam nakonec objevil i třetí upír. Ten bledý mládenec s přehrávačem, který se na něj nalepil už v metru. Poprali se kvůli němu, jako se divocí hladoví vlci rafou nad uštvaným, ale zatím ještě nezakousnutým jelenem.

Všechno se mu to pletlo, protože to probíhalo až příliš rychle. Nejdřív pokřik o jakési hlídce a o šeru… Pak záblesk modravého světla – a jeden z upírů se začal rozsypávat jako ve filmu. Potom zavyla upírka, již třetí upír cosi vyšplíchl do obličeje.

A nakonec přišel Jegorův panický útěk…

A strašné vědomí, možná ještě strašnější než co se v průjezdu stalo – že nic z toho nikomu nemůže říct. Protože by mu nevěřili. Neporozuměli by tomu.

Upíři přece nejsou!

A taky není možné dívat se skrz lidi a nevidět je!

Nikdo nemůže shořet v třepotavém modrém plameni a postupně se změnit v mumii, kostru a nakonec hrstku popela!

„Může," řekl Jegor sám sobě. „To existuje. Může se to stát. A stává se to!"

Ale i uvěřit sobě samému bylo pro něj těžké.

Do školy nešel, zato uklidil celý byt. Potřeboval něco dělat. Několikrát přistoupil k oknu a zkoumavě prohlížel celý dvůr.

Nikde nic podezřelého.

Jenže je vůbec schopen je zahlédnout?

Protože oni přijdou. O tom Jegor nepochyboval ani na okamžik. Oni vědí, že si všechno pamatuje. A teď ho zabijou jako nepohodlného svědka.

A kdyby ho jen zabili! Oni mu vypijou krev a promění ho v upíra.

Chlapec přistoupil ke knihovničce, zpola zaplněné videokazetami. Třeba by se tam našla nějaká rada. *Drákula mrtvý a nespokojený…* To ne, to je komedie. *Poprvé kousnutý.* No to je úplná pitomost… *Noc strachu.…* Jegor se zachvěl. Tenhle film si pamatoval. A věděl, že už nikdy neriskne, aby se na něj podíval ještě jednou. Jak ono se to tam říkalo…? „Kříž pomáhá, když v něj věříš!“

Jenže jak by jemu mohl pomoci kříž? Vždyť ani není pokřtěný. A v Boha nevěří. Tedy – až doposud nevěřil.

A teď by snad měl?

Protože když jsou upíři, tak je i ďábel, a je-li ďábel, pak je i Bůh?

Když jsou upíři, je i Bůh?

Když je Zlo, pak musí být i Dobro?

„Není nic,“ řekl si nakonec nahlas, vrazil ruce do kapes džínsů, vyšel do předsíně a podíval se do zrcadla. Normálně se v něm odrážel. Možná trochu zakaboněný, ale úplně normální kluk. Takže zatím je všechno v pořádku. Kousnout ho nestihli.

Pro každý případ se před zrcadlem ještě chvíli kroutil a pokusil se prohlédnout si i zátylek. Ne, zatím nic. Stopy zubů žádné. Jen hubený a asi ne zrovna čistý krk…

Nápad přišel nečekaně. Jegor se vrhl do kuchyně a cestou vyděsil kocoura, který se zrovna uveleboval na pračce. Začal se přehrabovat mezi pytlíky s bramborami, cibulí a mrkví.

Konečně – tady je česnek!

Kvapně očistil celou jednu hlavičku a začal žvýkat. Česnek byl zatraceně ostrý a Jegora pálila celá ústa. Nalil si tedy čaj a každý další stroužek začal zapíjet. Pomáhalo to jen málo – jazyk hořel a dásně svědily. Zato ho to snad ochrání…

Do kuchyně nakoukl kocour. Nechápavě se na chlapce zadíval, žalostně mňoukl a zase zmizel. Vůbec nechápal, jak se někdo může cpát takovým svinstvem.

Poslední dva stroužky Jegor jen rozžvýkal, vyplivl je do dlaní a začal si jimi natírat krk. Samotnému mu bylo k smíchu, co to vyvádí, ale už se nedokázal zastavit.

Krk ho už taky štípal. Je to opravdu řízný česnek. Už jen z toho pachu musí každý upír chcípnout…

V předsíni nespokojeně zavřeštěl kocour. Jegor zbystřil pozornost a vyhlédl z kuchyně ven. Ne, nic se neděje. Dveře jsou zavřené na tři zámky a ještě na řetízek.

„Neřvi, ty zvíře!“ nařídil kocourovi přísně. „Nebo tě taky nacpu česnekem.“

Kocour pochopil, co mu hrozí, a běžel se schovat k rodičům do ložnice. Co tak ještě podniknout? Taky stříbro by snad mělo pomáhat. Jegor tedy ještě jednou vyrušil kocoura, v ložnici otevřel prádelník a zpod prostěradel a ručníků vytáhl krabičku, v níž měla maminka uložené šperky. Vytáhl odtud stříbrný řetízek a pověsil si ho na krk. Bude taky páchnout česnekem, a ještě ke všemu si ho Jegor k večeru bude muset sundat. Neměl by tedy vydrancovat kasičku a koupit si svůj? A třeba s křížkem. A nosit ho ve dne v noci. Říct rodičům, že uvěřil v Boha. To se přece stává, že člověk nevěří a nevěří, a pak to na něj náhle sestoupí!

Prošel obývákem, posadil se na pohovku a přejel po celém pokoji zádumčivým pohledem. Jestlipak doma mají kousek osikového dřeva? Asi ne. A jak to vůbec vypadá, taková osika? Že by si došel do botanické zahrady a z větvičky si vyrobil dřevěnou dýku?

To je samozřejmě všechno moc pěkné, ale pomůže to? Co když znovu zazní ta hudba…, tichá, šalebná hudba…

Co když si pak sám shodí řetízek, osikovou dýku zlomí a krk pomazaný česnekem si umyje?

Tichá, velice tichá hudba… Neviditelný nepřítel. Třeba už je někde hned vedle. A on ho prostě nevidí. Protože to neumí. A upír mezitím sedí tady v pokoji a naivnímu klukovi, který se připravuje k obraně, se jen pošklebuje? A nebojí se ani osiky, ani česneku… Jak má člověk bojovat s nebezpečím, které nevidí?

„Kocoure!“ zavolal Jegor. Na klasické „č–č–č!“ zvíře nereagovalo, na to mělo příliš komplikovanou náturu. „Pojď sem, kocoure!“

Kocour stál na prahu ložnice. Srst se mu ježila a oči jen hořely. Díval se kamsi za Jegora, do kouta, na křeslo u konferenčního stolku. Na prázdné křeslo…

Chlapec pocítil, jak mu po těle přeběhlo už známé mrazení. Trhl sebou tak prudce, že spadl z pohovky na podlahu. Křeslo bylo prázdné. Byt byl taky prázdný a navíc zamčený. Kolem se najednou sešeřilo a sluneční světlo za oknem taky jako by pohaslo…

Někdo tu byl.

„Ne!“ zaječel Jegor a plazil se pryč. „Já to vím! Já vím, že jste tady!“

Kocour vyrazil chroptivý zvuk a vrhl se pod postel.

„Já tě vidím!“ vykřikl ještě jednou Jegor. „Nesahej na mě!“

* * *

Vchod do domu byl chmurný a špinavý i při běžném pohledu. Když jste se na něj ale dívali ze šera, vypadal jako katakomby. Betonové zdi, v běžné realitě jen špinavé, v šeru ukázaly, jak hustě jsou porostlé tmavomodrým mechem. Taková ohavnost. Zřejmě tu nežije ani jeden Jiný, který by dům vyčistil… Přejel jsem

dlaní nad zvlášť vysokým polštářkem; mech se okamžitě pohnul, jako by chtěl před žárem uniknout.

„Hoř," nařídil jsem mu.

Cizopasníky nemám rád. I když vlastně žádnou velkou škodu nenadělají a jen sají cizí emoce. Předpoklad, že velké kolonie modrého mechu jsou schopny rozkolísat lidskou psychiku a vyvolat jednou depresi, zatímco jindy nespoutané veselí, se zatím nepotvrdil. Já si ale odjakživa potrpěl na jistotu.

„Hoř!" opakoval jsem ještě jednou a poslal do dlaně další dávku energie.

Huňatého modrého chomáče se zmocnil průzračný a horký plamen. Za okamžik už plápolal celý vchod. Ustoupil jsem k výtahu, stiskl knoflík a vkročil do kabiny. Ta byla o něco čistější.

„Osmé patro," napověděla mi Olga. „Proč zbytečně mrháš silama?"

„To nestojí za řeč…"

„Jednou se ti může stát, že budeš potřebovat všechno, co máš. Já bych energii spíš hromadila."

Neodpověděl jsem. Výtah se pomalu plazil vzhůru, šerý výtah, přesný dvojník toho, co zůstal dole v přízemí.

„No, jak myslíš… Já to znám – nekompromisní mládí…"

Dveře se otevřely. V osmém patře oheň už dohořel – modrý mech plane jako papír. Bylo tu teplo, mnohem tepleji, než v šeru obvykle bývá. Lehce tu čpěla spálenina.

„Jsou to tyhle dveře…," řekla Olga.

„To vidím."

Skutečně už jsem za těmi dveřmi cítil chlapcovu auru. Dnes se ještě neopovážil vyjít z domova. Výborně –

kůzlátko máme uvázané na pevném provaze, tak ať si v klidu čeká na svého tygra.

„Asi půjdem dovnitř," rozhodl jsem se. A strčil do dveří.

Jenže ty se neotevřely.

Ale to je vyloučeno!

V běžné realitě mohou být dveře zavřené na všechny zámky, co na nich jsou. Jenže šero má své vlastní zákony. Upíři ovšem potřebují pozvání, aby mohli vstoupit do cizího příbytku – taková je jejich daň za příliš velkou sílu a taky za příliš gastronomický přístup k lidem.

Chcete-li ale zavřít dveře v šeru, musíte do nich umět vstupovat.

„To ten strach," uhodla Olga. „Klukem v noci zmitala hrůza. Zrovna se vrátil ze šera, zavřel za sebou dveře…, a protože nevěděl, oč jde, uzavřel je v obou realitách naráz."

„Co teď?"

„Musíš do větší hloubky. Pojď za mnou." Pohlédl jsem si na rameno, ale tam nebylo nic. Přivolat si šero, když už v šeru jste, není žádná legrace. Musel jsem svůj stín zvednout z podlahy několikrát po sobě, než získal nějaký objem a dalo se do něj vstoupit. „Neboj se, docela ti to jde," šeptla mi Olga. Vstoupil jsem do stínu a šero zhoustlo. Celý prostor jakoby se zaplnil hustou mlhou. Barvy zmizely docela. Z okolních zvuků tu zůstalo jen dunění mého srdce – těžké, pomalé a duté, jako by kdosi bušil do velkého bubnu na dně soutěsky. A taky tu zahvízdal vítr – to se do plic zvolna dostával vzduch a postupně nadýmal vyprázdněné plicní sklípky. Na rameni už mi zase seděla bílá sova. „Tady asi dlouho nevydržím," šeptl jsem jí a otevřel dveře. Na téhle úrovni samozřejmě zamčené nebyly.

Pod nohama se mi mihl tmavošedý kocour. Pro kocoury takové věci jako je obyčejný svět a šero neexistují, ti žijí ve všech světech naráz. Ještě štěstí, že nemají normální rozum…

„Č–č–č!“ zkusil jsem ho zavolat. „Neboj se, kocourku!“ Spíš jen abych vyzkoušel vlastní síly, jsem za sebou dveře zase zavřel. Tak, chlapče, teď jsi ochráněn o něco lépe. Jenže kdoví, zda to pomůže, až uslyšíš Hlas…

„Vystup z toho,“ řekla Olga. „Strašně rychle ztrácíš síly v týhle úrovni šera je to těžký i pro zkušenýho mága. Já asi taky postoupím o úroveň výš.“

S úlevou jsem vykročil ven. No ano, nejsem zkrátka ostřílený mazák, který je schopen pohybovat se stejně lehce ve všech třech hladinách šera. A zatím jsem to vlastně ani k ničemu nepotřeboval.

Svět se rázem poněkud rozjasnil. Rozhlédl jsem se kolem sebe – byt byl docela útulný a zatím nepříliš zaneřáděný zplodinami šerého světa. Pár proužků modrého mechu jsem objevil jen u venkovních dveří, což nic není, ten zajde sám, když základní kolonie už neexistuje. Zaslechl jsem i nějaké zvuky, asi z kuchyně. Nahlédl jsem tedy do kuchyně.

Kluk stál u stolu, cpal do sebe česnek a zapíjel ho horkým čajem.

„Tma a Světlo…,“ zašeptal jsem si svůj obvyklý povzdech.

Teď ten výrostek vypadal ještě mladší a bezbrannější než včera. Vyhublý a nemotorný, i když se o něm rozhodně nedá říct, že by byl slabý – zřejmě sportuje. Na sobě měl vybledlé, původně jasně modré džínsy a tmavomodré tričko.

„Chudinka,“ řekl jsem jen.

„Je to dojemné," souhlasila se mnou Olga. „Rozšířit fámu o magických vlastnostech česneku byl ale od těch upírů zdařilej tah. Prej si to vymyslel sám Bram Stocker…"

Kluk si plivl do dlaní rozžvýkanou česnekovou kaši a začal si ji plácat po krku.

„Ale česnek je užitečnej," konstatoval jsem.

„To jo. A taky i chrání. Třeba před chřipkou…," dodala Olga – „Ach jo! Jak strašně rychle dokáže umřít pravda a naopak jak životaschopná je lež… Ale ten kluk je opravdu formát. Takovej novej operativec se Noční hlídce bude hodit."

„A je náš?"

„Zatím není ničí. Sám přece vidíš, že jeho osud se ještě nezformoval."

„K čemu tíhne víc?"

„To není jasný, alespoň prozatím. Je moc vyjukanej. Teď je asi ochoten udělat cokoli, jen aby se zachránil před upírama. A je mu jedno, jestli bude Temnej nebo Světlej…"

„Za to ho ale přece odsuzovat nemůžem."

„To víš, že ne. A pojď už."

Sova vzlétla a přehnala se předsíní. Vydal jsem se za ní. Pohybovali jsme se teď zhruba třikrát rychleji než lidé, což je známý efekt šera – myslím proměna časové osy.

„Počkáme na něj tady," rozhodla Olga, jakmile se ocitla v obývacím pokoji. „Je tu teplo, světlo a útulno."

Posadil jsem se do měkkého křesla vedle stolku. Zašilhal jsem po novinách, které se na něm válely.

Neznám lepší zábavu, než si číst noviny v šeru.

„Zisky z úvěrů klesají!" hlásal jeden titulek.

Ve skutečnosti tahle fráze vypadá docela jinak: „Napětí na Kavkazu roste.“

V šeru se zkrátka z novin dovíte pravdu. Skutečnou pravdu. Prostě to, co si myslel novinář, který sesmolil nějaký text na objednávku. Ty drobty informací, které se mu podařilo získat z neoficiálních zdrojů. Pravdu o životě a pravdu o smrti.

Ale k čemu?

Na lidský svět jsem se už dávno naučil kašlat. I když je to i náš svět. Naše kolébka. Jenže my jsme Jiní. Umíme procházet zavřenými dveřmi a udržujeme rovnováhu mezi Dobrem a Zlem. Je nás přímo hrozivě málo a neumíme se rozmnožovat… Dcera mága se nemusí nutně stát kouzelnicí a syn vlkodlaka se zase nemusí naučit proměnám za měsíčných nocí.

Nejsme povinni milovat každodenní svět.

A uchováváme ho při životě jen proto, že na něm cizopasíme.

Jak já nenávidím parazity!

„O čem to přemýšlíš?“ otázala se najednou Olga. V obýváku se najednou objevil ten chlapec. Pak odběhl do ložnice, velice rychle – na to že se pohyboval v normálním světě. Začal se přehrabovat v nějaké zásuvce.

„Ale o ničem. Je mi z toho všeho smutno.“

„To se stává. V prvních letech se to stává každýmu.“ Olžin hlas byl najednou zcela lidský. „Ale pak si zvykneš.“

„A z toho je mi právě smutno.“

„Máš mít radost, že ještě vůbec žijem. Počátkem dvacátýho století populace Jiných klesla na kritický minimum. Jestlipak víš, že se tenkrát zcela vážně uvažovalo o spojení Světlých a Temných? A že se zpracovávaly eugenický programy?“

„Ano, to vím.“

„Tenkrát nás div nezabila věda. Nikdo v nás nevěřil, protože v nás věřit nechtěl. Tedy – dokud si lidi mysleli, že věda je schopná změnit svět k lepšímu…“

Kluk se vrátil do obýváku. Posadil se na pohovku a začal si na krku urovnávat stříbrný řetízek.

„A co to je – to lepší?“ zeptal jsem se. „My sami jsme vzešli z lidí. Naučili jsme se vstupovat do šera a měnit podstatu lidí i věcí. Co se tedy změnilo, Olgo?“

„Třeba aspoň to, že upíři už nelověj bez licence.“

„No dobře, ale vykládej to člověku, kterýmu někdo saje krev…“

Na prahu se vynořil kocour. Zacivěl se na nás a při pohledu na sovu začal vztekle prskat.

„To reaguje na tebe,“ řekl jsem Olze. „Ukryj se hloub do šera.“

„Už je pozdě… Promiň, na chvilku jsem přestala dávat pozor.“

Kluk seskočil z pohovky – mimochodem zase podstatně rychleji, než se vůbec v lidském světě dá. Neuměle, protože si sám ještě neuvědomoval, co se s ním děje, vstoupil do svého stínu a s očima upřenýma na mě padal na podlahu. Ty oči na mě upíral už ze šera.

„Já odcházím,“ šeptla sova a zmizela. Její drápy mi bolestivě sevřely rameno.

„Ne!“ zaječel chlapec. „Já všechno vím! Vím to! Vy jste tady!“

Začal jsem pomalu vstávat a váhavě jsem rozhodil rukama.

„Já tě vidím! Nesahej na mě!“

Byl v šeru. A hotovo. Stalo se. Bez jakékoli vnější pomoci, bez školení a stimulátorů, bez vedení mága–

kurátora dokázal překročit hranici mezi obyčejným a šerým světem.

Na tom, jak poprvé vstoupíte do šera, co uvidíte a co ucítíte, do značné míry záleží, co se z vás stane.

Zda Temný či Světlý.

„My nemáme právo přepustit ho temné straně, protože to by se rovnováha v Moskvě nadobro zhroutila…“

A ty jsi přesně na pomezí, chlapče.

Což je o dost horší než nezkušená upírka.

Boris Ignaťjevič má právo rozhodovat o likvidaci.

„Neboj se,“ řekl jsem mu a snažil se ani nepohnout. „Hlavně se ničeho neboj. jsem přítel a nic ti neudělám.“

Kluk se doplazil až do kouta a tam ztuhl. Nespustil ze mě oka a bylo jasné, že o nějakém šeru nemá nejmenší tušení. Pro něj to v tuto chvíli vypadalo tak, jako by se v pokoji prudce setmělo, rozhostilo se tam ticho a odnikud jsem se najednou zjevil já…

„Neboj se,“ opakoval jsem ještě jednou. „Jmenuju se Anton. A co ty?“

Mlčel a prudce polykal naprázdno. Pak si přitiskl ruku na krk, nahmátl řetízek a zdálo se, že se trochu uklidnil.

„Já nejsem upír,“ řekl jsem.

„A kdo jste?“ zaječel kluk. Ještě že do normálního světa zvuk jeho hlasu vůbec nedolehl.

„Jsem Anton. Pracovník Noční hlídky.“ Ostře se mu rozšířily zřítelnice – jako z náhlé bolesti. „Moje práce spočívá v ochraně lidí před upíry a jinými podobnými zloduchy.“

„To není pravda…“

„A proč by nebyla?“

Pokrčil rameny. Výborně. Už se pokouší hodnotit své chování a snášet argumenty. Což znamená, že strach ho nepřipravil o rozum docela.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se ještě jednou. Mohl jsem samozřejmě trochu přitlačit a toho strachu ho uměle zbavit. To by ovšem byl zásah, a to nepovolený.

„Jegor…“

„Pěkný jméno. A já se zase jmenuju Anton. Rozumíš mi? jsem Anton Sergejevič Goroděckij. Pracovník Noční hlídky. Včera jsem zabil upíra, který se pokoušel na tebe zaútočit.“

„Jen jednoho?“

Výborně. Začíná dialog.

„Bohužel. Ta upírka unikla. Teď po ní pátrají. Neboj se, jsem tady, abych tě chránil… a v případě potřeby tu upírku zlikvidoval.“

„A proč je kolem najednou tak šedo?“ zeptal se chlapec najednou.

Pašák! To je ale pašák?

„Hned ti to vysvětlím. Poslyš, ale nejdřív se dohodneme, že nejsem tvůj nepřítel – platí?“

„Uvidíme.“

Držel se toho svého ubohoučkého řetízku, jako by ho opravdu mohl před něčím ochránit. Hochu hochu, kéž by v tomhle světě opravdu všechno bylo tak jednoduché! Protože tebe nezachrání ani stříbro, ani osikový kůl, ani svatý kříž. Stojí tu život proti smrti, láska proti nenávistí… a taky síla proti síle, protože síla žádné morální kategorie nemá a nerespektuje. Je to velice jednoduché. Sám jsem to pochopil během nějakých dvou tří let.

„Jegore,“ vykročil jsem pomalu k němu. „A teď poslouchej, co ti řeknu…“

„Stůjte!“

Zavelel tak řízně, jako by v rukou držel zbraň. Povzdechl jsem si a zůstal stát.

„Prosím. Ale poslouchej mě. Kromě normálního světa lidí, kterej je běžně vidět, existuje taky svět šera, svět stínů.“

Přemýšlel. Přes všechen svůj strach – a bál se přímo živočišně, vlny jeho dusivého zděšení ke mně dorážely jedna za druhou – se pokoušel pochopit. Většinu lidí strach paralyzuje. Ale pak jsou tu také ti, které mobilizuje.

Rád bych doufal, že sám patřím do té druhé kategorie.

„Paralelní svět?“

A jéje. Teď se pohybujeme v oblasti scifi. Ale prosím – na slovech přece nesejde, slova jsou jen zvuky.

„Ano. A do tohohle světa se dostane jen ten, kdo je obdařenej nadpřirozenýma schopnostma.“

„Upíři?“

„Nejen upíři. Taky vlkodlaci, vědmy, černý mágové…, bílí mágové, zaříkávači, proroci…“

„A to všechno opravdu existuje?“ Mokrý byl jako myš. Vlasy měl vlhce slepené, tričko pevně lnulo k tělu, po tvářích klouzaly perličky potu. A přes to prese všechno ze mě nespustil oka a byl připraven postavit se mi na odpor. jako by na něco takového stačil…

„Ano, Jegore. Tu a tam se mezi lidmi objeví někdo, kdo dokáže vstoupit do šera. A ten se pak postaví na stranu Dobra nebo Zla. Světla nebo Tmy. To jsou Jiný. Takhle si říkáme – Jiní!“

„A vy jste Jinej?“

„Ano. A ty taky.“

„Ale proč?“

„Protože jsi vstoupil do světa šera, kamaráde. Zkus se rozhlídnout a zaposlouchat. Barvy vybledly. Zvuky se přidusily. Vteřinovka na hodinkách sotva leze. Vstoupil jsi do šera… Chtěls uvidět, jaký nebezpečí ti hrozí a

překročil jsi hranici mezi normálním světem a světem šera. Čas tu ubíhá pomaleji a všechno je tu jiný. Je to svět Jiných.“

„Tomu nevěřím.“ Jegor se bleskově obrátil a pak se zase zadíval na mě. „Tak proč je tu Grejsik?“

„Myslíš kocour?“ Usmál jsem se. „Zvířata mají svoje vlastní zákony, Jegore. Kocouři žijou ve všech světech najednou, pro ty v tom není rozdíl.“

„Nevěřím!“ Hlas se mu chvěl. „Tohle všechno je náhodou jen sen, to já vím! Když všechno kolem pohasne…, tak prostě spím. Takový věci už se mi staly.“

„Zdálo se ti někdy, že zapínáš světlo a žárovka se nerozsvítí?“ Odpověď jsem znal předem – tím spíš, že jsem si ji v Jegorových očích snadno přečetl. „Nebo se sice rozsvítí, ale docela slabě, jako svíčka… No a ty jdeš, kolem tebe se kolíbá Tma, a když natáhneš ruku, tak si nevidíš na prsty…“

Mlčel.

To se stává každýmu z nás, Jegore. Každýmu Jinýmu. To do nás postupně vplouvá šero, volá nás a upozorňuje, že je tady. Jsi Jinej. Sice ještě malej, ale Jinej. A jen na tobě teď záleží…“

Vůbec jsem si neuvědomil, že oči má zavřené a hlava se mu pomalu sklání ke straně.

„Ty idiote!“ sykla mi do ucha Olga. „Vždyť se dneska prvně sám dostal do šera! Na tohle na všechno už nemá sil! Honem ho z toho vytáhni, nebo tady zůstane navždy.“

Šeré koma – to je známá nováčkovská nemoc. Skoro jsem na ně zapomněl, možná i proto, že jsem s nováčky ještě nikdy nepracoval.

„Jegore!“ Přiskočil jsem k němu, zatřásl s ním a uchopil ho kolem hrudníku. Byl lehký, docela lehký, protože v šeru se nemění jen běh času. „Vzpamatuj se!“

Nereagoval. Však taky sám a naráz dosáhl toho, na co druzí potřebují celé měsíce tréninku – sám vstoupil do šera. A šero velice rádo vysává sílu.

„Rychle!“ převzala Olga velení. „Koukej sebou hodit! Z toho se sám nedostane!“

Tohle bylo ze všeho nejhorší. Kursem první pomoci jsem samozřejmě prošel, ale vytahovat někoho z šera doopravdy jsem zatím neměl příležitost.

„Vzpamatuj se, Jegore!“ pleskal jsem ho po tvářích. Nejdřív jen zlehka, ale postupně jsem přešel k opravdovým fackám. „No tak, kluku jeden špatná! Takhle v šeru uvízneš! Prober se!“

Byl stále lehčí a lehčí a tál mi přímo před očima. Šero z něj pilo život, ždímalo z něj poslední zbytky sil. Šero měnilo jeho tělo a snažilo se z něj učit svého trvalého obyvatele. Co jsem to natropil?

„Uzavři se!“ Olžin hlas byl chladný a nevzrušený. „Uzavři se společně s ním…, hlídkaři!“

Obyčejně jsem sféru vytvářel tak minutu. Tentokrát jsem to zvládl za pět vteřin. Nejdřív přišla bolest, asi jako když vám v hlavě vybuchne miniaturní nálož. Když z mého těla vystoupila negativní sféra a obklopila mě jako duhová mýdlová bublina, zaklonil jsem hlavu. Bublina se vzdouvala, rostla a sice zdráhavě, ale přece jen požírala jak mě, tak i chlapce.

„Hotovo! A teď sféru jen udržuj. Já ti nemůžu nijak pomoct, Antone! Hlavně udržuj sféru!“

Olga neměla pravdu. Pomáhala mi už svými radami. Asi by mě ta sféra nakonec napadla samotného, ale určitě bych ztratil drahocenné vteřiny.

Prostor kolem nás zesvětlal. Šero sice dál pilo naše síly – ty mé s obtížemi, zato Jegorovy plnými doušky –, ale teď už mělo k dispozici jen několik kubických metrů

prostoru. V bublině neplatí fyzikální zákony, jen jejich analogie. Ve sféře se pomalu začala vytvářet rovnováha mezi našimi živými těly a šerem.

Takže teď se šero buď rozplyne a kořist pustí, nebo se chlapec stane stálým obyvatelem šerého světa. Navždy. To se stává například mágům, kteří z neopatrnosti nebo z nezbytnosti vydají všechny své síly. A taky nováčkům, kteří se šeru zatím neumějí řádně bránit a vynakládají víc sil, než je zapotřebí.

Pohlédl jsem na Jegora – jeho tvář mi šedla přímo před očima. Odcházel do nekonečných dálav říše stínů.

Přehodil jsem si chlapce do pravé ruky a levou vytáhl kapesní nůž. Otevřel jsem ho zuby.

„To je nebezpečný," varovala mě Olga.

Neřekl jsem nic a beze slova se řízl do zápěstí.

Jakmile do šera vystříkla krev, zasyčelo to jako rozpálená pánev. Zatmělo se mi před očima. V tuto chvílí nešlo o ztrátu krve, zatím zanedbatelnou, ale z mého těla s krví odcházel život. Porušil jsem svou vlastní obranu před šerem.

Zato Jegor dostal takovou dávku energie, že ji ani nedokázal vstřebat.

Svět se prosvětlil, můj stín seskočil na zem a já ho mohl překročit. Duhová blána negační sféry pukla a vypustila nás do normálního světa.

Kapitola pátá

Krev tenkým pramínkem stékala na kovral. Chlapec, ležící bezvládně v mém náručí, byl ještě stále v bezvědomí, ale jeho tvář už začínala růžovět. Kocour ve vedlejší místnosti vřeštěl, jako by ho na nože bral.

Uložil jsem Jegora na pohovku, posadil se vedle něj a požádal:

„Podej mi prosím tě obvaz, Olgo…“

Sova se doslova utrhla z mého ramene a jako bílá čára zmizela v kuchyni. Cestou zřejmě vstoupila do šera, protože zpátky byla ve vteřině – i s obvazem v zobáku.

Jegor otevřel oči přesně v okamžiku, kdy jsem si obvaz od Olgy vzal a začal si převazovat ruku. A zeptal se:

„Kdo je to?“

„No sova. Copak to nevidíš?“

„Co se mi stalo?“ zeptal se zemdleně. Hlas už se mu skoro netřásl.

„Ztratil jsi vědomí.“

„Proč?“ a jeho pohled polekaně sledoval stopu krve na podlaze i na mých šatech. Jegora samotného jsem dokázal nepotřísnit.

„To je moje krev,“ vysvětlil jsem mu. „Náhodou jsem se pořezal. Do šera se musí vstupovat opatrně, Jegore. Je to cizí prostředí dokonce i pro nás, pro Jiný. Jakmile se v šeru ocitneme, musíme ho neustále přiživovat, a to vlastní živou energií. Ale s rozumem. Protože když

tenhle proces přestaneš kontrolovat, šero z tebe všechen život vysaje. Je to prostě daň, se kterou se nedá nic dělat.“

„A já platil víc, než jsem měl?“

„Víc, než jsi moh. A málem jsi ve světě šera zůstal navždy. Ona to není smrt, ale možná že je to ještě horší…“

„Ukažte, já vám s tím pomůžu…“ Chlapec se posadil a na okamžik nakrčil čelo – asi se mu zatočila hlava. Natáhl jsem k němu ruku a on mi začal převazovat zápěstí – dost neuměle, ale snaživě. Chlapcova aura se nijak nezměnila – stále byla skoro duhová, ale jinak neutrální. V šeru už se sice ocitl, ale to ho ještě nestačilo poznamenat svou pečetí.

„Už mi věříš, že jsem přítel?“ zeptal jsem se ho.

„Nevím. Ale nepřítel asi nejste. Anebo mi prostě nemůžete nic udělat!“

Vztáhl jsem k němu ruku a potřepal ho po zátylku – chlapec se okamžitě napjal. Rozepnul jsem mu řetízek a sejmul mu ho s krku.

„Už tomu rozumíš?“

„Aha, takže vy nejste upír,“ uklidnil se poněkud chlapcův hlas.

„Nejsem. Ale rozhodně ne proto, že se můžu dotknout česneku nebo stříbra. To pro upíra není žádná překážka, Jegore.“

„Ale ve všech filmech…“

„Jasně, ale ve všech filmech taky vidíš, že dobrý kluci vítězej nad špatnýma. Pověry jsou nebezpečný, kamaráde, protože inspirujou k falešný naději.“

„Copak existujou taky nějaký naprosto spolehlivý naděje?“

„Ne, vlastně ne.“ Vstal jsem a lehce se dotkl obvazu. Vypadalo to, že drží spolehlivě a že ho Jegor řádně utáhl. Za půl hodiny už můžu ránu zaříkávat, ale na to mám zatím málo sil.

Jegor seděl na pohovce a díval se na mě. Jistě, už se přece jen alespoň trochu uklidnil. Ale důvěru ke mně zatím nechoval. Legrační na tom všem bylo, že bílé sově, která mírumilovně pospávala na televizoru, nevěnoval absolutně žádnou pozornost. Vypadalo to, že Olga mu do vědomí přece jen trochu hrábla. Ono je to vlastně lepší – vysvětlovat mu, proč je tu bílá mluvící sova a co je zač, by bylo krajně obtížné.

„Nemáš něco k jídlu?“ zeptal jsem se.

„A co máte na mysli?“

„Ale cokoli. Třeba čaj s cukrem. Nebo kousek chleba. Taky jsem ztratil hodně sil.“

„Něco se tu najde. A jak jste se to poranil?“

Nijak jsem to neupřesňoval, ale lhát mu se mi taky nechtělo:

„Schválně. Musel jsem to udělat, abych tě dostal ze šera ven.“

„Tak díky…, pokud je to pravda.“

Byla to od něj drzost, ale mně se to líbilo.

„Není zač. Jenže kdybych tě nechal hnít v šeru, tak mi moji šéfové utrhnou hlavu.“

Kluk cosi zamručel a vstal. Zatím se ještě stále snažil držet se ode mě v bezpečné vzdálenosti.

„Jaký šéfové?“

„Každopádně přísný. Uděláš mi ten čaj?“

„Pro dobrýho člověka mi ničeho není líto.“ Jistě – zatím se ještě pořád bál a ten strach ukrýval za rozjívenou klackovitost.

„Rád bych rovnou upřesnil, že člověk rozhodně nejsem. Jsem Jiný. A ty jsi taky Jiný.“

„Jo? A jakej je v tom rozdíl?“ prohlédl si mě demonstrativně. „Takhle na první pohled se nic nepozná.“

„Dokud mi nedáš ten čaj, nedovíš se nic. Copak tebe doma neučili, jak se má zacházet s hostem?“

„Když je nezvanej? Jakpak jste se sem dostal?“

„Dveřma. To ti ukážu, ale až pozdějc.“

„Tak pojdte.“ Jak se zdálo, toho čaje bych se dočkat mohl. Vydal jsem se za ním a bezděky svraštil čelo. Pak jsem to nevydržel a požádal ho:

„Prosímtě…, ale nemoh by sis nejdřív umýt ten krk?“

Kluk se jen umíněné zavrtěl hlavou.

„Tohle je totiž hloupost – myslím chránit si jen jedno místo. Na těle člověka je pět bodů, na který může upír zaútočit.“

„Fakt?!“

„No fakt! Teď mám tedy na mysli mužský tělo.“

Po téhle poznámce mu zrudl i zátylek.

Nasypal jsem si do šálku pět vrchovatých lžiček cukru a zamrkal na Jegora:

„Nalejte mi sklenici čaje s dvěma lžičkama cukru… Aspoň to bych si ještě chtěl před smrti vyzkoušet.“

Tuhle alkoholickou anekdotu ale zřejmě neznal.

„A kolik si tam mám dát já?“

„Kolik vážíš?“

„To si nepamatuju.“

Vzal jsem to tedy od oka.

„Tak si tam vraž čtyři. Aspoň se zbavíš akutní hypoglykemie.“

Krk si nakonec umyl, ale toho česnekového pachu se stejně nezbavil docela. Pak si lačně lokl svého čaje a požádal mě:

„Tak vykládejte!“

Takhle jsem si to tedy nepředstavoval, to rozhodně ne. Chtěl jsem kluka sledovat od chvíle, kdy se znovu ocitne v moci Hlasu. Pak zabít nebo zatknout upírku. A nakonec odvést vděčného Jegora k šéfovi – protože ten už by mu všechno vysvětlil jaksepatří.

„Kdysi dávno a dávno…,“ zakuckal jsem se. „Začíná to jako pohádka, co? Jenže tohle není pohádka.“

„To je spíš nuda.“

„Tak dobře, zkusím začít jinak. Je tu lidskej svět,“ kývl jsem oknem ven, do ulice hluboko dole, po níž se plazila miniaturní auta. „Je tu všude kolem nás. A většina lidí není s to dostat se za jeho hranice. Takhle to bylo vždycky. Jenže tu a tam se objevíme my. Myslím Jiný.“

„A upíři?“

„Upíři jsou taky Jiný. I když to jsou, pravda, jinačí Jiný než my, protože jejich vlastnosti jsou takříkajíc předurčený.“

„Tomu nerozumím,“ zavrtěl Jegor hlavou.

Jak je vidět, kurátor ze mě asi nikdy nebude. Základní pravdy neumím vysvětlovat a vlastně se mi do toho ani nechce…

„Tak se podívej: Dva šamani se nacpou jedovatýma houbama a bušej do svejch bubnů,“ pokračoval jsem. „Je to už dávno, někdy v prvobytně pospolný společnosti. Jeden z těch šamanů poctivě balamutí lovce i jejich náčelníka. Kdežto ten druhej najednou vidí, jak se jeho stín, zachvívající se na kamenné podlaze ve světle ohně, najednou zvedá ze země, získává na objemu a vztyčuje se do svislý polohy. Šaman tedy učiní krok a do stínu

vstoupí. Vstoupí do šera. A teď to teprve začíná bejt zajímavý. Rozumíš tomu?“

Jegor neříkal nic.

„Šero promění každýho, kdo do něj vstoupí. Je to jinej svět a z člověka udělá Jinýho. Ale co přesně se z tebe stane, to záleží jen na tobě. Šero je jako bouřlivá řeka, která teče do všech stran najednou. A ty se musíš rozhodnout, jaký místo chceš v tom šerým světě zaujmout. Musíš se ale rozhodnout rychle, protože času moc nemáš.“

Teprve teď zřejmě pochopil. Pobledla mu pleť a zřítelnice se zúžily. Což je výborná reakce na stres, operativě se tenhle kluk bude hodit báječně…

„No a co se může stát ze mě?“

„Co budeš chtít. Protože zatím ses nevyhranil. Ale víš, co je základem takový volby? Dobro nebo Zlo? Světlo nebo Tma.“

„A co ty?Ty jsi dobrej?“

„Já jsem hlavně Jinej. Rozdíl mezi Dobrem a Zlem se vymezuje ve vztahu vůči normálním lidem. Když si vybereš Světlo, tak napříště nemůžeš zneužívat získaný schopnosti pro vlastní prospěch. Jakmile si ale vybereš Tmu, tak to pro tebe naopak bude naprosto normální. Na druhý straně je ale i černej mág schopen uzdravovat nemocný a vyhledávat ztracený beze stopy. A bílej mág zase klidně může pomoc člověku odepřít.“

„Pak ale nechápu, v čem je rozdíl?“

„Neboj se, to pochopíš. Až se postavíš na jednu nebo na druhou stranu.“

„Já si na žádnou stranu stoupat nebudu!“

„Na to už je pozdě, Jegore. V šeru jsi prostě byl a už se měníš. Během dvou tří dnů bude volba definitivní.“

„Tak dobře. Dejme tomu, že si člověk vybere Světlo…“ Jegor vstal a dolil si čaj. Napadlo mě, že se ke mně v tu chvíli poprvé bez obav otočil zády. „Tak co se z něj stane? Čaroděj?“

„Spíš čarodějův učeň. Třeba já pracuju na úřadu Noční hlídky. To je taky potřebná práce.“

„A co umíš? Předved mi něco, abych ti moh věřit…“

No vida, situace jako z učebnice. V šeru už sice byl, ale zatím ho to nepřesvědčilo. Mnohem průkaznější jsou pro něj drobné jarmareční kejkle.

„Tak se dívej.“

Natáhl jsem k němu ruku. Strnul a pokoušel se pochopit, co se to přímo před jeho očima děje. Pak se podíval na svůj šálek.

Z čaje už nestoupala pára. Tekutina se změnila ve váleček tmavohnědého ledu, do nějž vmrzly černé kousky čaje.

„Jé!“ vytřeštil oči chlapec.

Termodynamika je při řízení proměn hmoty ten úplně nejjednodušší proces. Jakmile jsem dovolil, aby se v čaji obnovil Brownův pohyb, led se okamžitě začal vařit. Jegor vykřikl a šálek upustil.

„Promiň!“ Vyskočil jsem a vzal ze dřezu hadřík na nádobí. Přidřepl jsem a louži na linoleu pečlivě utřel.

„Z těchhle čar koukaj samý nepříjemnosti,“ řekl Jegor. „Hlavně toho šálku je škoda.“

„Okamžik.“

Stín mi vyskočil vstříc, já vstoupil do šera a podíval se na střepy. Ještě stále si pamatovaly celek, takže hrníček rozhodně nebyl ztracen.

Stále ještě v šeru jsem střepy shrábl na hromádku. Několik nejdrobnějších, které odlétly až pod sporák, ochotně přiklouzalo až ke mně.

Vyšel jsem ze šera ven a bílý šálek postavil na stůl.

„Klidně si nalej další čaj.“

„No to je hustý!“ Jak se zdálo, tenhle banální trik na Jegora udělal velký dojem. „A to dokážeš s každou věcí?“

„Když je to věc, tak skoro s každou.“

„Hele, Antone…, a co když je to něco, co se rozbilo už před tejdnem?“

Mimoděk jsem se usmál:

„To ne. Nezlob se, ale na to už je pozdě. Šero ti šanci dává, ale je třeba využít ji rychle, hodně rychle.“

Jegor se zasmušil. To by mě zajímalo, co asi před týdnem rozbil…

„Už mi věříš?“

„A to je magie?“

Ano. Ta úplně nejprimitivnější. Takovou se skoro nemusíš učit.“

Což jsem asi říkat neměl. V chlapcových očích to okamžitě zajiskřilo. Zřejmě už hodnotil konkrétní perspektivy. A výhody.

Tma a Světlo…

„A zkušenej čaroděj dokáže i jiný věci?“

„Jiný věci dokážu i já…“

„Třeba ovládat lidi?“

Tma a Světlo…!

„Ano,“ přikývl jsem. „To dokážem.“

„Ale děláte to? Proč teda teroristi berou rukojmí? Vždyť by se krásně dalo přikrást se k nim šerem a prostě je zastřelit. Nebo je donutit, aby se zastřelili sami! Nebo proč lidi umíraj na těžký nemoce? Když čarodějové uměj léčit – sám jste to přece říkal!“

„To by bylo Dobro,“ řekl jsem.

„No jasně! A vy jste přece bílý mágové, ne?!“

„Když vykonáme jakejkoli nesporně dobrej skutek. Jenže černý mágové zase mají právo na konání zla.“

Překvapeně se na mě zadíval. Za posledních čtyřiadvacet hodin toho na něj asi bylo trošku moc. Takže si vede vlastně moc dobře.

„Bohužel je to tak Jegore – Zlo je už ve svý podstatě silnější. Zlo je destruktivní. A boří mnohem snáz, než Dobro vytváří.“

„No a co s tím teda děláte? Ta vaše slavná Noční hlídka… Bojujete proti černejm mágům…?“

Na tuhle otázku jsem odpovědět nesměl. Chápal jsem to se stejnou vražednou očividností, s jakou jsem věděl, že takhle naráz chlapci otevírat oči nebylo úplně rozumné. Měl jsem ho uspat. Odejít hlouběji do šera. Ale nic, naprosto nic zatím nevysvětlovat!

Protože já mu nic dokázat nemůžu!

„Tak bojujete s nima?“

„Ne tak docela,“ připustil jsem. Pravda byla v tomhle případě horší než lež, ale na lež jsem neměl právo. „Prostě jeden druhého sledujeme.“

„A chystáte se s nima bojovat?“

Hleděl jsem na Jegora a uvědomil si, že je to moc a moc chytrý kluk. Jenže zatím opravdu jen kluk. Ale když mu teď řeknu, že se blíží velká bitva Dobra a Zla a že se může stát novým Světlým šerého světa, tak bude náš.

Jenže ne na moc dlouho.

„Ne, Jegore. Je nás velice málo.“

„Jako Světlejch? Míň než Temnejch?“

Jasně – právě teď je připraven opustit domov, maminku s tatínkem, navléct na sebe třpytnou zbroj a jít umírat za věc Dobra…

„Myslím Jinejch vůbec. Podívej se, Jegore… Boj Dobra a Zla probíhá tisíce let – se střídavýma úspěchama.

Občas Dobro a Světlo vítězilo, ale kdybys jen viděl, kolik lidí, který neměli o nějakým světě šera potuchy, při tom přišlo o život! Jinecjch je málo, ale každej Jinej je schopen vést za sebou tisíce normálních lidí. Kdyby teď vypukla válka mezi Zlem a Dobrem, tak na to zajde polovina lidstva. Proto byla skoro před půlstoletím podepsána dohoda. Velká dohoda mezi Dobrem a Zlem, mezi Světlem a Tmou."

Jegor vykulil úžasem oči.

Povzdechl jsem si a pokračoval:

„Je to docela stručná a jednoduchá smlouva. Hned ti ji přečtu v oficiálním překladu do ruštiny. Teď už máš právo ji znát."

Přimhouřil jsem oči a zahleděl se do temnot. Šero pod víčky ožilo a zavlnilo se. Vzápětí se před mým vnitřním zrakem rozprostřelo šedavé plátno, poseté planoucími ohnivými písmeny. Tahle smlouva se nedá odvykládat zpaměti – vždycky se musí číst:

Jsme Jiní.
Sloužíme různým silám,
ale v šeru není rozdílu mezi absencí Tmy
a absencí Světla.
Náš zápas je s to celý svět zničit.
Proto uzavíráme Velkou dohodu o příměří.
Každá strana bude žít podle svých zákonů.
Každá strana bude mít svá vlastní práva.
Svá práva a své zákony proto navzájem omezujeme a přizpůsobujeme.
Jsme Jiní.
Vytváříme Noční hlídku,
aby síly Světla mohly dohlížet na síly Tmy.
Vytváříme Denní hlídku,

aby síly Tmy mohly dohlížet na síly Světla.
Za nás za všechny rozhodne Čas.

Jegorovy oči vytřeštil ještě víc.

„Takže Světlo a Tma žijou v míru?!“

„Ano.“

„No dobře… A třeba upíři…“ K tomuhle tématu se vracel znovu a znovu. „Ty jsou přece Temný, ne?“

„Ano. Jsou to lidi, který šero absolutně proměnilo. Dostává se jim úžasnejch možností, ale o život sám jsou připravený. Takže svou existenci jsou schopný udržovat jedině díky cizí energii. A jejím nejvýhodnějším nosičem je lidská krev.“

„Takže normální lidi zabíjej!“

„Když chtěj, vystačej si s dárcovskou krví. Je to ovšem náhražka, kamaráde. Chutný to pro ně není, ale výživný ano. Kdyby se ale upíři rozhodli, že začnou lovit…“

„Na mě přece zaútočili!“

Teď myslel výhradně na sebe… To není dobré.

„Některý upíři zákony porušujou. Proto tu taky je Noční hlídka – aby dohlížela, jak se Dohoda dodržuje.“

„Takže normálně upíři lidi nelověj?“

Ve tváři jsem pocítil závan neviditelných křídel. Do ramene se mi zaťaly drápky.

„To jsem zvědavá, co mu na to odpovíš, hlídkaři!“ šeptla Olga z hlubin šera. „Tak co, riskneš říct mu pravdu?“

„Lověj,“ připustil jsem a taky hned dodal to, co mě kdysi, před pěti lety, zasáhlo nejcitelněji. „Když dostanou licenci. Protože někdy…, aspoň občas… potřebujou živou krev.“

Na chvíli zaváhal, než se začal ptát znovu. V jeho očích jsem ale četl všechno, nač právě myslel a na co se chtěl zeptat. A věděl jsem taky, že mu budu muset poskytnout odpověd na všechny jeho otázky.

„No a co vy?“

„My dáváme pozor, aby nepytlačili.“

„Takže na mě mohli klidně zaútočit…, podle tý vaší slavný smlouvy? Protože maj licenci?“

„Ano,“ přikývl jsem.

„A vypili by mi krev? A vy byste jen tak šli kolem a pro jistotu se dívali někam jinam?“

Tma a Světlo…!

Znovu jsem zavřel oči. V šedé mlze planula Dohoda. Řádky jako vytesané, za nimiž stála tisíciletí válek a miliony životů.

„Ano…“

„Tak táhněte…“

Napjatý byl jako pružina. Na pomezí hysterie, na pokraji šílenství.

„Ale já tě přišel ochránit.“

„Děkuju nechci!“

„Ta upírka je na svobodě. A pokusí se…“

„Jděte pryč!“

Olga si povzdechla:

„Tak co – máš po legraci, hlídkaři?“

Vstal jsem. Jegor se zachvěl a i se židličkou se ode mě odsunul.

„Však tomu poměrně rychle porozumíš,“ řekl jsem jen. „Jiný východisko nemáme…“

Sám jsem těmhle svým slovům nevěřil, ale přít se s ním dál nemělo smysl. Za okny se mezitím stmívalo, už brzy nadejde doba lovu…

Kráčel za mnou, jako by se chtěl přesvědčit, že z bytu opravdu odejdu a že se třeba neschován v almaře. Neříkal jsem už nic. Otevřel jsem venkovní dveře a vyšel na schodiště. Dveře mi za zády prudce práskly.

Vystoupal jsem na podestu o půl patra výš a přidřepl u okna. Olga mlčela a já taky neříkal nic.

Pravdu asi není dobré odhalovat takhle zprudka. Pro člověka je těžké už připustit samotný fakt naší existence. Natož se smířit s Dohodou…

„Nic jinýho jsme udělat nemohli," chlácholila mě sova. „Prostě jsme ho podcenili – jak jeho schopnosti, tak jeho strach. A on nás dostal. Nezbylo než odpovídat na jeho otázky. A odpovídat podle pravdy."

„To si připravuješ hlášení?" zeptal jsem se.

„Kdybys tak věděl, kolik takovéjch hlášení už jsem napsala…"

Poklopem odpadové šachty páchla hniloba. Za oknem halasila velkoměstská třída, pomalu se nořící do soumraku. Rozsvěcely se první pouliční lampy. A já seděl, obracel v rukou mobil a přemítal, zda mám šéfovi zavolat sám, nebo počkat, až se ozve sám. Boris Ignaťjevič mě teď určitě sleduje.

Docela určitě.

„Já bych schopnosti nadřízenejch nepřeceňovala," ozvala se Olga. „Ten teď neví, kde mu hlava stojí – myslím kolem tý černý smršti."

Vzápětí mobil zavřeštěl.

„Hádej, hádej, hadači, kdo je to?" zadeklamoval jsem a přiložil přístroj k uchu.

„Woody Woodpacker. Nebo Whoopi Goldbergová."

Já ale na šprýmy neměl náladu.

„Ano?"

„Kde teď jseš, Antone?"

Šéfův hlas byl utrápený a unavený. Takhle jsem ho ještě nezažil.

„Na schodišti hnusnýho paneláku. Hned vedle deklu do šachty na odpadky. Je tu celkem teplo a chvílema až útulno.“

„Našel Jsi toho kluka?“ zeptal se bez zájmu.

„Našel…“

„Dobře. Pošlu ti tam Tygříka a Medvěda. Tady stejně nemají do čeho píchnout. A ty přijeď do Perova. Okamžitě.“

Začal jsem si prohrabovat kapsy, ale šéf pokyn ihned upřesnil:

„Pokud bys u sebe neměl prachy…, ačkoli, i kdybys je měl. Zastav si milici, a ať tě sem dopravěj pěkně s majákem.“

„To je to tak vážný?“ zeptal jsem se jen.

„Moc. Seber se okamžitě.“

Podíval jsem se do tmy za oknem.

„Já bych tady toho kluka samotnýho nenechával, Borisi Ignaťjeviči. Potenciál má skutečně mimořádnej…“

„Však já vím… Hele, Medvěd s Tygříkem už jedou, s těma klukovi nic nehrozí. Takže jakmile tam budou, padej sem.“

A zavěsil. Já telefon uložil a podíval se na své rameno: „Co ty na to, Olgo?“

„To je divný.“

„Proč? Ty sama jsi přece řekla, že oni si s tím nepořádej.“

„Divný je, že si povolal tebe a ne mě…“ Olga se zamyslela. „Možná že…, ale to ne. Já nevím.“

Pohlédl jsem do šera – a na samém obzoru objevil dvě skvrnky. Operativci se hnali takovou rychlostí, že tu mohli být během čtvrthodinky

„Ani na adresu se neptal,“ poznamenal jsem chmurně.

„Nechtěl ztrácet čas. Copak ty jsi necítil, jak si zjišťuje souřadnice?“

„Ne.“

„Musíš víc trénovat, Antone.“

„Já normálně v terénu nedělám!“

„Jenže teď jo! Pojď dolů. Až se ozve Hlas, tak ho uslyšíme.“

Podesta nad bytem se mi zalíbila, teď už mi opravdu přišla pěkně vysezená a útulná, ale poslechl jsem a neochotně se vydal dolů. V duši se mi usadil nepříjemný, teskný kal. Za zády mi bouchly dveře. Otočil jsem se.

„Já se bojím,“ vyhrkl Jegor bez dlouhých cirátů.

„To je dobrý,“ upokojil jsem ho a začal se vracet nahoru.“

„Neboj, hlídáme tě.“

Kousal si rty, jeho oči rejdily ode mě do polotmy schodiště a zase zpátky. Pouštět mě znovu do bytu se mu nechtělo, ale zůstat sám už neměl sil.

„Mám takovej pocit, že na mě pořád někdo kouká,“ řekl nakonec. „To vy?“

„Ne. To bude nejspíš ta upírka.“

Jegor nehnul brvou. Viděl jsem, že mu neoznamuji nic nového.

„A jak útočí?“

„Rozhodně nemůže vstoupit dovnitř, aniž bys ji pozval. To je taková upírská zvláštnost a v tomhle ohledu pohádky a pověry nelžou. Jenže ty budeš chtít vyjít za ní ven, a sám. Vlastně chceš už teď!“

„Já nevyjdu ani za nic!“

„Když na tebe nasadí Hlas, tak vyjdeš. Přitom budeš přesně vědět, co se děje, ale stejně vyjdeš ven.“

„Copak vy… vy mi nemůžete něco poradit? Něco na ochranu…“

Už to vzdal. Dožadoval se pomoci. Jakékoli pomoci, kterou bychom mu mohli poskytnout.

„To víš, že můžu. Svěř se do naší péče.“

Na okamžik zaváhal.

„Tak dobře, pojďte dál,“ a Jegor ze dveří ustoupil. „Jedině… jedině že za chvíli přijde máma z práce.“

„No a co?“

„Vy se někam schováte? Nebo co jí mám říct?“

„S tím si hlavu nelam,“ mávl jsem rukou. „Ačkoli…“

Vtom se otevřely dveře sousedního bytu, velice opatrně, na řetízku. V mezeře se objevila vrásčitá tvář jakési stařenky.

Dotkl jsem se jejího vědomí – jen zlehýnka a na okamžik, abych nepoškodil beztak rozkolísaný rozum…

„Jo ták, to seš ty…“ Babčin obličej se rozzářil v úsměvu. –Ty seš ten…,viď…?“

„No Anton!“ napověděl jsem úslužně.

„Nojo, já si zrovna myslela, jeslí tady nebrousí někdo cizej,“ sdělila babulka, řetízek sejmula a vyšla taky na chodbu. „Protože dneska je to děsný, chlapče, furt nějaký ničemnostě a každej si dělá, co chce…“

„Jen se nebojte, matko,“ chlácholil jsem ji. „To bude dobrý. Když tak se běžte dívat na televizi, dneska tam začíná novej seriál.“

Babka přikývla, obdařila mě ještě jedním přátelským pohledem a zmizela v bytě.

„Jakej seriál?“ zeptal se Jegor.

Pokrčil jsem rameny:

„To nevím. Ale nějakej určitě. Telenovel je tam nepočítaně.“

„A odkud znáte naší sousedku?“

„Já? Tuhle babku? Ale odnikud.“

Jegor neřekl nic.

„Takhle to prostě je,“ vysvětlil jsem mu. „Jsme Jiný. Ale dál k vám už nepůjdu, protože musím odjet.“

„Jak to?!“

„Někdo mě přijde vystřídat, Jegore. A ničeho se neboj – to jsou profíci, který tě ohlídaj určitě líp než já.“

Znovu jsem nahlédl do šera – dva jasné oranžové body už se blížily ke vchodu do domu.

„Ale já… já nechci!“ zpanikařil chlapec. „To tu radši budte vy!“

„To nejde. Dostal jsem jinej úkol.“

Vchodové dveře dole ve vestibulu bouchly a ozvaly se chvatné kroky. Výtahem naši akční hrdinové opovrhli.

„Já nechci!“ Jegor sevřel kliku dveří, jako by se rozhodl, že se doma zamkne. „Já jim nevěřím!“

„Buď věříš celý Noční hlídce, nebo nikomu,“ odsekl jsem tvrdě. „My nejsme žádný samotářský supermani v červenomodrejch pláštích. My jsme normální zaměstnanci. Policie světa šera. To, co teď říkám, ti říká celá Noční hlídka!“

„No dobře, ale co jsou zač?“ Jegor už to vzdával. „To jsou mágové?“

„Ano. Ale s dosti úzkou specializací.“

Na podestě pod bytem se vynořila Tygřík.

„Ahoj, kluci!“ pozdravila nás nadšeně a zbývajících deset schodů překonala jediným skokem.

Ten skok byl nelidský – Jegor se přikrčil, ucouvl a podezíravě si Tygříka změřil pohledem. Nesouhlasně jsem zakroutil hlavou – Tygřík evidentně balancovala na hranici transformace. Bylo vidět, že se jí to líbí, a navíc teď měla všechny důvody si trochu zadovádět.

„Jak to tam vypadá?“ zeptal jsem se.

Tygřík si hlasitě povzdechla a pak se zazubila:

„No… je to tam veselý. Všichni jsou v děsným zmatku. Běž tam, Antoško, už na tebe čekaj… A ty jseš můj svěřenec, vid?“

Jegor mlčel a opatrně si ji prohlížel. Popravdě řečeno měl šéf šťastnou ruku, když sem jako chlapcova strážce poslal Tygříka. Vzbuzovala důvěru a obecné sympatie – dětmi počínaje a starými penzisty konče. Prý se na její zdánlivou roztomilost někdy nechali nachytat i Temní. Jenže právě ti se v hodnocení Tygříka nejvíc mýlili…

„Já nejsem žádnej svěřenec!“ ozval se nakonec chlapec. „Jmenuju se Jegor.“

„A já zase Tygřík.“ Mezitím už vstoupila do bytu a přátelsky nedůtklivého kluka objala kolem ramen. „Teď mi rychle ukaž bojiště – začneme připravovat obranu.“

Já už odcházel dolů a v chůzi pobaveně pokyvoval hlavou. Během pěti minut začne Tygřík Jegorovi předvádět, zač dostala tuhle přezdívku.

„Těbůch,“ broukl Medvěd, který zvolna stoupal nahoru.

„Těbůch.“ Krátce jsme si stiskli ruku. Ze všech pracovníků Hlídky ve mně právě Medvěd vyvolával ty nejzvláštnější a nejrozporuplnější pocity.

Byl to svalnatý chlápek střední postavy s dokonale neproniknutelnou tváří. Moc toho nenamluvil. Jak tráví volný čas a kde bydlí, nevěděl nikdo, snad až na Tygříka. Šeptanda o něm pravila, že vlastně není čaroděj, ale vlkodlak. A taky se říkalo, že kdysi pracoval v Denní hlídce a pak, během jedné mise, zničehonic přešel na naši stranu. To všechno byla absolutní pitomost, protože Světlí se zásadně neproměňují v Temné a Temní zase ve Světlé. A stejně v Medvědovi vězelo něco, co budilo bezděčné obavy a nejistotu.

„Dole máš auťák," řekl operativec, aniž zastavil. „Řidič je borec. Budeš tam cobydup."

Medvěd mírně zadrhával, a tak s oblibou hovořil v krátkých frázích. Nijak se nehnal, protože Tygřík už byla na místě a plnila úkol. Zato já měl naspěch.

„Je to tam těžký?" zeptal jsem se Medvěda a zároveň přidal do kroku.

„Tam už to není žádný," ozvalo se shora.

Zbytek cesty dolů jsem bral po dvou a ze vchodu jsem doslova vystřelil. Auto tam opravdu stálo – na okamžik jsem až strnul a kochal se jím. Byl to poslední model přepychového bavoráku temně nachové barvy s magnetickým majáčkem, nedbale připlácnutým na střechu. Oboje dveře směrem k domu byly dokořán otevřené a řidič, v podpaždí jehož saka se dalo tušit pouzdro se zbraní, se od volantu zpola vysunul ven a chvatně kouřil. U zadních dveří stál postarší pán vzhledu přímo monumentálního a v drahém obleku; na klopě pod rozepnutým pláštěm se blyštěl poslanecký odznak. Muž právě s kýmsi rozmlouval mobilem:

„A kdo to prosímtě je? Jak to stihnu, tak tam budu! Cože? Jaký baby, proboha svatýho?! Ty ses asi pomát, nebo co! Vy se tam beze mě taky ani neuprdnete!"

Jakmile mě zbystřil, bez loučení zavěsil a vevalil se do auta. Řidič naposledy lačně zatáhl z cigarety, oharek zahodil a vklouzl zpátky za volant. Motor měkce zaúpěl a sotva jsem stihl dosednout na sedadlo vedle řidiče, limuzína se dala do pohybu. Po ještě nedovřených dvířkách skřípavě zašramotily zledovatělé větve.

„Jsi slepej, nebo co?" vyštěkl popuzeně poslanec, přestože to byla výhradně moje vina. Jakmile se však pán vozu otočil ke mně, jeho tón se proměnil jako mávnutím kouzelného proutku: „Ty potřebuješ do Perova?"

Ještě nikdy v životě mě nikam nevezl reprezentant moci. Což byl v tomto případě nejspíš vysoký policajt anebo vysoký mafián. Rozumová úvaha mi sdělovala, že před hlídkařem jsou si všichni lidé rovni, ale experimentovat jsem se za podobných okolností nikdy nepokoušel.

„Jo, přesně tam, odkud přijeli kolegové. A potřeboval bych co nejrychlejc…“

„Slyšels, Volodko?“ obrátil se poslanec na řidiče. „Šlápni na to…“

Volodka na to šlápnul. A to tak, že se mi udělalo mírně nevolno – pro jistotu jsem se podíval do šera, abych zjistil, jestli vůbec dojedem…

Vypadalo to, že ano, a to nejen díky šoférově zdatnosti či mému koeficientu úspěšnosti, který jsem měl jako každý hlídkař uměle zvýšený. Vypadalo to, že někdo preventivně prošel pravděpodobnostní pole a vymetl odtud všechny eventuální havárie, dopravní zácpy či nežádoucí iniciativy příliš horlivých dopravních policistů.

Něco takového dokázal v našem oddělení jedině šéf. Ale proč to?!

„Taky se necítím ve svý kůži,“ sykla mi do ucha sova. „Když jsme jednou s hrabětem…“

Ustala v půli věty, jako by si uvědomila, že je až příliš sdílná.

Limuzína se křižovatkou prohnala na červenou, přičemž se po naprosto nemyslitelné křivce vyhnula všem osobáčkům i jakýmsi potlučeným dodávkám. Ze zastávky autobusu na nás někdo ukázal prstem.

„Nechceš si cvaknout?“ oslovil mě přátelsky poslanec a podal mi placatou láhev Remy Martin s jednorázovým plastikovým pohárkem. Vypadalo to tak komicky, že jsem si bez dlouhého nuceni nalil něco mezi malým a

velkým panákem. Dokonce i v tak šílené rychlosti a po rozbité vozovce jelo auto tak měkce, že jsem koňak nebryndal.

Láhev jsem vrátil, vděčně pokývl hlavou, vytáhl z kapsy sluchátka, nasadil si je a pustil přehrávač. Hlavu mi zaplavila prastará písnička skupiny Vzkříšení:

To město bylo malý jako dětský tělo
a nezažilo nikdy mor anebo vpády.
Na hradbách si tiše rezivělo dělo,
a hordy nájezdníků točily se zády.

Tak šel rok za rokem, bez všedních dnů i svátků –
a každej spal.
A ve snu viděl města plný liduprázdnejch plácků
a mrtvejch skal.

Vyjeli jsme na hlavní třídu. Auto stále zvyšovalo rychlost a já si uvědomil, že po Moskvě jsem takovým tempem ještě nikdy nejel. A nejen po Moskvě… Nebýt toho vyčištěného pravděpodobnostního pole, asi bych řidiče přiměl rychlost snížit, kdežto takhle mi jen žaludek vytrvale stoupal až k hrdlu.

Vprostřed chladnejch skal tu hudba hrála,
a každej v limbu byl…
Kampak koho zvala?
Na koho to řvala?
To nikdo netušil…

Automaticky jsem si vzpomněl, že Romanov je taky Jiný. Jenomže neiniciovaný. Naše instituce si ho všimly příliš pozdě… Návrh tedy sice byl učiněn, ale on odmítl.

Taky volba.

Zajímavé je, jak dlouho asi takovouhle muziku za noci poslouchal.

Kdo v nočním žáru okna nezavíral,
už přece odešel…
A hledá kraj, kde žití tepe žíla,
když píseň uslyšel…

„Dáš si eště?“ byl poslanec i nadále vlídnost sama. Copak mu asi Tygřík s Medvědem naordinovali? Že jsem jeho nejlepší kamarád? Nebo že je mi nadosmrti dlužen? Nebo snad že jsem nemanželský, ale o to milovanější prezidentův syn?

Jaký nesmysl je tohle všechno. Existují přece stovky způsobů, jak v lidech vyvolat důvěru, sympatie a přání pomoci. Světlo má své metody, ale Tma jich bohužel taky nemá právě málo. A stejně je to nesmysl…

Otázka teď stojí úplně jinak: Na co šéf najednou potřebuje zrovna mě?

Kapitola šestá

V Perovu už na mě čekal Ilja, který se rukama v kapsách s odporem zahleděl na nebe, z něhož se sypal drobný sníže k.

„To to trvalo," utrousil, když jsem si s poslancem podal ruku a vystoupil z auta. „Šéf už se tě nemůže dočkat."

„Co se to tu vlastně děje?"

Ilja se ušklíbl. Obvyklý optimismus ale v tom podivném šklebu chyběl.

„Však uvidíš… Jdeme."

Vyrazili jsme po cestičce vyšlapané ve sněhu; cestou nás předháněly ženské z domácnosti s taškami, ztěžka se vlekoucí od supermarketu. Stejně je to zvláštní – supermarkety, které u nás vyrostly, vypadají jako ty opravdové. Zato chůzi mají naši lidé stále stejnou – jako by zrovna vystáli hodinovou frontu na promodralé kuřecí mrtvolky…

„Je to ještě daleko?" zeptal jsem se.

„Kdyby to bylo daleko, nechali jsme tě dovézt autem až tam."

„A co náš sexuální mamut? Poradil si s tím?"

„Ignat se snažil," odpověděl Ilja vyhýbavě a já kdoví proč zažil krátký okamžik mstivého potěšení – jako by neúspěch krasavce Ignata byl součástí mých zájmů. Když se to po něm žádalo, zpravidla to zvládal tak, že se už za hodinku za dvě povaloval v cizí posteli.

„Šéf vyhlásil evakuační pohotovost," prozradil mi najednou Ilja.

„Cože?!"

„Máme pohotovost nejvyššího stupně. Pokud se nepodaří smršť stabilizovat, tak Jiný musej Moskvu vyklidit."

Kráčel přede mnou, takže do očí jsem se mu podívat nemohl. Ale proč by mi lhal…?

„To znamená, že černá smršť ještě pořád…," spustil jsem. Ale hned jsem zase umlkl. Protože jsem to uviděl. Kousek před námi, nad fádním osmipatrovým panelákem na pozadí šedivého sněžného nebe pomalu rotovala černá smršť.

Tomuhle už se vír říkat nedalo. Dokonce i smršť bylo málo, vypadalo to spíš jako tornádo. A nestoupalo to z domu před námi, ale ze stejné budovy za ním, kterou jsme ještě neviděli. Soudě podle vrcholového úhlu temného kuželu se smršť zvedala málem od samé země.

„Ke všem čertům…," zašeptal jsem.

„Radši je nevolej!" skočil mi do řeči Ilja. „Ty tu můžou bejt každou chvíli…"

„Má to dobře třicet metrů."

„Dvaatřicet. A pořád to roste."

Rychle jsem pohlédl na své rameno a našel tam Olgu. Vystoupila ze šera.

Viděli jste někdy polekaného ptáka? Ptáka, který je vyděšený jako člověk?

Byla celá rozčepýřená. Že by peří mohlo taky vstávat hrůzou jako vlasy? V očích jí hořel žlutooranžový jantarový žár. Moje nešťastná bunda se na rameni proměnila v drobné nudličky – a Olžiny paráty drásaly a drásaly dál, jako by se hodlaly propracovat až na holé tělo.

„No tak, Olgo!“

Ilja se otočil a pokýval hlavou:

„Právě…! Šéf říká, že to i v Hirošimě byla černá smršť menší.“

Sova máchla křídly a nezvučně a plavně se vznesla. Za mými zády vykřikla jakási žena; ohlédl jsem se a spatřil zmatenou tvář a užaslé oči, zírající za ptákem.

„To byla vrána,“ utrousil Ilja který se zpola otočil k ženě. Reagoval mnohem rychleji, než já. Za okamžik už nás náhodná svědkyně předbíhala a nevraživě si mumlala cosi o úzké cestě a chlapech, co člověka věčně zdržujou…

„Roste to rychle?“ kývl jsem směrem ke smršti.

„Skokama. Ale teď se to jakoby stabilizovalo. Eště že z toho šéf Ignata odvolal. Pojď rychlejc…“

Sova smršť oblétla v širokém kruhu, klesla níž a teď se vznášela přímo nad námi. Zbytky sebeovládání si uchovála, ale to, že tak neopatrně vystoupila ze šera, jasné signalizovalo, že ztrácí půdu pod nohama.

„A co proved?“

„Ale vlastně nic…, akorát jako vždycky házel patky. Udělal si novou známost. Tak přitlačil na pilu a dosah jen toho, že to vyrostlo – a jakým fofrem!“

„Tomu nerozumím,“ poznamenal jsem zmateně. „Takovej růst je přece myslitelnej jedině při energickým přižívování ze strany mága, kterej vyvolal podporu pekel…“

„No právě. Ignata někdo vyšmíroval a přitopil pod kotlem. Teď tudy…“ Vstoupili jsme do vestibulu domu, který stál mezi námi a smrští. Sova do domu na poslední chvíli vlétla taky. Užasle jsem se na Ilju zadíval, ale na nic jsem se nevyptával. Ostatně – teď už bylo naprosto jasné, proč jsme zrovna tady.

V jednom z přízemních bytů si šéf zřídil operační štáb. Mohutné ocelové dveře, pro svět lidí neprodyšně uzavřené, byly v šeru naopak dokořán. Ilja bez zastávky vstoupil dovnitř, kdežto mně, pokud jsem ho chtěl následovat, nezbylo než se několik vteřin potýkat s vlastním stínem. Byt byl velký, zřejmě čtyřpokojový a velice útulný. Bylo tu hlučno, horko a nakouřeno.

Muselo tu být přes dvacet Jiných, a to jak operativci, tak my, kancelářské krysy. Mého příchodu si nikdo nepovšiml, zato po Olze začali hned mnozí pokukovat. Pochopil jsem, že veteráni Hlídky jí dobře znají, ale nikdo z nich se ani nepokusil bílou sovu pozdravit nebo se na ni třeba jen usmát.

Cos to asi musela provést, holka moje zlatá?

„Běž do ložnice, šéf je tam," utrousil přes rameno Ilja a sám zabočil do kuchyně. Tam zvonily sklenice. Zřejmě se tam popíjel čaj, a možná i něco silnějšího. Už zběžný pohled ukázal, že bé bylo správně. Ostatní tu koňakem napájeli Ignata. Náš sexuální terorista vypadal dokonale zničený a rozvrácený, protože takovýto neúspěch už dávno nezažil.

Šel jsem dál a strčil do prvních dveří, které se mi namanuly.

Byl to dětský pokoj. V posteli spal asi tak pětiletý chlapeček, na koberci hned vedle jeho rodiče a dospívající sestra. Všechno je jasné. Obyvatele bytu uvrhli do zdravého a hlubokého spánku, aby se tu nemotali pod nohama. Samozřejmě nebyl problém umístit celý štáb do šera, ale nač zbytečně plýtvat silami?

Někdo mě poplácal po rameni. Ohlédl jsem se – byl to Semjon.

„Šéf je támhle," ukázal na další dveře. „Hoď sebou…"

Vypadá to, že všichni vědí, jak netrpělivě jsem očekáván.

Vstoupil jsem a na okamžik zkoprněl.

Není nesmyslnější podívané než pohled na operativní štáb Noční hlídky, narychlo zřízený v soukromém bytě.

Nad toaletním stolkem, do posledního místečka zavaleným kosmetikou a bižuterií, visela magická koule středních rozměrů. Koule zobrazovala pohled na smršť shora. Na sesličce u stolku seděla naše nejlepší operátorka Lena – mlčenlivá a plně soustředěná. Oči měla zavřené a když jsem vstoupil, jen mi lehce pokynula rukou na pozdrav.

Copak tohle, to je běžná rutina. Operátor koule sleduje komplexně celý prostor a nic se před ním neschová.

Na posteli, obložený ze všech stran polštáři, zpola ležel a zpola seděl šéf. Na sobě měl strakatý orientální plášť, na nohou měkké střevíce se zvednutými špičkami a na hlavě uzbeckou čepičku ťubeťejku. Místnost zaplavil lehký dým z vodní dýmky. Před ním seděla bílá sova. Soudě podle všeho spolu vedli neverbální dialog.

Na tomhle ovšem taky není nic zvláštního. Když je šéf obzvlášť přepracovaný, vděčně se obrací ke zvykům, které si přivezl ze Střední Asie. Tam působil na přelomu devatenáctého a dvacátého století – zpočátku v převleku za muftího, poté za basmačského velitele, pak za rudého komisaře a závěrečných deset let tam strávil v roli okresního tajemníka strany.

U okna stáli Faríd s Danilou. Dokonce i mých schopností bylo dost na to, abych postřehl purpurovou zář magických hůlek, jež ukrývali v rukávu.

Tohle všechno je běžná podívaná. Bez ochranky v takovýchto okamžicích štáb nezůstává ani na okamžik. Danila s Farídem nejsou mezi našimi bojovníky ti úplně

nejlepší ale mají hodně zkušeností, což je začasté podstatně důležitější než prostá hrubá síla.

Co si ale myslet o přítomnosti dalšího Jiného, jehož jsem v ložnici objevil?

Ten skromně a nenápadně přidřepl v koutě. Vyzáblý byl jako kostlivec, tváře vpadlé, černé vlasy ostříhané po vojensku nakrátko, oči velké a teskné. Věk se odhadnout totálně nedal – možná třicet, ale možná taky tři sta. Oděv tmavý. Volný oblek a šedá košile dokonale ladily s jeho zevnějškem. Člověk by ho nejspíš považoval za člena nějaké malé sekty. A v jistém smyslu by měl pravdu.

Byl to černý mág. A to prosím té nejvyšší úrovně. Sotva na mě pohlédl, okamžitě jsem pocítil, jak skořápka mé záštity – kterou jsem ostatně neinstaloval já! – povážlivě zapraskala a začala se prohýbat.

Bezděky jsem o krok ustoupil. Čaroděj už ale mezitím sklopil zrak, jako by chtěl naznačit, že ta sondáž byla neúmyslná a nahodilá…

„Borisi Ignaťjeviči!“ Pocítil jsem, že hlas mám lehce osípělý.

Šéf krátce kývl na pozdrav a otočil se k černému mágovi. Ten na něj okamžitě upřel zrak.

„Odevzdej mu amulet,“ prohodil šéf úsečně.

Hlas Temného byl nečekaně smutný a tichý, jako by patřil člověku drcenému všemi strážněmi světa naráz:

„Já ale přece nedělám nic, co by Dohoda zakazovala…“

„Já taky ne. Ale moji pracovníci musí být vůči pozorovatelům imunní.“

Ach tak! V našem štábu je přítomen pozorovatel Temných. To znamená, že hned někde vedle se usídlil operační štáb Denní hlídky a tam zase sedí někdo z našich.

Temný mág sáhl rukou do kapsy saka, chvíli se tam přehraboval a pak vytáhl vyřezávaný kostěný medailónek na měděném řetízku. A podával mi ho.

„Hod mi to," řekl jsem mu.

Mág se mírně pousmál – stále stejně soucitně a melancholicky – a máchl rukou. Šéf spokojeně přikývl.

„Jméno?" zeptal jsem se.

„Zavulon."

Tohle jméno jsem nikdy předtím neslyšel. Což znamená, že mág buď není příliš znám, nebo je naopak součástí nejvyšší hierarchie Denní hlídky.

„Zavulon…," opakoval jsem po něm zamyšleně pohlédl na medailon. „Víc už nade mnou nemáš moc, Zavulone."

Medailon se mi ohřál v dlani. Navlékl jsem si ho přes košili, černému mágovi pokynul a přistoupil jsem k šéfovi.

„Takovýhle jsou to věci, Antone," sdělil mi Boris Ignaťjevič ne právě srozumitelně s náustkem dýmky stále mezi rty. „Však to vidíš sám, jaký jsou to věci."

Pohlédl jsem oknem ven a přikývl.

Černá smršť prorůstala stejným osmipatrovým věžákem jako byl ten náš. Černý ohebný hrot začínal kdesi na úrovni přízemí a když jsem pohlédl do šera, snadno jsem identifikoval i byt, odkud vyrůstal.

„Jak se to ale mohlo stát, Borisi Ignaťjeviči?" zeptal jsem se. „Tohle tedy věru není cihla na hlavu… nebo výbuch plynu ve sklepě…"

„Děláme vše, co je v našich silách." Vypadalo to, jako by mi šéf podával hlášení. „Všechna raketová sila jsou pod naší kontrolou – a totéž už proběhlo i v Americe a ve Francii. V Číně všechny nezbytné práce zrovna končí. Těžší to ovšem bude s taktickými jadernými zbraněmi. A

taky jsme zatím nedokázali dohledat všechny fungující laserové družice. Nehledě na to, že ve městě je plno bakteriologického svinstva… Před hodinou div nedošlo k úniku ve virologickém výzkumném ústavu.“

„Osud se ošálit nedá,“ poznamenal jsem opatrně.

„No právě. Zatím jen ucpáváme díry v trupu lodi. Jenže ta lod se už láme vejpůl.“

A já si najednou uvědomil, že všichni – čemý mág, Olga, Lena i tělesní strážci – se dívají na mě. Bylo to dost nepříjemné.

„Já tomu nerozumím, Borisi Ignaťjeviči!“

„Jsi k ní připoután.“

„Cože?!“

Šéf si povzdechl, náustek dýmky konečně vyplivl a k podlaze se rázem začal snášet proužek studeného opiového dýmu.

„Ty, Anton Goroděckij, programátor, svobodný, profesionální schopnosti průměrné, jsi připoután k dívce, nad níž se vznáší takhle černá ohavnost.“

Temný mág v koutě si sotva slyšitelně povzdechl. Nenapadlo mě nic lepšího, než zeptat se proč.

„To nevím. Poslali jsme k ní Ignata a ten si počínal naprosto přesně a čistě. Však víš, že si dokáže obtočit kolem prstu kohokoli.“

„A s ní mu to tentokrát nevyšlo?“

„Ale vyšlo. Jenže po půlhodině, kterou spolu strávili, smršť vyrostla o pětadvacet metrů. Museli jsme ho odtud odvolat…. bleskově.“

Sekl jsem pohledem po černém čarodějovi. Zdálo se, že Zavulon už zase zírá do země, ale jen jsem se po něm podíval, ihned hlavu zvedl. Tentokrát moje záštita nereagovala nijak, bylo znát, že mě chrání amulet.

„My to nepotřebujeme," pronesl tiše. „Jen divoch je schopen zabít slona, aby si k snídani dal kousek masa."

To srovnání mě málem omráčilo, ale zdálo se, že nelže.

„Katastrofy takového měřítka potřebujeme jen zřídkakdy," dodal čaroděj. „A teď před sebou nemáme žádné projekty, které by vyžadovaly takovouto energetickou erupci."

„V to doufám…," dostal ze sebe cizím skřípavým hlasem šéf. „Jedno si laskavě uvědom, Zavulone… Pokud ke katastrofě nakonec dojde…, tak my z ní taky vyždímáme maximum."

Ve tváři černého mága se objevil náznak úsměvu.

„Počet lidí, kteří se takové hrůzy zděsí, prolijí slzy a budou soucítit s hořem jiných, bude obrovský. Ale mnohem víc, nesrovnatelně víc bude těch, kteří lačně připadlou k obrazovkám televizorů, budou se opájet cizím neštěstím, radovat se, že pohroma se jejich městu vyhnula a nejapně vtipkovat o Třetím Římě, který byl postižen trestem…, a to trestem shůry. To přece dobře víš, můj milý nepříteli."

Nebyla v tom zlomyslnost, Temní nejvyšší kategorie se k reakcím tak primitivním neuchylují. Zavulon jen informoval.

„A přesto jsme připraveni," pokrčil rameny Boris Ignaťjevič. „To přece dobře víš."

„Vím. Jenže naše pozice je mnohem výhodnější. Pokud samozřejmě nemáš v rukávu pár trumfů, Borisi."

„To mám přece vždycky – a ty to víš."

Šéf se obrátil ke mně, jako by už o černého mága nejevil sebemenší zájem.

„Je to tak, Antone, že smršť nepřiživuje Denní hlídka. Pracuje s ní nějaký samotář. Neznámý černý čaroděj s

přímo obludnou silou. Jakmile ucítil Ignata, celý proces urychlil. Takže teď spoléháme jedině na tebe.“

„Ale proč?“

„Už jsem ti to přece říkal – jste k sobě připoutáni. Pravděpodobnostní pole vyjevilo celkem tři eventuality.“

Šéf mávl rukou a ve vzduchu se rozvinulo bílé projekční plátno. Zavulon svraštil čelo – zřejmě ho lehce ovanul energetický impuls.

„Tak tohle je první varianta vývoje událostí,“ řekl šéf. Po bílém plátnu, visícím bez jakékoli opory uprostřed místnosti, přejel černý pruh, který se najednou rozpil v hnusnou kaňku s křivolakými obrysy, vystřelujícími až za okraj projekční plochy.

„Tohle je podle mého soudu nejpravděpodobnější eventualita. Smršť dosáhne svého maxima a pak dojde k průniku pekel do lidského světa. Bude to znamenat miliony obětí. Prostě globální kataklyzma – jaderné, biologické, možná taky pád asteroidu či zemětřesení dosahující dvanácti stupňů Richterovy škály. Může to být cokoli.“

„A co přímý průnik inferna?“ zeptal jsem se opatrně a zašilhal směrem k černému mágovi; ten se ovšem tvářil nezúčastněně.

„Ne, řekl bych, že to se nestane. Tenhle práh je ještě daleko.“ A šéf energicky zakroutil hlavou. „Jinak by se Denní a Noční hlídka navzájem už dávno vyhubily. Pak je tu druhá možnost…“

Z černého pruhu tentokrát vyběhla tenká čára. A ta se náhle přerušila.

„Jde o zničení cíle. Když cíl zahyne, smršť se rozptýlí… sama od sebe.“

Zavulon se lehce pohnul a velice laskavě poznamenal:

„Při takovéto drobné akničce velice rád přispěchám na pomoc. Protože Noční hlídka ji stejně nemůže dotáhnout do konce sama, není-liž pravda… Jsme vám k službám.“

V ložnici se rozhostilo ticho. A pak se šéf rozesmál.

„Inu, jak račte,“ pokrčil Zavulon rameny. „Já jen opakuji, že zatím jsme ochotni poskytnout vám své služby. My prosím – alespoň zatím! – nepotřebujeme katastrofu, která by v jediném okamžiku odnesla životy milionů lidí. *Zatím* ji nepotřebujeme.“

„A pak je tu třetí cesta,“ podotkl šéf nevzrušeně. „Dívej se pozorně.“

Od hlavního černého kmene na plátně se odvětvila další čára. Ta čára se neustále ztenčovala, až zmizela docela.

„Takhle by to mohlo vypadat, až bys do hry vstoupil ty, Antone.“

„A co mám udělat?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Pravděpodobnostní prognóza zatím ještě nikdy neposkytla přesné návody. Známo je jen jedno – smršť dokážeš zneutralizovat ty.“

Hlavou mi bleskla šílená myšlenka, že prověrka pokračuje. Nejdřív terénní zkoušky…, pak zabití upíra, a teď… Ale ne, to je vyloučeno. Tohle je příliš vážné!

„Ale já jsem ještě nikdy žádnou černou smršť nelikvidoval.“ Také můj hlas zazněl cize – ne snad polekaně, spíš udiveně. Černý mág Zavulon se zachichotal, a to dost nepříjemně, skoro jako ženská.

Šéf přikývl:

„Já vím, Antone.“

Vstal, zavinul se úžeji do orientálního pláště a přistoupil ke mně. Vypadal nemožně, přinejmenším v kulisách běžného moskevského bytu se jeho východní háv jevil jako nepodařená karikatura.

„Takovouto smršť ještě nelikvidoval nikdo, a nikdy. Ty budeš první, kdo se o to pokusí.“

Neřekl jsem na to nic.

„Ano, Antone. Pokud něco zvoráš… a může to být úplná prkotinka, tak na to jako první doskáčeš ty sám. Ani se nestihneš ukrýt do šera. Víš, co se stane se Světlým, který je přímo vystaven průniku pekel?“

V hrdle mi vyschlo. Přikývl jsem.

„Nezlobte se na mě, můj vzácný nepříteli,“ vložil se do našeho rozhovoru posměšně Zavulon, „ale copak vy svým pracovníkům nedopřejete právo volby? Dokonce i ve válce se v podobných případech hledají… zájemci.“

„Já bych řekl dobrovolníci,“ odsekl šéf, aniž na něj pohlédl. „My všichni jsme dobrovolníci už dávno. A žádnou možnost volby nemáme.“

„To my ano. Vždycky!“ Černý mág se zachichotal ještě jednou.

„Jestliže právo volby ponecháváme lidem, tak o ně připravujeme sebe, Zavulone,“ změřil si Boris Ignaťjevič nerudným pohledem černého mága. „Řekl bych, že se zbytečně snažíš – tohle není tvoje publikum. Nepřekážej nám v práci.“

„Už jsem zticha.“ Zavulon znovu sklonil hlavou a celý se teatrálně schoulil.

„Buď tak laskav… Nic konkrétního ti poradit nemůžu, Antone. Ale zkus to. Moc tě prosím – zkus to! A… zapomeň na všechno, čemu jsme tě učili. Nevěř ničemu z toho, co jsem ti říkal, nevěř svým konspektům, nevěř ani svým očím, ani cizím slovům.“

„Ale čemu mám tedy věřit, Borisi Ignaťjeviči?“

„To kdybych věděl, Antone, tak okamžitě mažu ven a utíkám do vedlejšího domu.“

Oba naráz jsme pohlédli oknem ven. Černá smršť otáčela a pokyvovala se ze strany na stranu. Jakýsi muž u sousedního domu najednou opustil umetenou část chodníku při domovní zdi, vkročil do sněhu a širokým obloukem hrot smršti obešel. Všiml jsem si, že v tom sněhu postupně vzniká vyšlapaná stopa – lidé sice neviděli Zlo, deroucí se do jejich světa, ale už ho cítili.

„Já budu Antonovi krýt záda," prohlásila najednou Olga. „Budu ho krýt a zajišťovat spojení."

„Ale jen zvenčí," přikývl šéf. „Pracovat můžeš jen venku… A ty běž, Antone. My se vynasnažíme jistit tě tak, aby tě nikdo nemohl pozorovat."

Bílá sova vzlétla z postele a posadila se mi na rameno.

Letmo jsem ještě pohlédl na své přátele, na černého mága (ten vypadal, jako by náhle zcepeněl) a vyšel jsem z pokoje ven. Okamžitě jsem postřehl, jak čilý halas v bytě utichá.

Vyprovázeli mě bez jediného zbytečného slova, mlčky, bez chlapácky protektorského poplácávání po zádech a přemoudřelých rad. Však jsem se taky nechystal k ničemu zvláštnímu. Prostě jsem odcházel zemřít.

Bylo ticho.

Takové podivné ticho – dokonce i na tuto pozdní hodinu na moskevském sídlišti. Jako by se všichni poschovávali do svých domovů, tam zhasli, zakryli se i s hlavou a teď jsou zticha. Nespí, jen jsou zticha. Na oknech se zachvívaly stříbřitě modré skvrny – všude běžely televizory. To už se stalo zvykem – když se člověk bojí a je mu těžko, zapne televizi a dívá se na všechno, co se tam vysílá – teleshoppingem počínaje a zprávami konče. Lidé šerý svět nevidí, ale jsou schopni intuitivně postřehnout, že se blíží.

„Co mi k tý smršti řekneš, Olgo?“ zeptal jsem se.

„Je nepotlačitelná.“

Odpověd byla skoupá, ale jasná.

Stál jsem před vchodem a sledoval ohebný hrot smršti, připomínající sloní chobot. Vstupovat dovnitř se mi zatím nechtělo.

Kdy…, lépe řečeno jak vysokou smršť je v našich silách potlačit?“

Zamyslela se:

„Tak do pěti metrů. To je ještě šance. Třímetrovou zničíš spolehlivě.“

„A ta žena zůstane naživu?“

„Možná.“

Cosi mi nepopřávalo klidu. Do toho nenormálního ticha, v němž se zasažené oblasti bezděčně snažili vyhýbat i řidiči nočních aut, přece jen jakési zvuky zaznívaly…

Pak jsem si to uvědomil. To skučeli psi. Ve všech domech a bytech kolem – všude v okolí si svým pánům tiše, žalostně a bezmocně stěžovali jejich nešťastní psi. Ti totiž blížící se inferno viděli.

„Potřeboval bych veškeré informace o té dívce, Olgo.“

„Světlana Nazarovová. Věk dvacet pět let. Praktická lékařka, pracuje na městské poliklinice číslo sedmnáct. Do zorného pole Noční hlídky se zatím nikdy nedostala. Totéž se týká i Denní hlídky. Magické schopnosti nezaznamenány. Rodiče a mladší bratr žijí v Bratějevu, kontakty s ní udržují jen občas, obvykle telefonicky. Má čtyři přítelkyně, všechny prověřujeme, ale zatím je všechno v pořádku. Vztahy s okolím jsou klidné, nějakou prudkou nevraživost jsme zatím neobjevili.“

„Tak lékařka,“ hlesl jsem zamyšleně. „Ale to by mohla být stopa, Olgo. Třeba je to nějakej děda či

babička…, který nejsou spokojený s léčbou. V posledních letech života přece dochází ke kumulaci latentních magických schopností…“

„Zrovna si to ověřujeme,“ odpověděla mi. „Ale na nic podobnýho jsme zatím nepřišli.“

No jistě. Je hloupé pouštět se do takových dohadů, když se celou záležitostí už půl dne zabývají lidi mnohem zkušenější než já.

„Co tam máme dál?“

„Krevní skupina A. Vážné choroby neprodělala, občas trpí lehkou srdeční nedostatečností. První sexuální kontakt v sedmnácti letech – s vrstevníkem a ze zvědavosti. Čtyři měsíce byla provdaná, nyní dva roky rozvedená, vztahy s bývalým mužem korektní. Děti nemá.“

„Co schopnosti manželovy?“

„Nulové. Totéž platí o jeho nové ženě. To jsme kontrolovali ze všeho nejdřív.“

„A nepřátelé?“

„Dvě kolegyně v práci. Tamtéž dva odmítnutí ctitelé. A pak spolužák, co po ní chtěl falešnou neschopenku“

„No a?“

„Nevypsala mu ji.“

„Vida… A připadne magické schopnosti těchhle lidí?“

„Vlastně taky skoro nic. Úroveň nevraživosti běžná. Magický schopnosti všech dotyčných jsou minimální. Takovouhle smršť by prostě nesvedli.“

„A pacienti? Neumřel jí v poslední době někdo?“

„Ne.“

„Tak kde se ta klatba vzala?“ otázal jsem se rétoricky. Teď už je jasné, proč se Noční hlídka ocitla ve slepé uličce. Světlana byla prostě zlatíčko. Pět nepřátel v pětadvaceti letech – to se věru hned tak nevidí.

Olga neřekla nic.

„No nic, musím dovnitř," řekl jsem. Otočil jsem se k oknu, za nímž bylo vidět siluety kolegů. Kdosi z ostrahy mi pokynul. „A jak si vedl Ignat?"

„Standardně. Seznámení na ulici podle schématu ‚váhavý intelektuál'. Pak káva v denním baru. A běžné řeči. Hladina sympatií objektu rychle stoupala a Ignat přešel do intenzivní fáze. Koupil šampaňské a likér a pak šli sem."

„A dál?"

„Smršť rostla."

„Důvod?"

„Žádný. Ignat se jí líbil, dokonce po něm začala toužit – a černá smršť začala růst katastrofickým tempem. Ignat vystřídal tři modely chování, až dosáhl jednoznačného návrhu, aby zůstal na noc, načež smršť dorostla do explozivního stádia. Tak byl odvolán a smršť se stabilizovala."

„Jak ho odvolali?"

Už jsem byl celý zmrzlý a v botách jsem cítil nepříjemné vlhko. Zahájit akci jsem ale zatím nebyl připraven.

„Schéma ‚nemocná maminka'. Telefonát na mobil, rozhovor, poté omluva a slib, že zavolá zítra. Všechno bylo naprosto čistý a u objektu to nemohlo vzbudit nejmenší pochybnosti."

„A smršť se stabilizovala?"

Olga chvíli mlčela, zřejmě navazovala spojení s analytiky.

„Dokonce nepatrně klesla. O tři centimetry. Ale to může být jen běžný útlum po skončení iniciace."

Něco se mi v tom všem nejasně rýsovalo. Jenže jsem nebyl s to ta mlhavá podezření zformulovat do určitější podoby.

„Kde má vlastně obvod, Olgo?“

„Všude tady kolem. Včetně domu, kde bydlí. Pacienti za ní často chodí domů.“

„Výborně. Takže se k ní můžu vydat coby pacient.“

„Nemám ti pomoct s instalací falešný paměti?“

„To zvládnu.“

„Šéf to schvaluje,“ odpověděla po chvíli Olga. „Dej se do toho. Diktuju ti legendu: Jmenuješ se Anton Goroděckij, povolání programátor, rodinný stav svobodný, na středisko docházíš tři roky, diagnóza žaludeční vřed, žiješ ve stejném domě, byt číslo šedesát čtyři. Ten je momentálně prázdný, ale v případě potřeby tě podržíme a vytvoříme ti zázemí.“

„Tři roky by bylo moc,“ zaváhal jsem. „Když tak rok. Maximálně rok.“

„Dobře.“

Pohlédl jsem na Olgu a ona zase na mě – svým nehybným ptačím pohledem bez jediného mrknutí, v němž ale stále zůstávalo cosi z pohledu té ukoptěné aristokratky, která u mě v kuchyni popíjela koňak.

„Zlom vaz,“ popřála mi ještě. „A pokus se to dostat o kus dolů, aspoň tak o deset metrů… Pak už bych to třeba riskla.“

Sova vzlétla a okamžitě zmizela v šeru, někde v jeho nejhlubších vrstvách.

Povzdechl jsem si a došel až ke vchodu do domu. Chobot smršti se zakolébal a pokusil se mě dotknout. Složil jsem dlaně do znaku odmítnutí xamadí.

Vír se zachvěl a poodstoupil. Beze strachu, spíš to vypadalo, že přistupuje na pravidla hry. Když se inferno

snaží do světa lidí proniknout takhle velkoryse, tak už by snad mohlo mít rozum a nechovat se jako tupá samonaváděcí raketa, ale spíš jako ke všemu odhodlaný a zkušený kamikadze. Já vím – to „zkušený kamikadze“ zní směšně, ale ve vztahu ke Tmě je podobný výraz v pořádku. Jakmile černá smršť pekel vtrhne do lidského světa, je odsouzena k smrti, ale není to nic víc než smrt jediné vosy z obrovského roje.

„Tvoje hodina ještě nenadešla,“ řekl jsem. Inferno mi samozřejmě neodpoví, ale já to potřeboval vyslovit.

Zvolna jsem minul hrot. Smršť vypadala jako zhotovená z modravě černého skla, které získalo gumovou ohebnost. Jeho vnější plášť byl skoro nehybný, ale v hloubi, tam, kde modravá čerň přecházela v čerň bezednou, se dala tušit šílená rotace.

Možná, že se mýlím. Možná, že ta osudová hodina už naopak nastala…

Tlačítkový číselný kód vedle vchodových dveří chyběl – přesněji řečeno tu byl, ale celý zničený a vykuchaný. Což je normální. Takový běžný pozdrav Tmy. Už jsem se naučil všímat si i jejích drobných skvrnek, číst nápisy na zdech a otisky ublácených podrážek hned vedle, registrovat rozbité žárovky i zasviněné výtahy. Teď jsem ale byl v tenzi a podobné věci jsem nevnímal.

Přesnou adresu jsem si zjišťovat nemusel. Cítil jsem tu dívku – asi by nebylo pěkné neříkat jí dívka jen proto, že už byla provdána; dívka je kategorie spíše věková. Kam mám jít, jsem přesně věděl a už jsem její byt viděl, či spíše vnímal, a to celý a beze zbytku.

Jediné, co jsem netušil, bylo, co si mám počít s tou zatracenou smrští…

Zastavil jsem za dveřmi. Byly docela obyčejné, neoplechované což je u přízemního bytu v domě se zničeným venkovním zámkem dost zvláštní. Zhluboka jsem se nadechl a zazvonil jsem. Bylo jedenáct. Trochu pozdě – to tedy ano.

Uvnitř se ozvaly kroky. Vida, zvuková izolace taky žádná…

Kapitola sedmá

Dveře otevřela hned.

Na nic se neptala, do špehýrky se nepodívala a řetízek na dveře taky nenasadila. A to vše prosím v Moskvě! Uprostřed noci! Sama v bytě! Smršť patrně požírala i poslední zbytky opatrnosti, přesně té opatrnosti, která jí prozatím umožnila vzdorovat pohromě posledních několika dní. A takhle nakonec lidé, na něž byla uvalena klatba, obyčejně zahynou…

Na první pohled se ale Světlana zdála být úplně normální, snad až na kruhy pod očima, ale po nocích mohla v posledních dnech dělat ledacos. Překvapilo mě taky oblečení – sukně, přepychový svetřík, na nohou lodičky – jako by někoho čekala nebo se dokonce chystala k odchodu.

„Dobrý večer, Světlano," pozdravil jsem a uvědomil jsem si, že mě začíná poznávat. Jistě, sice matně, ale pamatuje si mě od včerejška. Okamžiku, ve kterém si to uvědomila, ale ještě netušila odkud mě zná, bylo třeba využít.

Sáhl jsem do šera. Velice opatrně, protože smršť nad dívčinou hlavou držela jako přilepená a reakce mohla následovat v kterékoli další vteřině. Velice opatrně taky proto, že jsem ji nechtěl zbytečně šálit.

I kdyby to bylo pro její dobro.

To je zajímavé a zároveň směšné jen poprvé. Protože když to pro našince bude zajímavé i dál, tak nemá v

Noční hlídce co dělat. Jedna věc je měnit morální imperativy, a to vždy směrem k Dobru. Kdežto věc docela jiná je měnit něčí paměť. Je to nevyhnutelné, musí se to dělat a je to i součást Dohody, ale samotný proces vstupu do šera a pak zase výstupu vyvolává u okolí vteřinovou amnézii.

Jakmle ale propadnete potěšení ze hry s cizí pamětí, je nejvyšší čas odejít.

„Dobrý večer, Antone.“ Když jsem ji přiměl, aby si vybavila věci, které se nikdy nestaly, hlas ji trochu znejistěl. „Máš nějaké obtíže?“

Kysele jsem se pousmál a poplácal se po břiše. Ve Světlanině paměti právě běsnil uragán. Zatím ještě nejsem takový mistr, abych jí dokázal do hlavy vložit zcela hotovou falešnou paměť. Naštěstí ale stačilo přihrát jí dvě tři zavádějící narážky – a dál už se klamala sama. Můj obraz si postupně skládala z jakéhosi dávného známého, s nímž jsme si byli podobni vnějškově, a pak ještě dávnějšího a letmého, ale sympatického povahou, a snad z nějakých dvou desítek pacientů mého věku a z jakýchsi sousedů z domu. Já jsem tenhle proces jen nenásilně usměrňoval, abych tak Světlanu přivedl k nějakému uzavřenému obrazu. Hodný člověk…, neurastenik…, vlastně dost nemocný…, a mírně se jí dvoří, ale opravdu jen mírně…, je si sám sebou dost nejistý a bydlí ve vedlejším vchodu.

„Máš nějaké bolesti?“ Bylo vidět, že se okamžitě soustředila. Opravdu dobrá doktorka, která svou profesi bere jako poslání.

„Trochu. Včera jsem to asi přehnal,“ kál jsem se celým svým vzezřením.

„Já vás přece varovala, Antone….“ začala mi najednou vykat. „Pojdte dál…“

Vstoupil jsem dovnitř a zavřel za sebou dveře – s tím si ona sama hlavu vůbec nelámala. Jak jsem si odkládal, rychle jsem se rozhlédl všude kolem – jak v běžné realitě, tak v šeru.

Laciné tapety, odřený koberec, obnošené kozačky, stropní svítidlo s obyčejným skleněným stínidlem a na zdí radiotelefon – takový prabídný čínský zmetek. Vše čisté a obyčejné. A jak se zdálo, nebylo to snad ani v tom, že povolání obvodního lékaře mnoho peněz nepřináší. Spíš ona sama necítí potřebu vytvářet si teplý domov. To je špatné…, moc špatné.

V šeru byt skýtal poněkud příznivější obrázek. Nikde žádná hnusná flóra a žádné stopy Tmy. Samozřejmě vyjma černé smršti. Ta tu plně vládla… Viděl jsem ji celou, počínaje hrotem těsně nad Světlaninou hlavou a konče mohutným zrůdným okvětím ve výšce přes třicet metrů.

Ve Světlaniných stopách jsem vkročil do jediné obytní místnosti bytu. Svítila tu teplá oranžová skvrna pohovky přesněji řečeno její kout pod prastarou stojací lampou! Dvě stěny v pokoji zabíraly knihovničky, nastavěné v sedmi řadách jedna na druhou… A je to jasné.

Už jsem jí začínal rozumět. Nikoli jako objektu svého profesionálního úkolu, ani jako možné oběti neznámého černého mága, ani jako bezděčné příčině obrovské katastrofy, ale jako člověku. V dětství to jistě byla uzavřená a zakomplexovaná knihomolka, s hromadou směšných ideálů a dětskou vírou v krásného prince, který ji hledá a jednoho dne ji nepochybně najde. Práce lékařky, několik přítelkyň, několik přátel a strašná spousta samoty. Poctivá dřina, připomínající kodex budovatele komunismu, občasné výpravy do kavárny a

velmi vzácné chvíle zamilovanosti. A večery, které se jeden druhému až únavně podobají – nad knihou, s telefonem povalujícím se hned vedle a s broukáním čehosi chlácholivě sladkobolného v televizi.

Jak moc vás dodnes je, děvčat a kluků neurčitého věku, vychovaných idealisty let šedesátých, jak moc vás je, vás nešťastných, kteří šťastní být neumíte. Jak bych vás rád politoval a pomohl vám. Jak rád bych se vás dotkl skrz šero – úplně zlehýnka, jen trošičku. Dodat vám něco sebejistoty, kapku optimismu, gram vůle, zrnko ironie. Pomoci vám, abyste vy sami dokázali pomoci jiným.

Jenže nesmím.

Každý čin Dobra je zároveň svolením, aby se aktivizovalo Zlo. Je tu Dohoda! Hlídky! Světová rovnováha!

Trp nebo přicházej o rozum, porušuj zákony, prodírej se davem a rozsévej kolem nechtěné dary, nič osudy a očekávej, za kterým rohem se vynoří bývalí kamarádí a věční nepřátelé, aby tě definitivně srazili do šera. Navždy…

„A co maminka, Antone?“

Ach ano, jistě. Já, pacient Anton Goroděckij, mám starou maminku. Má osteoporézu, k tomu celý seznam chorob stáří. A je taky Světlanina pacientka.

„Celkem to jde, řekl bych že se má normálně. To já jsem nějak…“

„Položte se.“

Vytáhl jsem si svetr i s košilí a položil se na pohovku. Světlana přidřepla vedle mě. Přeběhla mi teplými prsty po břiše a pak mi neznámo proč prohmatala játra.

„Tohle bolí?“

„Ne…, teď už ne.“

„Kolik jste toho vypil?“

Na otázky jsem odpovídal tak, že jsem odpovědi lovil z její mysli. Naprosto nebylo třeba tvářit se jako na smrtelné posteli. Ano…, je to taková tupá, vlastně mírná bolest… Po jídle… Teď jako by to kapku píchlo…

„Zatím je to jen gastritida, Antone…“ Světlana se zvedla. „Ale na nějaký jásot to není, to jistě chápete. Hned vám napíšu recept…“

Odešla ke dveřím a sejmula z věšáku kabelku.

Já po celou tu dobu bedlivě sledoval smršť. Nedělo se nic – můj příchod tenhle výtvor pekel nijak neposílil, ale oslabit jsem ho taky nedokázal…

„Antone…“ Hlas přicházel ze šera a já poznal Olgu. *„Smršť se o tri centimetry snížila. Někde jsi udělal správnej tah. Přemýšlej o tom, kde, Antone.“*

„Máte ještě ty kapsle?“ Světlana už se posadila na stůl a zkoumavě se na mě dívala, jak si zastrkuji košili do kalhot.

„No, pár jich ještě mám,“ přikývl jsem.

„Tak až teď přijdete domů, jednu si hned dejte. A zítra si přikoupíte nové. Berte to dva týdny, vždycky před spaním.“

Světlana byla viditelně jedna z lékařů, kteří věří na prášky. Což mě nijak nemátlo, protože já na ně věřil taky. My Jiní zakoušíme před tváří vědy iracionální rozechvění: dokonce i v případech, kdy stačí elementární magický krok, saháme po analginu nebo antibiotikách.

„Nezlobte se, že se ptám, Světlano…,“ uhnul jsem provinile očima. „Ale… nemáte náhodou nějaké nepříjemnosti?“

„Jak jste na to přišel, Antone?“ Psát nepřestala a na mě ani nepohlédla. Ale celá se vnitřně napjala.

„Jenom se mí to zdá. Neublížil vám někdo?“

Mladá žena odložila propisku a podívala se na mě – se zájmem a snad i s mírnými sympatiemi.

„Ne, Antone. Opravdu ne. To bude asi tou zimou. Je moc dlouhá."

Křečovitě se pousmála a pekelná smršť nad její hlavou se zakolébala a dravě zahýbala hrotem.

„Nebe je celé šedivé, a svět taky. Člověku se nechce vůbec nic dělat…, jako by vše ztratilo smysl. Jsem prostě unavená, Antone. Jen počkejte, až přijde jaro – to všechno přejde samo."

„Trpíte depresí, Světlano," plácl jsem jen tak, aniž bych si hned uvědomil, že tuhle diagnózu jsem taky vytáhl z její mysli. Nevěnovala tomu však pozornost.

„To je možné. Ale nevadí, stačí, aby zase vykouklo sluníčko… A děkuju, že si děláte starosti, Antone."

Tentokrát mi její úsměv připadal upřímnější, i když byl stejně hodně nucený.

Šerem se znovu rozlehl Olžin hlas:

„Mínus deset centimetrů, Antone! Smršť klesá! Analytici už na tom pracují, ale ty hlavně udržuj kontakt!"

Co asi dělám správně?

Tahle otázka je daleko strašnější než úvaha „co nedělám správně". Když se člověk mýlí, stačí ostře změnit způsob chování. Jenže když se trefíte do černého a nechápete, jak se to stalo, musíte si dávat zatracený pozor. Je těžké být špatným střelcem, který náhodou zasáhl jablko a teď se snaží upamatovat na pohyby rukou i způsob zamhouření oka či sílu prstu, mačkajícího spoušť… a ne–přiznávat si při tom, že kulku přesně do cíle zavál nahodilý poryv větru.

Přistihl jsem při tom, že sedím a civím na Světlanu. A ona se dívá na mě – beze slova a velice vážně.

„Promiňte, Světlano," vyhrkl jsem omluvně, „proboha promiňte – já vám sem vtrhnu uprostřed noci a ještě strkám nos do věcí, do kterých mi nic není…"

„To vůbec nevadí. Je mi to dokonce příjemné, Antone. Nedal byste si třeba čaj?"

„Mínus dvacet centimetrů, Antone! Popros o ten čaj!"

Dokonce i těch pár centimetrů, o něž se snížil výron šílených pekel, je darem osudu. Jsou to lidské životy. Desítky, možná stovky životů, které jsme vytrhli ze spárů nevyhnutelné katastrofy. Zatím nevím jak, ale zvyšuji odolnost Světlany vůči infernu. A smršť se začíná rozpouštět.

„Děkuju, Světlano, s radostí."

Vstala a šla do kuchyně. Já hned za ní. Co se to tu vlastně děje?

„Máme předběžnou analýzu, Antone…"

Najednou jsem měl pocit, že za oknem zataženým závěsy se mihl stín bílého ptáka, kopírujícího zvenčí Světlanin pohyb po bytě.

„Ignat jednal přesně v duchu ustálených schémat. Komplimenty, zájem, dvoření, údajná zamilovanost. Jí to imponovalo, ale zároveň to vyvolalo růst smršti. Ty jsi zvolil jinou cestu – soucit. A to soucit neagresivní."

Žádná doporučení ovšem nenásledovala, což znamená, že ke konkrétním závěrům analytici ještě nedospěli. Přinejmenším jsem ale věděl, jak si mám počínat dál. Mám se dívat smutně, chápavě se usmívat a říkat:

„Ty máš tak unavené oči, Světo…"

Protože si co nevidět začneme tykat, že je to tak? No určitě. O tom nepochybuju.

„Antone!"

Asi jsem se na ni zadíval na moc dlouho. Strnula u sporáku s těžkým čajníkem, potaženým silnou vrstvou vodního kamene. Ne že by se snad lekla – tahle emoce už pro ni byla nedostupná, protože ji z ní vytáhla černá smršť; spíš zrozpačitěla.

„Něco se stalo?“

„Ano. Je mi to všechno hrozně trapné, Světlano. Přiženu se sem uprostřed noci, vyvalím na vás všechny svoje bolístky a nakonec se tu ještě nechám hostit…“

„Zůstaňte tu ještě, moc vás prosím. Víte, dneska jsem měla tak zvláštní den, že se mi nechce zůstat tu sama Chápejte to jako honorář za první pomoc. To, že tu posedíte a popovídáme si spolu,“ upřesnila chvatně.

Přikývl jsem. Teď stačilo jediné chybné slovo – a bude zle.

„Smršť se snížila o dalších patnáct centimetrů. Zvolila správnou taktiku, Antone!“

Ale houby jsem zvolil, jak to, že to nechápou? A to si říkají analytici! Jen jsem využil schopností Jiných, abych dokázal vstoupit do cizího domu, vloupal se do cizí paměti, abych tam svůj pobyt prodloužil na co nejdelší dobu… a teď už jen plavu po proudu.

A doufám, že ten proud mě donese tam, kam potřebuji. „Máte chuť na zavařeninu, Antone?“

„Ano…“

Šílené pití čaje. Kam se hrabe Caroll! Nejšílenější odpolední čaje se nekonají v králičí noře, kde za stolem sedí Švec, Plch a Zajíc Březňák. Maličká kuchyňka v malém bytě, ranní, již jednou vylouhovaný čaj, znovu zalitý vařící vodou, a malinová zavařenina z třílitrové sklenice – to jsou ty kulisy a rekvizity, s jejichž pomocí zneuznaní herci předvádějí pití čaje vskutku šílené. Tady a jedině tady zaznívají slova, která se jindy a jinde slyšet

nedají. To tady se s kouzelnickým gestem loví z temnot malá odporná tajemství, z příborníků se vytahují rodinní kostlivci, jedině tady se v cukřence dá objevit pár lžiček cyankáli. A jako by už se ani nedala nalézt záminka vstát a odejít, protože čaj je v pravou chvíli dolit, nabídnou vám další porci zavařeniny a taky cukřenku k vám přisunou blíž…

„Já vás, Antone, přece znám už rok…“

V jejích očích se na okamžik objevil stín rozpaků. Paměť však úslužně zaplňuje mezery, jakož i podsouvá vysvětlení, proč já, takový sympatický a hodný člověk, pro ni nadále zůstávám jen pacientem.

„A nevadí, že jen z práce, ale teď… Teď bych s vámi vím proč chtěla popovídat jen tak…, jako se sousedem, jako s přítelem. Můžu?“

„Samozřejmě, Světo.“

Následoval vděčný úsměv. Mé jméno se jen těžko poddává zdrobnění, nějaké to „Antoško!“ už by bylo příliš, vlastně až opovážlivé.

„Děkuju, Antone. Vlastně máš pravdu – už nějaké tři dny jsem celá nesvá.“

No jistě. Je těžké zůstat sám sebou, když se nad vámi vznáší meč bohyně Nemesis. Osleplé, zešílevší a z moci mrtvých bohů se vymanivší Nemesis…

„No a dneska…, ale nic…“

Teď mi chtěla líčit historku s Ignatem. Vůbec nechápe, co se to s ní dělo a proč ji náhodné seznámení přivedlo málem až do postele. Má pocit, že ztrácí rozum. Podobná věc ale napadá každého člověka, který přijde do styku s Jinými.

„A nestalo se třeba, Světlano, že jste se… že ses s někým pohádala?“

Tohle byl hodně drsný tah. Prostě spěchám, sám nevím proč, ale spěchám. Smršť je zatím stabilní a dokonce jeví tendenci se zmenšovat. A přesto spěchám.

„Proč myslíš?“

Světlana není nijak překvapena a mou otázku za nijak dotěrnou nepovažuje. A tak jen krčím rameny a snažím se vše vysvětlit:

„Mně se to stává poměrně často.“

„Ne, Antone. S nikým jsem se nehádala. Ono taky nebylo proč. Je to cosi ve mně samotné…“

Mýlíš se, holčičko. A ani si neumíš představit, jak strašně se mýlíš. Přímo nad tebou se vznáší černá smršť, jaká vzniká jednou za sto let. Což znamená, že někdo tě nenávidí s takovou silou, jaká člověku… anebo Jinému bývá dána jen zřídka.

„Možná by sis měla odpočinout,“ zkusil jsem navrhnout. „Někam odjet… někam daleko, do nějaké divočiny…“

Sotva jsem to dořekl, najednou mě napadlo, že je vlastně řešení. Sice nedokonalé a pro samotnou Světlanu i nadále smrtelné. Do divočiny. Do tajgy, do tundry, na severní pól. A tam pak může dojít k erupci sopky, dopadu asteroidu či křídlaté rakety s jadernými hlavicemi. K průniku pekel na Zemi sice dojde, ale jedinou postiženou bude sama Světlana.

Jaké štěstí, že podobné řešení je pro nás stejně nemožné jako návrh černého mága, že Světlanu zabijí oni.

„Na co myslíš, Antone?“

„Co se ti přihodilo, Světo?“

„Moc na ni spěcháš, Antone! Změň téma!“

„To je to opravdu tak vidět?“

„Je.“

Sklopila zrak. S hrůzou jsem čekal na poplašný Olžin křik, že černá smršť už zase roste, a to naposledy a katastrofálně, že jsem všechno pokazil a zničil a že mám navždy na svědomí tisíce lidských životů… Jenže Olga mlčela.

„Zradila jsem…“

„Cože? A koho?“

„Zradila jsem svou matku.“

Dívala se na mě klidně a vážně, bez těch častých ohavných póz, k jakým se uchyluje člověk, který udělal něco ošklivého a teď se tím málem chlubí.

„Já ti nerozumím, Světo.“

„Maminka je nemocná. Jsou to ledviny. Potřebuje pravidelnou dialýzu, ale to je jen nouzové opatření. Zkrátka a dobře…, nabídli mí… transplantaci…“

„Ale proč tobě?“ nechápal jsem stále.

„Navrhli mi, abych matce dala jednu svou ledvinu. Imunobiologická bariéra by zřejmě nevznikla, už jsem dokonce absolvovala nezbytné prohlídky a analýzy…, jenže pak jsem odmítla. Protože…, protože se bojím!“

Mlčel jsem. Teď už jsem tomu všemu rozuměl. Něco zřejmě skutečně zafungovalo a Světlana ve mně objevila cosi, co ji přimělo ke zpovědi tak upřímné. Takže matka.

Matka!

„*Jsi borec, Antone. Kluci už jedou.*“ hlásila mi jásavě Olga. Aby ne – vždyť jsem objevil černého mága! „*To by nás bývalo nenapadlo… Vidíš, a při prvním kontaktu nikdo na nic nepřišel, všichni si mysleli, že to nic neznamená… Skvělá práce, Antone. Teď ji uklidňuj, mluv na ni a utěšuj ji…*“

V šeru si uši nezacpete. Když na vás někdo mluví, musíte ho chtě nechtě poslouchat.

„Ale něco takového po tobě nikdo nemůže chtít, Světlano…“

„Ano, jistě. Já to mamince samo sebou vyklopila, ale ona mi nařídila, ať na to zapomenu. Řekla dokonce, že si něco udělá, jestli se k tomu odhodlám. Že prý… ona stejně umře. A že já se kvůli ní nemám mrzačit. Jenže já jí neměla nic říkat. Já prostě měla darovat matce ledvinu. To se všechno mohla dovědět až pak, po operaci. S jednou ledvinou se dá dokonce i rodit…, takové případy už se staly.“

Ledvina. Taková hloupost. Taková lapálie. Pro skutečného bílého mága práce tak na hodinku. Jenže my nesmíme léčit, každý takový zákrok je zároveň odpustek pro černého mága, který tím pádem smí proklít nebo uřknout. Jenže ta matka…, vlastní matka, aniž by si to uvědomila, v okamžitém záchvatu emocí, kdy říká jedno a dceři zakazuje na operaci jen pomyslet, tu dceru ve skutečnosti proklela.

A způsobila vznik obludné černé smršti.

„Já vůbec nevím, co si počít, Antone. Pořád jen tropím nějaké hlouposti. Dneska jsem div neskočila do postele s úplně neznámým chlapem.“ Tak se k tomu přece odhodlala, i když to vyžadovalo možná stejně vnitřních sil jako ta historie s matkou.

„Snad se ještě pořád dá něco vymyslet,“ spustil jsem dál. „Nejhorší je složit ruce do klína a zbytečně se trápit – rozumíš…“

„Jenže já jí to řekla schválně! Já přece věděla, co mi na to odpoví! Já jsem chtěla, aby mi to zakázala! Proklít mě v tu chvíli měla, husu jednu hloupou!“

Ani nevíš, jakou pravdu jsi zrovna vyslovila, holka nešťastná… Nikdo na světě neví, jaké mechanismy se daly do pohybu, co se právě děje v šeru a jaký rozdíl je v

tom když někoho prokleje neznámý člověk a naopak člověk blízký, ba milovaný a milující – třeba syn anebo matka. Protože mateřské prokletí je to vůbec nejhorší.

„Hlavně klid, Antone.“

Díky Olžině hlasu jsem rázem vystřízlivěl.

„To by bylo příliš jednoduché. Už jsi někdy pracoval s mateřskou klatbou?“

„Ne,“ odpověděl jsem. Nahlas, a to jak Světlaně, tak Olze.

„Já ano,“ dolétlo k mému uchu z šera. *„Antone, chlapče zlatá, to totiž vypadá úplně jinak! Mateřský hněv vyvolá prudký záblesk a pak velký černý vír. Jenže ten se zase okamžitě rozplyne. Skoro vždycky.“*

Možné to je. Hádat jsem se nechtěl. Olga je na klatby specialistka a už viděla všelicos. Jistě, vlastnímu dítěti rodiče nic zlého nepřejí… a když už, tak to dlouho netrvá. Ale mohou přece existovat výjimky.

„Výjimky možné jsou,“ přisvědčila Olga. *„Teď její matku zkontrolujeme pořádně. Ale stejně…, s rychlým úspěchem bych zrovna tady radši nepočítala.“*

„A jiné východisko není, Světlano?“ zeptal jsem se. „To tvé matce nepomůže nic jiného než transplantace?“

„Ne. Jsem lékařka, takže to vím. Medicína není všemocná.“

„A kdyby to nebyla lékařská věda?“

Zarazila se:

„O čem to mluvíš?“

„Mám na mysli neoficiální medicínu. Tu lidovou.“

„Antone…“

„Chápu, že ve tvém případě se něčemu takovému těžko věří, Světlano,“ zarazil jsem ji překotně. „Všude je plno šarlatánů, vykuků a bláznů. Ale copak to všechno je lež?“

„Tak mi ukaž člověka, který vyléčil opravdu těžkou chorobu," změřila si mě ironicky. „Hlavně mi o něm ale nevykládej – ukaž mi ho! Ukaž mi toho léčitele a jeho pacienty, ty pokud možno před léčbou a po ní. A já uvěřím. Uvěřím v chiropraktiky, zaříkávače i v magistry bílé či černé magie…"

V duchu jsem se zděsil. Vždyť zrovna nad touhle bytůstkou visí přímo čítankový důkaz existence černé magie.

„To ti ukázat můžu," přikývl jsem. A vybavil jsem si, jak jednou do úřadu přitáhli Danilu. Byla to normální potyčka…, ne sice úplně běžná, ale taky ne z nejtěžších. Měl prostě smůlu. Zatýkali rodinu vlkodlaků, kteří se dopustili jakéhosi drobného porušení Dohody. Vlkodlaci se klidně mohli rovnou vzdát a všechno by se vyřešilo rutinním jednáním mezi hlídkami.

Jenže vlkodlaci dali přednost odporu. Zřejmě se za nimi táhla stopa…, krvavá stopa, kterou Noční hlídka nezjistila a už nikdy nezjistí. Danila šel jako první a vlkodlaci ho ošklivě potrhali. Odnesla to levá plíce, srdce, hlubokou ránu utrpěla i játra a vlkodlaci zuby z těla vyrvaly také jednu ledvinu.

Dohromady ho dával sám šéf, jemuž pomáhal skoro veškerý zbytek personálu, prostě všichni, kdo na to v tu chvíli měli čas a sílu. Já tehdy stál ve třetím kruhu, jehož úkolem už nebylo dodávat energii šéfovi, ale spíš odrážet energetické vlivy okolí. A stejně jsem tu a tam na Danilu aspoň pohlédl. Každou chvíli se hroužil do šera – někdy sám, jindy i s šéfem. Jakmile se vynořil do běžné reality, rány se ihned zmenšovaly. Vlastně to nebylo složité, spíš efektní – vždyť ty rány byly čerstvé a nahodilé, nikoli osudem předurčené. Nebylo proto nejmenších pochyb, že šéf by dokázal vyléčit i Světlaninu matku. Dokonce i

kdyby její život v následujícím okamžiku skončil a ona umřela. Vyléčit se to dá. A smrt nastane z jiného důvodu…

„A nebojíš se říkat takové věci, Antone?“

Jen jsem pokrčil rameny. Světlana si povzdechla:

„Vdechovat naději je přece obrovská zodpovědnost. A já v zázraky nevěřím. Jenže teď jsem ochotna uvěřit. Nemáš z toho strach?“

Pohlédl jsem jí do očí.

„Ne, Světlano. Já se bojím mnoha věcí – ale úplně jiných.“

„Smršť se snížila o dalších dvacet centimetrů – mám ti od šéfa vyřídit, že jsi kadet!“

Něco v Olžině tónu se mi však nepozdávalo. Rozmluva skrz šero je jiná než ta normální, ale emoce jsou v ní znát taky.

„Co se stalo?“ křikl jsem do mrtvé šedé opony.

„Pracuj dál“

„Tak co se stalo?!“

„Kéž bych já tak měla tvou jistotou,“ řekla Světlana a podívala se oknem ven. „Slyšels to? jako by tam cosi šramotilo..“

„Asi vítr,“ usoudil jsem. „Nebo šel zrovna někdo kolem.“

„Tak mluv, Olgo!“

„Se smrští je všechno v pořádku. Pomalu, ale vytrvale se snižuje. Nevíme jak, ale přemáháš její vnitřní odpor. Podle našich propočtů do rána poklesne do zvládnutelných rozměrů. Pak už by to byla práce pro mě.“

„Ale kde je problém, Olgo? A nějaký tu je, já to cítím!“

Neřekla nic.

„Jsme partáci nebo ne, Olgo?!“

To zapůsobilo. Bílou sovu jsem v tu chvíli neviděl, ale věděl jsem, jak její oči blýskly, když se na okamžik zadívala k oknům našeho nouzového štábu. Do tváří šéfa a pozorovatele Temných.

„Máme problém s tím chlapcem.“

„S Jegorem?“

„Na co myslíš, Antone?“ zeptal se mě Světlana. Je těžké vést zároveň jeden dialog v normálním světě a druhý v šeru…

„Na to, že by bylo dobré umět se rozdvojit.“

„Čeká tě mnohem důležitější mise, Antone.“

„Tak mluv už!“

„Já tomu nerozumím,“ ozvala se tentokrát Světlana.

„Víš… prostě jsem pochopil, že jeden můj známý má nepříjemnosti. Velké nepříjemnosti.“ A pohlédl jsem jí do očí.

„Jde o upírku. Ona se chlapce zmocnila.“

V tom okamžiku jsem necítil nic… Vůbec žádná hnutí mysli – ani lítost, ani vztek, ani smutek. Jen jsem měl dojem, že jsem uvnitř vychladl a vyprahl.

Asi jsem to čekal. Nechápu proč, ale čekal jsem to.

„Ale je tam přece Medvěd a Tygřík!“

„Prostě se to stalo.“

„A co je s Jegorem?“

Hlavně aby to nebyla iniciace. To radši smrt, smrt je mnohem lepší. Věčná smrt je totiž mnohem děsivější.

„Žije. Vzala si ho jako rukojmího.“

„Cože?!“

Něco takového tu ještě nebylo. Prostě se to nikdy nestalo. Protože braní rukojmích je lidská kratochvíle.

„Upírka se dožaduje vyjednávání. Domáhá se soudu… Asi si myslí, že se z toho vymotá.“

V duchu jsem upírce napsal jedničku s hvězdičkou – za vynalézavost. Šanci uniknout neměla a nemá. Zato svalit všechnu vinu na mrtvého společníka, který inicioval ji samotnou… Já přece nevěděla, co dělám. To on mě kousl. A ze mě se stalo to, co teď jsem. Neznala jsem pravidla. Dohodu jsem taky nečetla. Ale teď už budu normální, zákona dbalá upírka…

A třeba jí to i vyjde! Zvlášť kdyby se Noční hlídka odhodlala k nějakým ústupkům. Což asi uděláme, protože jiné východisko ani nemáme. My přece musíme ochránit každý lidský život.

Samou úlevou jsem až ochabl. Člověk by si řekl: Co je mi nakonec do kluka? Když na něj padne los, tak se zkrátka stane zákonitou obětí upírů a vlkodlaků. Takový je život. A já půjdu dál. Ono se to vlastně kolikrát obejde i bez losu – kolikrát už se stalo, že Noční hlídka zasáhnout nestihla, kolik lidí už Temní zahubili… Jenže tohle byl zvláštní případ – já už vstoupil do souboje o jeho život, vešel jsem do šera a prolil tam krev. Takže teď mi to už není jedno. Vůbec mi to není jedno…

Rychlost komunikace v šeru je mnohem vyšší než v běžné realitě, ale já se stejně musel vnitřně dělit mezi Světlanu a Olgu.

„Své problémy mi sem laskavě netahej, Antone…“ Přes vážnost situace jsem se v tu chvíli div nerozesmál. Jejími problémy teď byly obtěžkány stovky hlav a Světlana o něčem takovém neměla tušení. Stačilo se ale zmínit o problému někoho jiného, o problému tak nepatrném na pozadí obří černé smršti, a ona to okamžitě přenášela na sebe.

„Víš… on existuje jeden takový zákon," začal jsem pomalu. „Zákon zdvojených událostí. Ty sice máš nepříjemnosti, ale o těch jsem teď nemluvil. Velké problémy může mít taky jiný člověk. Jsou to samozřejmě jeho osobní záležitosti, ale to věc nijak neusnadňuje."

Pochopila. A ještě víc se mi zalíbilo, že neupadla do rozpaků a jen upřesnila:

„Moje problémy jsou přece taky osobní."

„Ne tak docela," opravil jsem ji. „Alespoň já mám ten pocit."

„A tomu druhému člověku, tomu pomoct dokážeš?"

„Tomu bude pomoženo i bez mého přispění," řekl jsem jen.

„Jsi si tím jist? Děkuji ti, žes mě vyslechl, ale mě se opravdu pomoct nedá. Já mám prostě tak pitoměj osud."

„To mě vyhání, nebo co?" zeptal jsem se do šera. Jejího vědomí jsem se teď dotýkat nechtěl.

„Ne," ozvala se hned Olga. „To ne… Antone, ona to cítí."

Že by měla schopnosti Jiných? Nebo je to jen taková chvilková erupce?

„Co cítí?"

„Že je tě zapotřebí Jinde."

„Ale proč zrovna mě?"

„Ta bláznivá krvežíznivá bestie… si usmyslela, že vyjednavačem za nás budeš ty. Ten, který zabil jejího partnera."

Teprve teď se mi udělalo doopravdy zle. Všichni jsme prošli fakultativním kursem Základy protiteroristických praktik – spíš proto, abychom se neuchylovali ke schopnostem Jiných, když se někdy zapleteme do lidských šlamastyk, než pro skutečné pracovní nasazení. Zabývali jsme se tam i psychologií teroristů a v jejím

rámci jednala upírka naprosto logicky. Byl jsem první pracovník hlídky, který jí zkřížil cestu. Zabil jsem jejího patrona a ji samotnou jsem zranil. Právě já jsem se pro ni stal konkretizovaným obrazem protivníka.

„Jak dlouho se mě dožaduje?“

„Asi deset minut.“

Pohlédl jsem Světlaně přímo do očí. Byly suché, pokojné, nikde ani slzička. Nejtěžší to vždycky je, když se skutečná bolest ukrývá pod nevzrušenou tváří.

„Co když teď odejdu, Světo?“

Jen pokrčila rameny.

„Je to tak hloupé…,“ pokračoval jsem. „Mám pocit, že bys potřebovala mou pomoc. Nebo prostě někoho, kdo umí poslouchat. Nebo jen sedět vedle tebe a popíjet vystydlý čaj.“

Následoval slabý úsměv a sotva znatelné přikývnutí.

„Ale máš pravdu… On totiž mou pomoc teď potřebuje ještě jeden člověk.“

„Jsi divný, Antone.“

Zakroutil jsem hlavou:

„Divný by bylo málo. Já jsem hodně divný.“

„Mám takový pocit… Znám tě přece dlouho, a přece se nemůžu zbavit dojmu, že tě dnes vidím poprvé. A ještě něco – ty mluvíš se mnou, ale zároveň jako by ses bavil ještě s někým jiným.

„Ano,“ přikývl jsem. „Přesně takhle to je.“

„A nezbláznila jsem se náhodou?“

„Ne.“

„Poslyš, Antone… Ale tys přece ke mně nepřišel náhodou…“

Neodpověděl jsem. Olga cosi šeptla a hned zase umlkla. Nad Světlaninou hlavou pomalu rotovala obří smršť.

„Náhodou ne," řekl jsem. „Přišel jsem ti pomoct."

Jestli se teď na nás dívá černý mág, který tu klatbu způsobil… Pokud to opravdu není nahodile mateřské prokletí, ale cílený profesionální útok…

Do číše Tmy nad její hlavou už stačí přilít jedinou kápku nenávisti. Světlaninu vůli k životu stačí oslabit opravdu pranepatrně. A dojde k průniku pekel. Uprostřed Moskvy se probudí vulkán, zešílí elektronika na bitevní družici nebo třeba zaútočí mutovaný virus chřipky… Mlčky jsem zírali jeden na druhého. Měl jsem dojem, že už téměř chápu, co se tu ve skutečnosti odehrává. Řešení je na dosah ruky a všechny naše konstrukce jsou jen hlouposti a nesmysly, trvání na starých pravidlech a stereotypech, o jejichž opuštění nás tak často žádá šéf. Jenže na to by bylo třeba se na chvilku zamyslet, alespoň na tu chvilku se odstřihnout od všeho, co se tu právě děje, zadívat se na holou stěnu nebo na bezmyšlenkovitou televizní obrazovku a nepotácet se mezi přáním pomoci jednomu malému klukovi a na druhé straně desetitisícům, možná statisícům lidí. Nezmítat se v tom vražedném třasovisku podlé volby, která v každém případě zůstane podlá a celý rozdíl bude jen v tom, že buď zahynu rychle a pod úderem pekel přejdu do šedivých dálav šerého světa, nebo pomalu a mučivě, jak tak budu ve vlastním srdci rozněcovat chabý ohýnek sebeopovržení…

„Musím jít, Světo,"

„*Antone!*" Tohle ovšem není Olga to je šéf. „*Antone…*" Umlkl a vlastně nedokázal vydat žádný pokyn, protože situace dospěla do etické slepé uličky. Upírka zřejmě trvala na svém a s nikým jiným než se mnou jednat nehodlala. Kdyby mi šéf nařídil, abych zůstal, zabije chlapce…, proto mi to nařídit nemohl. A nemohl mě dokonce ani poprosit.

„Hned nějak zorganizujeme tvůj odchod…“

„Radši upírce oznamte, že už jedu…“

Světlana mi podala ruku a lehce se prsty dotkla mé dlaně.

„Odcházíš navždy?“

„Ráno se vrátím.“

„Ale já nechci.“

„Já vím.“

„Co jsi zač?“

Co teď? Že by bleskový úvod do tajů všehomíra? Klapka dvě?

„To ti řeknu ráno. Dobře?“

„Ty ses dočista zbláznil,“ ozval se šéfův hlas.

„A opravdu musíš pryč?“

„Hlavně tohle jí prosímtě neříkej!“ okřikla mě Olga. Protože přesně pocítila, nač myslím.

Já ale odpověděl:

„Světo… Když ti navrhli, aby ses nechala zmrzačit, ale prodloužit tak život matce, a kdyžs to odmítla… Tak to bylo rozumné a správné, nemám pravdu? Jenže ty se kvůli tomu trápíš. Trápíš se tak, až si myslíš, že lepší by bývalo bylo zachovat se nerozumně.“

„No a když teď neodejdeš, tak se zase budeš trápit ty?“

„Přesně tak.“

„V tom případě běž. Ale zase se vrať, Antone.“

Vstal jsem od stolu s vystydlým čajem. Vír inferna se teď pohupoval nad námi oběma.

„Přijdu určitě,“ slíbil jsem jí. „A… hlavně mi věř, že ještě není všechno ztraceno.“

Víc už jsme si neřekli ani slovo. Vyšel jsem ven a seběhl těch několik schodů k východu z domu. Světlana

za mnou zavřela. Jaké ticho…! Mrtvé ticho, v němž přestali štěkat a skučet i psi.

Je to nerozumné. Počínám si nerozumně. Protože když neexistuje eticky zdůvodnitelné řešení, člověk se má začít chovat nerozumně. Že by ale i tohle už někdo říkal? Nebo jsem si vzpomněl na záznam z konspektů či větu z nějaké přednášky? Nebo dokonce pro sebe hledal ospravedlnění?

„Podívej se na smršť…,“ zašeptala Olga. Ten hlas zněl neznámě, až sklesle. Až se mi zachtělo vtáhnout hlavu mezi ramena.

Vyběhl jsem na zledovatělý chodník. Bílá sova mi nad hlavou kroužila jako oblý chomáč hebkého peří.

Smršť se opravdu snížila, jako by ji někdo přišlápl k zemi. Ve srovnání s původní výškou to sice nebylo o moc, tak o půldruhého či o dva metry, ale už to bylo znát i pouhým okem.

„Tys věděl, že se tohle stane?“ zeptal se mě šéf.

Zakroutil jsem hlavou a znovu pohlédl na smršť. V čem to u sta hromů je? Proč na příchod Ignata, odborníka na uvádění lidí do stavu euforie, inferno zareagovalo zintenzivněním svých snah, kdežto má nesmyslná rozmluva se Světlanou a nečekaný odchod obří vír alespoň snížily?

„Je nejvyšší čas analytické oddělení rozehnat,“ poznamenal nerudně šéf. Pochopil jsem, že tohle už neříká jen mně, ale všem. *„Dočkám se někdy pracovní verze toho co se tu děje?“*

Odněkud ze Zelené třídy sem zabočilo auto, přejelo po mně kužely světla z reflektorů, nemotorně překlopýtalo před díry a výmoly v asfaltu a zastavilo u vchodu do Světlanina domu. Byl to nízký sportovní kabriolet optimisticky oranžové barvy a mezi omšelými paneláky v

městské čtvrti, kde je nejlepším dopravním prostředkem stále ještě džíp, působil jako pěst na oko. Od volantu se ven vysunul Semjon a křikl na mě:

„Posad se. Máme sebou hodit."

Ohlédl jsem se na Olgu a ta můj pohled ucítila.

„Já mám plno práce tady. Jen jeď!"

Obešel jsem vůz a posadil se vedle Semjona. Vzadu se rozvalil Ilja, což znamenalo, že šéf se rozhodl dvojici Medvěd–Tygřík dále posílit.

„Antone!" dohnal mě šerem Olžin hlas. *„Jedno si pamatuj… Dneska jsi udělal dluh. Mysli na to a nikdy to nepouštěj ze zřetele…!"*

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, o čem to mluví. Že by vědmička z Denní hlídky? Ale co ta s tím má společného?

Auto se utrhlo z místa a spodek párkrát zabušil o ledové hrboly na vozovce. Semjon šťavnatě zaláteřil, prudce strhl volant a auto se s rozhořčeným řevem plazilo k hlavní třídě.

„Komu jste sebrali tuhle káru?" zeptal jsem se. „Ta se do tohohle počasí dvakrát nehodí…"

Ilja se uchichtl:

„Psst! Boris Ignaťjevič ti půjčil svůj soukromý vůz!"

„Opravdu?" hlesl jsem překvapeně a otočil se dozadu. Do práce šéfa vozil služební bavorák. Nikdy jsem si ale u něj nevšiml nějakého tíhnutí k nepraktickému luxusu…

„Nojo. Poslyš, Antoško, ale jaks to udělal?" kývl Ilja směrem ke smršti visící mezi domy. „Takový schopnosti jsem u tebe zatím nějak nepozoroval."

„Smršti jsem se ani nedotk. Jen jsem si povídal s tou doktorkou."

„Povídal? A co takhle voklátit, to tě nenapadlo?"

Byla to klasická ukázka Iljova způsobu komunikace, když se ocitl v tenzi. A důvodů k napětí jsme teď měli až nad hlavu. Přesto jsem se zakabonil. Buď jsem v té větě postřehl nějakou chtěnou křeč, nebo mě to prostě nepříjemně šlehlo.

„Ne, Iljo. Takhle laskavě nemluv."

„Promiň," souhlasil ihned. „Ale cos teda udělal?"

„Fakt jsem s ní je mluvil."

Auto se konečně dokodrcalo až na hlavní ulici.

„A teď se držte!" nařídil úsečně Semjon. Prudké zrychlení mě vmáčklo do sedadla. Vzadu štrachal Ilja, který vytahoval cigarety a zapaloval si.

Asi po dvaceti vteřinách jsem pochopil, že předchozí cesta autem byla jen vyhlídková jízda.

„Nechal jsi odstranit jakoukoli pravděpodobnost havárie, Semjone?" křikl jsem na něj. Kabriolet se nocí hnal takovou rychlostí, jako by chtěl přejet i světlo vlastních reflektorů.

„Za volantem sedím už sedumdesát let," utrousil přezíravě Semjon. „Já náhodou jezdil náklaďákem po Cestě života do Leningradu!"

O jeho slovech jsem ani na okamžik nezapochyboval, ale přesto mě napadlo, že jízdy po ladožském ledu byly asi bezpečnější. Za prvé se odehrávaly podstatně menší rychlostí – a odhadnout místo dopadu bomb není pro Jiného žádný problém. Aut v protisměru jsme potkali jen pár, ale nějaká tam jela, cesta mi připadala mírně řečeno děsná a náš sporťák pro takovéto podmínky rozhodně stvořen nebyl…

„Co se tam vlastně stalo, Iljo?" pokusil jsem se odtrhnout pohled od nákladního vozu, který nám na poslední chvíli uhnul. „Máš představu?"

„Myslíš s upírkou a s tím klukem?"

„Ano.“

„Byla to naše blbost – to je na tom nejsmutnější,“ a Ilja sprostě zaklel. „I když blbost vlastně jen relativní… Všecko jsme zařídili jako obyčejně. Tygřík a Medvěd se rodičům představili jako vzdálený, ale milovaný příbuzný.“

„Varianta ‚My jsme ti z Uralu’?“ zeptal jsem se a vybavil si kurs komunikace s lidmi a doporučované metody seznamování.

„Jo. Všechno to běželo normálka. Večeře, pak chlast uralský speciality… z nejbližšího supermarketu…“ Vzpomněl jsem si na objemnou Medvědovu tašku. „Zkrátka a dobře si tam krásně debužírovali!“ V Iljové hlase rozhodně nezazněla závist, spíš plné schválení toho, jak si kamarádi počínali. „Bylo tam pěkně světlo, sucho a teplo – a komáři taky nežrali. Kluk seděl chvilku s nima a chvilku u sebe v pokoji… Jenže kdo moh vědět, že už je schopnej vstoupit do šera?“

Zaplavila mě mrazivá vlna. No jistě – jak to mohli vědět?

Já to přece nikomu neřekl. Ani jim, ani šéfovi. Spokojil jsem se s tím, že jsem za pár kapek vlastní krve Jegora ze šera vytáhl. Já hrdina. Já sám v poli voják.

A Ilja pokračoval, aniž choval jakékoli podezření: „Upírka ho dostala na Hlas. A to zatraceně cíleně – Medvěd ani Tygřík si toho vůbec nevšimli. A fest… kluk ani necek. Vstoupil do šera a vylez na střechu.“

„Jak na střechu?“

„Po balkonech mu nahoru zbývaly tři patra. A ona už tam na něj čekala. Takže rodiče teď spěj spánkem spravedlivých a upírka se s klukem objímá nahoře na paneláku. Kdežto Medvěd s Tygříkem hned vedle nich přicházejí o rozum.“

Neřekl jsem nic. A co bych taky říkal.

„Sami jsme volové," uzavřel to celé Ilja. „Je to prostě osudová shoda okolností. Kluka přece nikdo neinicioval… Kdo moh vědět, že je schopnej vstoupit do šera?"

„Já…"

Možná to byla snaha se rozpomenout. A možná taky strach z té šílené rychlosti auta, ženoucího se městem. Každopádně jsem se ale podíval do šera.

Jak dobře je lidem, kteří tohle nikdy v životě neuvidí! A jak je to pro ně špatné, že jim není dáno něco takového vidět!

Hluboké šedé nebe, v němž nebyly a nejsou hvězdy, nebe vazké jako rosol, zářící kalným, mrtvolným světlem. Všechny siluety jsou rozplizlé, jako by tály – domy, po jejichž zdech se rozběhl koberec modrého mechu, stromy, jejichž větvemi nekolébá vítr, ale pouliční lampy, nad nimiž sotva pohybujíce krátkými křídly krouží ptáci ze světa šera. Kolem jedou auta a velice pomalu kráčejí lidé – co noha nohu mine. To vše viděno skrz šedivý světelný filtr, vše slyšeno skrz vatové tampony v uších. Takový němý černobílý film, rozmar vším přesyceného režiséra. Svět, odkud čerpáme svou sílu. Svět, který pije naše životy. Šero. Jací do něj vstoupíme, takoví z něj zase vyjdeme ven. Šedá mlha rozpustí skořápku, která na tobě narůstala celý život, vytáhne z ní jadérko, jemuž lidi říkají duše, a zkusí si do něj kousnout. A když pak pocítíte, jak křupete v čelistech šera, pocítíte neodbytný ledový vítr, jedovatý jako hadí slina…, teprve pak se stanete Jiným.

A vyberete si, na kterou stranu se postavíte.

„Chlapec je ještě v šeru?" zeptal jsem se.

„Všichni jsou v šeru…," ponořil se za mnou do šera i Ilja. „Ale pročs nic neřek, Antone?"

„Nenapadlo mě to. Nepřikládal jsem tomu žádnej význam. Nejsem operativec, Iljo."

Chápavě přikývl.

My neumíme nebo téměř neumíme jeden druhému cokoli vyčítat. Zvlášť když si viník takovou výtku skutečně zaslouží. Není toho zapotřebí, protože trest už se stejně vznáší někde poblíž. Šero nám dává sílu, o jaké si lidé mohou nechat jen zdát, a poskytuje nám taky život, který je z lidského hlediska skoro věčný. Ale když přijde ta správná chvíle, sebere nám všechno.

V jistém smyslu žijeme všichni na dluh. Nejen upíři a vlkodlaci, kteří musejí zabíjet, aby si udrželi svou zvláštní existenci. Temní si nemohou dovolit dobro. A my zase naopak…

„Pokud si s tím neporadím…" Nedomluvil jsem. Všech no bylo jasné i beztak.

Kapitola osmá

V šeru mi to všechno připadalo až krásné. Na ploché střeše nesmyslného paneláku na kuřích nožkách se rozsvěcely pestrobarevné záblesky. Jediné, co má v šeru nějakou barvu, jsou naše emoce. A těch se tu teď vyskytovalo opravdu nepočítaně.

Nejjasnějším z těchto světelných efektů byl sloup nachového plamene, jakoby probodávajícího nebe – což byl strach a vztek upírky zahnané do kouta.

„Páru teda má," prohodil kuse Semjon při pohledu na střechu a nohou zavřel dveře auta. Pak si povzdechl a začal se svlékat.

„Co blázníš?" zeptal jsem se ho.

„Vemu to po zdi…, po balkonech. A tobě to radím taky, Iljo. Ale každopádně šerem –, to je v takovýhle situaci snazší."

„A jak se tam hodláš dostat ty?"

„Normálně. To je menší pravděpodobnost, že si mě všimne. Hlavně si nedělejte starost, dyť já horolezectví dělal šedesát let – i fašistickej prapor z Elbrusu jsem shazoval…"

Semjon se svlékl až do košile a své svršky postupně odházel na kapotu auta. Pak šatstvo i celý snobský sporťák přikryla automatická ochranná clona, která měla vše ukrýt před upírkou.

„Nebude to problém?" zapochyboval jsem.

Semjon se ušklíbl, učinil pár dřepů a zamával pažemi jako cvičenec při ranní rozcvičce. Pak se pomalým klusem vydal k domu. Na ramena se mu snášel lehký snížek.

„Dostane se tam?“ obrátil jsem se na Ilju. Jak se vyšplhat po domovní stěně v šeru, jsem věděl. Teoreticky. Ovšem jak takový výstup vypadá v běžné realitě, a navíc bez výstroje…

„Musí,“ pokrčil nepříliš přesvědčeně rameny Ilja. „Když tuhle plaval deset minut rourama, co je do nich pod městem svedená Jauza, taky jsem si myslel, že už se z toho nevyhrabe.“

„Já vím, co by ti řek: Třicet let jsem dělal potápěni“ usoudil jsem ponuře.

„Čtyřicet… Já taky jdu, Antone. A co ty, ty pojedeš výtahem?“

„Jasně.“

„Tak běž… a neprotahuj to…“

Vstoupil do šera a rozběhl se za Semjonem. Asi polezou každý po jiné stěně, ale už se mi nechtělo zjišťovat, kdo z nich po které. Mě čekala má vlastní trasa, která nejspíš nebude o nic snazší.

„Proč jsi mě asi vůbec potkal, šéfe…,“ zašeptal jsem, když už jsem se blížil ke vchodu do domu. Pod nohama mi křupal sníh a v uších bušila krev. V běhu jsem vytáhl z kapsy pistoli a odjistil ji. V zásobníku bylo osm stříbrných trhavých střel. To by mělo stačit. Hlavní teď je dobře zasáhnout. Vystihnout okamžik, kdy budu mít šanci se trefit a neublížit přitom Jegorovi.

„Dřív nebo později bychom na tebe stejně narazili, Antone. A když ne my, tak Denní hlídka. Protože ta taky měla velmi dobrou šanci tě získat.“

Nijak mě nepřekvapilo, že mě sleduje. Za prvé byla tahle věc až příliš vážná. A za druhé je to, marná sláva, můj první a zatím jediný patron.

„Kdyby něco, Borisi Ignaťjeviči…,“ rozepnul jsem si bundu a zastrčil zbraň dozadu za kalhoty. *„Tak pokud jde o Světlanu…“*

„Její matku jsme proklepli opravdu důkladně. Není to ona. Nedokázala by to. Nemá vůbec žádné potřebné schopnosti.“

„Nene, já teď myslím něco jiného… Ale já ji nelitoval.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Nevím. Ale nelitoval jsem ji. Ani jsem jí neskládal komplimenty. A nijak jsem ji neospravedlňoval.“

„Chápu.“

„A teď— teď prosím zmizte. Tohle je moje práce.“

„Dobře… A promiň, že jsem tě vyhnal do terénu. Zlom vaz, Antone.“

Co se pamatuju, šéf se ještě nikdy a nikomu za nic neomlouval. Jenže divit se už nebyl čas – výtah právě přijel.

Vstoupil jsem, stiskl knoflík posledního patra a mechanicky se chopil knoflíkovitých sluchátek, bimbajících se na prsou. Bylo to divné, ale hrála. Kdypak já ten přehrávač asi pustil?

Co přihraje náhoda?
Na to přijdem pák. Pro tyhle je nýmand,
pro ony zlej duch.
Já tu stojím v tmách – pro jedny jsem stín,
pro druhý jen vzduch.

Zbožňuju Piknik. A stejně by mě zajímalo, jestli se někdy někdo zajímal, zda Šklajrskij náhodnou není alespoň potenciální Jiný! To by za to asi stálo… Ale možná taky ne. Ať radši zpívá.

Tancuju vždy z rytmu, všechno dělám jinak,
nelituju toho.
Připadám si často, jak nespadlej déšť,
nerozkvetlej kvítek.
Mě, mě, mě – mě nikdo nevidí,
mě, mě, mě – mě nikdo nevidí.
Naše tváře jsou jak dým, naše tváře jsou jak dým,
a tak nikdo netuší, jak nakonec zvítězím…

Tak nevím – dá se ten poslední verš považovat za dobré znamení?

Výtah zastavil.

Vyběhl jsem ven a zadíval se na poklop ve stropě. Visací zámek byl utržený, nikoli vypáčený, ale právě utržený – oblouček ze silné kulatiny kdosi téměř natáhl. Na upírku to nevypadalo, ta přece na střechu nejspíš přiletěla – A chlapec nahoru vylezl po balkonech.

Takže tohle bude práce Tygříkova nebo Medvědova. Spíš Medvědova, protože Tygřík by poklop asi vyrazila.

Stáhl jsem si bundu a i s brumlajícím přehrávačem ji odhodil na podlahu. Sáhl jsem po pistoli, zastrčené za řemenem kalhot – zdá se, že drží dobře. Že by technické prostředky opravdu byly k ničemu? To se ještě uvidí, Olgo, ještě se uvidí!

Svůj stín jsem vyhodil vzhůru, vytáhl se k poklopu a vklouzl do něj. Už v šeru jsem začal stoupat po kramlích zapuštěných do zdi. Modrý mech, jímž byly kramle

mohutně potažené, mi pružil pod rukama a jako by se pokoušel někam zpod nich uniknout.

„Antone!“

Vyskočil jsem na střechu a v prvním okamžiku se mimoděk přikrčil – takový tu byl vichr. Šílený, bouřlivý a ledový. Snad to byl jakýsi ohlas normálního větru, ale možná i okamžitý rozmar šera. Zatím mě před ním kryla betonová krabice výtahové strojovny, ale stačilo udělat krok – a vichr mě profoukl až na kost.

„Tady jsme, Antone!“

Tygřík stála asi deset metrů ode mě. Pohlédl jsem na ni a na okamžik se mě zmocnila prudká závist – té teď zima určitě není!

Kde jen asi vlkodlaci a čarodějové berou dostatek hmoty na různé transformace těla? To jsem tedy netušil. Ze šera asi ne, ale z lidského světa to nejspíš taky nešlo. Třeba Tygřík, ta v lidské světě mohla vážit tak padesát kilo, možná trochu víc. Jenže mladá tygřice, která teď stála v útočném postoji na zledovatělé panelákové střeše, měla dobře půldruhého metráku. Její aura zářila jasně oranžově a po pruhované srsti stékaly pomalé, neuspěchané jiskérky. Ohon pravidelné švihal ze strany na stranu a pravá přední tlapa rozvážně drásala asfalt. Střecha už na tomhle místě byla prodřená až na beton – na jaře asi někomu moc ošklivě zateče do bytu…

„Pojď blíž, Antone!“ zaryčela tygřice, ale ani se po mě neohlédla. „Támhle ji máš!“

Medvěd byl k upírce blíž než Tygřík. A vypadal ještě hrozivěji. Tentokrát zvolil podobu polárního medvěda, ale na rozdíl od svého skutečného arktického předobrazu byl bílý jako padlý sníh, což bývá pravda jen na obrázcích v dětských knížkách. Tak vida – asi to přece jen nebude převychovaný vlkodlak, ale pravý čaroděj.

Protože vlkodlak se dokáže proměnit v jediné, maximálně ve dvě zvířata, kdežto Medvěda už jsem kromě této podoby viděl jak coby medvěda hnědého, to když jsme pořádali karneval pro americkou delegaci hlídky, tak jako grizzlyho což se stalo během cvičení transformací s praktickými ukázkami.

Upírka stála u samého kraje střechy.

Od našeho prvního setkání hodně sešla, opravdu nápadně. Rysy v obličeji byly najednou mnohem ostřejší a tváře ještě vpadlejší. V počáteční etapě proměny organismu upíři potřebují téměř neustálý přísun živé krve. Jenže ten sešlý zevnějšek může klamat – je to opravdu jen zdání, protože sil upírovi ani v takovéto situaci nijak významně neubývá. Popálenina ve tváři už se jí téměř ztratila a zbyla po ní jen sotva znatelná stopa.

„To jsi ty?“ Její hlas zazněl až vítězoslavně. Podivuhodně vítězoslavně – jako by si mě sem nepovolala k jednání, ale proto, aby mě tu podřízla.

„No ano.“

Jegor stál přímo před upírkou, přesněji řečeno ona se jeho tělem kryla před případným útokem operativců. Chlapec stál v jejím šeru, takže vědomí neztrácel. Stál mlčky, bez pohybu a díval se chvíli na mě, chvíli na Tygříka. Na nás dva zřejmě spoléhal nejvíc. Upírka jednou rukou objala Jegorovu hrud a druhou, s vytaženými drápy, mu držela u krku. Vyhodnotit situaci bylo snadné. Klasický pat.

Kdyby se teď Tygřík nebo Medvěd pokusili na upírku zaútočit, jediným rázem chlapci urve hlavu. Což se léčit nedá, a to dokonce ani s našimi možnostmi. Kdyby ovšem na druhé straně kluka třeba z neopatrnosti zabila, zbaví nás tím všech zábran.

Nepřítele nesmíme zahnat do kouta. Obzvlášť, když jsme ho přišli zabít.

„Chtělas, abych přišel. Tak jsem tady.“ Zvedl jsem ruce nad hlavu, abych jí ukázal, že v nich nic nedržím A vykročil jsem kupředu. Když jsem se ocitl zhruba mezi Tygříkem a Medvědem, vycenila tesáky:

„Stůj!“

„Nemám ani osikový kůl, ani bojové amulety. Nejsem čaroděj. A nemůžu ti nic udělat.“

„Amulet! Na krku máš amulet!“

Ach tak, tudy na to…

„Ale ten s tebou nemá nic společného. Je to jen ochrana před někým, kdo stojí neporovnatelně výš než ty!“

„Okamžitě si to sundej!“

Tak tohle není dobré… To je dokonce moc ošklivé… Sáhl jsem po řetízku, přetrhl ho a amulet si hodil pod nohy. Kdyby teď Zavulon chtěl, tak mě má ve své moci.

„Je to dole. A teď mluv! Co chceš?“

Upírka pohodila hlavou a vzápětí jí naprosto lehce otočila o tři sta šedesát stupňů. Podívejme! O něčem takovém jsem ani neslyšel, a naši commandos zřejmě taky ne – Tygřík temně zavrčela.

„Někdo se sem chce nepozorovaně přikrást!“ Upírčin hlas prozatím zůstával čistě lidský – byl to vřískavý hysterický hlas mladé hloupé holky, která náhodou přišla k síle a moci. „Kdo je to?!“

Levou ruku, na níž si nechala narůst drápy, okamžité přitlačila k chlapcově kůži. Zachvěl jsem se při představe, že by teď z jeho krku vytryskla jediná krůpěj krve. To by nad sebou okamžitě ztratila kontrolu. Druhou ruku vymrštila v teatrálním obžalobném gestu, nutícím

vybavit si Lenina na obrněném autě, a ukázala na okraj střechy.

„Ať vyleze!“

Povzdechl jsem si a zavolal:

„Ukaž se, Iljo…“

Do oplechovaného kraje střechy se zaťaly silné prsty. Za okamžik už se Ilja přehoupl přes nízkou balustrádu a postavil se vedle Tygříka. Kde se asi schovával? Že by stál na střížce nad posledním balkonem? Nebo snad visel přímo na modrém mechu?

„Já to věděla!“ zvolala triumfálně upírka. „Pokoušeli jste se mě oblafnout!“

Jak se zdálo, Semjona naštěstí necítila. Není to snad proto, že náš flegmatický kamarád už sto let dělal nindžuitsu?

„Ty mi mluv o oblafávání!“

„A proč bych nemluvila?!“ Na okamžik se v jejích očích zalesklo cosi lidského. „Já náhodou oblafnout umím! Kdežto vy ne!“

No dobře, tak ty to umíš, a my ne. Pokud si myslíš, že pojem ‚lež ve jménu spásy’ je dobrá jen do kázání, tak si to mysli. A jestli si myslíš, že ‚dobro musí mít i pěsti’ platí jen ve starých verších dávno nerespektovaného básníka, tak v to doufej.

„Co chceš?“ zeptal jsem se ještě jednou.

Na okamžik se zamyslela, jako by se právě touhle věcí ještě nezabývala:

„Žít!“

„Na to je pozdě. Mrtvá už jsi.“

Znovu vycenila zuby:

„Jo? A uměj mrtvý trhat hlavy, co myslíš?“

„Ano. Ale nic jiného…“

Upřeně jsme se na sebe dívali a bylo to tak zvláštní, tak nabubřele hrané, a celý ten dialog byl taky nesmyslný – vždyť my jeden druhému ani porozumět nemůžeme. Ona je mrtvá. Její život je smrt někoho jiného. Kdežto já žiju. Jenže viděno jejíma očima je to přesně naopak.

„Za to já ale nemůžu.“ Její hlas se najednou zklidnil a jakoby zvláčněl. Ruka na Jegorově šíji poněkud zmírnila stisk. „Tak mi řekni, kde jste byli vy, no vy, ta vaše slavná Noční hlídka…, co po nocích nespí a rozhodla se, že právě ona má právo a pověření chránit svět před Tmou… Kde jste byli, když mně pili krev?!“

Medvěd učinil krůček kupředu. Docela nepatrný, jako by mohutné tlapy žádný pohyb ani neučinily a on se jen zakolébal a klouzl v náhlém poryvu větru. Napadlo mě, že takhle nenápadně klouže už hodinu, co celá konfrontace trvá, a bude klouzat ještě zhruba deset minut. Až a chvíle, kdy usoudí, že teď už má slušnou šanci. Pak skočí…, a když bude mít taky štěstí, tak chlapce z upířích drápů dostane, byť za cenu pár zlámaných žeber.

„Všechny uhlídat nedokážeme,“ namítl jsem. „Prostě to nestihneme.“

Nejhorší na to všem bylo, že jsem ji začínal litovat. Já nelitoval kluka, který se neznámo jak dostal do soukolí Světla a Tmy, nelitoval jsem dívku Světlanu, nad níž se vznášelo strašné prokletí, ani zcela nevinné město, na něž tohle prokletí zřejmě dolehne… Já litoval upírku. Protože vlastně má pravdu – kde jsme byli? My, co si sebevědomě říkáme Noční hlídka…

„Ať už to bylo, jak chtělo, mohla sis vybrat,“ opáčil jsem. „A neříkej, že tak to není. K iniciaci dochází až po oboustranném souhlasu. Mohla jsi zemřít. Poctivě zemřít, jako člověk.“

„Poctivě?!“ pohodila upírka hlavou a vlasy se jí rozsypaly po ramenou. Kde je ten Semjon?! Copak je tak strašně těžké vylézt na střechu po stěně několikapatrového věžáku? „Já bych se klidně zachovala to… poctivě. Jenže co dělal ten…, kterej podepisuje licence…, kterej rozhod, že já budu k žrádlu. Ten si podle tebe počínal poctivě?“

Tma a Světlo!

Ona není normální oběť upíra, který přišel o rozum. Ji jako potravu vyvolil slepý los. A neměla před sebou už žádný osud, jen možnost dát svůj život na prodloužení čísi smrti. Jenže ten mladík, co se mi spálený cejchem sesypal k nohám v podobě pár hrstí popela, se do ní zamiloval. Opravdu se zamiloval…, on nevysál cizí život jen tak, ale proměnil tu dívku v sobě rovnou.

Mrtví neumějí jen trhat hlavy, ale i milovat. Problém je jen v tom, že krev si žádá dokonce i jejich láska. Musel ji ukrývat, protože tu dívku v upírku proměnil protizákonně. A musel ji něčím krmit, přičemž to něco nebyly krevní konzervy, dodané naivními dárci, ale výhradně živá krev.

A tak se v ulicích Moskvy opět začalo pytlačit, a my, ochranitelé Světla, čacká Noční hlídka, předhazující lidi za oběť Temným, jsme se otřásli.

Nejtěžší v každé válce je porozumět nepříteli. A porozumět znamená odpustit. Jenže na něco takového my nemáme právo…, už od stvoření světa.

„A stejně jsi měla možnost volby,“ trval jsem na svém. „Měla. Cizí zrada ještě není omluva pro zradu vlastní.“

Tichounce se zasmála.

„Ano, jistě…, ty dobrej služebníku Světla… Jasně. Samozřejmě máš pravdu. A můžeš tisíckrát opakovat, že

já jsem mrtvá. Že má duše shořela a rozplynula se v šeru. Tak ale v tom případě mně, tý hnusný a zlý, laskavě vysvětli, v čem je mezi náma dvěma rozdíl! A vysvětli mi to tak, abych ti uvěřila…“

Sklonila hlavu a podívala se Jegorovi do tváře. A pak mu důvěrně, skoro kamarádsky řekla:

„A co ty…, chlapečku…, ty mi rozumíš? Odpověz. Ale upřímně, a těch… těch drápů si nevšímej. Já se neurazím.“

Medvěd se opět nenápadně posunul kupředu. Zbýval mu už jen kousíček. Vlastním tělem jsem cítil, jak se mu napínají svaly, jak se připravuje k závěrečnému skoku.

Za upírčinými zády se mezitím zcela tiše, plavně a zároveň neuvěřitelně rychle – jak ten to dokáže, přemisťovat se takovou rychlostí v normálním lidském světě?! – objevil Semjon.

„Hele, chlapečku, probud se!“ zvolala vesele upírka. „Odpověz! Ale upřímně! A jestli si myslíš, že on má pravdu a já ne…, jestli tomu opravdu věříš…, tak tě pustím.“

Zachytil jsem Jegorův pohled.

A okamžitě jsem pochopil, co odpoví.

„Ty… máš taky pravdu.“

Zavládlo ve mně prázdno. A zimavo. Na emoce už jsem neměl sil. Ty ať klidně vyhřeznou ven a shoří plamenem, jenž lidské oko nespatří.

„Co chceš?“ zeptal jsem se prostě. „Existovat? No dobře… Tak se vzdej. A přijde soud, společný soud obou hlídek…“

Upírka na mě pohlédla a zakroutila hlavou:

„To ne… Já ve váš soud nevěřím. Nevěřím ani Noční ani Denní hlídce…“

„Tak proč jsi mě sem přivolala?“ otázal jsem se. Semjon se k ní opatrně přikrádal, byl stále blíž a blíž…

„Přece abych se ti pomstila,“ odvětila prostě. „Ty jsi zabil mýho přítele. A já zase zabiju tvýho…, přímo před tvýma očima. A pak… zkusím… zabít i tebe. Ale i kdyby mi to nevyšlo…,“ usmála se. „Ono ti bude stačit vědomí, žes toho kluka nedokázal zachránit. No nemám pravdu? Hlídkaři… Vy si klidně podepisujete licence, a na lidi se neohlížíte. Jenže jakmile nějakýho zahlídnete, tak se na světlo boží dere ta vaše morálka…, celá ta vaše falešná, laciná a podlá morálka…“

A vtom se Semjon vymrštil.

A zároveň s ním i Medvěd.

Bylo to efektní a přitom rychlejší než jakákoli kulka, jakákoli klatba, protože nakonec tu vždy zůstává jen tělo, které úder zasazuje, a jeho schopnost, cvičená dvacet, třicet, či třeba sto let…

Přesto jsem i v této situaci vytrhl pistoli a stiskl spoušť – ačkoli jsem věděl, že kulka se bude pohybovat líně a pomalu, jako v trikové scéně akčního filmu, a poskytne tak upírce příležitost uniknout a zároveň zabít.

Semjon se ve vzduchu náhle vztyčil do svislé polohy, jako by narazil na skleněnou stěnu, sesunul se po ní k zemi a zároveň bleskově zmizel v šeru. Mnohem masivnějšího Medvěda ta neviditelná deska odmrštila zpátky. Má kulka, sunoucí se k upírce s grácií vážky, o překážku ohnivě křísla a zmizela beze stopy.

Nebýt upírčiných očí, těch pomalu se rozevírajících, nechápavých očí, tak bych si řekl, že ochrannou clonu dokázala vypustit sama… Přestože něco takového je výsada, určená jen mágům vskutku nejvyšší kategorie…

„Jsou pod mou ochranou…“ ozvalo se za mými zády. Otočil jsem se – a očima narazil na pohled Zavulonův.

Bylo až s podivem, že upírka nezazmatkovala. Že Jegora okamžitě neusmrtila. Neúspěšný útok a nečekané zjevení černého mága pro ni asi byly mnohem větším překvapením než pro nás, protože třeba já… já osobně jsem něco takového čekal už od chvíle, co jsem si musel sundat amulet.

Nepřekvapilo mě ani, jak rychle tu byl. Temní mají své stezičky. Ale proč pozorovatel Temných Zavulon dal přednost tomuto sice drobnému, ale přece jen konfliktu před pobytem v našem štábu? Že už by o Světlanu a strašlivou hrozbu, která se nad ní vznášela, ztratil zájem? Že by porozuměl něčemu, na co my pořád nemůžeme přijít?

Je to příšerný zvyk – tohle věčné kalkulování a vážení eventualit! Operativci jsou ho ušetření už díky samotné povaze své práce. Jejich živlem je okamžitá reakce na nebezpečí, nelítostný stisk – a pak už jen vítězství či porážka…

Ilja už vytáhl kouzelnou hůlku. Její bledě šeříkový svit však byl na mága třetí kategorie příliš jasný a příliš nemihotavý, abychom v takový náhlý výboj síly uvěřili. Energii jeho hůlce v tuto chvíli nejspíš udílel sám šéf.

Znamená to ale, že něco takového předpokládal?

Znamená to, že očekával příchod někoho co do sil a schopností s ním souměřitelného?

Ani Tygřík ani Medvěd svou podobu nezměnili. Jejich magie takové přizpůsobování nevyžadovala, a lidská těla nepotřebovali už vůbec. Medvěd stejně jako předtím zíral na upírku a Zavulona zcela ignoroval. Tygřík se postavila vedle mě. Semjon si mnul naražený kříž, pomalu upírku obcházel a demonstrativně se jí vystavoval přímo před očima. Černého mága rovněž přenechával pozornosti nás ostatních.

„Kdo?!“ zaryčela Tygřík.

Ani jsem zpočátku pořádně nevyhodnotil, čemu to vlastně neporozuměla.

„Přesně tak, oni dva jsou pod mou ochranou,“ opakoval už určitěji Zavulon. Halil se do černého neforemného zimníku a jeho hlavu před mrazem a vichrem chránil pomačkaný kožešinový baret. Ruce měl čaroděj ukryté v kapsách, ale já si byl jist, že v těch kapsách jinak ni není – ani amulety, ani revolvery.

„Co jsi zač?“ zaječela upírka. „No tak kdo jsi?“

„Tvůj ochránce a příznivec.“ Zavulon se ovšem přitom díval na mě, přesněji řečeno mírně mimo mě. „Tvůj pán.“

Co to dělá? Copak se zbláznil? Upírka přece nemá ponětí, jaký je tady v tuto chvíli poměr sil. Je přetažená. Právě se chystala zemřít…, ukončit svou existenci. Teď tedy znovu získala příležitost tady zůstat, ale proč ten tón…?

„Já žádnýho pána nemám!“ zasmála se křečovitě dívka, jejíž život se stal čísi smrtí. „Mně je jedno, co jsi zač jestli jsi Temnej nebo Světlej! Ale jedno si pamatuj – já žádnýho pána nemám a mít nebudu!“

Začala ustupovat k okraji střechy a Jegora vlekla za sebou. Jednou rukou ho stále držela kousek nad pasem a druhou mu přiložila k hrdlu. Rukojmí… to je v boji proti silám Světla dobrý tah.

Nebo snad i v boji proti silám Tmy?

„Dobře, souhlasíme, Zavulone,“ řekl jsem a ruku položil na ztuhlý hřbet Tygříkův. „Je tvoje. Vezmi si ji – do soudu. My Dohodu respektujeme.“

„Beru si oba…“ Zavulon i nadále zíral kamsi do neurčita. Vítr ho šlehal po tvářích, ale nehybné oči byly

doširoka otevřené, jako by je někdo odlil ze skla. „Žena a chlapec jsou naši.“

„Ne. Vaše je jen upírka.“

Konečně mě uznal za hodná pohledu:

„Beru si jen, co mi patří, adepte Světla. Také já ctím Dohodu. Žena a chlapec patří nám.“

„Jsi silnější než kdokoli z nás,“ řekl jsem. „Ale jsi tu sám, Zavulone.“

Černý mág pokýval hlavou a pousmál se – teskně a soucitně.

„Ne, Antone Goroděckij.“

Zeza výtahové strojovny vyšla dvojice – mladík a dívka. Mí známí. Bohužel…

Alice s Petrem. Vědma a vědmák z Denní hlídky.

„Jegore!“ zvolal tiše Zavulon. „Už jsi pochopil, jaký je mezi námi rozdíl? Která z obou stran ti připadá úctyhodnější?“

Chlapec mlčel. Možná ale jen proto, že na jeho krku stále spočívaly upírčiny drápy.

„Nemáme my nějaký problém?“ zamroukala Tygřík.

„To máme,“ odpověděl jsem.

„Tak jaké bude rozhodnutí?“ zeptal se Zavulon. Jeho hlídkaři zatím mlčeli a do ničeho se nepletli.

„Mně se to nelíbí,“ konstatovala znovu Tygřík. Jemně se pohnula směrem k Zavulonovi a její ohon mě nemilosrdně švihal po koleni. „Mně se postoj Denní hlídky ke všemu, co se tu odehrává…, ani trochu nezamlouvá…“

Bylo jasné, že v tomhle jsou s Medvědem zajedno – když pracovali ve dvojici, názor vždy vyslovoval jen jeden z nich. Pohlédl jsem na Ilju; ten obracel kouzelnou hůlku v prstech a snivě se usmíval, což ovšem neslibovalo nic dobrého. Vypadal jako dítě, které si místo

plastikové hračky do party přineslo opravdický nabitý samopal Uzzi. Zato Semjonovi to bylo viditelně jedno. Na detaily on kašle. On po střechách běhá už dobře sedmdesát let.

„Mluvíš jménem Denní hlídky, Zavulone?“ zeptal jsem se.

V očích černého mága se mihlo kratičké zaváhání.

Co má tohle všechno znamenat…? Proč Zavulon opustil náš štáb a pohrdl tak možností vyslídit a získat pro Denní hlídku zatím neznámého mága s neslýchanou silou? Takové možnosti se přece nikdo dobrovolně nevzdá, dokonce kvůli upírce a jejímu zajatci s potenciálně velkými možnostmi. Proč se Zavulon rozhodl pro konflikt?

A proč, proč nechce – a to jasně vidím, o tom není pochyb! – vystupovat jménem celé Denní hlídky?

„Teď mluvím jako soukromá osoba,“ řekl jen.

„Pak jsme se ale ocitli v menší při,“ odpověděl jsem.

„To ano.“

Hlídky do toho nechce plést. Teď jsme prostě Jiní – a nevadí, že jsme někde zaměstnáni a že pracujeme na jakých konkrétních úkolech. Zavulon nechce nechat konflikt dojít až do fáze oficiální konfrontace mezi naši mi institucemi. Ale proč? To tolik věří ve své síly, anebo se tolik bojí, že se tu objeví šéf?

Vůbec tomu nerozumím.

Hlavní ale je, proč opustil štáb i lov. Proč už se nechce pídit po čaroději, který uvalil klatbu na Světlanu? Temní přece trvají na tom, aby tento mág byl předán jim. Že by se toho najednou tak snadno vzdali?

Co ví Zavulon? Co ví takového, že my to nevíme?

„Ty vaše ubohé…," začal černý mág, jenže tuto myšlenku už dokončit nestihl – oběť se totiž rozhodla jednat.

Zaslechl jsem Medvědův řev – divoký a nechápavý řev – a otočil jsem se.

Jegor, který už půl hodiny musel snášet roli rukojmího a jehož k sobě tiskla upírka, se rychle rozpouštěl ve vzduchu a mizel.

Kluk zachoval chladnou hlavu a zmizel do hlubší hladiny šera.

Upírka křečovitě sevřela svůj stisk – ve snaze snad ho udržet, nebo ho konečně zabít. Máchnutí drápaté pracky bylo střehlhbité, ale na Jegorovu živou tkáň už nenarazila. Zato zasáhla sebe samu, pod levé ňadro, přímo do srdce.

Jaká škoda, že není živá!

Medvěd skočil. Jako živá závěj prolétl prázdnem, kde ještě před chviličkou stál Jegor, a upírku povalil. Škubající se útlé tělo zmizelo celé pod jeho mocným trupem, zpod nějž čouhala jen ruka s mohutnými drápy, která medvěda křečovitě bušila do huňatého boku.

V tomtéž okamžiku Ilja pozvedl hůlku. Šeříkový svit mírně pohasl – a pak hůlka explodovala a proměnila se v sloup bílého plamene. Vypadalo to, jako by operativec v rukou třímal snop světla z majáku – oslnivý a téměř hmatatelně hutný. Ilja s viditelným úsilím zvedl sloup světla, který Moskva neviděla možná už od válečných časů, rozpřáhl se jím a Zavulona touto gigantickou palicí udeřil.

Černý mág se rozeřval.

Úder ho povalil a přitiskl ke střeše, světelný sloup se náhle z Iljových rukou vytrhl a získal tak samostatnost a neuvěřitelnou pohyblivost. Už to nebyl světelný kužel ani

ohnivý sloup, teď to byl kroutící se obří bílý had, rychle porůstající stříbřitými šupinami. Konec gigantického těla se zploštil v cosi jako kapuci, zpod níž se vyplatila tupá hlava s obrovskou tlamou a nehybnýma očima velikosti kola od náklaďáku. Vzduchem se mihl úzký rozeklaný jazyk, planoucí jako plynový hořák.

Odskočil jsem, a přesto mě mohutný ocas div nezasáhl. Ohnivá kobra se stáčela do klubka, útočila na Zavulona a vplétala ho do smyček svého těla. Za planoucími oblouky hadího trupu se navzájem třískaly tři postavy tak šíleně až jejich bleskurychlé pohyby vytvářely dojem jakéhosi rozmazaného pásu. Skoky Tygříka, útočícího na vědmu a vědmáka z Denní hlídky, jsem proto prakticky neviděl.

Ilja se tiše zasmál a vytáhl ještě jednu hůlku, kterou měl až doposud vetknutou za pasem. Ta zářila méně intenzivně – zřejmě si ji nabíjel sám.

Znamená to, že měl připravenu zbraň, určenou přímo proti Zavulonovi? Že by šéf předem věděl, na koho narazíme?

Přelétl jsem celou střechu soustředěnýma očima. Na první pohled jsme všechno měli pod kontrolou. Medvěd, který přimáčkl upírku k zemi, ji teď soustředěně mlátil huňatými tlapami a zpod jeho těla se tu a tam ozývaly jen jakési nejasné, zdušené zvuky. Tygřík se dál věnovala oběma denním hlídkařům a zdálo se, že žádnou pomoc nepotřebuje. Bílá kobra zase škrtila Zavulona.

My zbývající jako bychom už neměli co na práci. Ilja třímal hůlku v pohotovostní poloze a zatím se patrně rozhodoval, do které potyčky by se popřípadě zapojil. Semjon, který už o upírku ztratil zájem a který oba denní hlídkaře a Zavulona svou pozorností nepoctil vůbec, teď

bloudil po okraji střechy a napjatě hleděl kamsi dolů. Že by se obával nových posil ze strany Tmy?

Kdežto já tu s naprosto nepotřebnou pistolí v ruce stál jako ten poslední pitomec…

Stín se mi tentokrát prostřel pod nohy hned na první pokus. Vstoupil jsem do něj a okamžitě pocítil, jak mi nohy spaluje krutý chlad. Ne ten, jaký zná každý člověk, a dokonce ani ne ten, který si umí představit každý Jiný – tohle byl chlad hlubokého šera. Tady už nebyl žádný vítr a led i sníh pod nohama zmizely. Vše zaplavila mlha – hustá, lepkavá a jakoby hrudkovitá mlha. Taky po nějakém modrém mechu tu nebylo ani památky. A kdybychom chtěli mlhu srovnávat s mlékem, tak tohle bylo mléko sražené. Přátelé i nepřátelé venku se změnili v nejasné, sotva se zachvívající stíny. Jen ohnivá kobra, bojující se Zavulonem, zůstávala stále stejné jasná a zřetelná, protože tento boj se odehrával ve všech hladinách šera. Představil jsem si, kolik síly muselo být uloženo v magické hůlce, a až se mi z toho udělalo nevolno.

Proč, Tma a Světlo?! Proč tohle všechno? Ani upírka, ale ani chlapec, z něhož se vyklubal tak nadějný Jiný, snad za takovou námahu nestojí!

„Jegore!“ vykřikl jsem.

Začínal jsem být celý prokřehlý. Do druhé vrstvy šera jsem vstupoval jen dvakrát – poprvé během praktických cvičení s instruktorem a podruhé včera, když jsem potřeboval projít zamčenými dveřmi Jegorova bytu. Pro tuto hladinu šera jsem neměl potřebnou osobní záštitu a cítil jsem, jak s každým okamžikem ztrácím síly.

„Jegore!“ Vkročil jsem do mlhy. Za mými zády se ozývaly tupé rány – had čímsi mlátil o střechu, přesněji

řečeno tělem, které držel v tlamě, a já dobře věděl, komu to tělo patří…

Tady čas běží ještě pomaleji a zbývala jen opravdu nepatrná šance, že chlapec ještě neupadl do bezvědomí. Vydal jsem se k místu, na němž zmizel do šera, a pokoušel se cosi v mlze rozeznat, až jsem nakonec přímo pod nohama zaznamenal ležící postavu. Vlastně jsem o ni klopýtl, upadl a jak jsem se zvedal, ocitla se má tvář hned vedle Jegorovy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se trochu pošetile. Pošetile proto, že oči měl otevřené a díval se na mě.

„Ano.“

Naše hlasy zněly dutě, zato s ozvěnou. Hned vedle nás se pohupovaly dva stíny – to Medvěd dál drásal upírku. Ta se drží!

A chlapec se ale taky drží!

„Tak jdem,“ oslovil jsem ho znovu, vztáhl k němu ruku a dotkl se jeho ramene. „Tady… je to těžké. Riskujeme, že tu uvízneme navždy.“

„Tak ať.“

„Ty tomu nerozumíš, Jegore! To je hrozný utrpení! Rozpustit se v šeru je hlavně strašná trýzeň. Takovou si ani představit neumíš! Pojď honem!“

„Ale proč?“

„No abys žil.“

„A proč?“

Už jsem nedokázal ani ohýbat prsty. Pistole se mi zdála strašně těžká a jakoby odlitá z ledu. Vypadá to, že už to nevydržím déle než minutu dvě…

Pohlédl jsem Jegorovi do očí.

„V takovýhle chvíli se každej musí rozhodnout sám. Já jdu. Protože já mám proč žít.“

„Ale proč chceš zachránit mě?“ zeptal se zvědavě. „Protože mě ta vaše hlídka potřebuje?“

„Já si nemyslím, že vstoupíš zrovna do naší hlídky…,“ vyhrkl jsem najednou, až mě to samotného překvapilo.

Pousmál se. Najednou skrz nás oba proběhl nějaký stín – byl to Semjon. Že by něco postřehl? Že by někomu z našich něco hrozilo?

No prosím – a já trčím tady a ztrácím tu poslední zbytky sil, jen abych se pokusil malému Jinému, který už je tak jako tak odsouzen k záhubě, zabránit v rafinované sebevraždě.

„Odcházím,“ řekl jsem ještě jednou. „Promiň.“

Stín se na mě věšel ze všech stran, přimrzal mi k prstům a přirůstal ke tváři. Dral jsem se z něj ven mocnými škuby a šero kolem nespokojeně syčelo, jako by mým chováním bylo zklamáno.

„Pomoz mi!“ ozval se konečně Jegor. Já už jsem byl skoro venku a šero mě teď spíš vytlačovalo, ba málem vyhazovalo. Oslovil mě opravdu na poslední chvíli.

Podal jsem mu ruku a sevřel jeho dlaň. Mě samotnéh už to ze všech sil rvalo ven a mlha kolem mě tála. Veškerá má pomoc byla čistě symbolická, protože to hlavní musel chlapec udělat sám.

A on to udělal.

Vykutáleli jsme se do horní hladiny šera. Do tváří nás udeřil studený vítr, ale to teď bylo docela příjemné. Ochablé pohyby se rázem proměnily v bleskurychlý zápas. Původně šedé rozmazané barvy znovu získaly svůj původní jas.

Za těch pár vteřin, co jsme strávili hluboko v šeru, se tu ale cosi změnilo. Upírka se dál zmítala pod Medvědem…, ale to není ono. Vědmák se na střeše válel

zcela bez pohybu – snad mrtvý, snad v bezvědomí –, hned vedle se kutáleli Tygřík s vědmou…, ale to taky nebylo ono. Aha, ten had!

Bílá kobra kynula před očima a nadouvala se tak, že už zabírala málem čtvrtinu střechy. Jako by ji někdo napumpovával vzduchem a zároveň ji zvedal vzhůru, anebo snad sama vzlétala k nízkému nebi. Semjon v jakési historické bojové poloze přidřepl u propletených kotoučů ohnivého těla a z jeho dlaní vyletovaly přímo do tohoto gigantického klubka bílých plamenů malé oranžové kuličky. Nemířil přitom na kobru, ale na toho pod ní, co měl už dávno a dávno být po smrti, ale on stále ještě bojoval dál…

Až nastal výbuch!

Mocný závan Světla, promíchaný s cáry Tmy. Mnou to mrštilo na záda a já v pádu povalil i Jegora, ale naštěstí jsem ho ještě stačil chytit za ruku. Tygřík s vědmou se jedna druhé konečně pustily a odlétly až k nízkému zábradlí na okraji střechy. Také Medvěda to odhodilo z upírky – zle potrhané a zmrzačené, ale stále ještě živé. Semjon se povážlivě zapotácel, ale udržel se na nohou a celý se okamžitě potáhl svítivou vrstvou osobní záštity. Jediný, kdo ze střechy spadl, byl vědmák, který byl v bezvědomí – jeho tělo prorazilo zrezivělé zábradlíčko a jako bezvládný měch se řítilo dolů.

Nehybně jako skála zůstal stát jedině Ilja. Kolem toho jsem žádnou ochrannou clonu neviděl, ale on zato dál zvědavě koukal, co se kolem něj děje, a v ruce spolehlivě svíral svou hůlku.

Zbytky ohnivé kobry vzlétly vzhůru, na okamžik se tam zazmítaly jako rychle tající obláčky světla – a pak se rozsypaly na drobné paprsky a jiskry, které vzápětí hasly. Pod tímto ohňostrojem se ze země pomalu sbíral

Zavulon, který už rozpřáhl ruce v rafinovaném magickém gestu. V zuřivém souboji téměř přišel o veškerý oděv a teď tu stál téměř nahý. Jeho tělo se proměnilo a najednou vykazovalo klasické znaky démona – místo kůže matné šupiny, lebka nepravidelného tvaru, porostlá místo vlasů jakousi zplstnatělou srstí, a úzké oči s vertikálními zornicemi. Mezi nohama se mu kýval hypertrofovaný úd a z kostrče svisal krátký rozeklaný ocas.

„Zmiz!“ zvolal Zavulon. „Zmiz!“

Co teď se asi musí odehrávat v lidském světě… Výbuchy bezútěšného zármutku i zcela bezdůvodného, slepého veselí, nesmyslné skutky, hádky nejlepších přátel i náhlé nevěry doposud věrných a navzájem si oddaných milenců… Lidé nemohou vidět, co se tu právě odehrává, ale jejich duší se to bezprostředně dotýká.

Ale proč?

K čemu tohle všechno Denní hlídka potřebuje?

A právě v tomhle okamžiku na mě sestoupil klid. Ledový, rozvážný, téměř zapomenutý klid.

Je to zkrátka složitá kombinace o mnoha tazích. Vycházejme z toho, že vše se děje podle plánu Denní hlídky. To by mělo být základní východisko. A pak už jen pospojujme všechny zdánlivé nahodilosti. Začneme mým lovem v metru, vlastně ne – začneme okamžikem, kdy mladému upírovi jako potravu předhodili dívku, do které se nevyhnutelně musel zamilovat.

Myšlenky se řítily takovou rychlostí, jako bych se najednou stal induktorem všeobecného brainstormingu, jako bych se připojil k vědomí jiných lidí, jak to občas dělají naši analytici. Nic takového se samozřejmě nestalo –, to se jen v mém vědomí pohnuly jednotlivé kousky hlavolamu a z původní změti se postupně začaly sestavovat v srozumitelný obrazec.

Denní hlídka samozřejmě na nějakou upírku kašle…

Denní hlídka v žádném případě nepůjde do konfliktu kvůli nadanému klukovi, byť s mimořádnými potenciálními schopnostmi.

Denní hlídka má jediný důvod, aby se do něčeho podobného pustila.

Tím důvodem je černý mág s přímo nestvůrným energetickým potenciálem.

Černý mág, který je schopen posílit pozice Tmy nejen v Moskvě, ale na celém kontinentu…

Ale toho přece dosáhli předem – my jsme jim už slíbili, že jim ho přenecháme…

Ten neznámý čaroděj je pro mě X. Jediná neznámá v celé úloze. Y by v této rovnici mohl být Jegor, protože jeho nováčkovská odolnost vůči magii je opravdu nevídaná. Ale chlapec je veličina již známá, byť s jistými nepochopitelnými faktory…

Faktory, vloženými do celé rovnice uměle. Za účelem jejího zkomplikování.

„Zavulone!“ vykřikl jsem. Za mými zády se převaloval Jegor, který se na kluzkém ledě zatím marně pokoušel vstát. Semjon od mága poodstoupil a záštitu kolem sebe udržoval dál. Ilja vše sledoval téměř nezúčastněně. Medvěd znovu útočil na potrhanou upírku, která se rovněž pokoušela postavit se na nohy. Tygřík a vědma Alice už se k sobě opět blížily. „Zavulone!“

Démon na mě pohlédl.

„Já už vím, za koho tu bojujete!“

Nene, to jsem ještě nevěděl. Teprve jsem to začínal chápat, protože rozházené puzzles se mi postupně skládaly ve známou tvář…

Démon otevřel tlamu, jejíž čelisti se doširoka roztáhly do stran, jako by to byl olbřímí brouk. Obrovský hmyz

připomínal víc a víc – šupiny srůstaly v lesklý pancíř, úd a ohon zmizely a z boků Zavulonovi začaly vyrůstat další končetiny.

„V tom případě… jsi mrtvola.“

Jeho hlas byl stejný jako dřív, jen se teď zdál ještě zádumčivější a jaksi filosofičtější. Natáhl ke mně ruku, který se trhaně prodlužovala a na níž naskakovaly další a další klouby.

„Pojď ke mně…,“ zašeptal čaroděj.

Všichni strnuli. Všichni kromě mě, protože já vykročil směrem k černému mágovi. Z mentální clony, kterou jsem si léta pěstoval, nezůstal kámen na kameni. Zavulonovi jsem prostě nemohl, nedokázal nic odmítnout.

„Stůj!“ zařvala na mě Tygřík, která se odvrátila od pocuchané, ale stále ještě zuby cenící vědmy. „Stůj!“

Býval bych si moc přál, abych její povel dokázal splnit. Jenže to nešlo.

„Antone…,“ ozvalo se za mými zády. „Otoč se…“

Tohle jsem dokázal. Otočil jsem hlavu a odtrhl tak pohled od nehybných jantarových očí se svislými štěrbinovitými zřítelnicemi.

Jegor seděl v podřepu – na to, aby vstal, ještě neměl dost sil. Já se ale spíš divil, že je stále při vědomí…, vždyť zvenčí mu teď nikdo žádné síly nedodával. Přesně ty síly, které tolik zaujaly šéfa a které do chlapce kdosi vdechoval od samého počátku. Faktor Y. Který byl do základního vzorce začleněn jen proto, aby ho zkomplikoval.

Z Jegorových prstů visel na měděném řetízku malý kostěný amulet.

„Chytej!“ křikl na mě.

„Neber si to!“ nařídil mi hrozivě Zavulon. Jenže už bylo pozdě: já se rychle sehnul a hozený amulet, letící k mým nohám, přece jen zachytil. Dotek vyřezávané věčičky pálil, jako bych uchopil řeřavý uhlík.

Pohlédl jsem na démona a zakroutil hlavou:

„Ne. Už nade mnou nemáš žádnou moc, Zavulone.“

Démon zavyl a hrnul se na mě. Moc už nade mnou sice opravdu neměl, ale sil mu stále ještě zbývalo dost a dost.

„Nono…,“ prohodil nabádavě Ilja.

Prostor mezi námi proťala bílá planoucí zeď. Zavulon na magickou bariéru narazil, strašlivě zavyl a blána čistého bílého světla ho odhodila zpět. Démon komicky potřásal popelenými tlapami a už vůbec nebyl strašlivý spíš nemotorný.

„Byla to kombinace o mnoha krocích,“ řekl jsem. „Jak jednoduché, není-liž pravda?“

Celá střecha ztichla. Tygřík s Alicí stály vedle sebe a už na sebe neútočily. Semjon se díval chvíli na Ilju chvílí zase na mě a zřejmě uvažoval o tom, kdo z nás dvou v něm má vyvolávat větší podiv. Upírka tiše plakala a pokoušela se vstát. Byla na tom ze všech nejhůř – na to aby přežila zápolení s Medvědem, spotřebovala všechny síly a teď se s velkými obtížemi pokoušela o regeneraci. Za cenu nepředstavitelného úsilí se vynořila ze šera a vypadala jen jako nejasná silueta.

Dokonce i vítr jako by umlkl…

„Jak udělat černého mága z člověka, který je původně zcela čistý?“ otázal jsem se rétoricky. „Jak získat na stranu Tmy člověka, který neumí nenávidět? Třeba by to šlo tak, že na něj ze všech stran budeme hrnout nepříjemnosti…, pomalu, po kousíčcích, v naději, že nakonec ho k zuřivému vzteku zlomíme… Jenže nic

nepomáhá. Ten člověk je prostě až příliš čistý…, vlastně čistá.“

Ilja se tiše a souhlasně zasmál.

„Jediné, co by snad mohla začít nenávidět,“ zadíval jsem se do Zavulonových očí, v nichž se zračil jen bezmocný vztek, „je ona sama. To je tedy nečekaný tah. Tah nezvyklý. Ať jí třeba onemocní matka. A ať se dívka sama sžírá svou bezmocí, ať sebou opovrhuje, protože není s to matce pomoci. Zažeňme ji do takového kouta, kde dokáže jen nenávidět – třeba samu sebe, ale nenávidět. Je tu, pravda, jedna nepatrná jiná pravděpodobnost. Maličká šance pro ni, že jeden jediný pracovník Noční hlídky, který vlastně s operativní prací nemá žádné zkušenosti…“

Nohy pode mnou podklesly – faktem je, že jsem opravdu nebyl zvyklý trávit v šeru tak dlouhou dobu. Užuž hrozilo, že před Zavulonem padnu na kolena, a to se mi ani trochu nechtělo. Do šera ale vklouzl Semjon a objal mě silnou paží kolem ramen. Však už takové věci dělá nejmíň sto padesát let…

„Člověk, který v terénu nikdy nepracoval,“ pokračoval jsem. „A ten najednou začíná jednat v rozporu se zaběhanými stereotypy. Dívku, pro niž je lítost smrtelná, nelituje a nesnaží se ji utěšovat. To znamená, že je třeba někam ho odlákat. Vytvořit takovou situaci, aby měl práce až po uši. Aby byl odvolán na nějaký druhořadý úkol a aby v něm zabředl do vlastní osobní odpovědnosti, do osobních sympatií, zkrátka do všeho, co se zrovna namane. Na něco takového se dá obětovat i řadový upír – no nemám pravdu?“

Zavulon zahájil zpětnou transformaci a překotným tempem znovuzískával vizáž posmutnělého intelektuála.

K smíchu. Proč to dělá? Já ho stále viděl takového, jakým se stal v šeru – a takový pro mě zůstane už navždy.

„Je to zkrátka kombinace o mnoha krocích," opakoval jsem svou základní tezi. „Hlavu bych dal za to, že Světlanina matka původně vůbec umírat nemusela. Prostě přišel váš malý zásah, zásah v přípustných mezích… V takovém případě ale máme svá práva i my."

„Je naše!" skočil mi do řeči černý mág.

„Ne," zakroutil jsem hlavou. „K žádnému průniku pekel nedojde. Její matka se uzdraví. Já teď pojedu ke Světlaně… a všechno jí to řeknu. Ta dívka vstoupí do Noční hlídky. Prohrál jste, Zavulone. Ať teď uděláte cokoli…"

Cáry roztrhaného oděvu, poházené po celé střeše, se rychle přisoukaly k čarodějovi a srostly zpátky k sobě, aby toho smutného, okouzlujícího muže, tesknícího nad celým světem, znovu oblékly.

„Odsud už nikdo z vás neodejde," prohlásil Zavulon. Za jeho zády se začala bouřlivě vrstvit Tma – jako by se za ním rozepjala dvě obrovitá černá křídla.

Ilja se znovu zasmál.

„Jsem z vás všech nejsilnější." Zavulon zašilhal po Iljovi. „Tvé vypůjčené síly nejsou neomezené. Všichni tady zůstanete navždy, skončíte v šeru, a to mnohem hlouběji, než jste se až doposud vůbec opovážili nahlédnout…"

Semjon si povzdechl a řekl:

„Poslyš, Antone, ale von tomu zatím vůbec nerozumí!"

Otočil jsem se a zeptal se:

„Teď už se to snad bez té maškarády objede, ne, Borisi Ignaťjeviči!"

Mladý přidrzlý operativec jen pokrčil rameny:

„No jistě, Antoško. Jenže jeden má tak málokdy příležitost sledovat šéfa Denního dozoru přímo v akci…, takže dědkovi odpusť. Pevně doufám, že pro Ilju to v mé podobě bylo stejně zajímavé…“

Boris Ignaťjevič se proměnil sám v sebe. Naráz, bez všelijakých těch teatrálních metamorfóz a světelných efektů. Opravdu byl i nadále v pestrém orientálním plášti a na hlavě měl ťubetějku. Jen obutý byl tentokrát do měkkých tatarských holínek ičigů, přes které si navlékl galoše.

Jak příjemná byla v tuhle chvíli podívaná na tvář Zavulonovu!

Černá křídla nezmizela, ale přestala růst a jen se nejistě zachvívala, jako by se mág chystal odletět, ale zatím se k tomu nemohl odhodlat.

„Zabal to, Zavulone,“ doporučil svému sokovi šéf. „Pokud se odtud okamžitě stáhnete a vyklidíte i Světlanin dům, tak od oficiálního protestu upustíme.“

Černý mág nezaváhal:

„Dobře, odcházíme.“

Šéf jen přikývl, jako by ani jinou odpověď nečekal. Až by si jeden mohl pomyslet… Ale hůlku už nechal klesnout a bariéra mezi mnou a Zavulonem zmizela.

„Tvou úlohu v tomhle všem si budu pamatovat…,“ zašeptal okamžitě černý mág. „Navždy.“

„Jen si poslož,“ přikývl jsem. „To ti bude k užitku.“

Zavulon sepjal ruce a přesně v rytmu tohoto gesta pleskla i jeho křídla a čaroděj zmizel. Těsně předtím ale ještě pohlédl na vědmu a ta přikývla.

Tohle se mi tedy ani trochu nezamlouvalo. Takovéhle plivnutí na rozloučenou sice není smrtelné, ale zato je vždycky nepříjemné.

Alice ke mně přistoupila lehkým, málem roztančeným krokem, který dokonale nekorespondoval se zkrvavenou tváří a bezvládnou vykloubenou paží.

„Ty taky musíš odejít," připomněl jí šéf.

„Jistě, a to s převelikým potěšením!" odsekla vědma. „Ale než to udělám, tak mám ještě takový malý…, ale docela malý právo. Že je to tak, Antone?"

„Ano," šeptl jsem a přikývl. „Zásah sedmého stupně."

Kam asi zamíří svůj úder? Na šéfa? To by bylo k smíchu. Na Tygříka, na Medvěda, na Semjona… taky nesmysl. Nebo na Jegora? Jenže co by mu tak chtěla vnutit, když má k dispozici jen intervenci toho nejnižšího stupně?

„Otevři se mi," řekla mi vědma. „Otevři se mi, Antone. Bude to zásah sedmýho stupně. A sám šéf Noční hlídky mi bude svědkem, že stanovenou mez nepřekročím."

Semjon zasténal a bolestivě mi stiskl rameno.

„Má na to právo, Borisi Ignaťjeviči," řekl jsem šéfovi.

„Čiň, jak myslíš," řekl tiše šéf. „Já to budu sledovat."

Povzdechl jsem si a vědmě se otevřel. Stejně nic nedokáže! Nic! Na sedmém stupni mě přece nikdy nemůže uvrhnout do Tmy! To je k smíchu!

„Antone," oslovila mě měkce Alice. „Řekni šéfovi, cos mu chtěl říct. Řekni mu pravdu. Zachovej se správně a poctivě. Tak, jak se zachovat stejně musíš."

„To je minimální zásah…," přikývl šéf. Pokud snad v jeho hlase zazněla nějaká bolest, tak byla ukryta tak hluboko, že jsem ji prostě nezaslechl.

„Je to kombinace o mnoha krocích," obrátil jsem se na něj. „Oboustranná. Denní hlídka obětuje své pěšáky. No a Noční hlídka zase svoje. Ve jménu velkého cíle. Důvodem je snaha získat na svou stranu čarodějku s

obrovitou, vskutku nebývalou silou. Mladý upír, který tolik chtěl milovat, může klidně zemřít. A stejně tak může v šeru zahynout i docela malý kluk s nepatrnými předpoklady stát se Jiným. Klíčoví pracovníci na obou stranách mohou utržit plno ran a šrámů. Protože je tu účel, který světí prostředky. Dva velcí mágové, kteří spolu bojují už stovky let, rozpoutávají další malou válku. Pro bílého mága je to těžší…, právě on musí vše vsadit na jednu kartu. Prohra by přitom pro něj nebyla jen dočasná nepříjemnost, byl by to krok do šera, a to navždy. A přesto do hry vsadí všechno, respektive všechny – jak ty vlastní, tak ci zí. Je to tak, Borisi Ignaťjeviči?“

„Je.“

Alice se tiše usmála a pomalu odešla k poklopu. Do létání jí teď rozhodně nebylo, protože Tygřík ji pocuchala opravdu poctivě. Náladu ale měla vědma i přesto výbornou.

Pohlédl jsem na Semjona, který okamžitě uhnul očima. Tygřík se pomalu transformovala zpátky v příjemnou slečnu…, ale taky se snažila nesetkat se s mým pohledem. Medvěd krátce zařval a aniž by měnil podobu, odkolébal se k poklopu. Pro něj to je zřejmě nejtěžší. Je až příliš přímočarý. Je to medvěd, skvělý bojovník a nepřítel jakýchkoli kompromisů…

„Všichni jste svině,“ odtušil Jegor. Trhaně se zvedl. Nebylo to jen únavou a vysílením, protože teď ho energeticky přiživoval sám šéf – tenká nitka síly, vedoucí od Borise Ignaťjeviče k chlapci byla jasně viditelná –, ale první kroky ze šera jsou vždycky těžké.

Téměř zároveň jsem zaslechl odporné měkké žuchnuti – to dole na asfalt dopadl vědmák…

Pak se postupně začali zjevovat i další – sympatická černovláska s monoklem pod levým okem a rozraženou tváří, bohorovný podsaditý chlápek i impozantní podnikatel v orientálním plášti… Medvěd už byl pryč. A já dobře věděl, co teď bude dělat ve svém bytě neboli brlohu. Bude pít neředěný líh a číst verše. Vlastně spíš recitovat. A k tomu se ještě bude dívat na vesele brumlající televizor.

Upírka tu byla taky. Bylo jí strašně zle, něco si nesrozumitelně mumlala a pokoušela se jazykem zhojit překousnutou ruku. Ruka se unaveně snažila přirůst zpátky na své místo. Všechno kolem bylo zastříkané krví – samozřejmě ne její, ale krví poslední oběti…

„Zmiz," řekl jsem jí a zvedl těžkou pistoli. Ruka se zbraní se zrádně zachvěla.

Kulka pleskla o mrtvou tkáň a v dívčině boku se otevřela škaredá rána s potrhanými okraji. Upírka zasténala a přikryla si ránu zdravou rukou. Ta druhá se bezvládně pohupovala na několika málo neporušených šlachách.

„To ne," řekl měkce Semjon. „Tohle nedělej, Antone."

Jenže já jí stejně namířil na hlavu. A právě v tom okamžiku se z oblohy střemhlav snesl obrovský černý stín – netopýr, velký jako kondor. Rozpřáhl křídla tak, aby upírku ochránil, a vzápětí se zkroutil v křeči proměny.

„Ona přece má právo na soud!"

Po Kosťovi jsem vystřelit nedokázal. A tak jsem jen stál a zíral na mladého upíra, který byl mým sousedem. Upír ze mě nespustil oka, a hleděl na mě paličatě a tvrdě. Jak dlouho ses asi za mnou kradl, můj příteli i nepříteli? A proč – abys zachránil svou soukmenovkyni, nebo abys

nepřipustil krok, po němž bych se stal nepřítelem na život a na smrt?

Pokrčil jsem rameny a zastrčil zbraň za pas. Máš pravdu, Olgo. Veškerá tahle technika je k ničemu.

„To má," přisvědčil šéf. „Semjone a Tygříku – eskortujte ji."

„Dobře," přikývla Tygřík, pohlédla na mě – ne snad se soucitem, ale určitě s pochopením – a pružným krokem zamířila k upírům.

„Stejně ji čeká nejvyšší trest," šeptl mi Semjon a vydal se za ní.

A takhle ze střechy odešli – Kosťa, svírající v náručí sténající a nic nechápající upírku, za nimiž mlčky kráčeli Semjon s Tygříkem.

Na střeše jsme tedy zůstali tři.

„Chlapče, ale ty máš opravdu schopnosti," řekl měkce šéf Jegorovi. „Ne že by byly nějak zvláštní, ale většina lidí se nemůže pochlubit ani tím. Budu rád, když se staneš mým žákem…"

„Děte…," osopil se na něj kluk – a závěr téhle fráze byl skutku nezdvořilý. Chlapec nezvučně plakal, celý se kroutil ve snaze slzy potlačit, ale to se mu nedařilo.

Stačil by nepatrný zásah sedmého stupně a uleví mu. Protože pochopí, že Světlo s Tmou nemůže zápolit, aniž by se vyzbrojilo všemi prostředky, které se zrovn nabízejí…

Zvedl jsem tvář k podmračenému nebi a začal do otevřených úst chytat studené sněhové vločky. Potřeboval bych vychladnout. Docela vychladnout. Ovšem ne tak jako v šeru. Stát se ledem, ale ne mlhou, ne sněhem, ne břečkou. Prostě zkamenět, ne se roztéct…

„Pojď, Jegore, doprovodím tě," navrhl jsem chlapci.

„Já… to mám kousek…," řekl jen.

Ještě dlouho jsem stál, polykal vítr se sněhovými vločkami a vlastně si ani nevšiml, kdy a jak Jegor odešel. Zaslechl jsem jen šéfovu otázku: „A budeš umět sám vzbudit rodiče?“, ale odpověď už ne.

„Jestli tě to potěší, Antone, tak jeho aura zůstala úplně stejná,“ řekl Boris Ignaťjevič. „Tedy žádná…“ Objal mě kolem ramen a najednou mi připadal maličký a ubohý, nikterak se nepodobající pěstěnému úspěšnému podnikateli či mágovi první kategorie. Byl to jen dědek, co chce svému okolí připadat mladší než je, dědek, který zrovna vyhrál další malou potyčku v nekonečné válce.

„To je bezva.“

A já bych to chtěl taky. Nemít auru. Zato mít svůj vlastní osud.

„Máme ještě dost práce, Antone.“

„Já vím, Borisi Ignaťjeviči…“

„Můžeš to všechno vysvětlit Světlaně?“

„Ano, snad ano… Teď bych to dokázat měl.“

„Odpusť, prosím tě. Ale pracuju s tím, co mám…, vlastně s těmi, co mám. A vy jste spolu spjati. Je to běžná mystická spřízněnost, která se racionálně nedá vysvětlit. Takže tě není kým nahradit.“

„Chápu.“

Sníh mi dopadal na tvář, ulpíval na řasách a na kůži se v proužcích rozpouštěl. Měl jsem pocit, že už jsem dokázal téměř umrznout, jenže na něco takového jsem neměl právo.

„Vzpomínáš si, co jsem ti říkal? Být Světlý je mnohem těžší než být Temný…“

„Vzpomínám…“

„A pro tebe to bude ještě těžší, Antone. Protože ty se do ní zamiluješ. A budeš s ní žít… nějaký čas. Jenže pak se ti vzdálí. A ty budeš to vzdalování sledovat, uvidíš, jak

se okruh jejích kontaktů rozšiřuje…, až někam, kam ty nebudeš mít přístup. Budeš trpět. Jenže se nedá nic dělat, tobě je vymezena role jen na začátku její dráhy. Takhle je to v případě každého velkého čaroděje či velké čarodějky. Ti prostě kráčejí po tělech, po tělech svých přátel i svých nejmilejších. Jinak to nejde.“

„Ano, chápu, já to všechno chápu…“

„Půjdem, Antone?“

Mlčel jsem.

„Tak půjdem?“

„A není pozdě?“

„Zatím ne. Světlo má své vlastní cesty. Já tě teď povedu jen kousek, zbytek už bude na tobě.“

„Dobře. Tak já si tu ještě chvilku postojím,“ řekl jsem. A pak jsem zavřel oči, abych pocítil, jak se sněhové vločky jemně a rozechvěle pokládají na má víčka.

„Kdybys tak věděl, kolikrát já už takhle stál,“ hlesl šéf. „Jen jsem stál, zíral do nebe a o něco prosil… Snad o požehnání, ale možná taky o prokletí.“

Neodpověděl jsem, protože jsem sám věděl, že se stejně ničeho nedočkám.

„Nějak jsem prokřehl, Antone,“ pokračoval šéf. „Je mi zima. jakožto člověku je mi hrozná zima. Chtěl bych si dát trochu vodky a zavrtat se pod peřinu. A ležet a čekat, až ty pomůžeš Světlaně… a až si Olga poradí se smrští. A pak si vzít dovolenou. Nechat tu místo sebe Ilju, když už si mou kůži vyzkoušel, a zajet si do Samarkandu. Byl jsi někdy v Samarkandu?“

„Ne.“

„Mám-li být upřímný, tak tam nic tak zvláštního není. Zvlášť teď. Kromě vzpomínek… Jenže ty oslovujou jen mě. Tak co, jdeme?“

„Jdeme, Borisi Ignaťjeviči.“ Setřel jsem si sníh z tváře. Někdo na mě čekal. A to je to jediné, co nám nedá zmrznout.

Příběh druhý

Našinec mezi našinci

Prolog

Jmenoval se Maxim.

Jméno to není zrovna vzácné, ale taky ne všední, jako jsou všelijací ti Sergejové, Andrejové a Dimové. Je libozvučné. Je to pěkné ruské jméno, i když za svůj původ vděčí Řekům, Varjagům a dalším Skythům.

Se svým zevnějškem taky mohl být spokojen. Nebyl ani přeslazený krasavec z televizních seriálů, ani muž se všední až žádnou tváří. Prostě pěkný chlap, kterého si v davu snadno všimnete. Už proto, že stavbu těla měl atletickou, ale uměřenou, bez naběhlých žil na mocných bicepsech a bez každodenního fanatismu v posilovnách.

Totéž platilo i o jeho profesi auditora u velké zahraniční firmy – příjmy vystačí na každý rozmar, ale vyděračů se bát nemusí.

Jako by jeho anděl strážný kdysi dávno o jeho budoucnosti rozhodl jednou provždy: „Budeš o něco lepší než ti ostatní.“ Sice jen o něco, ale lepší. A nejdůležitější na tom všem bylo, že právě tento stav věcí Maximovi plně vyhovoval. Cpát se někam výš a plýtvat životem na luxusnější auto, pozvánky na velkosvětské rauty nebo na byt, který by měl o pokoj víc – k čemu to? Život je přece příjemný sám o sobě, a ne díky rozkoším, na něž se nám nakonec podaří dosáhnout. V tomhle ohledu je život přímým protikladem peněz, které samy o sobě neznamenají nic.

Maxim samozřejmě nad tímhle vším nikdy neuvažoval takto přímočaře. Jednou ze zvláštností lidí, kteří v životě dokážou najít přesně to místo, na které patří, je, že to berou jako samozřejmost. Všechno běží, jak má. A když se někdo toho svého nedopracuje, je to výhradně jeho vina. Znamená to, že prokázal přílišnou lenost a hloupost. Anebo jevil zvýšené nároky.

Tahle fráze se Maximovi líbila – zvýšené nároky. Ty totiž vše v životě rozestavovaly na svá místa. A vysvětlovaly například to, proč si jeho krásná a inteligentní sestra ničí život s alkoholickým manželem někde v Tambově. Tak dlouho pátrala po tom nejlepším a nejperspektivnějším v životě – až to našla. Nebo jeho starý kamarád a spolužák, který leží už druhý měsíc na chirurgii. Najednou si vzal do hlavy, že rozšíří podnik. Tak ho rozšířil. A teď je rád, že to přežil. Z jeho konkurence na dávno a dávno rozděleném trhu s barevnými kovy se naštěstí vyklubali slušní lidé…

Pokud jde o ty zvýšené nároky, platily pro Maxima v jednom jediném ohledu. Byla to ale oblast tak zvláštní a komplikovaná, že o tom raději ani moc nepřemýšlel. Lepší je si to vůbec nepřipouštět a prostě se smířit s onou podivností, která se ho zmocňovala jednou na jaře, jindy na podzim, anebo – to prosím velice zřídka – přímo uprostřed léta, kdy na člověka útočilo nesnesitelné vedro, které z hlavy zcela vymetlo rozvážnost, opatrnost i lehké pochyby o tom, zda je duševně opravdu zdráv… Za schizofrenika se ale Maxim nepovažoval. Přečetl si na tohle téma plno knih a konzultoval se zkušenými lékaři… samozřejmě aniž by zabíhal do detailů.

Normální byl – pokud máte na mysli tohle. Zřejmě ale opravdu existuje něco, před čím se rozum vzdává a běžné

lidské normy jsou nepoužitelné. Zvýšené nároky… Jak nepříjemné! Ale jsou nakonec opravdu zvýšené…?

Maxim seděl ve svém voze se zhasnutým motorem. Byla to elegantní a pečlivě udržovaná toyota – rozhodně ne ta nejlepší myslitelná a s nejluxusnější výbavou, ale rozhodně mnohem krásnější než drtivá většina aut v moskevských ulicích. V jitřním kalném úsvitu ho ve voze nebylo vidět ani ze vzdálenosti několika málo kroků. Strávil takhle celou noc, naslouchaje lehkému popraskávání vychládajícího motoru; hodně prokřehl, ale pustit topení si nedovolil. Spát se mu – jako obvykle v podobných situacích – vůbec nechtělo. Kouřit koneckonců taky ne. Nechtělo se mu nic – však to bylo docela příjemné, jen tak sedět v zaparkovaném voze nehybně jako stín a čekat. Mrzuté bylo jen jedno – žena si už zase bude myslet, že strávil celou noc u milenky. Jak jí dokázat, že žádnou stálou milenku nemá a že všechny jeho hříchy tohoto druhu omezují na běžné dovolenkové románky, nevinné flirty v zaměstnání a náhodné kontakty s profesionálkami během služebních cest – a ani ty si neplatí penězi z rodinného rozpočtu, ale z prostředků poskytnutých klienty. A omítnout člověk nemůže, to by se zákazníci urazili. Nebo by si řekli, že je teplouš, a příště by přivedli chlapečky…

Zeleně svítící číslice na hodinách přeskočily – je pět ráno. Za chviličku už ze svých nor do ulic vylezou metaři – tohle je stará nóbl čtvrť a na čistotu se tu proklatě dbá. Ještě že ani neprší, ani nesněží, zima už je pryč, už chcípla, mrcha jedna, a své místo přenechala jaru se všemi jeho problémy a zvýšenými nároky…

Konečně bouchly vchodové dveře. Vyšla z nich mladá žena, která asi deset metrů od jeho vozu zastavila a začala si rovnat kabelku zavěšenou přes rameno. Tyhle domy

bez dvorů jsou strašně nepohodlné – pracuje se tu špatně a žije asi taky; co z toho, že je to prestižní část města, když trubky jsou prorezlé, metr tlusté zdi se co chvíli potahují plísní a nejspíš tu i straší…

Maxim se pousmál a vysoukal se z auta ven. Tělo ho poslouchalo, svaly za noc nestrnuly a měl dokonce pocit, jako by mu přibylo sil. Což bylo vždycky dobré znamení.

A stejně je to zajímavé – jestlipak na světě jsou nějaká strašidla?

„Galino!“ křikl na ni.

Dívka se k němu otočila. Což bylo taky dobré znamení – jinak by se přece dala na útěk, protože na člověku, který na vás časně ráno číhá před domem, je vždy něco podezřelého a nebezpečného…

Já vás neznám, pane,“ řekla mu. Klidně a zvědavě.

„To jistě,“ přikývl Maxim. „Zato já znám vás.“

„A kdo jste?“

„Sudí.“

Líbil se mu právě tento výraz – archaický, slavnostní, až mírně nabubřelý. Sudí! Ten, který má právo soudit.

„Kohopak hodláte soudit?“

„Vás, Galino.“ Maxim byl soustředěný a věcný. Mírně se mu zatmělo před očima, a to bylo taky dobré znamení.

„Ale běžte!“ Rychle si ho prohlédla a on v jejích očích zachytl nažloutlý plamínek. „Myslíte, že vám to půjde?“

„Určitě,“ odpověděl Maxim a rozpřáhl se. Dřevěnou dýku s tenkou čepelí už držel v dlani za hlazenou rukojeť. Zbraň byla kdysi vyrobena ze světlého dřeva, ale za poslední tři roky silně ztmavla, protože nasákla…

Dívka nevydala ani hlásku, když jí dřevěné ostří proniklo přímo do srdce.

Maxim jako obvykle zakusil okamžik strachu, kratičký ale spalující příliv děsu – co když se bez ohledu

na všechna opatření dopustil chyby? To se přece stát může…

Levou rukou se dotkl dřevěného křížku, obyčejného dřevěného křížku, který neustále nosil na prsou. A tak tu stál s dřevěným bodcem v jedné ruce a s křížkem v druhé – stál a čekal, dokud se dívka nezačala měnit…

Proběhlo to rychle. Vždycky se to dělo rychle – proměna člověka ve zvíře a zase zpátky v člověka. Několik okamžiků leželo na chodníku zvíře, černý panter s nehybným pohledem a vyceněnými tesáky, oběť Maximova lovu, oblečená do přísného kostýmku, punčocháčů a elegantních lodiček… A pak se celý proces obrátil, jako by se pomyslné kyvadlo naposledy vydalo na druhou stranu.

Maximovi nepřipadala podivuhodná celá ta dvojí proměna, jako spíš fakt, že na mrtvé dívce nezůstala žádná rána. Kratičký okamžik transformace ji očistil a scelil. Díra zůstala jen v saku a blůzce.

„Pochválen buď, Pane," zašeptal Marxim při pohledu na mrtvého vlkodlaka. „Pochválen buď…"

Proti roli, která mu v tomto životě byla vyhrazena, nic neměl.

A stejně pro něj, pro člověka bez zbytečných nároků, byla obtížná.

Kapitola první

Toho rána jsem pochopil, že jaro už opravdu přišlo.

Ještě včera večer bylo nebe jiné. Nad městem plula mračna, všude to vonělo vlhkým, studivým větrem a ještě nezrozeným sněhem. Člověk by se nejradši zavrtal co nejhlouběji do křesla, vrazil do videa kazetu s něčím barvitě debilním, tedy americkým, hodil do sebe sklenku koňaku a takhle usnul.

Ráno se ale všechno změnilo.

Kdosi nad město gestem kouzelníka rozhodil blankytný šátek a protřel jím oblohu nad ulicemi a náměstími, jako by tak hodlal odstranit poslední zbytky zimy. A dokonce i zbytky špinavého sněhu po koutech a příkopech nevypadaly jako nepořádnické přehlédnutí nastupujícího jara, ale naopak jako neodmyslitelná součást interiéru. A jistá připomínka…

Šel jsem k metru a usmíval se. Takovýhle život jsem vedl už týden: po příchodu do práce jsem vyšel do prvního patra a hrabal jsem se v serveru, který si zničehonic osvojil pár vskutku hnusných zvyků a předestíral děvčatům z finančního oddělení nové účetní programy, o něž nestála ani ona, ani já. Po večerech jsem chodil do divadla, na fotbal anebo do takových těch malých hospůdek a kavárniček. Prostě kamkoli, kde bylo hodně hlučno a plno. Být člověkem v davu je ještě zajímavější než být člověkem jen tak.

V úřadu Noční hlídky, což byla stará třípatrová budova, kterou jsme si pronajali od vlastní dceřinné firmy, nebylo po nějakých lidech ani památky. Dokonce i tři babky uklizečky byly Jiné. Ba i přidrzlí mladí strážní u vchodu, jejichž práce spočívala výhradně v odhánění drobných loupežníčků a obchodních cestujících, se mohli pochlubit menším magickým potenciálem. A dokonce i údržbář, klasický moskevský propitý instalatér, byl mág… A byl to mág opravdu zdatný, kdyby mu tolik nechutnal ten chlast.

Jak už u podobných institucí bývá zvykem, přízemí a první patro vypadaly docela všedně. Přístup sem měl jak daňová policie, tak naši lidští obchodní partneři a dokonce i naši takzvaní patroni z moskevské mafie… a co na tom, že tyhle mafiány osobně kontroloval náš šéf – vždyť o tomhle dohledu nevěděli ani mafiáni sami.

Řeči se tu vedly docela obyčejné. O politice, o daních o nákupech, o počasí, o cizích flirtech i vlastních milostných dobrodružstvích. Ženské propíraly prádlo chlapům a my jim taky nezůstávali nic dlužni. Vznikaly tu románky, kuly se pikle proti šéfům a posuzovaly se vyhlídky jednotlivých zaměstnanců na odměny a prémie.

Na stanici metra Sokol jsem dorazil během půlhodiny a vyjel jsem nahoru. Kolem byl rámus, všude páchly výfukové plyny ze stovek a tisíců aut. A stejně už je to jaro!

Náš úřad sídlil v docela slušné moskevské čtvrti. Dokonce ve velice slušné, pokud to nesrovnáváme se sídlem Denní hlídky. Jenže Kreml by pro nás nebyl, ať už by reálný poměr sil vypadal jakkoli – minulost totiž Rudé náměstí i okolní červené cihlové zdi poznamenala až příliš mnoha stopami. Třeba odtud jednou vyvanou.

Zatím to ale na něco takového nevypadá – to tedy věru ne…

Od metra jsem šel pěšky, je to hned vedle. Tváře kolem mě jsou příjemné, prohřáté sluníčkem a jarem. Proto taky mám jaro rád; na jaře pocit teskné beznaděje vždycky výrazně zeslábne. A pokušení jako by taky ubylo…

Jeden z kluků od ostrahy kouřil venku před vchodem. Přátelsky na mě kývl, protože hloubková kontrola k jeho úkolům nepatřila. A navíc právě na mně záleželo, jestli bude jejich služebna mít přístup na internet a k několika zbrusu novým počítačovým hrám, nebo jestli budou mít k dispozici jen služební informace a spisy jednotlivých pracovníků úřadu.

„Jdeš pozdě, Antone," utrousil jen.

Nevěřícně jsem pohlédl na hodinky.

„Šéf už si všechny svolal do zasedačky a po tobě tu byla sháňka."

Tak to je dost zvláštní, protože na ranní porady jsem obvykle povoláván nebyl. Že by nějaký problém v mém počítačovém hospodářství? To sotva, protože to by mě zase klidně vytáhli uprostřed noci, což se ostatně už nejednou stalo…

Jen jsem kývl a přidal do kroku.

Výtah v budově máme, ale starý jako metuzalém, tak jsem do třetího patra pro jistotu vyběhl. Na odpočívadle v druhém patře byla další kontrola, tentokrát rigoróznější. Službu měl tentokrát Garik. Jakmile jsem se objevil, přimhouřil oči a skrz šero zkontroloval auru a všechny další znaky, které my hlídkaři máme rozeseté po těle. Teprve pak se přívětivě usmál:

„Hoď sebou."

Dveře do zasedačky byly pootevřené. Nahlédl jsem dovnitř: sešlo se tu nějakých třicet lidí, převážně operativci a analytici. Šéf přecházel před velkou mapou Moskvy, pokyvoval hlavou, kdežto slovo měl Vitalij Markovič, jeho zástupce pro obchodní záležitosti – kouzelník velice slabý, zato však rozený byznysmen:

„Díky tomu jsme zcela potlačili zbytečné náklady, a není tudíž žádný důvod, abychom… ééé… se museli uchylovat k mimořádným metodám opatřování finančních prostředků. Pokud toto vážené shromáždění mé návrhy podpoří, můžeme jednotlivé platby našim pracovníkům mírně zvýšit; na mysli mám samozřejmě především operativce a konkrétně dávky v době dočasné pracovní neschopnosti a poněkud zvýšit bychom měli i… ééé… penze pro rodiny těch, kteří zahynuli při plnění služebních povinností. Což si můžeme dovolit…“

Je asi směšné, že mágové schopní měnit olovo ve zlato, uhlí v diamanty a kancelářský papír v příjemně šelestící bankovky, se věnují také komerční činnosti. Ono je to ale pohodlnější, a to hned z dvou důvodů: zaprvé to skýtá práci pro ty Jiné, jejichž magické schopnosti jsou příliš malé, a za druhé se tak snižuje riziko porušení rovnováhy sil.

Jakmile jsem vstoupil, Boris Ignaťjevič mi pokynul a řekl:

„Díky, Vitaliji. Já myslím, že situace je jasná a žádné nářky na vaši práci jsme tu neslyšeli. Takže budeme hlasovat, když jsme všichni pohromadě? Děkuji…“

Střežen pozornými zraky šéfa jsem se prokradl k volnému křeslu a posadil se.

„A teď můžeme přejít k otázce dne.“

Semjon, který seděl vedle mě, se naklonil a šeptl mi do ucha:

„Otázkou dne je placení stranických příspěvků za měsíc březen…“

Neubránil jsem se úsměvu. Občas se v Borisi Ignaťjevičovi skutečně probouzel starý partajník. Což mi ovšem vadilo podstatně méně než případné manýry středověkého inkvizitora či záložního generála, ale možná se mýlím. „Otázkou dne je protest Denní hlídky, který ke mně na stůl dorazil před dvěma hodinami,“ pokračoval šéf.

Chvíli mi trvalo, než mi všechno došlo. Hlídky se jedna druhé do cesty pletou neustále. Protesty jsou málem denním chlebem, ale vše se obvykle urovná na úrovni regionálních správ – a jen občas je třeba záležitost předložit bernskému tribunálu…

Postupně jsem pochopil, že protest, kvůli němuž byla svolána rozšířená porada našeho vedení, zřejmě nebude patřit mezi běžné.

„Podstata jejich stížnosti…“ šéf si promnul kořen nosu, „tedy podstata jejich stížnosti je takováto… Dnes ráno byla ve Stolešnikově ulici zabita jedna Temná. Tady je stručný popis události.“

Na má kolena dopadly dva listy z počítačové tiskárny. Podobný dárek dostali i všichni ostatní. Zběžně jsem text přejel pohledem:

„Galina Rogovová, věk čtyřiadvacet let… Iniciována v sedmi letech, rodina k Jiným nepatří. Vychována byla pod dohledem Temných, patronka – kouzelnice čtvrté kategorie Anna Černogorovová… V osmi letech byla Galina Rogovová zařazena k vlkodlakům v podobě pantera. Schopnosti průměrné…“

Prohlížel jsem si ten stručný spis se svraštělým čelem. I když – vraštit čelo vlastně nebylo proč. Rogovová byla Temná, ale v Denní hlídce nepracovala. Základní

požadavky Dohody dodržovala. Lidi nelovila – ani jednou. Nevyužila dokonce ani dvou licencí, které dostala: první po dosažení plnoletosti a druhou po svatbě. Za pomoci magie dosáhla vysoké funkce ve stavební korporaci Teplý dům a provdala se za zástupce ředitele této firmy. Jedno dítě, chlapec…, mimořádné schopnosti potenciálního Jiného nezaznamenány. Rogovová několikrát využila své jinosti v sebeobraně a jednou útočníka zabila. Ani v tomto případě se však k lidožroutství neuchýlila…

„Takovejch vlkodlaků kdyby bylo víc – co ty na to?“ zeptal se mě Semjon. Pak obrátil stránku a zafuněl. To mě zaujalo a učinil jsem totéž.

Aha. Protokol ohledání místa činu. Průraz saka a blůzky…, nejspíš útok úzkou dýkou. Určitě dřevěnou, protože železem vlkodlaka nezabijete… Ale čemu se Semjon tak podivil?

Ano, tady to je!

Na těle nebyla zaznamenána žádná rána. Žádná. Jako příčina smrti se uvádí náhlý kolaps všech životních funkcí.

„To je frajerský,“ usoudil uznale Semjon. „Vzpomínám si, jak mě za občanský války poslali ulovit vlkodlaka v tygří podobě. Ten hajzl byl přitom čekista, a to dost vysoce postavenej…“

„Seznámili jsme se všichni s případem?“ zeptal se šéf.

„Mohla bych se na něco zeptat?“ Na druhém konci zasedačky se zvedla útlá ručka. Skoro všichni se bezděky pousmáli.

„Jen se ptej, Julko.“

Nejmladší pracovnice naší hlídky povstala a nejistě si prohrábla vlasy. Moc hezká holčička, i když pravda

poněkud infantilní. Ale analytické oddělení si ji nemůže vynachválit.

„Jestli tomu dobře rozumím, Borisi Ignaťjeviči, tak došlo k magickému zásahu druhého stupně. Nebo snad dokonce prvního?“

„Spíš druhého,“ přikývl šéf.

„Takže jste to mohl udělat buď vy…,“ a Julka se na okamžik rozpačitě zarazila, „nebo Semjon…, Ilja… a Garik. Říkám to dobře?“

„Garik ne,“ opravil ji mírně šéf. „Ale Ilja i Semjon nejspíš ano.“

Semjon cosi nesrozumitelně zamručel, jako by mu podobný kompliment nebyl zrovna příjemný.

„A pak je možné, že té vraždy se dopustil někdo, kdo Moskvou jen projížděl,“ uvažovala Julka dál nahlas. „Jenže takhle silného mága by si ve městě přece nutně musel někdo všimnout – Denní hlídka je má všechny v evidenci. Což znamená, že je třeba prověřit tři možné podezřelé. A pokud všichni mají alibi, tak snad k nám nikdo žádné výhrady mít nemůže, ne?“

„Julinko,“ pokýval šéf hlavou, „o výhrady vůči nám v tomhle případě nejde. Problém spočívá v tom, že v Moskvě pracuje neregistrovaný bílý mág, který zřejmě nemá nejmenší tušení o Dohodě.“

Což je tedy vážné…

„Tak to jo,“ řekla jen Julka. „Promiňte, Borisi Ignaťjeviči…“

„Jasně,“ přikývl znovu šéf. „A jsme u podstaty problému. Prostě jsme někoho přehlédli, mládeži. Unikl naší pozornosti jako písek mezi prsty. Po Moskvě zkrátka bloudí mimořádně silný bílý čaroděj. Ničemu nerozumí a zabíjí Temné.“

„Zabíjí?“ zeptal se někdo od stolu.

„Ano. Už jsem prohledal archívy. Podobné případy byly zaznamenány před třemi lety, na jaře a na podzim, a jeden před dvěma lety – tehdy k tomu došlo na podzim. Symptomy byly identické – žádné rány na těle, ale šatstvo přitom bylo probodnuté. Denní hlídka to vyšetřovala, ale nic kloudného objasnit nedokázala. Takže ty své oběti nakonec vykázali jako důsledek nešťastné náhody… Teď ale asi bude někdo z Temných potrestán.“

„A co Světlí?“

„Někdo ze Světlých taky.“

Semjon si odkašlal a tlumeně poznamenal:

„Ta periodicita je divná, Borisi Ignaťjeviči…“

„Řekl bych, že zatím o věci nevíme všechno, chlapci a děvčata. Ať už je ten čaroděj kdokoli, vždy zabíjí Jiné s podprůměrnými schopnostmi – zřejmě ty, kteří se nedokázali řádně maskovat. Velmi pravděpodobné taky je, že mezi obětmi jsou především Jiní buď neiniciovaní nebo ti, jež Temní zatím neodhalili. Proto navrhuji…“

Šéf po malém sále přelétl pohledem:

„Analytické oddělení se bude věnovat sběru obecných kriminalistických informací a pátrání po analogických případech. Uvědomte si prosím, že ve spisech nemusejí figurovat jako vraždy, ale jako úmrtí za nevyjasněných okolností. Podívejte se na výsledky pitev, vyslechněte pracovníky márnic…, koneckonců přemýšlejte sami, kde by se dalo něco zjistit. Teď vědecká skupina – vy pošlete k Denní hlídce tak dva tři lidi, ať se podívají na mrtvolu. Hlavně musíte zjistit, jak ten dotyčný Temné zabíjí. Ostatně – budeme mu říkat Divoch. A teď operativní skupina… Vás čeká zesílené hlídkování v ulicích. Hledejte ho.“

„My taky neděláme nic jinýho, než že hledáme ‚někoho‘,“ broukl nespokojeně Igor. „Mocnej čaroděj by nám prostě neunik, Borisi Ignaťjeviči. Dyť to víte sám!“

„Je možné, že není iniciovaný,“ odsekl mu šéf. „A že ty schopnosti se projevujou jen periodicky…“

„Jasně – na jaře a na podzim, jako u každýho cvoka…“

„Ano, Igore, přesně takhle to nejspíš bude. Na jaře a na podzim. A teď, krátce po té vraždě by na sobě měl mít nějaký otisk magických vloh. Takže šanci máme – sice malou, ale máme. Do práce!“

„A co se od nás čeká, Borisi?“ zeptal se zvědavě Semjon.

„Že Divocha najdete dřív než Temní, že se postaráte o jeho bezpečnost, vycvičíte ho a dostanete na naši stranu. jako obyčejně.“

„Takže je to jasný.“ Semjon vstal.

„Antona a Olgu prosím, aby se tu ještě chvíli zdrželi,“ prohodil šéf a odešel k oknu.

Odcházející po mně se zájmem pokukovali. Řekl bych, že dokonce s jistou závistí. Zvláštní úkol je vždycky zajímavý.

Pohlédl jsem přes celý sál a spatřil Olgu. Usmál jsem se jen koutky úst a ona ten plachý úsměv opětovala.

Teď už ničím nepřipomínala tu bosou, ušmudlanou holku, kterou jsem uprostřed zimy napájel v kuchyni koňakem. Slušivý účes, nádherně zbarvená zdravá pleť, v očích… vlastně ne, jistotu v nich měla i dřív, ale teď se tam navíc usadila jakási lehká koketérie a hlavně hrdost.

Trestu ji zbavili, i když vlastně jen zčásti.

„Mně se to nějak nechce líbit, Antone,“ oslovil mě šéf aniž se ke mně obrátil tváří.

Olga pokrčila rameny a naznačila mi: Tak odpovídej!

„Jak jste to myslel, Borisi Ignaťjeviči?“

„No že se mi nechce líbit ten protest, který nám adresovala Denní hlídka.“

„To mně taky ne.“

„Jenže ty tomu nerozumíš. A obávám se, že ostatní jsou na tom stejně… Olgo, tušíš aspoň ty, oč tu jde?“

„Zdá se mi velmi zvláštní, že Denní hlídka ani po několika letech není s to vypátrat vraha.“

„To ano. Vzpomínáš na Krakov?“

„Bohužel. Ty máš dojem, že nás tahají za nos?“

„Vyloučit se to nedá…“ Boris Ignaťjevič odstoupil od okna. „A co ty, Antone, připouštíš takovýto vývoj situace?“

„Já… asi moc nechápu, oč tu jde,“ zamumlal jsem nejistě.

„Dobře, Antone. Dejme tomu, že městem skutečně bloudí ten Divoch, což je samotářský zabiják. Není iniciovaný. Občas u něj dojde k probuzení magických schopností – a on pak vyhledá nějakého Temného a zlikviduje ho. Je v silách Denní hlídky takového Divocha objevit? Neříkám to rád, ale věř mi, že je. Pak si ale nutně musíme položit otázku, proč ho ještě neobjevili a nechytili? Vždyť on jde jen po Temných!“

„Dobře, ale jsou to malé ryby,“ zauvažoval jsem.

„Správně, obětovat pěšáky je běžná tradice…“ Šéf zachytil můj pohled a zarazil se. „Prostě je to běžná tradice hlídky…“

„Hlídek,“ opravil jsem ho mstivě.

„No tak hlídek,“ vzdal to unaveně šéf. „Když o tom musíš pořád mluvit… Radši ale popřemýšlejme, k čemu může takovýto postup vést. Obvinění Noční hlídky z nedbalosti? Nesmysl. My musíme kontrolovat chovaní Temných a dodržování Dohody ze strany těch Světlých,

které známe – a ne vyhledávat tajemné maniaky. Za tohle si Denní hlídka může sama…“

„To znamená, že cílem provokací je konkrétní osoba?“

„Výborně, Antone! A uvědom si, co před chvílí říkala Julka: podobnou akci jsou s to uskutečnit jen málokteří z nás. Což by se pak snadno prokázalo. Dejme tomu, že Denní hlídka se rozhodne někoho obvinit z porušování Dohody. Z toho, že stálý zaměstnanec hlídky, který Dohodu perfektně zná, by se rozhodl vykonat nad někým soud a rovnou taky ortel takříkajíc o vlastní újmě.“

„Ale to se dá snadno vyvrátit. Stačí Divocha najít…“

„A co když ho Temní najdou dřív? Ale přitom si to nechají pro sebe…“

„Tak je tu snad alibi!“

„No dobře, ale co když se vraždy odehrávaly zrovna ve chvíli, kdy případní podezřelí žádné alibi nemají?“

„Tak ještě zbývá tribunál a komplexní výslechy,“ utrousil jsem ponuře, i když jsem si byl vědom, že na obracení něčího vědomí naruby nic pěkného není…

„Zdatný čaroděj – a těchto vražd se dopustil zdatný čaroděj – se dokáže uzavřít i před tribunálem. On nebude klamat, ale uzavře se. Ba co víc, Antone, před tribunálem, v němž budou samozřejmě zasedat i Temní, mu nic jiného nezbývá, protože jinak by se příliš mnoho našich poznatků dostalo do rukou druhé strany. Jenže když se mág před tribunálem uzavře, je automaticky označen za viníka. Se všemi důsledky z toho vyplývajícími jak pro něj osobně, tak pro celou hlídku.“

„To nejsou zrovna veselé perspektivy, Borisi Ignaťjeviči,“ připustil jsem. „To teda vůbec ne. Vypadají zhruba jako ty, co jste mi v zimě vykreslil ve snu. Kluk

se schopnostmi mimořádně výkonného Jiného a poté průnik pekel, který celou Moskvu zadusá do prachu…“

„Chápu. Ale já ti nelžu, Antone.“

„A co se očekává ode mě?“ zeptal jsem se přímo. „Tohle přece není moje specializace. Mám pomoct analytikům? Ale my pro ně přece stejně uděláme, oč si řeknou.“

„Já bych potřeboval, Antone, abys mi spočítal, kdo z našich je ohrožen. Kdo má pro všechny známé případy alibi a kdo ne.“

Šéf sáhl do kapsy saka a vytáhl z ní dévédéčko. „Na… Tohle jsou úplné osobní spisy těch čtyř jmenovaných za poslední tři roky – samozřejmě včetně mého…“ Křečovitě jsem polkl a záznam převzal. „Je to odblokované. Jistě si ale uvědomuješ, že kromě tebe to nikdo nesmí vidět. Na pořizování jakýchkoli kopii nemáš právo. Své propočty a grafy řádně zakóduj – a dej si s tím laskavě práci.“

„Potřeboval bych asistenta,“ prohodil jsem nejistě a pohlédl na Olgu. Ačkoli – co ta mi bude platná? Její schopnost práce na počítači se omezuje na spuštění pár nejnovějších her…

„Mou databázi laskavě projdi jen ty sám,“ pokračoval po krátkém zamyšlení šéf. „A s těmi ostatními ti pomůže Anatolij. Souhlasíš?“

„Ale v čem tedy bude spočívat můj úkol?“ zajímalo Olgu.

„Ty budeš dělat totéž, ovšem metodou přímého vyptávání. Tedy spíš výslechů, pokud mám být upřímný. A začneš mnou. Pak si vezmeš na paškál tu zbylou trojici.“

„Dobře, Borisi.“

„Pusť se do práce, Antone,“ pokynul mi šéf. „Nejlépe teď hned. Ke zbytku své práce posad ty svoje holky, však si s tím poradí.“

„Neměl bych třeba s tou databází… popracovat? A kdyby někdo alibi neměl, tak mu ho… dotvořit?“

Zakroutil hlavou:

„Tak to ne, kamaráde. Tys mi nerozuměl. Já od tebe nechci, abys mi tu smolil nějaké podfuky. Já se jen chci přesvědčit, že nikdo z našich s těmi vraždami nic nemá.“

„Jo takhle to myslíte…“

„Přesně tak. Protože na tomhle světě není nic, co by bylo nemožné. A celé kouzlo naší práce spočívá v tom, Antone, že ti podobný úkol mohu uložit. A ty ho splníš. Bez ohledu na osoby.“

Něco mi pořád nedávalo pokoje, ale sevřel jsem dévédéčko v hrsti a vydal se ke dveřím. Až v posledním okamžiku se mi otázka v hlavě definitivně zformulovala a já se otočil: „Borisi Ignaťjeviči…“

Šéf s Olgou od sebe málem odskočili.

„Vy jste mi dal spisy čtyř lidí?“

„Ano.“

„To znamená svůj, Iljův, Semjonův…“

„No a tvůj, Antone.“

„Ale proč?“ zeptal jsem se pitomě.

„Během té krize na střeše jsi strávil tři minuty v druhé hladině šera. A to je třetí výkonnostní patro, Antone.“

„Vyloučeno,“ hlesl jsem užasle.

„Jenže přesně takhle to bylo.“

„Ale vy jste přece vždycky říkal, že jsem čaroděj průměrné výkonnosti.“

„Dejme tomu, že mnohem víc potřebuju výtečného programátora než ještě jednoho dobrého operativce.“

Být to jindy, asi by se mě zmocnila pýcha. Sice smíšená s pocitem křivdy, ale přece jen pýcha. Já si přece odjakživa myslel, že mým výkonnostním stropem je čtvrtá kategorie a že bude trvat ještě hodně dlouho, než se k ní propracuju. Teď ale vše pokryl strach – nepříjemný, lepkavý, odporný strach. Pět let práce v hlídce, přesněji řečeno v poklidné štábní funkci, mě odnaučilo čehokoli se bát, a bylo jedno, zda jsou to úřady, mafie či nemoci…

„Jestli se nepletu, byl to zásah druhé třídy…“

„V těchto případech je hranice dost nezřetelná, Antone. Třeba dokážeš ještě víc.“

„Jenže mágů třetí kategorie máme určitě nejmíň deset. Tak proč jste mezi podezřelé zařadil zrovna mě?“

„Protože ty jsi osobně narazil na Zavulona. Ty jsi přišlápl ocas šéfovi moskevské Denní hlídky. Takže ten šéf je docela klidně schopen vytvořit pro Antona Goroděckého takovou osobní past. Přesněji řečeno přebudovat past starou, kterou má někde nachystanou v záloze.“

Polkl jsem ještě jednou, na nic jsem se už neptal a odešel.

Naše laboratoř je taky ve třetím patře, jenže v druhém křídle budovy. Chvatně jsem vyrazil chodbou, letmo odpovídal na pozdravy kolegů, ale s nikým se nezastavoval. Tenký kotouček jsem v prstech svíral silněji než ručku své případné nejmilejší.

Že šéf nemluvil do větru, že ne?

A že by to byl útok proti mně?

Asi do větru nemluvil. Položil jsem přímou otázku a dočkal se na ni přímé odpovědi. Jistě, i ti nejbělejší mágové za dlouhá léta nashromáždí jisté zásoby cynismu a naučí se takové té slovní ekvilibristice. Jenže důsledky

otevřené lži by byly velice krušné i pro Borise Ignaťjeviče.

Došel jsem k elektronickému turniketu. Věděl jsem, že špičkoví mágové o technice hovoří přezíravě a Semjon mi dokonce jednou předvedl, jak snadné je obalamutit hlasový analyzátor i skener oční sítnice. A přesto jsem nákupu těchto drahých hraček nakonec dosáhl. Jistě, špičkového Jiného tyhle přístroje nezastaví. Jenže podle mě je docela dobře myslitelné, že jednoho dne nám přijdou sáhnout na zoubek třeba mládenci z Federální bezpečnostní služby anebo z mafie.

„Raz, dva, tři, čtyři, pět…," zabroukal jsem do mikrofonu a pohlédl do objektivu kamery. Elektronika několik vteřin přemýšlela – a teprve pak rozsvítila nade dveřmi zelenou.

V první místnosti jsem nenašel nikoho. Bzučely tu jen ventilátory serveru a supěla klimatizace, zabudovaná do stěn. Jenže tu stejně bylo horko. A to jaro teprve začíná…

Do laboratoře systémových operátorů jsem nezašel a zamířil jsem rovnou do své pracovny. I když – ta kancelář vlastně nebyla tak docela moje, protože tam hnízdil můj zástupce Tolja. Hnízdil doslova, protože tu občas na prastaré kožené pohovce přespával.

Teď seděl u stolu a zádumčivě si prohlížel jakýsi obstarožní harddisk.

„Chcípnul," poznamenal ponuře.

„Tak ho vyhoď."

„Jasně, akorát z toho vydoluju všechny ty rozumy…" Tolja vynikal mimořádnou šetrností, jíž ho naučila dloubá léta práce v rozpočtových výzkumácích. A tak staré železo pečlivě schraňoval i tady, kde žádné problémy s financováním nebyly. „Morduju se s tím už půl hodiny, ale tohle už asi neoživím…"

„Proč se taky páráš s takovým šrotem? To i účtárna pracuje s lepším vybavením.“

„Já si myslel, že by se to ještě někomu mohlo hodit… A možná bysme za to stržili i nějakej ten krejcar…“

„Jenže my dostali jeden expresní úkol.“

„Jo?“

„Nojo! Na…“ A ukázal jsem mu dévédéčko. „Tohle jsou osobní spisy… Kompletní osobní spisy čtyř pracovníků hlídky. Včetně šéfa.“

Tolja otevřel zásuvku stolu, starý pevný disk shrábl dovnitř a pohlédl na stříbřitý kotouček.

„Rozumíš tomu správně. Já se budu zabývat těma třema. A ty se podíváš na zoubek čtvrtýmu, tedy mně.“

„A co v těch datech mám prověřit?“

„Tohle,“ podal jsem mu papíry. „Je možný, že někdo z podezřelejch občas vraždí Temný. Bez pokynu a povolení. Tady máš seznam všech doposud známejch případů. A my musíme takovou možnost buď vyloučit, nebo…“

„Copak ty vopravdu někoho zabíjíš?“ zajímalo okamžitě Tolju. „Promiň, že jsem tak dotěrnej, ale…“

„Ne. Ale ty mi to nevěř. A makej.“

Na informace o sobě jsem se snažil ani nepohlédnout. Všech osm set megabitů jsem svěřil Toljovu počítači a dévédéčko jsem si zase vzal.

„Co když tam přijdu na něco zajímavýho – mám ti říct?“ zeptal se. Koukl jsem se po něm, jak prochází textové soubory, mne si levé ucho a pravidelně mačká tlačit ko myši.

„Jak chceš.“

„Tak jo.“

Já sám začal šéfovými materiály. Na začátku byl stručný životopis. Musím se přiznat, že nad každou další řádkou mi na čele vyrážely další krůpěje potu.

Skutečné šéfovo jméno a místo jeho skutečného původu samozřejmě nebylo k nalezení ani tady, protože u Jiných jeho kategorie se podobné údaje vůbec neuvádějí, A přesto jsem v těch materiálech činil jeden objev za druhým. Začnu asi tím, že byl podstatně starší než jsem si myslel. Nejmíň o půldruhého století. Což znamenalo, že byl už u podpisu Dohody mezi Světlem a Tmou. Zajímavé ovšem je, že všichni mágové, kteří od těch časů přežilí až dodnes, zaujímají významná místa na hlavní správě a rozhodně nedřepí v únavné a často otravné funkci regionálního ředitele.

Kromě toho jsem z několika jmen, pod nimiž v dějinách hlídek figuroval, zhruba vyčetl, odkud vlastně pochází. To byla věc, nad níž se v úřadě neustále spekulovalo, uzavíraly se sázky a uváděly se naprosto „nesporné“ důkazy. Nikdo ale netušil, že Boris Ignaťjevič pochází z Tibetu.

No a domyslet si, komu všemu dělal za ta staletí patrona, bych se neodvážil přepokládat ani v těch nejdivočejších snech!

V Evropě šéf působil od patnáctého století. Podle řady druhotných známek jsem pochopil, že důvodem takové náhlé změny byla žena. A já dokonce tušil, která…

…Uzavřel jsem okno s šéfovým životopisem a pohlédl na Tolju. Ten si zrovna prohlížel jakýsi videozáznam. Moje curriculum vitae samozřejmě nebylo zdaleka tak poutavé jako šéfovo, ale když jsem se zadíval na maličké pohyblivé záběry, prudce jsem zrudl.

„Takže pro případ první máš alibi naprosto neprůstřelný,“ odtušil Tolja, aniž by se na mě otočil.

„Hele…," začal jsem bezmocně.

„Nojo. To je toho. Já si to akorát projedu zrychleně, abych překouk celou noc…"

Představil jsem si, jak toto šmírácké filmové dílko bude vypadat ve zrychlené podobě – a radši jsem se odvrátil. Jistě, samozřejmě jsem tušil a chápal, že vedení si své pracovníky kontroluje, obzvlášť ty mladé. Ale nenapadlo mě že by to sledování mohlo být tak cynické!

„Úplně neprůstřelný to alibi taky nebude," poznamenal jsem. „Teď se oblíknu a odejdu."

„To vidím," přikývl Tolja.

„A pryč budu skoro půldruhý hodiny. Sháněl jsem šampus… a než jsem ho sehnal, tak jsem na čerstvým vzduchu vystřízlivěl. A přemejšlel, jestli má vůbec cenu se vracet."

„S tím si nelam hlavu," mávl rukou Tolja. „radši se mrkni na intimní život pana šéfa."

Po půlhodině práce jsem pochopil, že můj kolega má pravdu. Možná že mám právo zlobit se na své kontrolory za jejich neomalenost. Jenže v takovém případě na tom byl Boris Ignaťjevič úplně stejně.

„Šéf ale alibi má, a to skálopevný," řekl jsem. „Ve dvou případech ho můžou potvrdit hned čtyři svědci a v tom třetím málem celá Hlídka."

„To byl ten lov na šílenýho Temnýho, že jo?"

„Přesně tak."

„No vidíš, zato ty alibi nemáš ani v tomhle případě. Povolali si tě až k ránu a časovej údaj je kupodivu jen dost přibližnej. Vidim tu akorát fotku, jak vstupuješ do úřadu, – a to je všechno."

„Takže…"

„Takže teoreticky jsi ty Temný moh vraždit ty. Úplně klidně. A ještě něco, Antone… Nezlob se na mě, ale

zrovna v těch Inkriminovajech dnech tu máš zaznamenanou zvýšenou hladinu emocionality. Jako by ses ne úplně kontroloval.“

„Jenže já to neudělal.“

„Já ti to věřím. Co mám s tím souborem dělat?“

„Smaž ho.“

Tolja si to chvilku rozmýšlel.

„No – nic tak podstatnýho tu nevidím. Pustim to skrz filtr. Stejně už byl čas záznamy trochu pročistit.“

„Díky.“ Šéfův spis jsem uzavřel. „To je všechno, to ostatní už si zpracuju sám.“

„Jasně,“ porozuměl mi Tolja, překonal spravedlivé rozhořčení počítače a přinutil ho, aby zčásti likvidoval sám sebe.

„Běž se podívat na holky,“ navrhl jsem mu. „A tvař se přísně. Určitě si tam teď vykládaj pasiáns.“

„No to bych řek,“ přikývl. „Jak dlouho na tom asi budeš dělat?“

„Takový dvě hodiny.“

„Dobrý. Tak já sem pak nakouknu.“

Tolja odešel za našimi „holkami“, dvěma mladými programátorkami, které se v zásadě zabývaly hlavně oficiální činností hlídky. Kdežto já pokračoval v práci. Teď byl na řadě Semjon.

Od práce jsem se dokázal odtrhnout až za dvě a půl hodiny, oběma rukama jsem si promasíroval zátylek – strašně strne, když takovou dobu utkvěle civíte na monitor – a zapnul kávovar.

Ani šéf, ani Ilja, ani Semjon mi na úlohu pomateného vraha Temných nevypadali. Všichni měli alibi, a to ve většině případů téměř železobetonové. Například Semjon strávil celou noc, kdy došlo k jedné z vražd, jednáním s

vedoucími strukturami Denní hlídky. A Ilja byl zase na služební cestě na Sachalinu – jednou si tam zavařili takovou kaši, že potřebovali asistenci z centra…

Podezřelý jsem tedy zůstával jen já.

Ne snad že bych Toljovi nedůvěřoval, ale údaje týkající se mé osoby jsem si projel ještě jednou. Všechno sedělo, alibi ani jediné.

Káva byla nedobrá, kyselá, zřejmě jsme už dávno nevyměnili filtr. Polykal jsem tu horkou břečku, díval se dál na monitor, přitom vytáhl mobil a navolil číslo šéfovy vnitřní linky.

„Tak povídej, Antone."

Vždycky věděl, kdo mu volá.

„Podezřelý zbyl je jeden, Borisi Ignaťjeviči."

„A kdo konkrétně?"

Jeho hlas byl suchý a oficiální, ale já měl kdovíproč pocit že šéf právě sedí na své kožené pohovce polonahý, v lédné ruce svírá pohár šampaňského, v druhé Olžinu dlaň a sluchátko k uchu tiskne buď ramenem, nebo ho nechává levitovat…

„Nono…," zakřikl mě šéf. „Jasnovidče jeden zatracená! Koho podezíráš…?"

„Sebe."

„Chápu."

„Ale vy jste to přece věděl," řekl jsem.

„Proč myslíš?"

„Protože nebylo nutné svěřovat kontrolu spisů právě mně. To byste zvládl sám. Vy jste chtěl, abych se osobně přesvědčil, jaké je hrozící nebezpečí."

„Dejme tomu," povzdechl si šéf. „A co budeš dělat, Antone?"

„Asi sušit suchary – do kriminálu."

„No dobře. Přijd ke mně… asi tak za… dejme tomu deset minut.“

„Dobře.“

Nejdřív jsem zašel k holkám. Tolja tu ještě stále byl, takže pracovaly, až se z nich kouřilo.

Ve skutečnosti hlídka žádné podprůměrné programátorky k ničemu nepotřebovala. K tajným údajům tyhle dvě cácory neměly skoro žádný přístup, a tak jsem prakticky všechno musel dělat já s Toljou. Jenže kam jinam upíchnout dvě velice chaboučké čarodějky? Obě by udělaly mnohem líp, kdyby souhlasily s normálním lidským životem, ale to ne… Ony chtějí nějakou romantiku, ony chtějí pracovat u Hlídky… Tak se jim vymyslelo tohle.

Většinou ovšem jen zabíjely čas prolézáním sítě a hraním her, především pasiánsu všeho druhu.

U jednoho z volných počítačů – o ty naštěstí nemáme nouzi – seděl Tolja. Na jeho klíně se uvelebila Julka a zuřivě smýkala myší po podložce.

„Tohle má jako být základní kurs práce na osobni počítači?“ otázal jsem se a očima zároveň sledoval zrůdy zmítající se na monitoru.

„Není lepšího nácviku práce s myší než hraní počítačových her,“ odtušil nevinně můj zástupce.

„Ale běž…,“ nezmohl jsem se na pádnější odpověď.

Já sám jsem podobné hry už dávno ani neotevíral. Stejně jako většina pracovníků Hlídky. Zabíjet animovanou nečistou sílu je zajímavé jen do chvíle, než narazíte na opravdickou – anebo když už tu jste pár set let a obrníte se obrovitou dávkou cynismu, jako například Olga…

„Dneska už se asi nevrátím, Toljo,“ řekl jsem nakonec.

„Jasně,“ přikývl, aniž by dal najevo sebemenší údiv, Věštecké schopnosti příliš velké nemáme, ale takovéhle detaily odhadneme okamžitě.

„Ahoj, holky,“ pozdravil jsem i Galju s Lenou. Galja zaštěbetala cosi úlisně zdvořilého a celým svým vzezřením dávala najevo, jak úporně zrovna pracuje. Lena se jen zeptala:

„Mohla bych dneska odejít dřív?“

„Samozřejmě.“

Nikdy si navzájem nelžem. Když Lena prosí o dovolení vzdálit se dřív, tak to prostě potřebuje. My nelžeme. Jen někdy chytračíme a neřeknem všechno, co bychom říct měli…

Na šéfově stole panoval příšerný nepořádek. Povalovaly se tu propisky, plnící pera, tužky, cáry papíru, vytištěná souhrnná hlášení i vyčpělé a pohaslé magické krystaly.

Vrcholem vší hrůzy ale byl lihový kahanec, na němž se v tyglíku zahříval bílý prášek. Šéf tu vznikající hmotu zamyšleně míchal konečkem drahého parkera a zjevně očekával jakýsi zcela určitý efekt. Prášek ale zatím nereagoval ani na žár, ani na míchání.

„Tady to je,“ položil jsem stříbřitý kotouček před Borise Ignaťjeviče.

„No a co s tím budeme dělat?“ zeptal se šéf s očima stále upřenýma do tyglíku. Sako na sobě neměl, košile byla celá pomačkaná a povolená kravata se svezla ke straně.

Kradmo jsem pohlédl k pohovce. Olga tu nebyla, ale na podlaze stála prázdná láhev od šampaňského a dva poháry.

„Nevím. Já ale Temné nezabíjel…, tedy alespoň tyhle konkrétní. A vy to víte.“

„Vím.“

„Jenže to nemůžu dokázat.“

„Podle mě máme tak dva tři dny k dobru,“ usoudil šéf. „A pak tě Denní hlídka oficiálně obviní.“

„Vytvořit falešný alibi by práci nedalo.“

„A souhlasil bys?“ zajímalo Borise Ignaťjeviče.

„Samozřejmě ne. Ale můžu se na něco zeptat?“

„Můžeš.“

„Kde se berou všechny ty záznamy? Třeba ty fotky a video…“

Chvíli neříkal nic.

„To jsem si mohl myslet. Takže můj spis jsi prohlížel ty, Antone… No a co? Je ohleduplnější?“

„Řekl bych, že ne, proto se taky ptám. Proč vůbec dovolujete shromažďovat takové informace?“

„Já to nemůžu zakázat. Kontrolou se zabývá Inkvizice.“

Pitomou otázku typu „a to ta Inkvizice skutečně existuje?“ jsem naštěstí dokázal spolknout. Výraz mé tváře však zřejmě byl dostatečně výmluvný.

Ještě asi minutu na mě zíral, jako by čekal další otázky, a pak pokračoval:

„Tak se podívej, Antone. Od téhle chvíle bys ani na okamžik neměl zůstat sám. Jedině na záchod můžeš chodit samostatně, ale jinak se pořád a všude pohybuj ve společnosti dvou až tří svědků. Je tu docela slušná naděje, že dojde ještě k jedné vraždě.“

„Jestli to na mě opravdu šijou, tak k žádné vraždě nedojde, dokud se zase neocitnu bez alibi.“

„Což se stane, že jo,“ ušklíbl se šéf. „Ale já taky nejsem žádnej malej blbec…“

Nejistě jsem přikývl, protože jsem zatím úplně nechápal, co se stane dál.

„Olgo…“

Dveře ve zdi, o nichž jsem si odjakživa myslel, že js$_0$ od skříně, se otevřely. Vstoupila usměvavá Olga, která si urovnávala vlasy. Džínsy a blůza její tělo obtahovaly obzvlášť těsně, jako to bývá vždy, když žena vyleze z horké sprchy. Za jejími zády jsem zahlédl obrovskou koupelnu s velkou vanou, panoramatickým oknem přes celou stěnu – zřejmě průhledným jen z jedné strany.

„Poradíš si s tím, Oljo?“ zajímalo šéfa.

„Sama? To ne.“

„To jsem na mysli neměl.“

„Ach tak. No to rozhodně…“

„Postavte se zády k sobě,“ nařídil Boris Ignaťjevič.

Hádat jsem se nechtěl, i když mě píchlo u srdce – matně jsem chápal, že teď se stane cosi velice důležitého.

„A oba se otevřete,“ požádal nás.

Zavřel jsem oči a uvolnil se. Olžina záda byla horká a vlhká, dokonce i skrz blůzku. Je to zvláštní pocit, dotýkat se ženy, která se před pár minutami milovala – a to ne s vámi.

Nene, zamilovaný jsem do ní nebyl ani trošičku. Možná proto, že jsem si ji tak dobře pamatoval v nečlověčí podobě, ale třeba taky proto, že jsme velmi rychle přešli ke vztahům přátel a parťáků. A možná i pro ta staletí, která dělila naše data narození – protože co znamená mladé tělo, když oči se věkovitého nánosu prachu zbavit nedokážou. Zůstali jsme jen přáteli – ničím víc.

Stát ale vedle ženy, jejíž tělo si ještě pamatuje cizí doteky, a dokonce se k ní tisknout je opravdu divný pocit…

„Tak jdeme na to…," řekl najednou šéf –jak se mi zdálo, snad až příliš ostře. A pronesl pár slov, jejichž smysl jsem nepochopil, slov v jakémsi starobylém jazyce, který nad světem zaznával před tisíci let.

Vzlétl jsem.

Byl to opravdový let – jako by mi země utekla pod nohama, jako by mé tělo zcela ztratilo váhu. Orgasmus ve stavu beztíže, dávka LSD, vstříknutá přímo do krve, elektrody zavedené do podkorních mozkových center požitku a rozkoše…

Zaplavila mě vlna tak šílené, čisté, dokonale nemotivované radosti, že okolní svět pohasl. Býval bych upadl, ale síla, tryskající ze vzepjatých dlaní šéfových, udržovala mě i Olgu na neviditelných nitkách a nutila nás oba ohýbat se a lnout jeden k druhému víc a víc. Až se ty nitky propletly.

„Nezlob se na mě, Antone," řekl Boris Ignaťjevič, „ale na nějaké dlouhé váhání a vysvětlování už nebyl čas."

Mlčel jsem. Seděl jsem na podlaze, tupě, poloomráčeně jsem mlčel a zíral na své ruce, na štíhlé prsty se dvěma stříbrnými prsteny, a taky na nohy – na dlouhé nádherné nohy, po koupeli stále ještě vlhké a obtažené příliš těsnými džínsami a obuté do malých blankytných maratónek.

„Je to jen na chvilku," dodal konejšivě.

„Dopr…," vyhrkl jsem temně ve snaze zvednout se z podlahy, ale už při prvních zvucích svého hlasu jsem se zarazil. Byl to hlas měkký, prsní a ženský.

„Hlavně klid, Antone," podal mi ruku mladý muž, stojící hned vedle mě a pomohl mi vstát.

Nebýt tohoto gesta, asi bych upadl. Těžiště těla bylo najednou někde docela jinde. O dost jsem se zmenšil a svět se mému zraku jevil zcela jinak…

„Jsi to ty, Olgo?“ zeptal jsem se při pohledu do nedávno ještě mé vlastní tváře. Má parťačka a nyní dočasná nájemnice mého těla přikývla. Zmateně jsem pohlédl do její…, vlastně do své tváře a povšiml jsem si, že jsem se ráno oholil poněkud nedbale. A že mi na čele dozrává drobný červený vřídek, hodný mládenečka v pubertálním věku.

„Hlavně klid, Antone. Já taky měním pohlaví prvně v životě.“

Nevím proč, ale uvěřil jsem jí. I přes její věru důstojný věk se mohlo stát, že do tak choulostivé situace ještě nikdy nespadla.

„Tak co, už si zvykáš?“ zeptal se šéf.

Stále jsem se ještě prohlížel, zvedl ruce až k obličeji a pátral po svém odrazu v prosklených dveřích knihovny.

„Pojď se mnou,“ táhla mě Olga kamsi za ruku. „A ty nás na okamžik omluv, Borisi…“ Její pohyby byly stejně nejisté jako ty mé. Možná ještě nejistější. „Tma a Světlo, jak vy chlapi vůbec dokážete chodit?!“ zvolala zničehonic.

Teprve teď jsem si uvědomil ironii všeho, co se tu právě odehrálo. Mě, předmět provokativních piklů Temna ukryli do ženského těla! A to prosím do těla šéfovy milenky, staré jako chrám Matky Boží v Paříži!

Olga mě doslova vecpala do koupelny (až jsem se bezděky zaradoval, jak jsem fyzicky zdatný) a nahnula mě nad vanu. Pak mi do tváře pustila proud studené vody – ze sprchy, kterou už měla předem starostlivě připravenou na jemně růžovém okraji porcelánové vany.

Začal jsem vztekle prskat a vytrhl se jí z rukou. Jen stěží jsem v sobě potlačil nutkání vrazit jí – nebo snad sobě samému?! – pořádnou facku. Zřejmě se ve mně začaly probouzet motorické návyky cizího těla.

„Nejsem hysterickej, to ne," vyhrkl jsem popuzeně. „Je to opravdu spíš k smíchu."

„Myslíš?" přimhouřila oči Olga a pohlédla na mě. Že by zrovna tohle byl pohled, jímž se snažím vyjádřit přízeň smíšenou s pochybami?

„Jasně."

„Tak se na sebe schválně podívej." Přistoupil jsem k zrcadlu, které bylo obrovské a luxusní jako ostatně všechno v této tajné koupelně, a vytřeštil na sebe oči.

Výsledek byl opravdu zvláštní. Jak jsem si tak prohlížel svůj nový zevnějšek, úplně jsem se upokojil. Napadlo mě, že kdybych se ocitl v rovněž jiném, ale mužském těle, šok by asi byl horší. Takhle to vypadalo jako přípravy na maškarní ples.

„Snažíš se mě nějak ovlivňovat?" zeptal jsem se. „Nebo třeba šéf…"

„Ne."

„Tak to teda mám dost pevný nervy."

„Máš rozmazaný rty," uchichtla se Olga. „Umíš se vůbec namalovat?"

„Šílíš? Samozřejmě ne."

„To tě naučíme, není to nic složitýho. Ale stejně jsi měl kliku jako hrom, Antone."

„V čem, prosímtě?"

„Přijít to o týden pozdějc, musela bych tě učit, jak se užívaj dámský vložky."

„Jako normální chlap, kterej se dívá na televizi, bych tohle zvlád naprosto dokonale. Takovou vložku je třeba

nolejt jedovatě modrou kapalinou a pak ji pořádně sevřít v hrsti.“

Kapitola druhá

Vyšel jsem z pracovny ven a na okamžik se utkal s pokušením, které mě hnalo zpátky.

Plán navržený šéfem jsem mohl kdykoli odmítnout. Stačí vrátit se k němu, ztratit s ním pár slov – a můžeme se s Olgou přestěhovat zpět do svých skutečných těl. Jenže během půlhodiny jsem se toho dověděl dost a dost, abych kývl na to, že výměna těl je jediná reálná odpověd na tuto provokaci Temných. Bylo by přece nesmyslné zříkat se spásné léčby jen proto, že injekce jsou bolestivé.

Klíče od Olžina bytu byly v kabelce. Tamtéž jsem našel peníze a kreditní kartu, pouzdro s kosmetikou, kapesníček, dámské vložky – proboha k čemu to, když to bych přece potřebovat neměl – pak načatou krabičku Tic–taců, hřeben, přehršel drobných na dně a miniaturní mobil…

Zato prázdné kapsy džínsů ve mně vyvolávaly bezděčný pocit, že jsem musel něco ztratit. Chviličku jsem se v nich hrabal, ale přesvědčil jsem se jen o tom, že podobně jako většina žen nosila Olga všechny své propriety v kabelce.

Prázdné kapsy přitom ani zdaleka nebyly největší mou ztrátou tohoto dne. A přece – právě tahle maličkost ve mně vyvolávala největší podráždění. Přesunul jsem tedy několik bankovek z peněženky do zadní kapsy zlořečených kalhot a hned jsem se cítil jistěji.

Škoda jen, že si Olga zatím nezvykla na přehrávač…

„Ahoj," přistoupil ke mně Garik. „Dá se jít k šéfovi?"

„Nno…, má tam Antona…," odpověděl jsem.

„Něco se stalo, Oljo?" prohlédl si mě pozorně Garik. Neměl jsem tušení, co ho zarazilo – třeba neznámé intonace, nejisté pohyby či změněná aura. Pokud ale operativec s nímž se moc nestýkám ani já, ani Olga, okamžitě něco tuší, tak nestojím za fajfku tabáku.

Mezitím se Garik plaše a nesměle usmál. To tedy bylo zcela nečekané; ještě nikdy jsem si nevšiml, že by právě Garik pokoušel flirtovat s pracovnicemi hlídky. Pro toho je těžké navazovat kontakty i s lidskými ženami – pokud de o milostná dobrodružství, je to neuvěřitelný smolař.

„Ale nic. Jen jsme se trochu pohádali." Otočil jsem se na patě a bez rozloučení zamířil ke schodům.

Byla to verze pro Denní hlídku – pro onen málo pravděpodobný případ, že bychom mezi sebou měli jejich agenta. Pokud vím, něco takového se přihodilo snad jednou či dvakrát za celou dobu existence hlídky, ale stát se může všelicos… Tak ať si všichni myslí, že Boris Ignaťjevič se se svou dávnou přítelkyní poškorpil.

Důvod by přece byl, a to značný. Nejdřív stoleté věznění v jeho pracovně se zákazem užívání lidské podoby a nakonec jen částečná rehabilitace, která ovšem znamenala ztrátu většiny magických schopností. Pro pocit křivdy důvodů věru dost a dost… Přinejmenším mě to zbavuje povinnosti předstírat obecně předpokládané důvěrnosti, což by na mě bylo už opravdu příliš…

Jak jsem tak přemítal, sešel jsem do druhého patra. Musím se přiznat, že Olga mi život maximálně usnadnila. Třeba už tím, že dneska si na sebe vzala džínsy, a ne dámský kostým či šaty, a na nohou neměla střevíčky na jehlách, ale maratónky. Dokonce i lehká vůně parfémů byla vcelku snesitelná.

Ať žije móda unisex, i když ji vymysleli homosexuálové…

Co mám dělat a jak se mám v nové roli chovat, jsem dobře věděl. Jenže ono to stejně bylo těžké. Zabočit nikoli k východu, ale do nenápadné a tiché boční chodby.

A ponořit se do minulosti.

Říká se, že jednotlivé nemocnice mají svůj neopakovatelný pach. Což není nic divného, protože by přece bylo zvláštní, kdyby dezinfekce, bolest, autoklávy, rány, erární prádlo a strava bez chuti neměly svou charakteristickou vůni.

Ale kde proboha berou své charakteristické arom třeba výzkumné ústavy a školy, to mi tedy řekněte!

V prostorách úřadu Noční hlídky se vyučuje jen část předmětů. Ledacos je užitečnější přednášet po nocích v márnici, kde taky máme své lidi. Něco se zase učí přímo v terénu. Jsou věci, které musíte zvládnout v zahraničí, na turistických cestách, které hlídka každému platí. Já se během studií takhle podíval na Haiti, do Angoly, do Států i třeba do Španělska.

Některé předměty se ale přednášejí výlučně v prostorách úřadu Noční hlídky, jehož budova je magickými kroky a zaříkávadly obrněna od sklepa až po střechu. Před třiceti lety, když se sem Noční hlídka nastěhovala, tu vybudovali tři posluchárny, každou pro patnáct lidí. Dodneška nechápu, čeho v tom velkorysém rozmachu bylo víc – zda bezhlavého optimismu nebo nadbytku prostoru. Dokonce i když jsem právě studoval já, a to bylo období na žáky nadprůměrně bohaté, postačovala posluchárna jediná, a i ta byla zpola prázdná.

V současné době hlídka školila čtyři Jiné. Z těch ovšem jen ve Světlanině případě nechyběla jistota, že

vstoupí do našich řad a že nakonec nedá přednost obyčejnému lidskému životu.

Bylo tu prázdno – ticho a prázdno. Kráčel jsem pomalu chodbou, nahlížel do jednotlivých poslucháren, které by nám jistě záviděla i ta nejprestižnější a nejúspěšnější univerzita. Na každém stole leží notebook, v každé místnosti je obrovitá projekční plocha a police praskají pod náporem knih… Kdyby tyhle knihy viděl historik, myslím skutečný historik, a ne nějaký ten spekulant s dějinami… Jenže takové knihy nikdo z nich neuvidí. V některých je příliš mnoho pravdy. V jiných zase příliš málo lži. Pro lidí nemá cenu, aby si v nich četli – už kvůli vlastnímu klidu. Jen ať si žijí v těch dějinách, na něž jsou zvyklí.

Chodba končila obrovským zrcadlem přes celou příčnou zed. Zběžně jsem do něj pohlédl: chodbou si vykračovala krásná mladá žena, půvabně pohupující boky.

Zarazil jsem se tak, že jsem se div nerozplácl na podlahu – Olga sice podnikla vše pro to, aby mi situaci ulehčila, ale s těžištěm těla nic udělat nemohla. Když se mi podařilo na svou současnou podobu zapomenout, celkem to šlo a běžná motorika normálně fungovala. Jakmile jsem se ale někde zahlédl, začínaly problémy. Několikrát jsem si uvědomil, že i dýchám jinak, že vzduch do plic neproudí jako obvykle.

Přistoupil jsem k posledním proskleným dveřím a opatrně jsem do nich nahlédl.

přednáška právě končila.

Dnes tu probíhal kurs magie všedního dne, což jsem si uvědomil, jakmile jsem u demonstračního projektoru spatřil Polinu Vasiljevnu. Je to jedna z nejstarších pracovnic hlídky – myslím co do zevnějšku, který u nás

se skutečným věkem obvykle nemá mnoho společného. Objevili a iniciovali ji jako třiašedesátiletou. Kdo taky mohl přepokládat, že čiperná babka, která si v krušných poválečných letech přivydělávala hádáním z karet, se opravdu může prokázat nějakými nevšedními schopnostmi? A to prosím opravdu seriózními, i když jen velice specializovanými.

„No a teď třeba předpokládejme, že si rychle potřebujete dát do pořádku, co máte zrovna na sobě," pronášela důtklivě Polina Vasiljevna. „Stihnout se to dá za pár minutek. Hlavně si ale musíte předem vyšpekulovat, jestli na to máte dost sil. Jinak z toho může vzejít pěkná polízanice."

„Jasně… A až na hodinách odbije dvanáct, promění se kočár v tykev," prohodil hodně nahlas mladík, co seděl přímo vedle Světlany. Neznal jsem ho, protože výuku navštěvoval teprve druhý nebo třetí den, ale mně se nelíbil od samého počátku.

„No právě!" přikývla nadšeně Polina, která na podobné vtipálky narážela v každém studentském kroužku. „Voni pohádky lžou stejně jako statistika, ale tu a tam se v nich na kapku pravdy narazit dá."

Zvedla ze stolu pečlivě naženlený, elegantní, i když trochu staromódní smoking. V takovém se po světě nejspíš producíroval James Bond.

„Kdy z toho zase budou staré hadry?" zeptala se věcně Světlana.

„Za dvě hodinky," informovala ji stejně úsečně teta Polina. Pak pověsila smoking na ramínko a vrátila ho zpátky na demonstrační stojan. „Tentokrát jsem tomu moc nedala."

„A jak dlouho ho dokážete udržovat v tomto stavu Myslím nejdéle."

„Nejdýl tak den a noc.“

Světlana přikývla a neočekávaně se ohlédla na mě Zřejmě ucítila můj pohled. Usmála se a zamávala mi. Díky tomu si mě všimli všichni.

Určitě o Olze věděla něco, co já ani netušil. Všichni jsme o ní znali jen část pravdy – jedině šéf asi věděl úplně všechno.

Vstoupil jsem do posluchárny a zoufale se snažil, aby má chůze nebyla tak prudce ladná. Jenže to nepomáhalo. Jak mladík vedle Světlany, tak asi patnáctiletý kluk, co už půl roku marně tápal v základech magie, a vlastně i vysoký hubený Korejec, kterému mohlo být stejně dobře třicet jako čtyřicet – ti všichni se teď dívali na mě.

A to s nelíčeným zájmem. Celá ta atmosféra tajemství, která Olgu obestírala, všechny ty fámy, nevyslovené předpoklady a nakonec přirozeně i to, že šlo o pradávnou milenku šéfovu, to vše vyvolávalo v mužské části hlídky zcela pochopitelné reakce.

„Dobrý den,“ řekl jsem. „Nevyrušila jsem vás?“ Jak jsem se tak soustředil na správný rod, nějak jsem neuhlídal tón. Výsledkem bylo, že banální otázka zazněla se záhadností tak nyvě erotickou, jako bych každého z přítomných mužů oslovil osobně. Uhrovitý kluk do mě zavrtal lačný pohled, mladík mě doslova slupnul jako malinu…, a tak jen Korejec dokázal zachovat cosi jako chladnou hlavu.

„Chcete studentům něco sdělit, Olgo?“ zeptala se teta Polina.

„Potřebovala bych si promluvit se Světou.“

„Dneska už toho necháme,“ rozhodla se babka. „Zastavte se tu někdy během přednášky, Olgo! Moje lekce vaši zkušenost nahradit nemůžou.“

„Určitě!“ slíbil jsem vstřícně. „Tak za tři za čtyři dny.“

Jen ať si to za ty moje sliby vypije Olga. Stejně jako já si až do dna musím vypít reakce na její sexappeal.

Pak jsme se Světlanou zamířili zpátky ke dveřím. Má záda provrtávaly pohledy tří párů očí – vlastně ne záda, ale to pod nimi.

Věděl jsem, že vztahy mezi Olgou a Světlanou jsou vřelé. Už od té noci, co jsme jí společně vysvětlovali pravdu o světě, o Jiných, o Světlých a Temných, o hlídkách, o šeru, od oné časné ranní hodiny, kdy se nás chytla za ruce a prošla s námi zavřenými dveřmi do operativního štábu Noční hlídky. Jistě – mě se Světlanou spojovala mystická nit a naše osudy se zčásti prostupovaly. Já už ale věděl, moc dobře jsem věděl, že to nebude nadlouho. Světlana mi uteče daleko dopředu, tak daleko, že tam já nedosáhnu, ani kdybych se mezitím stal mágem první kategorie. Teď nás tedy pohromadě držel osud, společný osud, ale jen do času. Zato s Olgou se Světlana prostě přátelila – ať už jsem, pokud jde o ženská přátelství, sebeskeptičtější. Ty dvě nedal dohromady slepý úděl. V tomto ohledu byly obě zcela volné.

„Já bych tu měla počkat na Antona, Oljo.“ Světlana mě vzala za ruku. Tohle ovšem nebylo gesto mladší sestry, která se starší chytá v naději na podporu a jakési sebestvrzení. Světlana si s Olgou počínala jako rovná s rovnou. Nu a pokud to Olga klidně snášela, znamená to, že Světlanu skutečně čeká velká budoucnost.

„To nedělej,“ řekl jsem jí. „To není třeba, Světlano.“

A zase v té prosté frázi či ve způsobu, jak jsem ji pronesl, bylo něco v nepořádku. Tentokrát se na mě

užasle dívala Světlana, ale ten pohled byl dokonalou kopií pohledu Garikova.

„Všechno ti to vysvětlím," pokračoval jsem. „Ale ne teď a ne tady. Necháme si to k tobě domů."

Ochrana jejího bytu byla zbudována vskutku poctivě – však také naše hlídka vložila do této své nové pracovnice opravdu hodně sil. Šéf se se mnou vlastně ani příliš nepřel, zda Světlaně svou skutečnou identitu mohu odhalit nebo ne – jen trval na tom, že se to má stát u ní doma.

„No dobře…" Světlanin údiv z očí sice nevymizel, ale nakonec přikývla. „A ty si opravdu myslíš, že nemá cen[6] na Antona čekat?"

„To mi můžeš věřit," řekl jsem a nebyl v tom ani stín nějakého taškářství. „Chytneme si nějaký auto?"

„Copak ty jsi tu dneska pěšky?!"

Já blb!

Úplně jsem zapomněl, že před všemi ostatními druhy městské dopravy dává Olga jednoznačně přednost drahému sporťáku, který jí nedávno daroval Boris Ignaťjevič.

„To byl jen takovej žert – to víš, že pojedeme autem!" pokračoval jsem, ale zároveň dobře chápal, že musím vypadat jako naprostý debil. Či vlastně ještě hůř – jako debilka!

Světlana němě přikývla. Zmatek v jejích očích neustále vzrůstal. Ještě že aspoň umím řídit. Nikdy jsem v sobě necítil puzení k pochybné potěše vlastnit ve velkoměstě s tak hnusnými vozovkami soukromý vůz, ale během studia jsme zvládli ledacos. Něco nás naučili zcela klasicky, jiné věci nám do hlavy natloukli za pomoci magie. Takže jezdit autem jsem se učil jako obyčejný smrtelník, ale kdyby mě osud uvrhl ke kniplu vrtulníku či

letadla, probudí se ve mně návyky, které si jinak vůbec nepamatuju. Tedy – teoreticky vzato by se měly probudit…

Klíče od auta jsem vyhrabal z kabelky. Oranžový kabriolet stál na parkovišti před budovou, střežený bedlivými zraky naší ochranky. Dveře byly zamčené, což v kombinaci se staženou střechou vypadalo prostě komicky.

„Budeš řídit?“ zeptala se mě Světlana.

Mlčky jsem přikývl. Pak jsem se posadil za volant a nastartoval. Vybavil jsem si, že Olga vždy z místa vyrazí jako střela, ale to bych já asi neuměl.

„Tobě něco je, Olgo?“ odhodlala se Světlana konečně vyslovit své pochyby nahlas. Při zabočování na Leningradskou třídu jsem přikývl.

„Prosímtě – ale všechny debaty na tohle téma si necháme až k tobě domů.“

A ona umlkla.

Řidič jsem dost podprůměrný, takže jsme jeli dlouho – podstatně déle, než bychom bývali měli. Světlana se ale dál na nic neptala, jen se pohodlně opřela a nehnutě zírala přímo před sebe. Buď meditovala, nebo se pokoušela něco zjistit pohledem do šera. V zácpách se se mnou několikrát pokoušeli zapříst rozmluvu chlapi z jiných aut – ve všech případech vždy z těch nejdražších, která se kolem zrovna vyskytovala. Jak naše vzezření, tak náš luxusní bourák zřejmě vytvářely bariéru, přes kterou si netroufal každý. Sjížděla skla, z okének se vysouvaly nakrátko ostříhané hlavy a někdy k nim jako neodmyslitelný atribut přibyla i pracka s mobilem. Nejdřív to bylo jen nepříjemné. Pak už mi to ale připadalo spíš k smíchu. A nakonec jsem na tento rozruch

úplně přestal reagovat, přesně tak, jako to dělala i Světlana.

To by mě zajímalo, jak se podobnými humpolácky galantními pokusy baví Olga…

Určitě dobře. Po těch desítkách let v nelidském těle a věznění v šéfově prosklené vitríně…

„Proč jsi mě odvedla, Oljo? Pročs mě nenechala počkat na Antona?“

Pokrčil jsem rameny, i když pokušení vyhrknout „protože sedí tady, hned vedle tebe!“ bylo docela silné. A pravděpodobnost, že nás právě teď někdo sleduje, nebyla příliš velká. Také auto bylo jištěné bezpečnostními zaklínadly – část z nich jsem vycítil na vlastní kůži, zatímco další část byla takříkajíc nad mé síly.

Nakonec jsem se ale udržel.

Světlana za sebou ještě neměla kurs informační bezpečnosti, který se zahajuje až čtvrt roku po začátku studia. Podle mého názoru by stálo za to absolvovat ho dřív, jenže pro každého Jiného je třeba sestavit individuální tudijní plán, a to si vždy vyžádá jistý čas.

Až Světlana projde výhní této zkoušky, naučí se i to, kdy je třeba mlčet a kdy mluvit. Vlastně je to ten nejlehčí a zároveň v jistém smyslu nejtěžší kurs, který je do našeho studia zařazen. Začne to tím, že v jistém přesně stanoveném sledu postupně získáváte přísně nadávkované informace. Část jejich obsahu je pravdivá, kdežto druhá část smyšlená. Něco vám řeknou samozřejmě a nenuceně, jiné věci se dovíte jako to nejpřísněji střežené tajemství a ledacos k vašemu vědomí dospěje „náhodou“ – tak, že to bezděky vyslechnete nebo zahlédnete.

A to všechno, naprosto všechno, co se tu dovíte, ve vás bude kvasit, bude vám to působit bolest i obavy, bude se to drát ven, bude vám to rvát srdce na kusy, protože to

třeba bude vyžadovat okamžitou, instinktivní reakci. Na přednáškách vám mimo jiné budou vykládat i plno nesmyslů, které Jiný vlastně k ničemu nepotřebuje. Jenže hlavním cílem výuky je vaše duše, která se také postupné podrobí největším zkouškám.

Že by tu někoho zlomili – to se stává jen opravdu zřídka. To je výuka, a ne zkouška. A každému je laťka nakonec nastavena jen tak vysoko, aby jí dokázal přeskočit – i když s plným nasazením, s cáry vlastní kůže a stříkancí vlastní krve na překážkách, spletených z ostnatého drátu.

Když ale tímto procesem procházejí ti, kteří jsou vám drazí anebo přinejmenším sympatičtí, začne vás to ničit a trhat na kusy. Stačí, abyste třeba zachytili podivný pohled toho druhého a hned začnete odhadovat, co se asi zrovna v rámci výuky dověděl. Jakou pravdu… A jakou lež…

Co se dověděl o sobě samém, o světě kolem sebe, o svých rodičích a přátelích…

A vznikne ve vás touha – strašlivá a nepřeklenutelná touha nějak pomoci. Vysvětlit, nadhodit, napovědět.

Jenže nikdo z těch, kdo výukou zdárně prošel, nakonec této touze nepodlehne. Protože právě tomu vás v hlídce učí – abyste skrze vlastní bol pochopili, co a kdy říct můžete a co dokonce musíte.

Přísně vzato se nakonec dá a musí říct všechno. Jen je třeba umět vybrat si vhodný okamžik, jinak je někdy pravda horší než lež.

„Oljo…“

„Neboj, všemu porozumíš,“ řekl jsem jí. „Jen ještě chvilku počkej.“

Podíval jsem se před sebe šerem, šlápl jsem prudce na plyn a protáhl se mezi nemotorným džípem a obrovitým vojenským nákladákem. Jemně cvaklo zrcátko, které

zavadilo o nákladní auto, ale to mi bylo jedno. Naše auto prolétlo křižovatkou jako první, v prudkém oblouku zahvízdalo pneumatikami a vyrazilo po třídě Entuziastů.

A miluje mě?“ zeptala se Světlana najednou. „To by mě teda zajímalo – ano nebo ne? Ty bys to snad měla vědět…“

Zachvěl jsem se a vůz mírně zakličkoval, ale toho si Světlana nevšimla. Pochopil jsem, že tuhle otázku neklade poprvé. Zřejmě už s Olgou na tohle téma vedly nějakou debatu, zjevně tísnivou a zatím neuzavřenou.

„Nebo snad miluje tebe?“

A je to. Teď mlčet nemůžu.

„Anton má k Olze velice vřelý vztah.“ Mluvil jsem teď jak o sobě, tak o majitelce tohoto těla ve třetí osobě. Zní to poněkud křečovitě, ale na druhé straně se to tváří jako suchá, odosobněné zdvořilá výpověd. „Je to takové to kolegiální přátelství. Nic víc.“

Pokud se teď Olgy zeptá, jaké city ona chová ke mně, asi se bez lži neobejdu.

Jenže Světlana neřekla nic. Asi za minutu se lehce dotkla mé ruky, jako by se omlouvala.

Teď jsem se ale zase neudržel já:

„A proč se ptáš?“

Odpověděla lehce a bez zaváhání:

„Protože tomu nerozumím. Ten Anton se chová hrozně divně. Někdy se mi zdá, že po mně prostě šílí. A někdy to zase vypadá, jako bych byla jen jedna ze sta Jiných, co zná. jako bych byla jen kolegyně.“

„Inu – to je uzel osudu,“ odvětil jsem skoupě.

„Cože?!“

„To jste ještě nebrali, Světo.“

„Tak mi to vysvětli!“

„Podívej se…“ Auto uhánělo stále rychleji – to se zřejmě prosazovaly motorické návyky cizího těla. „Když k tobě domů šel úplně poprvé…“

„Já vím, tak jsem se podrobila vnuknutí, to už mi říkal,“ přerušila mě ostře.

„O to teď nejde. To vnuknutí skončilo okamžikem, kdy ses dověděla pravdu. Všemu porozumíš, až se naučíš vidět osud – a to se určitě naučíš a nakonec to budeš umět daleko líp než já.“

„Zatím nám říkali, že osud je proměnlivý.“

„Osud je mnohotvárný. Když k tobě Anton šel, tak už věděl, že když všechno dobře dopadne, zamiluje se do tebe“

Neřekla nic. Měl jsem pocit, že jí lehce zrůžověly tváře, ale možná že to způsoboval jen proud vzduchu, ženoucí se do otevřeného vozu.

„No a co z toho?“

„Víš ty vůbec, co to je? Být odsouzen k lásce?“

„Ale copak to takhle není vždycky?“ málem se rozhořčila Světlana. „Když se lidi do sebe zamilujou, když jeden druhého najdou mezi tisíci a miliony lidí. To je přece vždycky osud…“

A já v ní znovu pocítil onu již mizející beznadějně naivní dívčinu, která i nenávidět dokázala jedině sama sebe.

„Ne. Slyšelas někdy tenhle příměr? Láska je jako kytka…“

„No ano.“

„Kytka se dá vypěstovat, Světo. Nebo koupit. Nebo ti ji někdo daruje.“

„No a co, Anton si tu kytku koupil?“

„Ne,“ řekl jsem – možná ostřeji, než jsem sám chtél. „Dostal ji darem. Od osudu.“

„Na tom snad není nic špatného. Když je to láska…“

„Řezané květiny jsou vždycky krásné, Světo. Jenže dlouho nevydrží. Umírají dokonce i ve chvílí, kdy je starostlivě postavíme do křišťálové vázy s čistou vodou.“

„Takže se bojí mě milovat,“ odtušila zamyšleně. „Je to tak? Já se nebála, protože jsem nic takového nevěděla.“

Prokličkoval jsem mezi zaparkovanými auty až k domu. Jsou tu samé moskviče a žigulíky. Je to zkrátka neprestižní čtvrť.

„Proč já ti to vlastně všechno říkám?“ ozvala se Světlana znovu. „Proč jsem se tolik dožadovala odpovědi? A odkud ji vlastně znáš, Olgo? Jen proto, že je ti čtyři sta třiačtyřicet let?“

Ta cifra mnou mírně otřásla. Tomu tedy říkám bohaté životní zkušenosti. Zatraceně bohaté!

Takže příští rok Olgu čeká takové docela bizarní životni jubileum.

Jeden by rád věřil, že také jeho tělo – a třeba jen ve čtvrtině právě uvedeného věku – zůstane v takhle skvělé fyzické kondici.

„Pojď.“

Auto jsem nijak nezajišťoval. Lidskou bytost totiž ani nenapadne pokusit se tenhle vůz ukrást – naše zaklínadla jsou mnohem spolehlivější než jakákoli poplašná signalizace. Mlčky a věcně jsme se Světlanou vyšli těch pár schodů a vstoupili od jejího bytu.

Ledacos se tu změnilo. Z práce odešla, ale její stipendium a „náborový příspěvek“, který dostával každý iniciovaný Jiný, byly podstatně vyšší než skromný plat praktického lékaře. Televizi má úplně novou a já jen nechápal, kdy si na ni najde nějaký čas. Byl to luxusní širokoúhlý přijímač, do jejího bytu až příliš velký.

Uvědomovat si její nenadále se probudivší puzení k přepychu bylo vlastně legrační. Tohle se ale zpočátku probouzí v každém, asi jako jistý obranný mechanismus. Když se dosavadní svět kolem zhroutí, když osud odvane předchozí tísně a obavy a místo nich přijdou jiné, zatím nejasné a nesrozumitelné, každý začne nejdřív realizovat jakési sny z předchozího života, které se ještě nedávno zdály neuskutečnitelné. Někdo řádí po nočních podnicích, jiný si koupí drahé auto a ještě jiný se zase obléká jen u koryfejů světové módy. Netrvá to dlouho – a určitě ne proto, že milionářem se u hlídky nikdo nestane. Odumírat začnou samy tyhle potřeby, které se poměrně rychle a nenávratně propadnou do minulosti.

„Olgo…“

Světlana mi pohlédla přímo do očí.

Povzdechl jsem si a sebral v sobě všechny síly:

„Já nejsem Olga.“

Ticho.

„Dřív jsem ti to říct nemoh. Až tady. Tvůj byt je jištěnej proti sledování Temných.“

„Nemoh?!“ pochopila okamžitě, oč tu jde.

„No nemoh,“ opakoval jsem. „Olze patří jen tohle tělo.“

„To jsi ty, Antone?“

Přikývl jsem.

My ale teď musíme vypadat šíleně!

Ještě štěstí, že na šílenosti už si Světlana mezi námi zvykla.

Uvěřila mi okamžitě.

„Ty mizero!“

Řekla to tónem, který by více slušel aristokratické Olze. A facka, kterou jsem zároveň dostal, pocházela ze stejné opery.

Nebolelo to, zato to mrzelo.

„Ale proč?“ zeptal jsem se.

„Za to šmírování!“ vyhrkla na mě.

Vůbec o té odpovědi nepřemýšlela, ale já okamžitě pochopil. Světlana se mezitím rozpřáhla druhou rukou, ale já tentokrát nedostál křesťanským maximám a druhé facce jsem uhnul.

„Opatrně, Světo! Slíbil jsem, že na tohle tělo budu dávat pozor!“

„To já nebudu!“

Světlana prudce dýchala, kousala se do rtů a oči jí divoce hořely. Takhle rozběsněnou jsem ji ještě nikdy neviděl a ani jsem netušil, že v ní něco takového dříme. A taky jsem nechápal, co ji tak rozzuřilo.

„Jo tak ty se bojíš mít rád řezaný kytky?!“ Pomalu se ke mně blížila. „Takhle to je…!“

Teprve teď mi to došlo. Že mi to ale trvalo!

„Táhni! Okamžitě táhni!“

Už jsem stejně couval – až jsem narazil na zavřené venkovní dveře. Jakmile jsem se ale zastavil, zůstala stát i ona. Pohodila hlavou a vyhrkla:

„A víš co – ty si v tomhle těle klidně zůstaň! Líp se k tobě hodí, protože ty nejsi chlap, ale hadr!“

Mlčel jsem. Hlavně proto, že už jsem viděl, jak to bude dál. Viděl jsem, jak se před námi oběma rozvíjejí jednotné pravděpodobností linie a jak posměváčkovský osud splétá a rozplétá naše cesty podle svého.

Když Světlana ztratila všechen svůj zavilý žár, zavzlykala, já ji objal a ona se pohotově rozplakala na mém rameni, pocítil jsem ve svém nitru mrazivé prázdno. Pocítil jsem v sobě pronikavý chlad, jako bych znovu stál na zasněžené střeše v poryvech zimního větru.

Světlana je pořád ještě člověk. Je v ní zatím jen málo Jiného, takže nechápe a nevidí, kam ubíhá ta cesta do dáli, po níž je nám souzeno vykročit. A tím spíš nevidí, že se ta cesta rozdvojuje.

Láska je štěstí, ale jen tehdy, když věříte, že bude věčná. A i když je to vždycky klam, právě tahle víra dává lásce sílu a radost.

Světlana dál vzlykala na mém rameni.

Čím víc víme, tím jsme zasmušilejší! Jak já bych byl rád, kdybych nevěděl, co mě v budoucnu nevyhnutelně potká! Jak já bych si přál nevědět a milovat, milovat bezvýhradně, jako docela obyčejný smrtelník.

A stejně je to škoda, že zrovna teď nejsem ve svém těle!

Nezaujatý pozorovatel by si býval mohl myslet, že dvě staré kamarádky se rozhodly strávit společně klidný večer u televize, s lahví přírodního vína, čajem se zavařeninou a nekonečnými debatami na tři věčná ženská témata – chlapi jsou mrchy, člověk nemá co na sebe a samozřejmě jak zhubnout.

„Copak ty máš rád housky?“ zeptala se překvapeně.

„To teda mám. S máslem a s džemem,“ poznamenal jsem chmurně.

„Já bych řekla, že tady někdo sliboval, jak se o tohle tělo bude starat.“

„No a co tak špatnýho mu dělám? Ujišťuju tě, že tenhle organismus plane nadšením.“

„To teda nevím,“ poznamenala neurčitě Světlana. „Já bych se na tvým místě zajímala, jak si Olga hlídá postavu.“

Na okamžik jsem zaváhal, ale pak jsem si stejně rozkrojil další housku a hojně ji protřel zavařeninou.

„A kdo vlastně přišel na tenhle geniální nápad – schovat tě do Olžina těla?“

„Řek bych, že šéf.“

„O tom jsem nepochybovala.“

„Olga ho ale podpořila.“

„Aby ne – Boris Ignaťjevič je pro ni král i božstvo.“

O tom jsem sice mírně pochyboval, ale nechal jsem si to pro sebe. Světlana vstala a odešla k prádelníku.

„Nehodíš si přes sebe župánek?“

„Cože?“ zakuckal jsem se.

„To chceš doma chodit takhle? Ty džínsy na tobě div nepraskaj ve švech. Musí to být nepohodlný.“

„A nemáš tu něco sportovního?“ zeptal jsem se žalostně. Světlana si mě posměšně změřila a pak se slitovala:

„Ale snad jo.“

Popravdě řečeno bych jakýkoli sportovní úbor raději viděl na někom jiném. Například na Světlaně, protože mi přinesla bílé šortky a stejně bílou blůzu. V tom tak hrát tenis nebo joggovat…

„Obleč si to.“

„Já nevím, ale přece nebudeme celý večer doma, Světo.“

„To je jedno. Stejně to ještě budeš potřebovat, tak si to aspoň vyzkoušíš. Jen si to oblíkni – já zatím skočím přihřát čaj.“

Odešla a já si chvatně stáhl džínsy. Pak jsem si začal rozepínat blůzku – prsty se mořily s neznámými, příliš pevně zapnutými knoflíčky, a pak jsem na sebe nenávistně pohlédl do zrcadla.

Sympatická baba, to zase ano. Byly by to docela prima fotky pro časopisy se soft pornem.

Kvapně jsem se převlékl a usadil se zpátky na pohovku. V televizi zrovna běžela nějaká mýdlová opera – to je zvláštní, že Světlana pustila zrovna tenhle program. Ačkoli, na těch ostatních se vysílá prakticky totéž.

„Vypadáš báječně.“

„Proboha tohohle si nech, Světko,“ poprosil jsem ji. „I beztak je mi ze sebe špatně.“

„Jasně, tak promiň,“ souhlasila hned a posadila se vedle mě. „A co tedy máme dělat?“

„Co máme dělat?“ otázal jsem se s důrazem na „máme“.

„No jistě, Antone. Přece jsi ke mně nepřišel jen tak pro nic za nic.“

„Já jsem ti tu jen měl vyložit, do jaký kaše jsem se dostal.“

„Dejme tomu. Ale když ti šéf,“ slovo „šéf dokázala vyslovit opravdu s gustem, obsahujícím jak úctu, tak jemnou ironii, „dovolil tohle všechno mi vyklopit, tak to pro mě znamená, že ti mám nějak pomoct. Třeba už proto, že je to vůle osudu,“ rýpla si ještě.

A já to vzdal.

„Nesmím zůstat sám. Ani na minutu. Celej plán zřejmě stojí na tom, že Temný úmyslně obětujou svoje pěšáky – buď je sami likvidujou, nebo je nechávaj umřít.“

„Jako tenkrát?“

„Jasně, to je úplně stejný. A pokud je tahle provokace skutečně namířená proti mně, tak asi dojde k ještě jedný vraždě. A to přesně v okamžiku, kdy podle jejich názoru nebudu mít žádný alibi.“

S bradou zabořenou do dlaní se na mě pozorně zadívala. Pak pomalu pokývala hlavou:

„Jasně, Antone. A až se to stane, vyskočíš z tohohle těla jako čertík ze škatulky. Ukáže se, že ty jsi pachatelem série vražd rozhodně nebyl. A nepřítel bude zhanobenej.“

„Jo.“

„Nezlob se na mě, ale asi jsem v hlídce až moc krátce, protože tomuhle já nerozumím.“

Zbystřil jsem pozornost. Na okamžik se zamyslela a pak pokračovala:

„Vzpomeň si, jak to bylo, když se to všechno stalo mně… okusili se mě iniciovat Temný. Dobře přitom věděli, že Noční hlídka to zjistí a dokonce přišli na to, že zasáhnout a pomoct mi bys moh právě ty.“

„Jasně.“

„Proto rozehráli tu kombinaci s obětí několika figur, během níž dokonce vytvořili různý falešný zdroje magický síly. A Noční hlídka se na to nejdřív nachytala. Kdyby tehdy šéf nerozehrál svůj protiúder a kdybys ty hlava nehlava nešel dál…“

„…tak bys teď byla můj nepřítel,“ odpověděl jsem za ni. „A školila by tě Denní hlídka.“

„To teď na mysli nemám, Antone… Já jsem samozřejmě celý Noční hlídce a hlavně tobě moc vděčná, jenže o tom teď nemluvím. Pochop jednu věc – to, cos mi celej večer vykládal, je zhruba stejně pravděpodobný jako ta historie kolem mě. Jen si vzpomeň, jak to do sebe zapadalo! Párek upířích pytláků, chlapeček s mimořádnýma schopnostma Jinýho, smrtelně ohrožená mladá lékařka a město na pokraji zkázy.“

Nevěděl jsem, co jí odpovědět. Díval jsem se na ni a cítil, jak mi prudce rudnou tváře. Tahle slečna, která za sebou nemá ještě ani třetinu kursu, mi celou situace

jednoduše rozebere tak, jak bych ji měl umět rozebrat já sám.

„Zvaž sám, co se právě v těchhle okamžicích děje," pokračovala, aniž by si povšimla mé vnitřní trýzně. „Je tu pachatel série vražd, kterej se zaměřuje na Temný. V seznamu podezřelých ses objevil i ty. Šéf se okamžitě rozhodne pro mazaný tah – schová tě do Olžina těla. Ale je ten tah opravdu tak mazanej? Nakolik jsem stačila pochopit, je to celkem běžná praxe. Boris Ignaťjevič ji naposledy uplatnil docela nedávno, že ano… A stalo se někdy, že by stejnej trik uplatnil dvakrát rychle po sobě? Proti stejnýmu nepříteli…?"

„To nevím, Světko, podrobnosti operací mi nikdo nesděluje."

„Tak to zkus vlastní hlavou. A ještě něco – to si opravdu myslíš, že Zavulon je taková malicherně mstivá hysterka? Tomu je přece taky několik set let, no nemám pravdu? A Denní hlídku řídí odnepaměti. Takže pokud ten maniak…"

„Myslíš Divoch…

„No dobře. Tak pokud má tenhle Divoch dovoleno už kolik let vyvádět po Moskvě, co se mu zlíbí, protože se chystá nějaká velkorysá provokace, tak ho přece hlava Denního dozoru nenasadí na takovou prkotinu… Nezlob se na mě, Antone, ale ty přece pro ně opravdu nejsi žádný zvláštní sousto."

„Jasně, to chápu. Oficiálně jsem mág pátý kategorie. Šéf mi ale řekl, že ve skutečnosti můžu hravě aspirovat na třetí."

„Dobře, ale stejně…"

Pohlédli jsme si do očí a já rozhodil rukama: „Tak jo, já to vzdávám, Světlano, asi máš pravdu. Řekl jsem ti

koneckonců jen to, co sám vím. A žádný jiný varianty se mi nerýsujou.“

„Takže se jednoduše podrobíš rozkazu? Budeš chodit v sukni a ani na okamžik nezůstaneš sám?“

„Už při vstupu do hlídky jsem si uvědomil, že tím pádem část svobody ztrácím.“

„Část,“ vyprskla skoro opovržlivě. „No dobře, to ty musíš vědět líp. Takže noc strávíme spolu, ano?“

Přikývl jsem:

„Jasně. Ale ne tady. Lepší bude, když budu pořád někde mezi lidma.“

„A co takhle spánek?“

„Nespat několik nocí není takovej problém,“ pokrčil jsem rameny. „A řek bych, že na tohle je Olžino tělo trénovaný přinejmenším stejně dobře jako moje. Tím spíš, že posledních několik měsíců tráví celý noci v nóbl společnosti…“

„Jenže já jsem tyhle kousky zatím ještě nezvládla, Antone. Kdy budu v takovým případě spát já?“

„Přes den. Na přednáškách.“

Zašklebila se, ale já věděl, že na to přistoupí, protože to bylo nevyhnutelné. Její povaha neumožňovala odmítnout pomoc ani náhodnému známému, a to jsem já přece jen nebyl.

„Co kdybychom šli do Maharadži?“

„Co to je?“

„Indická restaurace, velice slušná.“

„A ta má otevřeno do rána?“

„To bohužel ne. Ale kam dál, to si vymyslíme pak…“

Světlana se na mě dívala tak dlouho, že na to nestačila ani má vrozená a dosti obstojná hroší kůže. Copak jsem asi zase udělal špatně tentokrát?

„Díky, Antone," řekla vskutku procítěně. „Konečné jsi mě pozval do restaurace. Já na to čekám už dobrý dva měsíce…"

Vstala, došla ke skříni, otevřela ji a zamyšleně se zadívala na šatstvo uvnitř.

„Jenže pro tebe tu asi nic slušnýho nemám," poznamenala po chvíli. „Asi ti nezbude, než se znovu nasoukat do těch džín. Pustěj tě tam v džínách?"

„Měli by," pokrčil jsem nepříliš jistě rameny. V nejhorším případě uplatníme lehký vliv na personál.

„Kdyby něco, tak si aspoň pocvičím vnukání," prohodila, jako by mi četla myšlenky. „Prostě je donutím, aby tě pustili. To přece bude v zájmu dobra, no ne?"

„Samozřejmě."

„Teda řeknu ti, Antone," sejmula z ramínka šaty, přiložila si je na prsa, pak zakroutila hlavou, vrátila je zpátky a vytáhla ze skříně béžový kostýmek, „že mě asi nikdy nepřestane zarážet schopnost hlídkařů vysvětlit jakýkoli umělý ovlivnění reality zájmem Dobra a Světla."

„Ale to není jakýkoli!" rozhořčil jsem se.

„Ale je! A kdyby se náhodou hodila loupež nebo i vražda, tak se to taky dá vysvětlit jako dobrá věc v dobrým zájmu."

„Ne, tak to není!"

„A jsi si tím jist? Kolikrát už jsi musel zasahovat do cizího vědomí? Vzpomeň si třeba na naše první setkání – tys mě přece přiměl, abych věřila, že tě dávno znám! Jak často se uchyluješ ke schopnostem Jinýho v běžným životě?"

„No často. Ale…"

„Tak si představ, že jdeš po ulici. A najednou přímo před tebou dospělej chlap tříská dítě. Co uděláš?"

„Když tam bude dostatečnej limit pro zásah, tak provedu remoralizaci," pokrčil jsem rameny. „To snad dá rozum."

„A budeš si jistej, že je to v pořádku? Aniž bys o tom uvažoval a snažil se porozumět? Co když ten kluk měl dostat nařezáno?! Co když ho tenhle trest zachraňuje před nnohem většíma nepříjemnostma někdy v budoucnu, kdežto takhle z něj díky tobě vyroste mafián a vrah! Tak jakápak remoralizace?"

„Ale ty se mýlíš, Světo."

„V čem?"

„Protože i kdyby tam ten limit na parapsychologickej zásah nebyl, tak přece nepřejdu jen tak kolem…"

Světlana pochybovačně zasupěla:

„A budeš si jistej, že jednáš správně? Kde je nějaká mez?"

„To si přece každej stanovuje individuálně. Prostě ti to dojde."

Zamyšleně se na mě podívala.

„Tyhle otázky si ale určitě klade každej nováček, no nemám pravdu?"

„Máš," usmál jsem se.

„A ty sis na ně zvyk odpovídat. Máš na to celej seznam hotovejch odpovědí, sofismat, analogií a příkladů z historie."

„Ne, Světo. Takhle to není. Jde o to, že takový otázky si Temný vůbec nekladou."

„A jak to můžeš vědět?"

„Černej mág může léčit stejně dobře jako bílej zabíjet," řekl jsem. „Tak to prostě je. A víš, v čem je rozdíl mezi Světlem a Tmou?"

„Nevím. To nás nevím proč nikdo neučí. Asi je těžký to zformulovat, co?"

„Vůbec ne. Když myslíš v první řadě na sebe a svý zájmy, tak se ubíráš do Tmy. A když myslíš spíš na jiný, tak ke Světlu.“

„A jak dlouho se tam jde? Myslím ke Světlu…“

„Pořád.“

„Ale to jsou jen slova, Antone. To je jen taková hra. Protože co říká zkušenej Temnej nováčkovi? Nejsou to taky nějaký krásný a správný slova?“

„Jsou. Mluví o svobodě. O tom, že každej v životě zaujme takový místo, jaký mu reálně patří. A taky že každá lítost ponižuje, že skutečná láska je slepá, že skutečný dobro je bezmocný a že pravá svoboda je ta, která se na nikoho neohlíží.“

„A to snad není pravda?“

„Je,“ přikývl jsem, „ale jenom zčásti. Nikomu z nás přece není dáno vyvolit si absolutní pravdu, Světo. Pravda má vždycky dvě tváře. A všechno, co máme, je právo odmítnout tu lež, která je nepříjemnější. Víš, co říkám nováčkům o šeru, když jim o něm vykládám poprvé? Že do něj vstupujem, abychom získali sílu. A za vstup do šera platíme tím, že se vzdáváme části pravdy, kterou nehodláme přijmout. Lidi to mají jednodušší. Miliónkrát jednodušší – i se všema pohromama, problémama a starostma, který pro Jinýho prostě neexistujou. Lidi prostě nemají tu možnost volby, takže jsou jednou dobrý a jindy zlý – v závislosti na okamžiku, na okolí, na knize, kterou zrovna dočetli nebo na bifteku, kterej si zrovna dali k obědu. Proto se daj tak snadno ovládat, proto je tak jednoduchý i toho největšího vyvrhela obrátit ke Světlu a toho nejušlechtilejšího a nejskvělejšího muže postrčit do Tmy. Kdežto my už jsme svou volbu učinili.“

„Já přece taky, Antone. A už jsem byla i v šeru.“

„Ano.“

„Tak proč pořád nechápu, kde je to pomezí a v čem je rozdíl mezi mnou a nějakou vědmou, která pilně dochází na černý mše? A proč si vůbec kladu takovýhle otázky?“

„Protože si je budeš klást pořád. Nejdřív nahlas a pak už jen v duchu. Tohle nepomine, nikdy. A kdyby ses takový trýzně chtěla nějak vyvarovat, tak sis prostě vyvolila špatnou stranu.“

„Já si vyvolila to, co jsem chtěla.“

„Já vím. Tak trp.“

„Celej život?“

„Ano. Ten život bude dlouhej, ale na tohle si stejně nikdy nezvykneš. A nikdy se nezbavíš otázky, nakolik správnej nebo naopak nesprávnej byl ten kterej krok.“

Kapitola třetí

Restaurace Maxim neměl rád. A zase to byla věc nátury. Mnohem lépe se cítil v barech či klubech, a mohly být klidně i dražší, hlavně aby nevyžadovaly takovou upjatost jako nóbl restaurant. Jistě, leckdo si i v takovémto prostředí vede asi jako rudí komisaři při jednání s buržousty – způsoby nemá a získat je nehodlá. Jenže k čemu by to bylo, napodobovat nové Rusy z anekdot?

Tu včerejší noc ale bylo třeba nějak rozumně spláchnout. Žena buď v „důležité obchodní jednání“ uvěřila, nebo se tak alespoň zatvářila. Jenže mírné výčitky svědomí stejně přetrvávaly. Jistě, kdyby ona tak věděla! Kdyby jen tušila, co je ve skutečnosti zač a čím se zabývá!

Nic z toho jí Maxim říct nemohl. Teď mu nezbylo než zahlazovat tu podivnou noční nepřítomnost metodami, jichž každý normální chlap užívá po každém dalším galantním dobrodružství: dary, zvýšenou pozorností a výpravou do společnosti. Například do vyhlášené restaurace s vybranou exotickou kuchyní, cizokrajnou obsluhou, elegantním interiérem a bezednou vinotékou.

Ale stejně je to zajímavé – myslí si Jelena, že jí minulé noci byl nevěrný? Tahle otázka Maxima zajímala, ale zase ne natolik, aby ji pokládal nahlas. Ono je vždycky dobré nechat některé věci nedopovězené. Třeba se jednou pravdu nakonec doví. A bude na něj hrdá.

I když – tohle jsou asi dost marné naděje. To sám dobře chápal. Ve světě plném plodů Zla a Tmy je on jediný světlý rytíř, rytíř nevýslovně osamělý, který nemá možnost podělit se s někým o pravdy, které se mu čas od času vyjeví. Zpočátku Maxim doufal, že jednou potká někoho, jako je on sám – vidoucího v zemi slepců, hlídacího psa, schopného v bezstarostném stádu odhalit vlka v rouše beránčím.

Jenže nic takového. Víc tu nebyl nikdo, kdo by byl schopen stanout po jeho boku.

A přesto neumdléval.

„Nemám si objednat třeba tohle, co myslíš?“

Maxim nakoukl do jídelního lístku. Co je to „malai kofta“, netušil. Což mu ovšem nikdy nemohlo zabránit v kvalifikovaném soudu. Ingredience jsou tu přece vyjmenovány.

„Jo, to si dej. Je to maso se švestkovou omáčkou.“

„Hovězí?“

Chvilku mu trvalo než pochopil, že Jelena žertuje. Pak její úsměv opětoval:

„No určitě!“

„Mám si tedy objednat nějaké hovězí?“

„Řekl bych, že něco takového ti tady slušně odmítnou,“ usoudil Maxim. Povinnost bavit ženu nebyla nijak obtížná. Vlastně spíš příjemná. Ale v tuhle chvíli by býval raději nenápadně obhlédl celý podnik. Měl pocit, že tu něco není v pořádku. Jako by tu vanulo nějaké podivné mrazení, dotýkalo se jeho zad a nutilo ho mhouřit oči a pozorně sledovat, co se kolem něj děje…

Že by?

Mezi jednotlivými misemi obvykle uplynulo několik měsíců, i půl roku. Ale ještě se nestalo, že by to znovu přišlo už následujícího dne…

Symptomy však byly až příliš známé.

Maxim sáhl do náprsní kapsy, jako by kontroloval, zda si nezapomněl peněženku. Ve skutečnosti ho však zajímalo něco jiného – malý dřevěný kinžál, který si kdysi pečlivě, i když neuměle vyřezal. Docela sám a už v dětství, aniž by tehdy tušil proč, ale přitom rovnou cítil, že tohle nebude obyčejná hračka.

Kinžál čekal.

Ale na koho?

„Maxi!“ v Jelenině hlase zazněla tichá výtka. „Kde se zase vznášíš?“

Přiťukli si, což je špatné znamení – když si přiťukne muž se ženou, prý to znamená, že v rodině nebudou peníze. Jenže Maxim nebyl pověrčivý.

Kdo to je?!

Zpočátku podezíral dvě slečny. Obě sympatické, snad i hezké, ale každá po svém. Menší tmavovláska vypadala pevně stavěná, pohyby měla poněkud nemotorné, téměř mužské, a překypovala energií. Sexuální fluidum, jež se kolem ní vznášelo, bylo skoro hmatatelné. Ta druhá, vyšší a světlovlasá, byla klidnější a rezervovanější. A její krása byla zcela jiná, taková neznepokojivá.

Maxim si povšiml pozorného pohledu své ženy a očima uhnul.

„Takový lesby!“ poznamenala opovržlivě.

„Cože?“

„Jen se na ně podívej! Třeba ta černá v těch džínách – to je normální chlap!“

A opravdu. Maxim přikývl a v obličeji nasadil odpovídající výraz.

To nebude ono. Tyhle dvě to nejsou. Ale kdo tedy, kdo přesně to je?

V rohu se ozval mobil a možná nějakých deset lidí bezděčně sáhlo po tom svém. Maxim se podíval ve směru zvuku – a málem ztratil dech.

Muž, který už do telefonu tiše a úsečně promlouval, nebyl jen ztělesněným Zlem. Celý byl potažený hustým černým závojem, který nikdo neviděl, ale který Maxim spolehlivě cítil.

Vanulo z něj nebezpečí, strašlivé, děsivě se valící nebezpečí.

Maxima píchlo u srdce.

„Víš ty co, Leno? Já bych asi chtěl bydlet na pustém ostrově," vyhrkl najednou, aniž to od sebe očekával.

„Sám?"

„S tebou a s dětma. Ale jinak aby tam nebyl nikdo."

Jediným douškem dopil víno a číšník mu pohár okamžitě znovu naplnil.

„To bych já teda nechtěla," řekla žena.

„Já vím."

Kinžál v náprsní kapse byl najednou těžký a horký. Myslí se valila vlna vzrušení – velice intenzivního, téměř sexuálního. Vzrušení, které bylo třeba vybít.

„Pamatuješ si Poea?" zeptala se Světlana.

Dovnitř nás pustili bez potíží, to jsem ani nečekal. Buď jsou už pravidla v tomhle podniku demokratičtější, než pravila moje zkušenost, anebo mají o zákazníky nouzi.

„Ne. Ten umřel už moc dávno. Ale Semjon jednou vykládal…"

„Já samozřejmě nemluvím o něm osobně, ale o jeho povídkách."

„Aha. Ty myslíš Muže z davu," došlo mi.

Tiše se zasmála:

„Jasně. Protože ty ses teď ocitl v jeho situaci. Jsi nucen motat se tam, kde je hodně lidí.“

„Musím říct, že zatím proti nim nic nemám.“

Dali jsme si po sklence Baileysu a objednali si něco k jídlu. To mohlo personál inspirovat ke zcela konkrétní představě důvodu naší návštěvy – dvě nezkušené štětky shánějí kunčafty – což mi ovšem bylo vcelku jedno.

„Byl on taky Jinej?“

„Myslíš Poe? Ze všeho nejspíš neiniciovanej.“

Jsou vlastnosti, ty tváře nezjevené
s životem dvojím: co má svou tvář
v té dvojakosti a jehož zář
je světlo hmoty, jsoucno od pramene.

– pronesla tiše Světlana.

Překvapeně jsem na ni pohlédl.

„Tohle znáš?“

„No, co bych ti na to tak řekl…“ Zvedl jsem oči ke stropu a slavnostně pronesl:

Neboj se mlčenlivé tělesnosti,
ta nikdy žádnou škodu nezpůsobí..
Až tě však její stín svou přízní poctí
(To skřet je beze jména, co vždy dříme
tam, kde člověka nikdy neuzříme),
pak pamatuj, že muka přicházejí v zlosti!

Asi vteřinu jsme se na sebe dívali a pak se oba naráz rozesmáli.

„Je to takovej malej literární souboj,“ poznamenala pichlavě Světlana. „Zatím je to jedna jedna. Škoda, že

nemáme žádný diváky. A proč vlastně Poe zůstal neiniciovanej?“

„Mezi básníky je hodně Jiných, který nikdo neinicioval. Ale pro některý z nich je rozhodně lepši, že zůstali lidma. Třeba Poe byl psychicky hrozně labilní a dát takovýmu člověku mimořádný schopnosti je totéž, jako věnovat pyromanovi kanystr benzínu. Radši ani neuvažuju o tom, na čí stranu by se přidal. Ale nejspíš by stejně rychle zmizel v šeru – myslím navždycky.“

„A jak tam žijou? Ty, co tam zmizeli?“

„To nevím, Světlano. A nejspíš to neví nikdo. Někdy je možný potkat je v šeru, ale kontakt v běžným slova smyslu se s nima asi navázat nedá.“

„To bych stejně jednou ráda zjistila.“ Světlana se zamyšleně rozhlédla po sále. „Zaznamenal jsi tady nějakýho Jinýho?“

„Myslíš toho dědka za mnou, co zrovna telefonuje?“

„Copak to je dědek?“

„To bych prosil! Uvědom si, že si ho neprohlížím očima.“

Světlana si skousla ret a přimhouřila oči. Drobné ambice už se v ní začaly probouzet.

„Zatím mi to nejde,“ přiznala se. „A rozhodně bych nepoznala, jestli je Temnej nebo Světlej.“

„Temnej. Z Denní hlídky nebude, ale je Temnej. Čaroděj průměrný kvality. A nás už si taky všimnul.“

„Tak co budeme dělat?“

„My? Nic.“

„Ale je přece Temnej!“

„No a my jsme zase Světlý… A co? jako pracovníci Hlídky máme nanejvýš právo zkontrolovat mu doklady. A ty bude mít v pořádku.“

„Tak dobře, ale v jakým případě teda máme právo zasáhnout?“

„Například když teď vstane, zamává rukama, promění se v démona a začne lidičkám ukusovat hlavičky…“

„No tak, Antone!“

„Mluvím naprosto vážně. My dva nemáme nejmenší právo bránit černýmu mágovi v zaslouženým odpočinku.“

Číšník přinesl naše jídla a my umlkli. Světlana se pustila do toho svého, ale zcela bez chuti. A pak dotčeně jako vrtošivé dítě utrousila:

„Jak dlouho se Noční hlídka ještě hodlá takhle plazit?“

„Myslíš před Temnýma?“

„Ano.“

„Dokud nezískáme rozhodující převahu. Dokud lidi, ze kterých se stávaj Jiný, ani na okamžik nezaváhaj, co si maj vybrat – jestli Světlo nebo Tmu. Dokud Temný nevymřou. Dokud neztratěj schopnost postrčit lidi ke Zlu tak snadno, jako se to děje teď.“

„Ale to je kapitulace, Antone!“

„To je neutralita. Status quo. Ale faktem je, že se obě strany ocitly v časový tísni.“

„Řeknu ti ale, že takovej Divoch, kterej samotářsky pouští hrůzu na Temný, je mi mnohem milejší. To je jedno, že porušuje dohodu, a dokonce mi nevadí ani to, že nás vlastně podráží. Protože on s Tmou bojuje, rozumíš – bojuje! Sám proti všem!“

„Přemejšlela už jsi o tom, proč zabíjí Temný, ale nenavazuje kontakt s náma?“

„Ne.“

„Protože nás nevidí, Světlano. Nevidí nás, ani když nás má rovnou před nosem.“

„Však je taky samouk.“

„Jasně. Nadanej samouk. Jinej, co má ve svejch zvláštních schopnostech hokej. Kterej dokáže vidět Zlo. Ale nedokáže poznat Dobro. Copak tohle tě neděsí?“

„Ne,“ hlesla ponuře. „Nezlob se na mě, ale já vůbec nechápu, kam míříš, Oljo…, promiň, Antone. Teď jsi začal mluvit přesně jako ona.“

„To nic.“

„Ten Temnej někam šel,“ řekla Světlana, která se zahleděla kamsi za mé rameno. „Asi vysávat něčí sílu a trousit nebezpečný zaklínadla. A my tu sedíme jako pecky a nezasáhnem.“

Nenápadně jsem se otočil. A zahlédl jsem ho – pokud jde o zevnějšek, vypadal opravdu tak na třicet. Byl vkusně oblečený, téměř okouzlující. U jeho stolu zůstala mladá žena a dvě děti – asi tak sedmiletý chlapec a o něco mladší holčička.

„Ten šel s čajem, Světo. Vyčůrat se. Ta rodina je ostatně úplně normální. Zvláštní schopnosti žádný. Ty bys taky chtěla likvidovat?“

„Znáš to o tom jablku, co nepadá daleko…“

„Tohle zkus říct Garikovi. Jeho táta je černej mág. A pořád ještě žije.“

„To jsou výjimky.“

„Z výjimek se skládá celej život.“

Světlana už neřekla nic.

„Já to přece znám, tohle puzení, Světo. Konat Dobro a Zlo pronásledovat. Já jsem stejnej. Jenže pokud nepochopíš, že tohle je slepá ulička, tak skončíš v šeru. A někdo z nás bude nucenej ukončit tvou pozemskou existenci.“

„Ale mezitím něco stihnu.“

„Víš, jak se budou tvoje snahy jevit nezúčastněnýmu pozorovateli? Jako skutky psychopatky, která hlava nehlava vraždí úplně normální a hodný lidi… Noviny budou plný mrazivejch titulků. A ty halasný přezdívky, jakejch se dočkáš – třeba moskevská Borghia. A do lidí zaseješ tolik Zla, že by to parta černejch mágů nedokázala ani za rok.“

„Proč vy taky máte na všechno hotovou odpověd?“ otázala se trpce.

„Protože učednický léta už máme za sebou. A přežili jsme je. Většinou…“

Přivolal jsem si vrchního a požádal ho o nápojový lístek:

„Dáme si koktejl? Nebo jdeme dál? Můžeš si vybrat…“

Světlana už studovala menu a jen nepřítomně přikývla. Číšník, vysoký snědý mladík viditelně neruského původu, zdvořile čekal. Ten už na světě určitě viděl ledacos, takže dvě baby, z nichž se jedna chovala jako chlap, ho rozhodně rozházet nemohly.

„Tak Alter ego,“ objednala si.

Pochybovačně jsem zakroutil hlavou – tohle pití tu patřilo k nejsilnějším. Ale nenamítl jsem nic.

„Dejte nám to dvakrát – a k tomu účet.“

Zatímco barman míchal koktejly a vrchní se zabýval účtem, my dva jsme seděli v tíživém tichu. To nakonec jako první porušila Světlana.

„Dobře…, tomu s těma básníkama bych rozuměla. To jsou jen potenciální Jiný. Ale co padouši – třeba Hitler, nebo Calligula? Nebo jiný vraždící maniaci?“

„To jsou lidi.“

„Všichni?“

„Zpravidla. My máme svoje vlastní ničemy, jejichž jména lidem nic neřeknou. Už brzo vám začnou přednášky z historie.“

Alter ego byl naprosto v pořádku. Ve sklenici se kolébaly dvě těžké, navzájem se nespojující vrstvy – bílá a černá, sladký smetanový likér a hořké černé pivo.

Zaplatil jsem hotovými (to proto, že po sobě nerad nechávám elektronické stopy) a zvedl jsem svou sklenici.

„Na hlídku.“

„Na hlídku,“ přikývla Světa. „A taky na to, aby ses z tyhle motanice co nejdřív vyhrabal.“

Najednou se mi nevýslovně zachtělo ji požádat, aby to zaklepala na dřevo, ale nechal jsem si tu prosbu pro sebe. Koktejl jsem vypil ve dvou douscích – nejdřív měkkou sladkost, potom lehkou hořkost.

„Je to fajn,“ řekla Světa. „Ale víš, že se mi to tu zamlouvá? Co kdybychom tu ještě chvíli poseděli?“

„V Moskvě je plno míst, kde je příjemně. Ale já bych v tuhle chvíli našel takový, kde zrovna neodpočívaj černý mágové.“

Přikývla:

„Poslyš, ale on se nějak nevrací.“

Pohlédl jsem na hodinky. Má pravdu, za tu dobu už se dalo načůrat několik kbelíků. A jeho žena začínala být nervózní.

„Budu tu hned, Světo.“

„Hlavně nezapomeň, co jsi!“ šeptla, když jsem odcházel.

Má pravdu. Kdybych za černým mágem vkročil na pánskou toaletu, bylo by to trochu divné.

Vykročil jsem tedy sálem a už v chůzi pohlédl do šera. Logicky se mi nejdřív měla vyjevit aura mága, ale kolem bylo jen šedivo a prázdno, prozářené normálními

aurami – spokojenými, chlípnými, opilými i prostě šťastnými.

Přece někam neodtekl kanálem!

Slaboučké světýlko, signalizující auru Jiného, jsem zaznamenal až venku, za zdí, někde vedle běloruské ambasády. Jenže to nebyl černý mág, ta aura byla mnohem slabší a měla jinou barvu.

Kam se poděl?

V úzké chodbičce, končící dvojími dveřmi, bylo pusto. Na okamžik jsem ještě zaváhal: stát se mohlo ledacos, třeba jsme si ho opravdu nevšimli, nebo nám utekl šerem, nebo je dokonce vybaven takovou silou, že je schopen teleportace. A pak už jsem otevřel dveře pánského záchodku.

Bylo tam velice čisto, velice světlo, mírně těsno a pronikavě to tam vonělo květinovým osvěžovačem vzduchu. Černý mág ležel hned za dveřmi a jeho rozhozené ruce mi bránily, abych je otevřel celé. Tvář měl zaskočenou, nechápavou a v rozevřené dlani jsem postřehl třpyt tenké křišťálové trubičky. Zbraně se tedy chopil, ale už bylo pozdě.

Krev jsem tu nenašel žádnou. Nebylo tu nic a když jsem znovu pohlédl do šera, neobjevil jsem ani ty nejmenší stopy nějaké magie.

Jako by černý mág zemřel na banální srdeční záchvat nebo infarkt – samozřejmě kdyby na něco takového vůbec umřít mohl.

Objevil jsem ale ještě jeden malý detail, který podobou verzi zcela vyvracel.

Malý otvor v límečku košile. Takový řez, jako po břitvě. Jako by zemřelému někdo vrazil do hrdla nůž a přitom lehce zavadil i o součást oděvu. Jenže na kůži nebylo po bodné rádně ani stopy.

„Vy svině!“ sykl jsem a vlastně jsem nevěděl, komu to právě spílám: „Vy svině!“

Jen těžko jsem si mohl představit situaci prekérnější než byla ta, v níž jsem se právě ocitl. Tak já si vyměnil tělo, vydal jsem se v doprovodu „svědka“ do nabité restaurace, abych se nakonec ocitl úplně sám nad mrtvolou černého mága, jehož zabil Divoch.

„Pojď, Pavlíku,“ uslyšel jsem za sebou.

Otočil jsem se – žena, která seděla u stolu s černým mágem, se ke mně blížila chodbičkou a za ruku vedla syna.

„Mně se nechce, mami!“ povykovalo umíněně dítě.

„Jenom půjdeš dovnitř a řekneš tatínkovi, že je nám smutno,“ vysvětlovala mu trpělivě matka. V následujícím okamžiku zvedla hlavu a uviděla mě.

„Zavolejte rychle někoho!“ vykřikl jsem zoufale. „Rychle! Tady se nějakýmu pánovi udělalo špatně. Odvedte to dítě a někoho sem pošlete!“

V lokále už mě muselo být slyšet, protože hlas měla Olga silný. Okamžitě se tam rozhostilo ticho, jímž dál plynula jen jakási táhlá etnická hudba, ale nesrozumitelný šelest hlasů zcela ustal.

Samozřejmě mě neposlechla. Vrhla se ke mně, odstrčila mě, zhroutila se na manželovo tělo a zahořekovala, ano, doslova zahořekovala, protože už si uvědomovala, co se stalo, i když ruce se ještě stále pokoušely něco dělat, rozepínaly límeček a cloumaly bezvládným tělem. Pak žena začala mága pleskat po tvářích, jako by doufala, že se jen tak přetvařuje nebo že omdlel.

„Proč tatínka fackuješ, mami?“ vykvikl tenkým hláskem Pavlík. Ne vylekaně, spíš překvapeně, zřejmě

ještě nikdy nezažil žádnou rodinnou scénu. Musela to bít vzorná rodina…

Uchopil jsem chlapce za rameno a pomalu a opatrně ho odváděl chodbičkou pryč. Proti nám už se sem hrnuli lidé. Spatřil jsem mezi nimi i Světu s vytřeštěnýma očima – ta všechno pochopila okamžitě.

„Odveďte to dítě," požádal jsem číšníka. „Myslím, že ten pán zemřel."

„Kdo objevil tělo?" zeptal se naprosto klidně číšník. Mluvil bez sebemenšího cizího akcentu a ptal se naprosto jiným hlasem než při obsluze mezi stolky.

„Já."

Přikývl a bez váhání chlapce, který už začínal plakat, protože si uvědomil, že v jeho malém a útulném životě se přihodilo cosi nenapravitelného, předal jakési restaurační pomocné síle.

„Mohu se vás zeptat, co jste dělala na pánské toaletě?"

„Dveře byly otevřené a já si všimla, že tam někdo leží," zalhal jsem bez rozmýšlení.

Číšník přikývl, jako by takovou možnost připouštěl. Zároveň mě ale pevně uchopil za loket. „Budete muset počkat na policii, madam." Světlana už se protlačila k nám, zaslechla jeho poslední slova a přimhouřila oči. Tohle nám ještě scházelo – snad se nechystá zbavovat okolí paměti?!

„Samozřejmě, to dá rozum." Učinil jsem dlouhý krok a číšníkovi nezbylo, než stisk ruky povolit a vykročit za mnou. „To je hrůza, Světko, na záchodě leží nějaký mrtvý!"

„Oljo!" zareagovala Světa zcela správně, uchopila mě kolem ramen, vrhla na číšníka rozhořčený pohled a vlekla mě zpátky do restaurace.

V tom okamžiku se chlapec protáhl mezi námi a začal davem kličkovat zpět k matce, kterou se lidé snažili odvést od těla pryč. Žena využila nastalého zmatku, znovu klesla k mrtvému muži a začala jím třást: „Vstávej! No tak vstávej, Geňo!“

Ucítil jsem, jak se Světlana při pohledu na tenhle výlev zachvěla, a pošeptal jí:

„Tak co? Máme ty Temný vykořeňovat ohněm a mečem?“

„Pročs to udělal? Já bych to přece pochopila i tak!“ zasyčela zběsile.

„Cože?!“

Pohlédli jsem jeden druhému do očí.

„Jo tak tys to nebyl?“ zeptala se nejistě. „Promiň, já ti to samozřejmě věřím.“

A já pochopil, že jsem v tom až po uši.

Nějaký zvláštní zájem o mě vyšetřovatel neprojevoval. V jeho očích jsem si přečetl již hotový závěr – byla to přirozená smrt. Slabé srdce, zřejmě narkotika a kdovíco ještě. Tenhle člověk neměl a ani nemohl mít soucit s kýmkoli, kdo po nocích vymetá drahé restauranty.

„A to tělo tam normálně leželo?“

„Ano,“ potvrdil jsem unaveně. „Byla to hrůza!“

Vyšetřovatel jen pokrčil rameny. Na mrtvole, navíc nepotřísněné krví, nic hrozného neshledával. Pak ale přece jen velkomyslně připustil:

„Jistě, není to příjemná podívaná. Nezahlédla jste náhodou někoho kolem?“

„Ne. Až pak se tam objevila ta žena, manželka mrtvoly, a vedla s sebou dítě.“

Za nesouvislou, klopýtavou výpověd jsem byl odměněn letmým úsměvem.

„Děkuji vám, Olgo. Možná vám ještě zavoláme. Nechystáte se v nejbližších dnech opustit město, že ne?“

Energicky jsem zakroutil hlavou. Policie mi nečinila ani ty nejmenší starosti.

Což se rozhodně nedalo říct o šéfovi, který už skromně seděl u malého stolku v koutě.

Vyšetřovatel mě opustil a vydal se za „manželkou mrtvoly“. Kdežto Boris Ignaťjevič okamžitě zamířil k našemu stolku. Zřejmě se zahalil do nějakého lehčího zaklínadla, protože mu nikdo nevěnoval pozornost.

„Tak jste doskotačili?“ zeptal se tiše.

„My?“ upřesnil jsem si pro jistotu.

„Jo. Vy. Přesněji řečeno ty.“

„Já jsem jen naprosto přesně plnil veškeré instrukce,“ zasyčel jsem vztekle. „A toho mága jsem se ani nedotkl!“

Šéf si povzdechl:

„O tom nepochybuji. Ale co tě to napadlo – tebe, kádrového pracovníka Noční hlídky! – hrnout se za tím Temným beze svědků?!“

„Kdo to moh tušit!“ naštval jsem se. „No kdo?!“

„Přece ty! Když už jsme se rozhodli pro taková opatření a tak neobvyklý způsob maskování. Jaké jsi měl instrukce? Ani na okamžik nezůstávat sám! Ani na okamžik! Jíst i spát jsi měl se Světlanou. Dokonce i sprchovat jste se měli vždy oba najednou! A na záchod jste měli taky chodit jedině spolu! Abys měl v každé, ale v úplně každé chviličce aspoň jednoho svědka…“ Šéf si zhluboka povzdechl a umlkl.

„Borisi Ignaťjeviči,“ vložila se nečekaně do hovoru Světlana. „To už je teď přece jedno. Radši bychom asi měli uvažovat o tom, co dál.“

Šéf na ni pohlédl s lehkým údivem a přikývl: „To děvče má pravdu. Budeme přemýšlet. Začneme tím, že situace se katastrofálně zkomplikovala. Pokud předtím na Antonovi ulpělo jen nepřímé podezření, teď ho prostě chytili za ruku. A nekruť hlavou! Protože zrovna tebe viděli jako prvního nad úplně čerstvou mrtvolou. Nad mrtvolou černého mága, zabitého naprosto stejně jako všechny předchozí oběti. Zabránit tvému obvinění už není v našich silách. Denní hlídka se obrátí na tribunál a bude požadovat přečtení tvé paměti."

„A to je tak nebezpečné?" zeptala se Světlana. „Něco takového by přece mělo dokázat, že Anton je nevinen."

„To ano. Ale zároveň se tak Temní dostanou k veškerým informacím, s nimiž se měl možnost či povinnost seznámit. A umíš si představit, Světlano, kolik toho ví takový šéfprogramátor hlídky? To možná v tuhle chvíli neví ani on sám – na mysli mám třeba údaje, které jen viděl, zpracoval a zase je úspěšně zapomněl. Jenže na takové věci mají Temní své odborníky. A jakmile bude osvobozený Anton opouštět soudní síň – připusťme, že v té mlýnici se čtením paměti obstojí –, tak už bude Denní hlídka naprosto přesně vědět, na čem zrovna pracujeme. Umíš si odstavit, co se stane? Oni se zmocní naší metodiky vyhledávání a výcviku nových Jiných, rozborů bojových operací, seznamu sítě našich informátorů, statistiky ztrát, dotazníkových údajů o našich pracovnících, finančních plánů…"

Bavili se o mě a já tu zatím seděl, jako by se mě nic z toho ani v nejmenším netýkalo. Nevadila mě šéfova cynická otevřenost, ale samotný fakt, jehož jsem byl svědkem: šéf se radil se začínajícím mágem Světlanou, a ne se mnou, který aspiroval na hodnost čaroděje třetí kategorie.

Mám-li porovnat vše, co se tu dělo, se šachovou partií, vypadala pozice až urážlivě jednoduše. Byl jsem střelec, sice obyčejný, ale dobrý střelec hlídky. Kdežto Světlana byla zatím jen pěšec. Ovšem pěšec, který se už brzy chystal proměnit v dámu.

A všechna smůla, která se ještě mohla nahrnout na mě, neznamenala pro šéfa nic ve srovnání s možností poskytnout této budoucí dámě menší praktickou lekci.

„Ale vy přece víte, Borisi Ignaťjeviči, že nedovolím, aby se mi někdo hrabal v mozku," vyhrkl jsem.

„V tom případě tě odsoudí."

„To vím. Ale můžu přísahat, že se smrtí těch Temných nemám naprosto nic společného. Jedině že to nemůžu nijak dokázat."

„A nedá se navrhnout, aby Antonovu paměť prozkoumali jen za dnešní den?" zvolala najednou nadšeně Světa. „A bylo by to, a oni by se přesvědčili…"

„Paměť se nedá naloupat na dílky jako pomeranč, Světo. Ta se vždycky propere celá. Počínaje prvními okamžiky života. Počínaje vůní mateřského mléka a plodové vody." Šéf teď mluvil zdůrazňovaně tvrdě. „V tom je ten hlávní zádrhel. A dokonce i v situaci, že by Anton nic tajného nevěděl – představit si, že tě někdo přinutí, aby sis absolutně všechno vybavila a taky prožila znovu; pohupováni v tmavé vazké tekutině, stahující se svaly, záblesk světla před tebou, bolest, pocit skrčení, nutnost přežít okamžik vlastního zrodu. A pak dál, událost za událostí. Slyšela jsi někdy, že před smrtí ti před očima prolétne celý tvůj život? No a při propírání paměti je to úplně stejné. A přitom někde hluboko v paměti zůstává pocit, že tohle všechno už tu bylo. Rozumíš tomu? Uchovat si při něčem takovém zdravý rozum je velice obtížné"

„Vy mluvíte…, jako byste…," začala váhavě Světlana.

„Samozřejmé – já už něčím takovým prošel. Ale ne u výslechu. Už je to přes sto let, co hlídka teprve začínala zkoumat efekty ždímání paměti, no a hledal se nějaký dobrovolník. Dohromady mě pak dávali skoro rok."

„No a co?" zeptala se zvědavě.

„Dostavily se nové dojmy. Věci, které jsem předtím nezažil. Cizí země, nezvyklá jídla, nečekaná setkání a nezvyklé problémy. A stejně…" Šéf se křivě ušklíbl. „Občas se přistihnu při tom, jak se sám sebe ptám: Co asi je všechno to kolem mě? Je to realita, nebo zasuté vzpomínky? Žiju, nebo už zase ležím na křišťálové desce v úřadu Denní hlídky a mou paměť tam někdo rozmotává jako klubko vlny?"

Umlkl.

Kolem už znovu seděli u stolů lidé a mezi nimi pobíhali číšníci. Vyšetřovací tým odjel, tělo černého mága odnesli a pro vdovu s dětmi si někdo přijel, zřejmě příbuzný. Dál se o nedávné vzrušení nikdo nezajímal. Ba naopak – jako by hostům přibylo jak chuti k jídlu, tak žízně po životě. Nás tří si tu nevšímali – šéfovo zaklínadlo působilo, že směrem k nám nikdo ani nepohlédl.

A co když se tohle všechno už odehrálo?

Co když já, Anton Goroděckij, síťový programátor komerční firmy Nox a takříkajíc ve vedlejším pracovním poměru mág Noční hlídky, ležím na křišťálové desce, počmárané starobylými runami? A mou paměť tam někdo rozmotává, prohlíží a preparuje – a je vlastně jedno, kdo to je, zda černí mágové či smíšený tribunál.

Ne!

Takhle to být nemůže. Zatím necítím nic z toho, o čem právě mluvil šéf. A žádné déjavu. Ještě nikdy jsem se neocitl v ženském těle a nikdy jsem neobjevil mrtvolu na veřejném záchodku.

„Asi jsem vás utahal," usoudil šéf a sáhl do kapsy pro tenký doutníček. „Tak je situace jasná? Co budeme dělat dál?"

„Já jsem připraven splnit svou povinnost," řekl jsem prostě.

„Počkej, Antone… A nech těch frajeřin."

„To nejsou frajeřiny. A nejde ani o to, že chci všechna tajemství Noční hlídky uchovat nedotčená. Já bych takový výslech prostě nevydržel. To už je lepší rovnou umřít."

„Jenže my neumíráme jako lidi, to přece víš."

„Jasně, já vím, že my to máme horší. A stejně do toho půjdu."

Šéf si povzdechl.

„Nezlobte se na mě, holky. Víš co, Antone? Já bych teď neuvažoval o důsledcích toho, co se stalo, ale o příčinách. Někdy je docela užitečné nahlédnout do minulosti."

„No dobře," souhlasil jsem bez zvláštního nadšeni.

„Divoch nám ve městě pytlačí už několik let. Podle posledních údajů analytického oddělení ty vraždy začaly před třemi a půl lety. Část obětí tvoří přiznaní Temní. Další část by mohli být Temní potenciální. Nikdo ze zabitých nepatřil výš než ke čtvrté kategorii. Nikdo z nich nepracoval v Denní hlídce. Zajímavé taky je, že to všechno byli umírnění Temní, pokud lze takovéhoto výrazu vůbec užít. Sice lidi zabíjeli a ovlivňovali je, ale v daleko menší míře než by bývali mohli."

„Takže to na ně byl vlastně podraz," usoudila Světlana. „Nemám pravdu?"

„Asi máš. Denní hlídka si toho psychopata vůbec nevšímala a dokonce mu oběti z vlastních řad nastrkovala – tedy ty, jichž podle jejich názoru nebylo škoda. Ale proč? To je hlavní otázka – proč?!"

„Třeba aby nás obvinili z nedbalosti," usoudil jsem já.

„To by byl trochu drahý špás."

„No tak aby podrazili někoho z nás."

„Jenže alibi na všechny ty vraždy chybí z celé Noční hlídky jen tobě, Antone. A proč by Denní hlídka pořádal hon zrovna na tebe?"

Pokrčil jsem rameny:

„Že by Zavulonova msta?" Šéf pochybovačně zakroutil hlavou. „To se mi nezdá. Cestu jsi mu zkřížil teprve docela nedávno. Kdežto tahle operace byla naplánována málem před čtyřmi roky. Takže otázka zůstává táž – proč?"

„A nemohlo by to být tak, že Anton je potenciálně velmi silný čaroděj a oni to pocítili?" zeptala se tiše Světlana. „No a protože pochopili, že na svou stranu už ho nepřetáhnou, tak ho chtějí zničit…"

„Anton je rozhodně silnější, než si sám myslí," odvětil ostře šéf. „Jenže výš než na druhou kategorii to nikdy nedotáhne."

„A co když nepřítel vidí dál než my," pohlédl jsem mu do očí.

„No a co?"

„Třeba jsem zatím opravdu jen slabý mág, ale i kdybych byl průměrný nebo naopak silný… Nemůže to nakonec být tak, že v budoucnu mohu udělat něco, co by samo o sobě porušilo rovnováhu sil v náš prospěch? Něco úplně obyčejného, co by třeba s magií ani nesouviselo…

Borisi Ignaťjeviči, vždyť Temní se například snažili odvést mě od Světlany – což by mohlo znamenat, že si uvědomili tu část reality, v níž bych jí mohl pomoct! A co když vidí ještě něco? Něco v budoucnu… A vidí to už dávno – a proto se mě snaží neutralizovat. Co když boj o Světlanu je v porovnání s tímhle jen drobnost?“

Zpočátku mě poslouchal docela pozorně, ale pak svraštil čelo a zakroutil hlavou:

„Promiň, Antone, ale ty jsi megaloman. Já přece neustále prohlížím vývoj všech pracovníků hlídky – klíčovými počínaje a údržbářem strejdou Šurou konče. Nezlob se na mě, ale ty před sebou žádné velké skutky nemáš. A to ani v jediné vrstvě reality.“

„A jste si jistý, že se nemýlíte, Borisi Ignaťjeviči?“

Musel jsem si přiznat, že mě naštval.

„To víš, že ne. Já ničemu a nikomu nevěřím absolutně. Ani sobě ne. Ale je tu jen moc a moc malá šance, že bys měl pravdu. To mi věř.“

Uvěřil jsem.

Ve srovnání se šéfem se mé schopnosti pohybují někde kolem nuly.

„Takže pořád nemáme to nejdůležitější – jejich motiv?“

„Přesně tak. Ten úder míří na tebe, o tom už není pochyb. Divocha ovládají, a to velmi jemně a šikovně. On sám si myslí, že bojuje se Zlem, a přitom se už dávno a dávno stal jeho loutkou. Dnes ho zavedli do stejné restaurace, kam jsi přišel i ty. A podstrčili mu vhodnou obět. A ty v tom lítáš.“

„No dobře, ale co s tím?“

„Musíme najít Divocha. To je naše jediná šance, Antone.“

„Ale to ho přece fakticky zabijem.“

„My ne. My ho jen najdem.“

„Na tom nesejde. I když se teď chová sebehůř a mýlí se sebevíc, tak je přece náš! Bojuje proti Zlu, jak umí. Stačí mu jen všechno pořádně vysvětlit.“

„Na to je pozdě, Antone. Prošvihli jsme okamžik, kdy se objevil. A teď už se za ním táhne krvavá stopa… Vzpomínáš si, jak dopadla ta upírka?“

Přikývl jsem.

„No vidíš – a to spáchala podstatně míň zločinů – myslím z hlediska Temných. Ta taky nerozuměla, co se to s ní děje. Jenže Denní hlídka ji shledala vinnou.“

„Náhodou?“ zeptala se Světlana. „Nebo ve snaze vytvořit precedens…“

„Kdoví…. Ty prostě musíš odhalit Divocha, Antone.“

„A proč já?“

„Protože jen pro tebe je to eticky únosné. Na tebe míří úder Temných, takže ty se jen bráníš. Pro kohokoli z nás by obětovat Světlého, byť by to byl jen živelný samouk, byl příliš velký šok. Ale ty to vydržíš.“

„Jistej si tím nejsem.“

„Ale vydržíš. A jedno si uvědom, Antone – máš na to jen tuhle noc. Denní hlídka nemá důvod věc nějak protahovat a ráno už ti předloží formální obvinění.“

„Borisi Ignaťjeviči!“

„Jen si to uvědom! Kdo byl v restauraci? A kdo se za černým mágem vydal až na záchod?“

„Nikdo,“ zasáhla Světlana. „Tím jsem si jistá. Pořad jsem se dívala do šera, kdy někdo vyjde.“

„To znamená, že Divoch čekal na mága na záchodku. Ale odejít odtud musel. Zkuste si to vybavit! No tak… Světo… Antone…!“

Mlčeli jsme. Já si nic takového nepamatoval. Já se snažil na černého mága pokud možno nedívat.

„Jeden člověk odtud vyšel," řekla najednou Světlana. „Takovej, no, nic zvláštního…" Zamyslela se.

„Opravdu, naprosto tuctovej. Jako když smícháte milion lidí a pak z nich uděláte průměr. Zahlédla jsem ho jen letmo a hned jsem ho zase zapomněla…"

„Tak vzpomínej," nařídil jí šéf.

„To opravdu nejde, Borisi Ignaťjeviči. Je to normální člověk. Muž středního věku. Vlastně jsem si ani neuvědomila, že je Jiný."

„Je to živelný Jiný. Ten ani nevstupuje do šera, jen se potácí po jeho pomezí. Přemýšlej, Světo! Vybav si tvář, nebo třeba nějaká zvláštní znamení."

Promnula si prsty čelo:

„Když vyšel z chodbičky ven a posadil se ke stolku, tak u něj seděla ještě nějaká žena. Moc hezká, rusovláska. Všimla jsem si, že se maluje a že má kosmetiku značky Lumine – takovou levnou a mizernou, taky ji někdy používám…"

Bez ohledu na vážnost situace jsem se musel pousmát.

„A tvářila se nespokojeně," dodala Světlana. „Usmívala se, ale křečovitě. Jako by si bývala ještě ráda poseděla, ale najednou musela jít pryč."

Znovu se zamyslela.

„Ženská aura!" zvolal ostře šéf. „Tu si musíš pamatovat! Pošli mi otisk!"

Zvýšil hlas a pronikavě změnil tón. Nikdo z ostatních hostů ho samozřejmě neslyšel, ale po tvářích všech v podniku proběhla křečovitá grimasa a číšník, který na podnose nesl láhev vína a dva křišťálové poháry, najednou klopýtl a všechno rozbil. Světlana pohodila hlavou; šéf ji do transu dostal tak samozřejmě a nenuceně, jako by byla docela obyčejná ženská. Viděl jsem, jak se její zřítelnice rozšířily a jak se mezi její a

jeho tváří naopak napjal tenký duhový proužek. „Díky, Světo," řekl jen.

„Ono se to povedlo?" podivila se dívka.

„Ano. A můžeš se považovat za mága sedmé kategorie. Oznámím, že zápočet jsem ti udělil já osobně. Antone!"

Tentokrát jsem šéfovi do očí pohlédl já.

Následoval měkký náraz.

A od očí k očím se rozběhly energetické nitě, které člověk vidět nemůže.

A tady už je obraz!

Samozřejmě jsem neviděl tvář Divochovy partnerky. Viděl jsem ale auru, a to je mnohem víc. Namodrale zelené vrstvy, pomíchané jako zmrzlina v kelímku, a pak ještě malá hnědá skvrnka a bílý pruh. Byla to aura dosti složitá, snadno zapamatovatelná a vcelku sympatická. Udělalo se mi mírně nevolno.

Ona ho miluje.

Miluje ho a něco ji zlobí – asi si myslí, že už ji nemá rád, ale stejně to snáší a je ochotna snášet to dál.

Po stopě téhle ženy se k Divochovi dostanu. A předám ho tribunálu – tedy na jistou smrt.

„Ne, to nejde," řekl jsem.

Šéf na mě vrhl pohled plný soucitu.

„Ona za nic nemůže! A miluje ho – to přece vidíte sám!"

V uších nám zněl unylý hudební motiv a taky na můj křik nikdo z lidí nereagoval. Klidně bych se tu mohl válet po podlaze, nebo dokonce lézt pod cizí stolky – oni jen uhnou nohama a dál budou pojídat své indické pokrmy.

Světlana se na nás nejistě dívala. Auru si zapamatovala, ale rozluštit ji zatím nedokázala – na to by potřebovala šestou kategorii.

„Tak zemřeš sám," řekl šéf.

„No dobře, ale já aspoň budu vědět proč."

„Proč nemyslíš taky na ty, co tě mají rádi, Antone?"

„Protože na to nemám právo."

Boris Ignaťjevič se znovu ušklíbl:

„Ty hrdino! A k tomu máme sklon všichni – být hrdinové! S čistýma rukama a se zlatým srdcem – a hlavně abychom někde nešlápli do hovna! A vzpomínáš si na tu paní, co odsud odvedli? A na její brečící děti? To nejsou Temní. To jsou obyčejní lidé, které bychom měli chránit. Proč asi tolik vážíme každou plánovanou operaci? Proč naši analytici, i když je opatruju, jak to jen jde, jsou už v padesáti všichni šediví?"

Stejně jako jsem ještě docela nedávno peskoval Světlanu, a peskoval jsem ji sebejistě a tvrdě, tak teď šéf prohánět mě.

„Hlídka tě potřebuje, Antone! A Světu taky potřebuje! Kdežto psychopata ne, i když jsou jeho záměry ušlechtilé. Chopit se dýky a zapichovat Temné po průchodech a záchodcích je jednoduché. A nemyslet přitom na následky a nevážit svou vinu. Kde je naše fronta, Antone?"

„Mezi lidmi," sklopil jsem zrak.

„A koho ochraňujeme?"

„Lidi."

„Abstraktní Zlo není, a to už bys měl chápat! Kořeny jsou tady, všude kolem nás, v tomhle stádu, co necelou hodinu po vraždě už zase vesele přežvykuje! Za to musíš bojovat. Za lidi. Tma je jako saň – čím víc hlav jí usekneš, tím víc jich naroste! Saň se moří hladem, rozumíš tomu? Když zabiješ stovku Temných, tak se na jejich místo postaví tisícovka. A v tom je taky hlavní Divochova vina. A právě proto ho najdeš, Antone – ty ho

najdeš! A donutíš ho, aby předstoupil před soud. Dobrovolně nebo z donucení – to je mi jedno.“ Šéf náhle umlkl a vstal.

„Jdeme, holky!“

Dlouho jsem nepřemýšlel, vyskočil jsem a bezděčným flexivním pohybem sáhl po kabelce.

Šéf takhle rychle nevyskočil pro nic za nic.

„Rychle!“

A já náhle pochopil, že bych se nutně potřeboval odebrat do oněch míst, kde si smrt počíhala na smolařského černého mága. O něčem takovém jsem se ovšem neodváli ani ceknout. K východu jsme se hrnuli tak překotně, že by nás zdejší ochranka rozhodně zastavila, kdyby měla šanci si nás všimnout.

„Je pozdě,“ utrousil šéf tiše už u dveří. „Moc jsme se zakecali.“

Do restaurantu jako by prosákla nová trojice. Dva svalnatci a slečna.

Tu slečnu jsem znal. Byla to Alice Donnikovová. Vědmička z Denní hlídky. Když zahlédla šéfa, nestačila se divit.

Za trojicí postupovaly dvě další, prostým okem neviditelné siluety, ukryté v šeru.

„Nerada obtěžuju, ale budete se tu muset chvíli zdržet,“ prohlásila osípěle, jako by jí najednou vyschlo v hrdle.

„Zmiz!“ Šéf k nim napřáhl dlaň a Temné to začalo tisknout do stran, ke zdem. Alice se předklonila a pokoušela se té pružné bláně vzdorovat, ale síly byly příliš nerovné.

„Vzývám tě, Zavulone!“ vřískla vědma.

No vida! Takže vědmička bude Zavulonova chráněnkyně, když má právo povolat si ho na pomoc!

Ze šera se vyloupli další dva Temní. Na první pohled jsem si je tipoval na bojové mágy nějaké čtvrté či třetí kategorie. Na Borise Ignaťjeviče samozřejmě stačit nebudou, zvlášť když mu pomůžu já, ale zdržet nás můžou.

Šéf už to taky pochopil.

„Co si přejete?“ otázal se pánovitě. „Teď je snad čas Noční hlídky!“

„To ano, ale došlo ke zločinu,“ Aliciny oči hořely. „Tady a nedávno. Někdo tu zabil našeho bratra a byl to někdo z…“ Její pohled provrtával chvíli šéfa a chvíli mě.

„No z koho?“ otázal se s nadějí v hlase Boris Ignaťjevič. Jenže vědma mu tu provokaci nespolkla. Kdyby při svém postavení riskla vyřknout své obvinění našemu šéfovi přímo do očí, prostě by ji tu rozmázl po zdi.

A nemusel by ani na okamžik uvažovat o tom, zda byl tento čin dostatečně vyvážený.

„Někdo ze Světlých!“

„Noční hlídka nemá o žádném takovém zločinu ani ponětí.“

„Pak vás oficiálně žádáme o spolupráci.“ Tak. Teď už nebylo kam ustoupit. Odmítnout spolupráci druhé hlídce se rovnalo téměř vyhlášení války.

„Vzývám tě znovu, Zavulone!“ opakovala ještě jednou vědma. Na okamžik jsem byl ochoten kojit se chabou nadějí, že šéf Temných jí neslyší nebo má zrovna moc práce.

„Jsme připraveni,“ řekl šéf ledovým hlasem.

Ohlédl jsem se přes široká ramena mágů zpátky do sálu – už nás obklopili v těsném kroužku a zřejmě se nás chystali držet co nejblíž ke dveřím. V restaurantu se zatím odehrávalo cosi nepředstavitelného.

Lidi doslova žrali.

Mlaskali tak, jako by u stolů seděla prasata. Tupé, skelné pohledy, každý drží svůj příbor v rukou, ale jídlo nabírají rovnou prsty, cpou se jím, dáví se, krkají a odplivují si. Svrchovaně slušný starší pán, mírumilovně večeřící ve společnosti tří bodyguardů a krásné dívky, chlemtá víno přímo z láhve. Sympatický mladý vzdělanec a jeho miloučká přítelkyně si trhají talíře z rukou a navzájem se polévají tučnou oranžovou omáčkou. Číšníci pobíhají od stolku ke stolku a házejí, ano, házejí jedlíkům další a další talíře, sklenice, láhve a misky…

Inu, Temní mají své metody, jak odlákat pozornost.

„Byl někdo z vás v restauraci v okamžiku vraždy?“ otázala se vítězoslavně vědma. Šéf chvíli mlčel a pak přikývl:

„Ano.“

„A kdo?“

„Mé dvě společnice.“

„Olga a Světlana,“ požírala nás vědma pohledem. A nebyl tu také další Jiný – pracovník noční hlídky, jehož lidské jméno je Anton Goroděckij?“

„Kromě nás tu žádní další pracovníci Noční hlídky nebyli!“ odpověděla rychle Světlana. Alice se zaškaredila, protože sama pochopila, že otázku zformulovala příliš rozplizle.

„Jaká příjemná noc, není-liž pravda? ozvalo se ode dveří.

Zavulon na Alicino vzývání zareagoval.

Pohlédl jsem na něj zrakem odsouzence, protože jsem chápal, že velkého mága mé maskování neobelstí. Bylo sice myslitelné, že přednedávnem nepoznal v Iljovi

našeho šéfa, jenže takového starého lišáka dvakrát na stejnou vějičku nenachytáte.

„Neřekl bych, že příjemná, Zavulone," odvětil prostě šéf. „A zažeň někam tu svou pakáž, nebo to udělám místo tebe."

Černý mág vypadal, jako by se čas zastavil a jako by ledovou zimu nevystřídalo sice opožděné, ale přece jen teplé jaro. Oblek, kravata, šedá košile a staromódní úzké lakýrky. Vpadlé tváře, pohaslý pohled, nakrátko ostříhané vlasy.

„Já věděl, že se potkáme," řekl jen.

A díval se přitom na mě, výhradně na mě.

„Jak hloupé," zakroutil černý mág hlavou. „Ale k čemu ti to je?"

Pokročil směrem ke mně a Alice mu okamžitě uskočila z cesty.

„Máš dobrou práci, hmotný dostatek, tvé ctižádosti je činěno zadost, všechna pozemská blaha jsou ti k dispozici a stačí si jen vymyslet, z čeho učiníš Dobro tentokrát. A ty si stejně nedáš pokoj. Já ti nerozumím, Antone."

„Kdežto já zase nerozumím tobě, Zavulone," vložil se do toho šéf a zastoupil mu cestu.

Černý mág se na něj nespokojeně zadíval.

„Tak asi stárneš. Protože v těle tvé milenky," uchichtl se Zavulon, „se skrývá Anton Goroděckij. Tedy ten, jehož podezíráme ze série vražd Temných. Jak dlouho se tam ukrývá, Borisi? Nebo že by sis té záměny nepovšiml?"

A zase se zachichotal.

Obhlédl jsem ostatní Temné. Ne, těm to ještě nedošlo. Potřebují ještě tak vteřinu…

Povšiml jsem si, jak Světlana zvedá ruce a jak mezi jejími dlaněmi pulsuje čarodějný žlutý oheň.

No prosím, tak udělala i zápočet na pátou kategorii, jedině že v téhle šarvátce prohrajeme. Jsme jen tři a jich je šest. Pokud teď Světlana udeří ve snaze zachránit nikoli sebe, ale mě, který už ve sračkách vězí až po uši, vypuknou tu jatky.

Skočil jsem kupředu.

Ještě že Olga je tak fyzicky zdatná a dobře trénováná. A ještě lepší je, že my všichni, jak Světlí, tak Temní, už jsme si odvykli spoléhat na sílu rukou a nohou, na normální primitivní rvačku. Jak skvělé je, že Olga, která o většinu svých magických schopností přišla, tímhle uměním ani pohrdnout nemůže.

Jakmile má (či vlastně Olžina) pěst zasáhla Zavulonovo břicho, předklonil se a zachroptěl. Pak už jsem mu jen chodidlem podsekl nohy a vrhl se na ulici.

„Stůj!“ zavyla Alice. S nadšením, nenávistí a láskou dohromady.

A teď honem!

Utíkal jsem po Pokrovce směrem k Hliněnému valu. Kabelka mě nelítostně bušila do zad. Ještě že nemám podpatky. Teď jim jen musím zmizet a někde se schovat – kurs na přežití ve městě se mi zamlouval odjakživa, jenže byl moc krátký, až příliš krátký… Jenže kdo si mohl pomyslet, že pracovník hlídky bude muset utíkat a schovávat se, místo toho, aby sám takové utíkající a ukrývající se chytal.

Za mnou se ozvalo svištivé vytí.

Reflexivně jsem uskočil dřív, než jsem si vůbec uvědomil, co se to děje. Ulicí se hnala nachová vlnící se hora plamene, která se pokusila zastavit a vrátit se zpátky, ale setrvačnost byla naštěstí příliš velká – výboj vší silou narazil do domovní zdi a na okamžik rozpálil cihly doběla.

Ale to je přece…!

Klopýtl jsem, upadl a podíval se za sebe. Zavulon už znovu zaměřoval svou bitevní berlu, ale pohyboval se velice pomalu, jako by ho cosi brzdilo a svazovalo.

On mě chce zničit!

Kdyby se mě Karabáč Šaabův jen dotkl, nezbude ze mě ani hrstka popela.

Takže šéf měl pravdu. Denní hlídka nepotřebuje to, co nosím v hlavě. Oni mě potřebují prostě zlikvidovat.

Temní se hnali za mnou. Zavulon se snažil na mě zamířit a šéf ze všech sil držel Světlanu, která zkoušela vrhnout se za mnou. Rychle jsem vyskočil a pokusil se utíkat dál, i když už jsem chápal, že neuniknu. Jediné štěstí bylo, že jsem nikde neviděl ani nohu – instinktivní, neuvědomovaný strach zřejmě všechny náhodné chodce rozehnal dřív, než náš souboj vypukl. Takže se nikomu nic nestane.

Zaječely brzdy nějakého auta. Ohlédl jsem se a všiml si, jak noční hlídkaři před zběsile uhánějícím vozem uskakují stranou. Řidič si zřejmě řekl, že se dostal do víru mafiánského vyřizování účtů – na okamžik sice zastavil, ale pak se na plný plyn vyrazil dál.

Odskočil jsem na chodník a před Zavulonem se ukryl za starou volhu. Stříbřitá toyota se přehnala kolem mě, ale pak se stejným hvízdáním gum a skřípěním brzdových destiček zastavila znovu.

Dveře vedle řidiče se otevřely a někdo mě kvapným gestem zval dál.

Tohle se přece nestává!

Náhodné auto zachraňuje unikající hrdiny jen v akčních filmech!

Jenže to jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy už jsem otevíral zadní dveře a naskakoval dovnitř.

„Rychle, dělejte!“ křikla na mě žena, vedle které jsem se ocitl. Popohánět řidiče ale nebylo zapotřebí – znovu jsme se řítili dál. Za námi to opět šlehlo a směrem k autu vyrazil ještě jeden ohnivý plivanec Karabáče. Řidič prudce uhnul a pustil plamen před nás. Žena zavřeštěla.

Jak asi vnímají všechno to, co se kolem nich děje? Jako kulometnou palbu? Nebo jako raketový útok? Anebo jako palbu z plamenometu?

„Proboha proč ses tam vracel?!“ křičela žena, snažil se naklonit kupředu a zřejmě praštit řidiče pěstí do zad. Už jsem se chystal, že jí za tu ruku chytím, ale auto sebou znovu smýklo a žena se skácela do kouta.

„Nech toho,“ řekl měkce, i když narazil na nenávistní pohled.

Aby ne! Která manželka by měla radost z toho, že se v autě najednou objeví sice sympatická, ale značně rozvrkočená ženská, za níž se žene banda ozbrojených vyvrhelů a kvůli níž se její manžel vystavuje takovému nebezpečí.

Ostatně – mezitím přímé nebezpečí pominulo. Dostali jsme se až na Hliněný val, zabočili jsme a ztratili se v mohutném proudu ostatních aut. Přátelé i nepřátelé zůstali daleko za námi.

„Děkuju,“ řekl jsem jen do nakrátko vystříhaného zátylku před sebou.

„Nestalo se vám nic?“ Ani se ke mně neotočil.

„Ne. Ale moc vám děkuju. Proč jste vůbec zastavil?“

„Protože je to blbec!“ zaječela ženská vedle mě. Vmáčkla se až na druhou stranu zadního sedadla, jako bych měl mor.

„Protože nejsem žádnej pták,“ odpověděl klidně on. „A proč po vás takhle šli? Ačkoli – to vlastně není moje věc…“

„Pokoušeli se mě znásilnit,“ plácl jsem nazdařbůh. Panečku, to je verze! Rovnou v restauraci na stolku – jako by to ani nebylo v Moskvě, i když tady je tohohle loupežnického potěšení taky požehnaně, ale rovnou někde v saloonu na Velmi Divokém západě.

„Kam vás máme hodit?“

„Stačí sem,“ pohlédl jsem na svítící písmeno M nad vchodem do metra. „Teď už to zvládnu sama.“

„Ale my bychom vás klidně dovezli až domů.“

„To nebude třeba. I tak jste udělali víc než jste museli.“

„No dobře.“

Hádat se zřejmě nechtěl a přemlouvat mě taky ne. Auto přibrzdilo u chodníku a já vyskočil ven. Ještě jednou jsem pohlédl na ženu a řekl:

„Opravdu moc a moc děkuju.“

Cosi vyprskla, odvrátila se a práskla dvířky.

No prosím.

Podobné případy přece ukazují, že naše práce nějaký smysl má.

Bezděčně jsem si urovnal vlasy a oprášil džíny. Kolemjdoucí si mě prohlíželi zaraženě, ale aspoň neuskakovali – tak snad nevypadám tak strašně.

Kolik mám asi času? Takových pět či deset minut, než se honcům podaří narazit na mou stopu. Nebo je šéf dokáže zdržet déle?

To by se hodilo. Protože teprve teď jsem začínal pořádně chápat, co se to tu odehrává.

Šanci každopádně mám. Sice nepatrnou, ale mám.

Rozběhl jsem se do metra a v běhu z kabelky vylovil Olžin mobil. Nejdřív jsem začal vymačkávat její číslo, pak jsem krátce zaláteřil a zmáčkl své.

Zazvonilo to jednou, podruhé, pošesté, posedmé…

Nic. Zkusil jsem to ještě jednou a tentokrát to vzala hned.

„Haló!“ ozval se čísi ostrý, mírně ochraptělý hlas. Můj hlas.

„To jsem já, Anton,“ vykřikl jsem. Mladík, který zrovna procházel kolem mě, se nestačil divit.

„Ty pitomče!“

Nic jiného jsem od Olgy očekávat nemohl.

„Kde jsi?“

„Chystám se zmizet pod zemí.“

„To stihneš vždycky. Jak ti můžu pomoct?“

„Ty už všechno víš?“

„Jasně. Jsem s Borisem pořád ve spojení.“

„Potřeboval bych vrátit svoje tělo.“

„A kde se sejdem?“

Na okamžik jsem se zamyslel.

„Když jsem se pokusil srazit ze Světlany černou smršť, tak jsem pak hned vystoupil.“

„Jasný. Boris mi to vysvětlil. Uděláme to ještě jinak. Plus tři stanice po okružní, nahoru a doleva.“

Jasně, prohlíží si to na plánu.

„Mám to.“

„A uprostřed stanice. Budu tam za dvacet minut.“

„Dobře.“

„Mám ti něco přinést?“

„Jo. Mě. Jinak jak sama uznáš za vhodný.“ Zavěsil jsem, ještě jednou se kolem sebe rozhlédl a rychle zamířil ke vchodu do stanice.

Kapitola čtvrtá

Stál jsem uprostřed stanice metra Novoslobodská. Běžný obrázek v nepříliš pozdní noční hodinu – mladá dívka čeká možná na přítele, anebo taky na přítelkyni.

V mém případě platilo to i ono.

Pod zemí bude těžší mě najít než na povrchu. Dokonce i nejlepší mágové Temných tady nedokážou zachytit mou auru – skrz silné vrstvy hornin, skrz prastaré hroby, na nichž Moskva stojí, skrz davy, v hektických proudech lidí… Jistě, pročesat všechny stanice není takový problém – na každé bude za chvíli minimálně jeden Jiný, který už od ústředí dostal signál s mou podobou.

Já ale doufal, že než se Denní hlídka k tomuto kroku odhodlá, mám ještě tak půlhodinku hodinku čas.

A stejně – jak je to nakonec jednoduché. Jak úhledně se ten hlavolam skládá dohromady. Pokýval jsem hlavou, pousmál se a okamžitě jsem na sobě zachytil pohled mladého pankáče. Nene, kamaráde, ty se mýlíš. Tohle tělo, plné sexappealu, se usmívá výhradně svým vlastním myšlenkám.

Mohl jsem si to vlastně uvědomit hned, jakmile se ve mě začaly protínat první nitky chystané provokace. Šéf má samozřejmě pravdu. Já přece nepředstavuju takovou hodnotu, aby se kvůli mě vymýšlela takováto několikaletá a vlastně nebezpečná kombinace. Jde o něco jiného, o něco docela jiného.

Oni se nás pokoušejí dostat na naše slabiny. Na dobrotu a lásku.

A vlastně nás mají nebo alespoň skoro mají.

Najednou se mi začalo chtít kouřit – a to tak silně, až se mi ústa naplnila slinami. Bylo to zvláštní, protože já osobně jsem nikotinovému hřešení nikdy moc nedal, ale zřejmě to byla reakce Olžina těla. Představil jsem si ji tak před sto lety – elegantní dámu s tenkou cigaretou, zasazenou v krásné špičce, někde v literárním salonu, pokud možno ve společnosti Blokově či Gumiljovově… Jak se usmívá a probírá otázky zednářství, lidovlády či směřování k duchovní dokonalosti.

No dobře, tak proč ne?!

„Neměl byste cigaretu?“ zeptal jsem se mladého kolemjdoucího, který byl oblečen dost dobře na to, aby kouřil něco slušnějšího než Zlaté Jávy.

Následoval překvapený pohled, ale zároveň mi byla nabídnuta krabička parlamentek.

Cigaretu jsem si vzal, s úsměvem jsem poděkoval a rozhodil jsem nad sebe lehké zaklínadlo. Pohledy lidí se ode mě rozběhly do stran.

No výborně.

Soustředil jsem se, zatáhl a rozpálil tak koneček cigarety na nějakých dvě stě stupňů. Budeme čekat. A přitom budeme porušovat drobná, ale neotřesitelná pravidla.

Lidé protékali kolem mě a míjeli mně na vzdálenost asi tak jednoho metru. Překvapeně si přičichávali a nechápali, kde se ten tabákový dým bere. A já zatím kouřil, prohlížel jsem si policistu stojícího asi pět kroků ode mě a pokoušel jsem se vyhodnotit své šance.

Vlastně to nevypadalo špatně. Spíš naopak. A to mě mátlo.

Jestli tu kombinaci opravdu připravovali tři roky, tak museli pochopit, že nakonec prohlédnu. A mít na to odvetný krok – ale jaký?

Ten překvapený pohled jsem nezachytil hned. Když jsem si ale uvědomil, kdo se to na mě dívá, až jsem se zachvěl.

Byl to Jegor.

Ten chlapeček, chaboučký Jiný, který se před půlrokem připletl do velké rvačky obou hlídek. Chlapeček, jehož nakonec podrazily obě strany. Volná karta, která se hráčům zatím do ruky nedostala. Ostatně – o takovéhle karty se zpravidla nikdo nepere.

Jeho schopnosti kupodivu stačily na to, aby prokoukl mé maskování. Setkání samotné mě ovšem nijak zvlášť nepřekvapilo. Ve světě funguje plno náhod, ale kromě toho je tu také předurčení.

„Ahoj, Jegore," pozdravil jsem ho bez dlouhého uvažování. Pak jsem rozhrnul zaklínadlo a vpustil ho do sféry nevnímání.

Trhl sebou a rozhlédl se. Pak na mě vytřeštil oči. Olgu v její lidské podobě nikdy neviděl. Tu spatřil jen jako bílou sovu.

„Kdo jste a odkud mě znáte?"

No ano, ten chlapec hodně dospěl. A spíš vnitřně, než zevnějškem. Nechápal jsem, jak se mu daří nerozhodnout se definitivně, zda se chce přidat na stranu Světla či Tmy. Vždyť už přece dokázal i vstoupit do šera, a to za okolností, kdy se z něj mohlo stát doslova cokoli. Jeho aura však stále zůstávala čistá a zcela neutrální.

Má prostě svůj vlastní osud. A to je vždycky dobré – mít svůj vlastní osud.

„Jsem Anton Goroděckij, pracovník Noční hlídky," řekl jsem prostě. „Pamatuješ si mě?"

Samozřejmě si mě pamatoval.

„Ale…“

„Toho si nevšímej. Je to jen maskování, prostě si umíme vyměnit těla.“

V tu chvíli jsem si pomyslel, zda by nestálo za to vybavit si kurs iluze a vrátit si původní podobu. Nebylo toho ale zapotřebí – chlapec mi uvěřil. Možná proto, že si pamatoval převtělování šéfovo.

„Co ode mě chcete?“

„Nic. Čekám tady na jednoho kamaráda, vlastně na kamarádku, které patří tohle tělo. My dva jsme se potkali úplně náhodou.“

„Jak já ty vaše hlídky nenávidím!“ vyhrkl najednou Jegor.

„To je tvoje věc… Ale přísahám ti, že jsem tě nesledoval. Jestli chceš, tak běž.“

Pochopit tohle pro něj bylo zjevně obtížnější než uvěřit ve výměnu těl. Podezíravě se rozhlédl a nasupil se.

Jistě – odejít by pro něj v tuhle chvíli bylo těžké. Už měl příležitost dotknout se tajemství a pocítil síly, které stojí výš než lidský svět. A pak ty síly odmítl, i když jen na čas.

Umím si ale představit, jak strašně se chtěl naučit třeba jen maličkosti, třeba pokusničení s pyrokinezí a telekinezí, vnukání, zázračné léčení či naopak prokletí – nevím, co z toho přesně chtěl umět, ale něco to rozhodně bylo. Nejen to vědět, ale i umět.

„A opravdu jste po mě nepátral?“ zeptal se ně nakonec.

„Nepátral. A můžu tě ujistit, že takhle přímo lhát ani neumíme.“

„Jenže jak já mám vědět, jestli zrovna tohle není taky lež,“ uhnul chlapec očima a umlkl. No co, to zní logicky.

„To vědět nemůžeš," souhlasil jsem. „Ale jestli chceš zkus tomu věřit."

„Já bych i chtěl," stále se ještě díval do země chlapec. „Jenže já si pamatuju, co se dělo tam na tý střeše. A po nocích se mi o tom zdá."

„Tý upírky už se bát nemusíš," řekl jsem mu. „Už byla upokojena. Na základě rozhodnutí soudu."

„Já vím," přikývl.

„A odkud?" podivil jsem se já.

„Volal mi váš šéf. Ten, co si taky vyměnil tělo."

„To jsem ani nevěděl."

„No… Volal mi jednou, když jsem byl úplně sám doma. A řekl mí, že ta upírka byla popravená. A taky mi řekl, že protože jsem potenciální Jinej, i když zatím nevyhraněnej, tak že mě vyškrtli ze seznamu lidí. A že se nemusím bát, že na mě los už nikdy nepadne."

„To určitě ne," potvrdil jsem mu. „Tak jsem se ho ještě zeptal, jestli v těch seznamech zůstali třeba moji rodiče."

Najednou jsem nevěděl, co mu na to říct. Protože jsem chápal, co mu na to asi řekl šéf.

„No dobře, já jdu," řekl ještě. „Hele, to cigáro už vám dohořelo." Odhodil jsem nedopalek a přikývl.

„Odkud jdeš? Už je dost pozdě…"

„Z tréninku, já dělám plavání. Ale jedno mi řekněte – jste to doopravdy vy?"

„Pamatuješ si na to kouzlo s rozbitou sklenicí?"

Slabě se pousmál. Ty nejlacinější triky dělají na lidi největší dojem.

„Pamatuju. Ale…," nedopověděl a zadíval se kamsi za mě.

Otočil jsem se.

Je to zvláštní, vidět sám sebe jako vnější pozorovatel. Byl to mládenec s mou tváří, kráčející mou chůzí v mých džínsách a mém svetru, u pasu měl diskmana a v ruce držel malou tašku. Ten úsměv byl lehký a sotva znatelný – taky můj. Dokonce i oči, to falešné zrcadlo – ty byly taky moje.

„Ahoj, Antone," řekla Olga. „Dobrý večer, Jegore."

To, že tu chlapce objevila, ji nijak nepřekvapilo. A vůbec mi připadala nějaká velice klidná.

„Dobrý večer," odpověděl a díval se chvíli na ni, chvíli zase na mě. „Anton je teď ve vašem těle?"

„Přesně tak."

„Jste sympatická. A odkud mě vlastně znáte?"

„Viděla jsem tě, zrovna když jsem vězela v o dost nesympatičtějším těle. Ale teď promiň – Anton má velké problémy. A tak je musíme společně vyřešit."

„Mám jít pryč?" zeptal se, jako by úplně zapomněl, že právě to se chystal udělat.

„Ano. A nezlob se, tady teď bude horko, a to hodně horko.

Kluk se zadíval na mě.

„Honí mě Denní hlídka," vysvětlil jsem stručně. „Všichni Temný z celý Moskvy."

„Ale proč?"

„To je dlouhá historie. Takže radši opravdu jeď domů…"

Zaznělo to dost hrubě a Jegor zachmuřeně přikývl. Pak pohlédl přes nástupiště – jeho souprava právě přijížděla.

„Ale někdo vás snad ochrání, ne?" Ještě pro něj stále bylo těžké si uvědomit, kdo z nás sídlí v kterém těle. „Myslím vaši hlídku…"

„Ta to určitě zkusí," řekla měkce Olga. „Ale teď prosímtě běž, máme málo času a navíc je ho čím dál tím míň."

„Nashledanou." Jegor se otočil na patě a rozběhl se ke svému vlaku. Když udělal třetí krok, vystoupil ze sféry nevšímání a hned ho někdo div nesrazil.

„Kdyby tu ten kluk teď zůstal, tak bych řekla, že se přidá na naši stranu," řekla Olga, která se dívala za ním. „Asi by bylo dobré podívat se na pravděpodobnostní hodnoty – abychom pochopili, proč jste se tady vy dva potkali."

„To bude náhoda."

„Náhody se nestávají. Ach jo, Antone, kdysi jsem si v jednotlivých liniích reality četla jako v otevřené knize."

„Taková dobrá věštba by nebyla k zahození."

„Opravdická věštba na objednávku není povolena. Ale dobře, teď k věci. Ty chceš vrátit svoje tělo?"

„Ano, hned teď a tady."

„Jak chceš." Olga ke mně vztáhla ruce, mé ruce, a uchopila mě za ramena. Pocit jsem měl hodně trapný, takový dvojaký. Zřejmě pocítila totéž a ušklíbla se: „Škoda že jsi tak hrr… Na dnešní večer jsem měla docela extravagantní plány…"

„A nemám Divochovi spíš poděkovat, že ti ty plány překazil?"

Soustředila se a úsměv z její tváře zmizel.

„Dobře. Pusťme se do práce."

Otočili jsme se k sobě zády a rozpřáhli ruce. Zachytil jsem Olžiny prsty – tedy, své prsty.

„Vrať mi vše mé," řekla Olga.

„Vrať mi vše mé," opakoval jsem po ní.

„Gesere, vracíme ti tvůj dar."

Když jsem si uvědomil, že uvedla pravé šéfovo jméno, trhl jsem sebou.

„Gesere, vracíme ti tvůj dar!“ zopakovala ostře Olga.

„Gesere, vracíme ti tvůj dar!“

Pak Olga přešla do jakéhosi starobylého jazyka; její řeč byla měkká a zpěvavá a výslovnost měla tak dokonalou, jako by to byla její mateřština. Já si ale s bolestí uvědomil, kolik sil musí vynaložit na tuto magickou manipulaci, přestože jde o úkony pouze druhého stupně obtížnosti.

Změna podoby je asi jako když natahujete hodiny. Naše vědomí se drží v cizích tělech jen díky energii, kterou vynaložil Boris Ignaťjevič Geser. Stačí jen tuto sílu odmítnout, a vrátíme se tam, kam patříme. Kdyby někdo z nás byl mág první kategorie, tak bychom nepotřebovali ani fyzický kontakt a vše by se odehrálo na dálku.

Olžin hlas vystoupal do výšin a ona pronesla závěrečnou formuli odmítnutí.

V prvním okamžiku se nedělo nic. Pak mě křeč zkroutila do oblouku, škublo to se mnou a před očima mi všechno zešedlo a rozmazalo se, jako bych vstupoval do šera. Na pár vteřin jsem viděl úplně celou stanici – uprášené barevné vitráže, špinavou podlahu, pomalé pohyby lidí, duhové barvy aur a dvě zmítající se těla, která jako by byla ukřižována jedno na druhém.

Pak mě to vstrčilo, vmáčklo, vtisklo do mé tělesné schránky.

„Aááá…,“ vykřikl jsem, jak už jsem dopadal na podlahu a v poslední chvíli jsem se ještě stačil zachytit rukama. Svaly mi poškubávaly a v uších mi zvonilo. Ten zpětný proces byl o dost trýznivější – možná proto, že ho neřídil sám šéf.

„V pořádku?“ zeptala se mdle. „Ty jsi ale mizera!“

„Proč?“ podíval jsem se na ni nechápavě.

„Tos nemoh s prominutím zaběhnout na záchod?“

„To bych se býval musel Zavulona zeptat na jeho laskavý svolení.“

„No dobře, Antone, nechme toho. Máme ještě čtvrt hodinky. Tak vykládej.“

„A co přesně?“

„Všechno, co jsi zatím pochopil. Dělej. Tady přece nejde o to, že by ses jen chtěl vrátit do svýho těla. Už jsi vymyslel nějakej plán, že ano?“

Přikývl jsem, narovnal se a otřepal si špinavé dlaně, v podpaždí mě mačkal příliš pevně utažený řemen, držící pouzdro s revolverem – to budu muset trochu povolit. Lidí už bylo v metru málo, hlavní nával byl pryč. Zato ti zbylí už nemuseli pracně lavírovat v davu a najednou měli možnost přemýšlet – však se co chvíli někde rozhořela duha aury a až ke mně zalétaly ohlasy cizích emocí.

Ale stejně má Olga magické schopnosti hodně omezené! V jejím těle jsem se potřeboval zatraceně soustředit když jsem chtěl nahlédnout do tajného světa lidských pocitů. A přitom je to tak prosté – tak velice jednoduché. Až na to jeden vlastně ani nemůže být hrdý

„Denní hlídka mě k ničemu nepotřebuje, Oljo. Naprosto ne. Jsem obyčejný, průměrný mág.“

Přikývla.

„Ale lov se přitom pořádá na mě. O tom už není pochyb. Což znamená, že nejsem kořist, ale jen návnada. Stejně jako se volavkou stal Jegor, když kořistí měla být Světlana.“

„A tos pochopil až teď?“ zakroutila nevěřícně hlavou. „Samozřejmě. To víš, že jsi jen návnada.“

„Pro Světlanu?“

Kouzelnice přikývla.

„Já to skutečně pochopil až dneska,“ přiznal jsem se. „Před hodinou, když Světa chtěla vzdorovat Denní hlídce, dostala se najednou až do páté hladiny síly. Najednou. Kdyby se strhla rvačka, tak by ji zabili. Ovládat nás je přece taky snadné, Oljo. Lidé se dají rozhoupávat do různých stran, k Dobru i ke Zlu, a Temní se dají načapat na jejich vlastni podlost, sebelásku či bažení po moci a slávě. Kdežto my se zase dáme snadno nachytat na lásku. To jsme bezbranní jako děti.“

„To ano.“

„Šéf už všechno ví, Oljo?“

„Ano.“

Vymáčkla to ze sebe, jako by jí někdo svíral hrdlo. Tomu nevěřím! Bílý mág, který už na světě žije tisíce let, se přece nemůže stydět. Ten přece svět zachraňoval tolikrát, že zná všechny ty etické výmluvičky nazpaměť. A velké kouzelnice se taky neumějí stydět, i když už jsou bývalé! Protože ony taky příliš často trpěly něčí nevěrou.

„A vy jste to pochopili hned, Oljo? Hned, jakmile přišel ten protest od Temných? Takže teď běží lov na mě, ale ve skutečnosti je namířen na Světlanu…“

„Ano.“

„Ano, ano, ano! A vy přitom neupozorníte ani mě, ani ji?“

„Světlanka musí dospět. A přeskakovat ze stupně na stupeň samostatně.“ V Olžiných očích se rozhořelo malé světýlko. „Ty jsi můj kamarád, Antone. A já ti to řeknu poctivě. Pochop, že teď na plnohodnotné vychovávání velké kouzelnice není čas. A přitom ji potřebujem, potřebujem ji víc, než si vůbec dokážeš představit. Však ona na to bude mít dost sil. Zocelí se, naučí se

shromaždovat a používat energii, ale hlavně ji bude umět taky nepoužít.“

„A co když zahynu – to bude znamenat, že jí vůle a nenávisti ke Tmě ještě přibude?“

„Ano. Ale ty nezahyneš, tím jsem si jistá. Hlídka pátrá po Divochovi, všichni naši jsou na nohou. Pak ho vydáme Temným a tvé obvinění bude zrušeno.“

„Zato zahyne ten bílej mág, kterýho se nepodařilo včas iniciovat. Neštastnej, osamělej, uštvanej a přesvědčenej, že se Zlem bojuje na celým světě úplně sám.“

„Ano.“

„Ty se mnou dneska ve všem souhlasíš.“ Řekl jsem to beze stínu vzteku. „Ale co když to, co děláte, je podlost, Olgo?“

„Ne.“ V jejím hlase jsem nezaslechl naprosto žádné pochyby. To znamená, že se sází zatraceně vysoko.

„Kolik času se musím udržet při životě, Světlá?“

Zachvěla se.

Kdysi dávno, velice dávno to byla všeobecně uznávaná zdvořilostní norma hlídky. Všichni se oslovovali „Světlý“ nebo „Světlá“ – tak proč ta slova ztratila svůj někdejší význam, proč teď zní stejně nesmyslně jako oslovení „gentlemani“ mezi bezdomovci u pivního kiosku?

„Aspoň do rána.“

„Noc už není jen naše doba. Dnes vyjdou do ulic Moskvy všichni Temný. A budou v právu.“

„Ovšem jen do chvíle, kdy se nám podaří dopadnout Divocha. Do tý doby by ses měl udržet.“

„Olgo.“ Pokročil jsem k ní, dotkl se dlaní její tváře a na chviličku zapomněl jaký věkový rozdíl nás dělí – protože co jsou tisíce let ve srovnání s takovouto

nekonečnou nocí – a nemyslel jsem ani na rozdíl v naší výkonnosti a znalostech. „A co ty sama – věříš, že dokážu až do rána zůstat naživu?“

Mlčela.

Přikývl jsem. Hovořit už nebylo o čem.

To jsou věci, to jsou věcí,
sebe ztratit k ránu.
Bušit na skleněný dveře,
jako na zamčenou bránu.

Cvakl jsem tlačítkem a přeskočil k další písni. Ne proto, že tahle neodpovídala mé náladě – naopak.

Mám noční metro rád. Ani sám nevím proč. A přitom se tam není nač dívat – leda tak na tisíckrát viděné otravné reklamy a unavené, jednotvárné lidské aury. Hukot motorů, proud vzduchu, deroucí se do vagónu pootevřeným oknem, houpavé nárazy. Tupé čekání na tu svou stanici. A stejně to mám rád.

My se tak snadno dáme nachytat na naši lásku! Zachvěl jsem se, vstal a přistoupil ke dveřím. Přísně vzato jsem se chystal dojet až na konec trasy.

„Rižská, příští stanice – Alexejevská.“

Zase mlčí unaveně
stále o tomtéž.
Tady je klub malomocných,
tak tam klidně běž.
Však to zvládnem.

Jakmile jsem se postavil na eskalátor, pocítil jsem před sebou lehký závan síly. Přejel jsem pohledem

schody v protisměru – a téměř okamžitě jsem spatřil Temného.

Nene, tohle nebude kádrový pracovník Denní hlídky, na to prostě nevypadá. Bude to slabší mág tak čtvrté či páté kategorie, vlastně určitě páté – bylo vidět, jaké úsilí musí vynakládat, když kontroluje a monitoruje své okolí. Je to úplný holobrádek, tak dvacetiletý, s dlouhými světilými vlasy, v pomačkané rozepnuté bundě a jeho tvář je sice velmi soustředěná, ale příjemná.

Co tě to napadlo – podlehnout Tmě?! Co se ti přihodilo předtím, než jsi poprvé vstoupil do šera? Pohádal ses s přítelkyní? Nebo ses rozkmotřil s rodiči? Nebo že bys neudělal ve škole zápočet či vyletěl od zkoušky? Nebo že by ti jen někdo v trolejbuse šlápl na nohu…?

A nejhorší na tom všem je, že vnějškově ses vlastně vůbec nezměnil. Anebo změnil, ale dokonce k lepšímu. Tví přátelé si s údivem uvědomili, jak příjemně a veselo je jim ve tvé společnosti a jak se člověku daří, když něco dělá společně s tebou. Taky tvá dívka v tobě odhalila plno předností, které původně netušila. Rodiče se nemohou vynadivit, jak ten jejich synek najednou dostal rozum a zmoudřel. Učitelé jsou z nadaného studenta celí nadšení.

A nikdo neví, jakou daň ve svém okolí vybíráš. Jak se projeví ta tvá dobrota, tvé legrácky a tvůj soucit.

Přimhouřil jsem oči a opřel se o gumové madlo. Předváděl jsem unaveného, přiopilého mladého muže, který si ničeho nevšímá a plně se soustředí jen na tu svou hudbu.

Pohled Temného po mě sklouzl, odjel kousek dolů, ale pak strnul a vrátil se zpátky ke mně.

Už jsem neměl čas se řádně připravit, změnit podobu či deformovat auru. Prostě jsem nečekal, že pátrání v metru už začalo.

Pocítil jsem studený, pronikavý dotek, připomínající závan větru. Mladík si mě srovnával s mou podobiznou, kterou už zřejmě rozeslali všem Temným města Moskvy. Srovnával neuměle, zapomněl se chránit a vůbec si nepovšiml, jak mé vědomí vklouzlo po pěšince v šeru až do jeho myšlenek.

Radost. Nadšení. Jásot. Našel. Kořist. Dostanu část síly své kořisti. Budu dobře hodnocen. Povýšen. Sláva. Výřídím si to se všema. Co si mě nevážili! Teď to pochopí. A zaplatí za to.

Přece jen jsem očekával, že alespoň v někde v koutku jeho vědomí budou i jiné myšlenky. O tom, že jsem nepřítel Temných. A že takové jako on už jsem i zabíjel.

Ne. Nic takového. Přemýšlel jen o sobě.

Než mladý mág stačil ke mně vztáhnout svá nemotorná chapadla, já uplatnil ta svoje. Tak. Velké schopnosti nemá a se svým ústředím se z metra spojit nedokáže. A ani nebude chtít. Já jsem pro něj pouhé uštvané zvíře a to zvíře, které nepředstavuje žádné nebezpečí – spíš králík než vlk.

Tak do toho, kamaráde!

Vyšel jsem z metra, za dveřmi uskočil kousek stranou a hned se rozhlédl po svém stínu. Těsně nad zemí se kolébala nejasná silueta a já do ní vkročil.

Šero.

Kolemjdoucí se proměnili v přízračné kouřmo, auta se plazila jako želvy, světlo pouličních lamp jako by pohaslo a bylo najednou jakési těžké a tísnivé. Ticho a zvuky se uchýlily do tlumeného, sotva postřehnutelného hukotu.

Zkrátka a dobře jsem sebou hodil, abych vše potřebné stihl, než mladík vyjede z podzemí na povrch… Cítil jsem ale v sobě velkou sílu a měl jsem pocit, že jí přímo překypuji. To bude určitě Olžina práce. Mému tělu vrátila všechny jeho předchozí schopnosti a naplnila ho energií, z níž sama nepotřebovala ani kapku. Něco takového ji ani napadnout nemohlo, přes veškeré svody a pokušení…

„Kde je ta správná hranice, to pochopíš sama," řekl jsem Světlaně. Olga to ví už dávno a dávno, a to podstatně líp než já.

Prošel jsem podél zdi a skrz beton se podíval do šikmého eskalátorového tunelu. Temná skvrna se plazila vzhůru, a to dosti čiperně: Mág spěchal a po schodech už utíkal, ale stále ještě neopustil lidský svět. Šetří síly. Tak jen do toho, kamaráde.

Najednou jsem strnul.

Mně naproti klouzal nad zemí kolotavý obláček, takový cárek mlhy, který náhle získal obrysy lidské postavy.

To je Jiný. Ale někdejší Jiný.

Možná že je náš. Ale možná taky ne. Temní po smrti taky kamsi odcházejí. Teď to ale byl jen mlhavý, rozplizlý mráček, věčný poutník šerem.

„Mír s tebou, padlý," řekl jsem. „Ať jsi kdo jsi…"

Kolébavá silueta zastavila přímo přede mnou. Z těla se oddělil dlouhý jazyk mlhy a zamířil směrem ke mně.

Ale co ode mě potřebuje? Případy, kdy by obyvatelé šera chtěli navázat kontakt se živými, jsou velice vzácné.

Ruka – pokud se to, co se ke mně natáhlo, dalo za ruku považovat – se celá chvěla. Odtrhávaly se od ní bělavé mlžné nitky, rozplývaly se v šeru a padaly na zem.

„Mám strašně málo času," řekl jsem mu. „Padlý – ať už jsi v životě byl cokoli, a je mi jedno, zda Temný či Světlý, přeju ti mír. Co ode mě chceš?"

V tu chvíli jako by klubko bílého dýmu rozvál vítr. Přízrak se otočil a natažená paže (teď už jsem nepochyboval, že je to právě paže) ukazovala šerem kamsi k severovýchodu. Podíval jsem se tím směrem – ukazoval mi na dlouhou jehlici, zachvívající se daleko na obzoru.

„Jasně, televizní věž, rozumím ti! Ale co tím myslíš?"

Mráček mlhy se začal rozplývat. Za další okamžik už bylo šero kolem mě stejně prázdné, jako obvykle bývá.

Celý jsem se otřásl. Tak on se o kontakt se mnou pokusil mrtvý. Ale je to přítel nebo nepřítel? Že by mi chtěl něco poradit, nebo před něčím varovat?

To jsem nechápal.

Podíval jsem se skrz stěny pavilonu nad stanicí a skrz hlínu – Temný už byl skoro nahoře, ale pořád ještě na eskalátoru. Tak, a teď se pokusíme porozumět tomu, co nám asi chtěl ten přízrak. Jít k věži jsem se nechystal, protože jsem měl připravenu jinou trasu, dost riskantní a vlastně nečekanou. Což znamenalo, že varovat mě před ostankinskou věží nemělo smysl.

Že by to tedy byl nějaký pokyn? Ale od koho? Od přítele nebo od nepřítele? To je teď hlavní otázka. Asi by nebylo moc dobré spoléhat na to, že za hranicí života rozdíly stírají a že naši mrtví zůstanou v boji po našem boku…

Tohle si pro sebe budu muset rozhodnout. To budu muset – jenže ne teď…

Rozběhl jsem se k východu z metra a už v pohybu jsem začal z podpažního pouzdra vytahovat zbraň.

V poslední chvíli. Černý mág už se ukázal ve dveřích a okamžitě se přesunul do šera. Poměrně hladce – a já hned zjistil, co mu v tom pomohlo. Viděl jsem záblesky cizích aur, temné jiskry, které se rozlétly do všech stran.

Kdybych byl v tomto okamžiku ve světě lidí, viděl bych, jak se znetvořují jejich tváře – z náhlé bolesti u srdce nebo ze srdeční slabosti, což je ještě nepříjemnější.

Černý mág se rozhlížel a pátral po mé stopě. Tahat sílu ze svého okolí v zásadě uměl, ale s technikou měl problémy.

„Buď zticha," řekl jsem mu a přiložil mu hlaveň pistole k páteří. „Buď zticha. Tak jsi měl našel. Ale pochybuju, že bys z toho měl radost."

Druhou rukou jsem sevřel jeho zápěstí a znemožnil mu tak magická gesta. Všichni tihle nadrzlí mladí spratkové obvykle používají standardního souboru elementárních, ale dosti mocných zaklínadel. Jenže na to potřebují obě ruce.

Mágova ruka zvlhla potem.

„Pojď," vybídl jsem ho. „Trochu si podebatujem."

„Ty, ty jsi…," nemohl stále ještě uvěřit, co se mu pravé přihodilo. „Ty jsi Anton! A byl jsi postavenej mimo zákon!"

„Dejme tomu. Ale pomůže ti to teď – co myslíš?" Otočil se tváří ke mně – v šeru se jeho obličej zdeformoval a ztratil původní lidskou přívětivost a dobromyslnost. Ne, zatím ještě nemá definitivní šerou podobu jako kupříkladu Zavulon. Ale ta tvář už přece jen byla nelidská. Nápadně povislá čelist, ústa široká, jakoby žabí, a očka úzká a kalná.

„Ty jsi teda zrůda, kamaráde." Ještě jednou jsem ho hlavní šťouchl do zad. „Tohle je pistole. Nabitá stříbrnýma kulkama, i když bez těch by se to klidně

obešlo. V šerým světě funguje stejně dobře jako v lidským, i když pomalejc, ale to tě nezachrání. Naopak – budeš přesně cítit, jak ti kulka trhá kůži, jak se plazí mezi svalovými vlákny, drtí kosti a trhá nervy.“

„To neuděláš!“

„A proč ne?“

„Protože z toho už by ses nevymotal!“

„Jo? Ale zatím nějakou tu šanci mám, žejo? Musím se ti přiznat, že zmáčknout to se mi nějak chce víc a víc. Jdeme, ty zmetku.“

A pak už jsem černého mága dobře mířenými kopanci zatlačil do úzké uličky mezi dvěma stánky. Modrý mech, který v hojných trsech pokryl jejich stěny, se dal do pohybu, šerá flóra zkrátka stála o to, aby okusila alespoň něco z našich emocí – mého vzteku a jeho strachu. Zároveň ale v sobě i tohle bezduché rostlinstvo mělo dost pudu sebezáchovy.

A černý mág ho měl snad až moc.

„Hele, co vode mě vůbec chceš?“ vyjekl. „My jsme dostali rozkaz, že tě máme hledat! Jen jsem plnil rozkaz! Já náhodou Dohodu respektuju, hlídkaři!“

„Jenže já už nejsem hlídkař.“ A postrčil jsem ho přímo ke stěně, do laskavého obětí mechu. Ať to z něj trochu toho strachu vytáhne, jinak si s ním ani pořádně nepopovídám. „Kdo řídí štvanici?“

„Denní hlídka.“

„A konkrétně?“

„Nějakej šéf, ale jeho jméno neznám.“

Což bude téměř jistě pravda. Ostatně, já toho šéfa znám.

„A tebe poslali přesně do tyhle stanice metra?“

Zaváhal.

„Tak mluv.“ Tentokrát jsem zamířil na jeho břicho.

„Jo.“

„Samotnýho?“

„Jo.“

„Lžeš. Ale to je koneckonců jedno. Cos měl dělat, až mě objevíš?“

„Jen sledovat.“

„Zase lžeš. Ale tohle už je důležitý. Rozmysli si to a odpověz ještě jednou.“

Mág mlčel – ten modrý mech si asi dal záležet až moc.

Stiskl jsem spoušť a kulka s radostným zakvičením překonala metr, který mě od něj dělil. Mág ji dokonce stihl zahlédnout – oči se mu překvapeně zaokrouhlily a znovu začaly připomínat lidské; pokusil se uskočit, ale bylo pozdě.

„Tohle je teprve zranění,“ poučil jsem ho. „A dokonce není smrtelný.“

Zmítal se po zemi a rukama si tiskl velkou ránu s potrhanými okraji. Jeho krev se v šeru zdála téměř průzračná. Možná je to jen iluze, ale možná že je to taková mágova osobní zvláštnost.

„Odpověz na otázku!“

Mávl jsem rukou a modrý mech všude kolem zapálil. Dost už bylo milosrdenství, shovívavosti a řečiček – teď povoláme na pomoc strach, bolest a zoufalství. Před sebou mám přece Tmu.

„Měl jsem pokyn na tebe upozornit a pokud možno tě ihned zlikvidovat.“

„Takže ne zadržet? Rovnou zlikvidovat?“

„Jo.“

„Takhle by to být mohlo. Co spojení s ústředím?“

„Přes telefon, přes obyčejnej mobil.“

„Tak ho naval.“

„Mám ho v kapse.“

„Hoď mi ho.“

Nemotorně sáhl do kapsy – zranění opravdu nebylo smrtelné a zásobu odolnosti měl černý mág ještě docela slušnou, ale bolesti zakoušel pekelné. Takové, jaké si zasloužil. Telefon jsem chytil a ptal se dál: „Co číslo?“

„Je uložený na tlačítku signálů nouze.“

Pohlédl jsem na displej.

Soudě podle prvních číslic mohl ten telefon stát kdekoli. A mohl to vlastně být taky mobil.

To je operativní štáb? A kde přesně je?“

„Já ale ne…“ Pohlédl na zbraň a umlkl,

„Jen si vzpomeň,“ pobídl jsem ho.

„Řekli mi jen, že tu budou během pěti minut.“

A je to tu!

Pohlédl jsem za sebe, na jakoby planoucí televizní věž, probodávající nebe. Jasně, tam by to docela dobře být mohlo.

Mág se pohnul.

Ne, nechtěl jsem ho provokovat tím, že jsem uhnul pohledem. Když ale vytáhl z kapsy kouzelnou hůlku – hrubou, krátkou, určitě ne vlastní výroby, ale koupenou za pár krejcarů někde v krámě, pocítil jsem úlevu.

„Tak co?“ oslovil jsem ho znovu, když opět znehybněl a nemohl se odhodlat svou zbraň pozvednout. „Jen do toho!“

Mlčel a ani se nepohnul.

Kdyby zkusil zaútočit, nasypal bych do něj celý zásobník. To už by bylo fatální. Jenže on je pro případ kontaktů se Světlými jistě vycvičen. A určitě chápal, že zabít bezbranného a bezmocného by pro mě bylo těžké.

„Braň se!“ vykřikl jsem. „Bojuj, ty hajzle. Když jsi lámal cizí osudy a útočil na bezbranný, tak jsi taky jistě neváhal! No tak!“

Olízl si rty a já si povšiml, že jazyk má dlouhý a mírně rozdvojený. Najednou jsem pochopil, jaké šeré podoby se asi nakonec dopracuje a připadalo mi to hnusné.

„Vzdávám se ti na milost a nemilost, hlídkaři. Požaduju shovívavost a soud.“

„Jenže teď by stačilo, abych o pár kroků poodešel, a ty se okamžitě spojíš s vašima,“ řekl jsem mu. „Nebo vytáhneš z okolních lidí dost sil na to, aby ses dal dohromady a dostal se k telefonu. No nemám pravdu? To přece víme oba.“

Temný se pousmál a opakoval:

„Žádám shovívavost a soud, hlídkaři.“

Pohupoval jsem pistolí v ruce a zíral do té sešklebené tváře. Ti jsou odjakživa připraveni něco žádat. Ale nikdy ne něco dát.

„Vždycky pro mě bylo těžký pochopit naši vlastní dvojí morálku,“ řekl jsem. „Těžký a nepříjemný. Takový věci přijdou až časem a toho mám hrozně málo. Když je třeba přijít na to, jak to či ono obhájit. Nebo když nemůžeš ochránit všechny. Nebo když víš, že zvláštní oddělení každej den podepisuje další a další licence na lidi, vydaný do moci Tmy. Je to k vzteku…“

Škleb z jeho tváře zmizel a on znovu, jako zaklínadlo opakoval:

„Žádám shovívavost a soud, hlídkaři.“

„Já teď nejsem hlídkař,“ odpověděl jsem.

Pistole sebou začala zmítat, závěr se líně pohyboval sem a tam a vyplivoval jednu nábojnici za druhou. Kulky se vzduchem plazily jako malý a vzteklý vosí roj.

Vykřikl jen jednou – a pak mu dvě kulky roztřískaly lebku. Když zbraň cvakla naposled a závěr znehybněl, pomalu a mechanicky jsem vyměnil zásobník.

Přede mnou leželo zohavené a rozdrásané tělo. To už se začalo vracet ze šera ven a maska Tmy z mladé tváře postupně mizela.

Pohnul jsem rukou ve vzduchu a snažil se zadržet a stisknout v prstech cosi neuchopitelného, co právě plynulo prostorem. Úplné nejsvrchnější vrstvu. Tělku z tváře černého mága.

Zítra ho najdou. Toho dobrého, příjemného a všemi milovaného kluka. Zvířecky zabitého. Kolik Zla jsem asi právě přinesl do světa? Kolik slz, zarputilosti a slepé nenávisti? Jaký řetízek se to potáhne odsud do budoucna?

Ale kolik toho Zla jsem na druhé straně zabil? Kolik lidí zůstane na tomhle světě déle a povede se jim tu líp? Kolik slz nebude prolito, kolik zloby se vůbec nenahromadí, kolik nenávisti se nezrodí?

Možná že jsem právě teď překročil tu mez, která se překračovat nesmí.

Anebo jsem pochopil další mez, již překročit je naopak zapotřebí.

Zasunul jsem pistoli do pouzdra a vykročil ze šera ven.

Ostankinská televizní věž provrtávala noční oblohu.

„Tak si zahrajeme bez pravidel," řekl jsem jen. „Dočista bez pravidel."

Černého taxíka se mi podařilo chytit hned – ani jsem u řidiče nemusel vyvolávat záchvat altruismu. Možná proto, že jsem si na sebe navlékl tvářnost mrtvého černého mága – zevnějšek vskutku okouzlující?

„Hoď mě k televizní věži,“ požádal jsem ho, sotva jsem se nasoukal do starého a otřískaného žigulíka. „A šlápni nato aby mi tam nezavřeli.“

„Jedeš si tam vyhodit z kopejtka?“ usmál se muž za volantem – takový suchý, v brejličkách, čímsi neuvěřitelně připomínající strejdu Šuru ze starých komedií.

„No to bych prosil,“ odpověděl jsem. „A jak!“

Kapitola pátá

Na věž ještě pouštěli. Koupil jsem si lístek, ke kterému jsem si připlatil i právo navštívit restauraci a přešel jsem přes zelenou pláň kolem televizního vysílače. Posledních padesát metrů chodník vedl pod chatrnou střížkou. Pročpak to tu asi postavili? Že by se z té dnes již historické stavby sypaly kousky betonu?

Střížka končila u malé kontrolorské budky. Předložil jsem občanskou legitimaci a prošel bezpečnostním rámem – mimochodem nefungujícím. A to jsou všechny formality, takhle vypadá celé zajištění tohoto strategického objektu.

Teď se mě ale zmocňovaly pochyby. Byl to zvláštní nápad – přihrnout se zrovna sem. Žádné větší shluky Temných jsem zatím nepocítil. Pokud tady byli, tak museli být velmi dobře uzavření, což by znamenalo, že jsou to mágové tak třetí či druhé kategorie. To je tedy dost sebevražedná zábava.

Takže štáb. Operativní štáb Denní hlídky, vytvořený pro koordinací lovu, lovu na mě. Kam jinam by měl posílat hlášení o zpozorované kořisti nezkušený černý mág… Ale lézt do takového štábu, tedy někam, kde bude působit nejméně deset Temných včetně zkušených bodyguardů, sám strkat hlavu do oprátky, to není hrdinství, ale hloupost – zejména pokud mi stále zůstávají nějaké šance přežít… A já dost doufal, že ty šance mi ještě zůstávají.

Zdola, zpod mamutích betonových nohou, věž působila mnohem impozantněji než zdálky. Drtivá většina Moskvanů ovšem určitě nikdy v životě nevystoupila ani na vyhlídkovou terasu a televizní věž vždy chápala jen jako neodmyslitelný utilitární a zároveň symbolický atribut města, ale rozhodně ne jako místo určené k odpočinku.

Tady dole se jako v aerodynamickém tunelu velmi důmyslné konstrukce prohánět vítr a kdesi na hranici slyšitelnosti zaznívat i táhlý, monotónní zvuk – hlas věže.

Postál jsem s hlavou zakloněnou a zíral nahoru, na mříže a nosníky, na drolící se beton i na celou podivuhodně graciézní a jakoby ohebnou siluetu. A věž vlastně ohebná je, vždyť ji tvoří betonové prstence, navlečené na předpjatá lana. Síla je zkrátka v ohebnosti. Jen a jen v ní.

Pak jsem vstoupil do skleněných dveří.

Bylo to zvláštní – měl jsem dojem, že bažících po vyhlídce na noční Moskvu z výšky tří set třiceti sedmi metrů musí být neustále dost a dost. Ale kdepak. Dokonce i ve výtahu jsem jel sám, přesněji řečeno s paní, která kabinu obsluhovala.

„A já si říkal, jakej tu bude nával," prohodil jsem s přátelským úsměvem. „Takhle je to tady večer vždycky?"

„To ne, obyčejně je tu dost rušno." Žena odpověděla vcelku bez afektu, ale stín jistého překvapeného údivu jsem v jejím hlase zaslechl. Dotkla se nějakého knoflíku a dvojité dveře se uzavřely. Vzápětí mi prudce zalehly uši a přitisklo mě to k podlaze – výtah vyrazil vzhůru prudce, ale zároveň měkce. „Je to nějaký dvě hodiny, co se lidi najednou ztratili."

Jasně – dvě hodiny…

Krátce po mém útěku z restaurace.

Jestli si zrovna v tomhle okamžiku na věži otevřeli operativní štáb, tak není divu, že stovky lidí, kteří se původně chystali za jasného a teplého jarního večera vyrazit do lokálu nad oblaky, nakonec své rozhodnutí v jediném okamžiku změnili. To nevadí, že lidé nic nevidí, oni to cítí.

A přestože s tím, co se právě v Moskvě děje, nemají nic společného, mají dost rozumu na to, aby se k Temným nepřibližovali.

Já teď mám podobu černého mága. Otázkou ovšem je, zda takové maskování bude stačit. Člen ochranky srovná nou podobu s fotogalerií, uloženou ve své paměti; všechno bude sedět, a on navíc pocítí přítomnost síly.

Co když se ale rozhodne hrabat důkladněji? Co když bude chtít porovnat profily síly, zjišťovat si, zda jsem Světlý nebo Temný a jakou mám kategorii?

Šance mám tak padesát na padesát. Na jedné straně by se to dělat mělo. Na druhé straně však ostraha všeho druhu podobnými úkony opovrhuje. Jedině že se její pracovníci nesnesitelně nudí nebo že sotva nastoupili do služby a zatím jsou plní elánu.

Na druhé straně je padesát šancí ze sta velice mnoho ve srovnání se šancí ukrýt se před Denní hlídkou někde v ulicích.

Výtah zastavil. Ani jsem si nestačil všechno promyslet, cesta trvala sotva dvacet vteřin. Takhle kdyby výtahy jezdily v obyčejných panelácích!

„Tak jsme tady," řekla ta paní skoro vesele. Vypadalo to, jako bych dnes byl úplně posledním návštěvníkem ostankinské věže.

Vyšel jsem na vyhlídkový ochoz. Obvykle je tu plno lidí a přitom hned poznáte ty, kteří sotva dorazili, od těch,

kteří už jsou tu poměrně dlouho – podle nejistých pohybů, podle legrační opatrnosti, když dojdou k některému z velkých kruhových oken, či podle toho, jak obcházejí podlahová okna z pancéřového skla a bázlivě zkoušejí jejich pevnost špičkou nohy.

Počet návštěvníků vyhlídkové plošiny jsem odhadl asi tak na dvacet. Děti tu nebyly vůbec žádné a já si neznámo proč jasně představil náhlé záchvaty hysterie, které se jich zmocňovaly už cestou k věži, i znejistělé a vzteklé rodiče. Děti jsou na Temné citlivější.

Ti, co se po vyhlídce procházeli, vypadali také rozpačitě a stísněně. Nikoho jako by nezajímalo panorama Moskvy, prozářené tisíci světel, výrazné a jako vždy sváteční – a co na tom, že je to nakonec hostina v době moru, protože ta hostina je vskutku krásná! Jenže to v tuhle chvíli nikoho netěšilo. Téměř hmatatelný dech Tmy, který byl zatím těžko zjistitelný i pro mě, se tu vznášel zcela jasně a dusil jako oxid uhelnatý, který taky nemá ani chuť, ani barvu, ani vůni.

Pohledl jsem si pod nohy, zachytil svůj stín a vstoupil do něj. Bodyguard stál sotva dva kroky ode mě, na skleněném okně, zasazeném do podlahy, a už na mě civěl – docela přátelsky, i když na druhé straně trochu zaraženě. V šeru si nepočínal příliš jistě, z čehož jsem vytušil, že na ostrahu operativního štábu rozhodně nebyli nasazeni ti nejlepší. Byl mladý, dobře stavěný, v přísném šedém obleku, v bílé košili a decentní kravatě – spíš bankovní úředník než služebník Temnot.

„Ahoj, Antone," řekl mi.

To mi na okamžik vyrazilo dech.

Že bych byl tak hloupý? Tak obludně a nesnesitelně naivní?

A že by na mě už čekali, nalákali mě, předhodili mi ještě jednoho pěšce a dokonce neznámo jak získali někoho, kdo už dávno a dávno odešel do šera navždy…?

„Co tu děláš?“

Srdce se uklidnilo a vrátilo se do normálního rytmu. Všechno je to jednodušší, mnohem jednodušší.

Zabitý mág byl můj jmenovec.

„Něco jsem zjistil. Potřebuju se poradit.“

Bodyguard se zachmuřil. Zřejmě se tu mluví trochu jinak. Ale zatím ještě nic nechápal.

„Tak se mi předveď. Jinak tě nemůžu pustit dál, to přece víš sám…“

„Ty mě naopak musíš pustit,“ broukl jsem jen tak nazdařbůh. V naší hlídce směl do operativního štábu vstoupit každý, kdo byl schopen ho najít.

„Opravdu?“ Sice se ještě usmíval, ale jeho pravá ruka už sjížděla dolů.

Hůlka u jeho pasu byla nabitá na plnou kapacitu. Byla to hůlka nádherně vyřezávaná z bércové kosti a s malým ubínovým krystalem na konci. I kdybych dokázal jejímu výboji uhnout a uzavřít se, tak ten impuls síly poplaší všechny ostatní Jiné kolem.

Zvedl jsem tedy z podlahy svůj stín a vstoupil do druhé hladiny šera.

Bylo tu chladno.

Zvedala se tu hustá mlha, vlastně spíš už mračna. Těžká dešťová mračna, hrnoucí se nevysoko nad zemí. Tady už nebyla žádná ostankinská věž a svět ztratil poslední rysy toho lidského. Pokročil jsem kupředu – po té oblačné vatě, po rostoucích kapkách, po neviditelné pěšině. Čas ještě jednou zvolnil svůj běh a já ve skutečnosti padal, ovšem tak pomalu, že jsem to zatím nemusel brát v úvahu… Vysoko na nebi svítily tři

měsíce, které se jako tři skvrny světla s obtížemi probíjely oblačným příkrovem – bílý, žlutý a krvavě rudý. Vpředu se zrodil blesk který jakoby naběhl, naježil se spoustou jehel drobnějších elektrických výbojů, prodral se skrz mraky a změnil se v rozvětvený kinžál.

Přistoupil jsem k nejasnému stínu, který se mučivě dlouho snažil dosáhnout k pasu, na svou hůlku. Zachytil jsem jeho ruku – těžkou, nepoddajnou a studenou jako led. Tohle tedy neudržím. Nezbude mi než se vrátit do první hladiny šera a podstoupit s ním boj. S jistou šancí, že v něm zvítězím.

Tma a Světlo, ale já přece nejsem operativec! Já se do první linie boje nikdy nehrnul! Nechte mi práci, kterou mám rád a umím ji dělat.

Jenže Světlo i Tma mlčely, jako mlčí vždycky, když se jích dovoláváte. Jen posměšný hlas, který zní občas v každé duši, najednou zašeptal: „čistou práci ti nikdo nesliboval."

Pohlédl jsem si pod nohy. Má chodidla byla už takových deset centimetrů níž než boty černého mága. Padal jsem, v této realitě jsem byl zbaven jakékoli opory a najednou tu pro mě nebyla žádná televizní věž ani nic jiného, co by ji připomínalo –, tak mohutná a přitom útlá skaliska a tak vysoké stromy neexistují.

Jak rád bych měl ruce čisté, srdce horoucí a hlavu chladnou. Jenže tyhle tři faktory se spolu nesnesou. Nikdy. Vlk, koza a zelí – kde je ten šílený převozník, který by takovouto trojici nacpal do stejného člunu?

A kde je vlk, který když ochutná kozu, odmítne ochutnat taky převozníka?

„Bůhví," řekl jsem a můj hlas uvízl v oblacích. Pustil jsem ruku černého mága, chopil se jeho stínu – takový ochablý hadr, rozplizající se v prostoru. Pak jsem stín

povsunul nahoru, přehodil ho přes tělo a stáhl mága do druhé hladiny šera.

Jakmile svět kolem něj ztratil veškeré známky nějaké spolehlivosti, zděšeně vykřikl. Zřejmě se ještě nikdy neocitl v šeru hlouběji než právě v první hladině. Energii na tuhle exkurzi jsem musel vynaložit já, ale samotné pocity pro něj musely být zcela nové.

Dolehl jsem rukama na mágova ramena a našťouchal ho dolů. Sám jsem se naopak začal cpát vzhůru, nelítostně našlapuje po jeho ohnutých zádech.

Velcí mágové přece vždy stoupají vzhůru po cizích zádech!

„Ty kurvo! Antone! Ty kurvo!“

Temný ani pořádně nechápal, co jsem zač. Nechápal to až do chvíle, kdy se otočil naznak a sloužil mi teď jako improvizovaná podlaha; když se takto obrátil, spatřil i mou tvář. Tady, v druhé hladině šera, mé hrubé a přibližné maskování pochopitelně nefungovalo. Vytřeštil oči, kratičce zachroptěl a pak zavyl ve snaze udržet se za každou cenu mé nohy.

A stejně ještě nechápe, co dělám a proč to dělám…

Ještě několikrát jsem mu podpatky dupl do tváře a po prstech. Běžnému Jinému tohle nemůže nic udělat, ale já se ani nesnažil způsobit mu nějaká fyzická zranění. Jen padej, padej, přemisťuj se níž a níž, skrz všechny vrstvy lidského světa i šera, skrz rozechvělou tkáň všech druhů prostoru. Já nemám čas a nakonec ani schopnosti utkat se s tebou v souboji podle všech zákonů hlídek a podle těch pravidel, která byla vymyšlena pro mladé Světlé – s tou jejich vírou v Dobro a Zlo, v nepřekročitelnost jednou vyslovených pravd a v neodvratnost odplaty.

Když jsem se pro sebe rozhodl, že jsem toho Temného zadusal dostatečně hluboko, odrazil jsem se od jeho

ležícího těla, nadskočil si v mokré studené mlze a sebe sama doslova vyškubl ze šera ven.

Rovnou do lidského světa. Rovnou zpátky na vyhlídkovou plošinu.

Vyhřezl jsem v hlubokém podřepu na skleněné desce celý udýchaný, stěží zadržující přerývavý kašel a ještě k všemu mokrý od hlavy až k patě. Déšť z cizího světa přitom čpěl chlórem a spáleninou.

Kolem mě se ozvaly lehké polekané vzdechy a ostatní návštěvníci ode mě instinktivně odskočili.

„To je dobrý!“ zasípěl jsem. „Slyšíte?!“

Jenže jejich dojmy s takovýmto výkladem nesouhlasily. Muž stojící u zdi, zasloužilý uniformovaný člen ostrahy věže, už sáhl k pasu a se zkamenělou tváří začal z pouzdra vytahovat zbraň.

„Ale to všechno je pro vaše dobro,“ pokračoval jsem dřív, než se mě stačil zmocnit další záchvat kašle. „Rozumíte mi?“

A tak jsem raději síle dovolil, aby zachvátila celý prostor ochozu a dotkla se jejich uvažování. Jejich tváře se opět vyhladily a uklidnily. Pomalu se ode mě odvraceli a znovu se zadívali okny na město. Také strážný strnul s rukou na pistoli.

Teprve teď jsem se mohl podívat podlahovým oknem ven. A zkoprněl jsem.

Temný byl stále ještě tady. Křičel, jeho oči se proměnily v černé pěťáky, vytřeštěné bolestí a hrůzou. Visel pod oknem, visel jen za konečky prstů uvízlé ve skle; jeho tělo se ve větru pohupovalo jako kyvadlo a rukáv bílé košile byl celý promočený krví. Hůlka i nadále zůstávala vetknutá u pasu – černý mág na ni zřejmě docela zapomněl. Teď jsem tu pro něj zůstával jen já, spočinuvší na druhé straně trojitého pancéřovaného skla,

v suché, teplé a světlé skořápce vyhlídkového ochozu, na druhé straně Dobra a Zla. Já, bílý mág, dřepící přímo nad ním a zírající do jeho očí, šílených bolestí a strachem.

„Snad sis nemyslel, že vždy bojujem jen poctivě?“ zeptal jsem se ho. Neznámo proč jsem měl pocit, že to uslyší – i skrz tlustou vrstvu skla a skrze řvoucí vítr. Pak jsem vstal a dupl do skla podpatkem. Jednou, podruhé, potřetí – a nic nevadí, že ty údery k prstům vězícím ve skle neproniknou.

Černý mág se zazmítal a bezděky trhl rukou, k níž se hlížila má bota – zcela bezděčně, veden nikoli rozumem, ale instinktem.

A tkáně to nevydržely.

Sklo se na okamžik obarvilo krví, ale tu vzápětí slízl vítr. Zůstala jen silueta černého mága, která se vůčihledně zmenšovala a bezvládně kotrmelcovala v proudech vzduchu. Táhlo ho to kamsi k baru U tří čuníků, což byl takový módní podnik dole u vchodu do věže.

Neviditelné hodiny, tikající v mém vědomí, tiše cvakly a svou rychlost vmžiku zdvojnásobily.

Sešel jsem ze skleněné desky pod nohama a vyrazil po obvodu plošiny; nedíval jsem se přitom na lidi, kteří se přede mnou sami rozestupovali, ale zpátky do šera. Žádnou další temnou ostrahu už jsem tu nezjistil. Takže teď už mi zbývá jen pochopit, kde sídlí samotný štáb. Že by nahoře, ve služebních prostorách věže, nacpaných aparaturou? To sotva. Hledat bychom měli v nějakém pohodlnějším prostředí.

U schodiště, vedoucího dolů k restauracím, hlídal ještě jeden věžní strážný. Stačil mi jediný pohled, abych pochopil, že na jeho vědomí už se pracovalo, a to docela nedávno. Ještě štěstí, že ta práce byla až příliš povrchní.

A snad ještě výhodnější je fakt, že už ho vůbec někdo manipuloval. Protože taková manipulace je vždy hůl o dvou koncích.

Strážný užuž otevíral ústa, aby zařval.

„Ticho buď! A za mnou!“ zavelel jsem.

Uposlechl beze slova.

Vstoupili jsme na toalety, do maličké neplacené atrakce věže – do nejvyššího pisoáru města a k pár malým kabinkám, z nichž jako byste do oblak pod sebou mohli vyslat svou nesmazatelnou stopu. Máchl jsem rukou – z jedné kabinky doslova vylétl uhrovitý mladíček, který si ještě běhu zapínal kalhoty; muž nad pisoárem se jakoby zakuckal, ale rázem ustal a s očima celýma zeskelnatělýma se taky odebral pryč.

„Svlíkni se!“ vybafl jsem na strážného a sám si začal stahovat mokrý svetr.

Pouzdro se zbraní muselo zůstávat zpola rozepnuté, protože můj moderní „orel pouště“ je mnohem větší než stařičký makarov. To mi ale žádné zvláštní starosti nepůsobilo. Hlavní bylo, že uniforma mi padla skoro přesně.

„Kdybys uslyšel výstřely, tak seběhneš dolů a budeš plnit svou povinnost, rozuměls mi?“ řekl jsem strážnému.

Přikývl.

„Obracím tě ke Světlu,“ pronesl jsem k němu úvodní větu verbovacího zaklínadla. „Odvrhni Tmu a ochraňuj Světlo. Dávám ti rozeznat Světlo a Tmu. Dávám ti víru v následování Světla. Dávám ti odvahu bojovat s Tmou.“

Kdysi jsem byl přesvědčen, že práva na získávání volontérů nikdy nedokážu využít. Jenže o jaké svobodě volby muže být řeč v pravé Tmě? Jak můžeme zaplétat

lidi do našich her, když i samotné hlídky byly vytvořeny proto, aby podobným hrátkám zabránily?

Teď jsem však nezaváhal ani na okamžik. Využil jsem přesně té skuliny, kterou mi tu nechali Temní, když strážnému svěřili ochranu svého štábu – vlastně jen tak pro pořádek, jako si v bytě někdy držíme malého pejska, který sice není schopen kousat, ale umí aspoň ňafat. Právě tenhle čin mi poskytl právo přetáhnout toho strážného na druhou stranu, za sebou. On přece nebyl ani dobrý ani zlý, byl to obyčejný člověk, který měl v podstatě rád svou ženu a staré rodiče, jimž nezapomínal pomáhat, a pak ještě malou dcerku a téměř dospělého syna z prvního manželství, muž se slaboučkou vírou v Boha, zašmodrchanými morálními zásadami a několika víceméně standardními touhami – zkrátka normální dobrý člověk.

Kousíček potravy pro kanóny mezi armádami Světla a Tmy.

„Světlo s tebou," řekl jsem mu. Tvář se tomu ubohému človíčku znovu rozsvítila a on horlivě přikývl. V jeho očích zaplanulo zbožnění. Přesně takhle se před pár hodinami díval na černého mága, který mu vydal nedbalý pokyn a ukázal mu mou fotografii.

Za okamžik strážný v mých páchnoucích šatech stál zase u schodiště. Kdežto já už sestupoval dolů a snažil se nějak si sesumírovat, co se tam chystám provádět, když ve štábu bude sedět třeba i Zavulon… Nebo jiný mág jeho úrovně.

V takovém případě se nedokážu maskovat ani vteřinu.

To už jsem vstupoval do Bronzového sálu. Uvnitř jsem se po tom trochu nesmyslném zařízení rozhlédl. Prstenec podlahy se stolky a židlemi se pomalu otáčel.

Já si neznámo proč myslel, že Temní si svůj štáb zařídí ve Stříbrném či Zlatém sále – a tak mě to, co jsem uviděl tady, dost překvapilo.

Číšníci prstencovitým lokálem proplouvali jako leklé ryby a roznášeli destiláty, což je tu jinak vlastně zakázáno. Přímo před sebou jsem na stolcích uviděl počítačové terminály, připojené ke dvěma mobilům. Natahovat kabely někam k nesčetným kabelovým rozvodům samotné věže nepovažovali za nutné, takže štáb tu nehodlá být dlouho. Na počítačích soustředěně pracovali tři mladíci – prsty běhají po klávesnicích, po monitorech se plazí řádky písmen, v popelnících dýmají cigarety. Programátory Temných jsem ještě nikdy neviděl, ale tohle byli docela jistě řadoví operátoři. Na první pohled se ničím nelišili od kteréhokoli našeho mága, který sedí v našem štábu nad notebookem připojeným k síti. Řekl bych, že vypadali dokonce slušněji než někteří naši.

„Sokolníky máme zcela pod kontrolou," řekl jeden z mládenců. Vyslovil to docela tiše, ale jeho hlas zaduněl po celém kruhovém sále – všichni číšníci jako by na okamžik málem ztratili rovnováhu.

„Tagansko–krasnopresněnskou trasu už mám taky jako na dlani," ozval se další. Podívali se po sobě a rozesmáli se. Asi si uspořádali takovou malou soutěž – kdo podá rychleji hlášení o svém úseku.

Jen mě chytejte, kamarádi!

A vyrazil jsem lokálem směrem k barovému pultu. Mě si nevšímejte. Já jsem jen bezmocný lidský strážný, jeden z těch, jemuž byla jen tak mimochodem svěřena úloha hlídacího pejska. A ten pejsek si najednou zapřál dát si pivo – že by zcela ztratil smysl pro služební

povinnosti? Nebo že by se rozhodl zkontrolovat bezpečnost dočasných pánů těchto prostor?

Starší paní u pípy mechanickými pohyby leštila sklenice. Když jsem došel až k ní, bez řeči začala točit žlutavou tekutinu. V očích měla pusto a prázdno – proměnila se v loutku… Krátký oslnivý záblesk vzteku se mi podařilo potlačit opravdu jen stěží. Jenže tohle nejde. Na emoce nemám právo. Já jsem taky automat. A loutky žádné city nemají.

A pak jsem uviděl dívku, sedící na otočné sesli u pultu kousek ode mě – až mi z toho znovu zatrnulo kolem srdce! No jasně – to mě mělo rovnou napadnout! Každý operativní štáb přece musí hlásit svou polohu druhé straně. A do každého operativního štábu je pak vyslán pozorovatel. Je to část Dohody, jedno z pravidel hry, které je – ač na první pohled možná jen zdánlivě – výhodné pro obě strany. Když si my otevřeme štáb v terénu, vždy tam sedí někdo z Temných. A tady seděla Tygřík.

Její pohled po mně zpočátku přejel zcela bez zájmu a já doufal, že nebezpečí se přehnalo. Jenže pak se její oči ke mně vrátily. Strážného, jehož podobu jsem si vypůjčil, už přece viděla. A teď jí v rysech mé tváře cosi nesedělo. Ještě okamžik – a podívala se na mě šerem.

Stál jsem – zcela bez pohybu a beze snahy někam zmizet. Dívka očima opět uhnula a zadívala se na mága, který tu seděl s ní. Nebyl právě nejslabší, jeho stáří jsem odhadoval tak na sto let a pokud jde o sílu, vypadalo mi to zhruba na třetí kategorii. Slabý rozhodně nebyl, zato dost samolibý.

„Vaše akce jsou stejně jen provokace," řekla Tygřík nevzrušeně. „Denní hlídka už určitě ví, že Anton v žádném případě není Divoch."

„A kdo tedy?“

„Nějaký neplnohodnotný bílý mág, jehož identitu zatím neznáme. Je to Světlý, jehož kontrolují Temní.“

„A proč by to dělali, holčičko?“ užasl docela upřímně mág. „To mi laskavě vysvětli. Proč bychom ničili svý vlastní figury, i když, pravda, nepatří mezi nejhodnotnější…?“

„To ‚nepatří mezi nejhodnotnější’ je myšlenka klíčová,“ oznámila mu melancholicky Tygřík.

„No dobře… Dejme tomu, že by se nám naskytla možnost zničit šéfa moskevských Světlých – i když ten je jako obvykle mimo jakýkoli podezření… Ale ztratit třeba dvacet našich kvůli jednomu jedinýmu Světlýmu, a to prosím dosti průměrnýmu? To přece nemá logiku. Nebo že bys nás měla za takový voly.“

„Já vás mám za dost chytrý. Vlastně možná chytřejší, než jsem já sama.“ A Tygřík mu věnovala ne právě přátelský úsměv. „Já jsem ale jen operativec. Závěry budou činit jiný, a ty to taky udělají, o tom nepochybujte.“

„Ale my přece nepožadujeme okamžitou popravu!“ usmál se tentokrát Temný. „A dokonce ani teď nevylučujeme možnost omylu. Takže trváme jen na tribunálu, na kvalifikovaném a všestranném prošetření záležitosti – my prostě požadujeme spravedlnost, a to je všechno!“

„A nepřipadá vám divný, že váš šéf Antona nezasáhl ani za pomoci Karabáče Šaabova?“ Dívka lehce strčila do poloprázdné sklenice piva. „To je přece divný. Jak to, že se mu neosvědčila zbraň, kterou dokonale ovládá už stovky let? Vlastně to vypadá, jako by Denní hlídka na chycení Antona nijak zvlášť nebazírovala…“

„Jak jste nedůsledná, milá slečno!“ naklonil se k ní černý mág přes stolek. „Přece nás nemůžete zároveň obviňovat z toho, že pronásledujeme nevinnýho a loajálního Světlýho – a zároveň že ho vlastně nehodláme chytit…?“

„A proč ne?“

„Je to možná jen drobnej projev sadismu,“ uchichtl se mág, „ale tahle debata mi přináší skutečnou rozkoš. To nás opravdu považujete za bandu krvežíznivejch psychopatů, který se dočista zbláznili?“

„To ne – my vás považujeme za bandu lstivejch mizerů.“

„No tak dobře – porovnejme si navzájem naše metody.“ Zdálo se, že právě tohle je mágovo oblíbené téma. „Porovnejme si například škody, jaký přináší činnost hlídek normálním lidem, tedy naší potravinový základně.“

„Lidi jsou potrava jen pro vás.“

„A co pro vás? Nebo že by Světlí pocházeli už jen ze Světlejch, a nemuseli nový Světlý získávat přímo mezi lidma?“

„My lidi chápeme jako kořeny. Jako svý kořeny.“

„No tak dobře, tak ať jsou to kořeny. K čemu takový slovíčkaření? Jenže v takovým případě jsou to i naše kořeny, holčičko. Který k nám vysílají stále více šťáv – to tajit nehodlám, protože to za žádný tajemství nepovažuju.“

„Nás taky neubývá, a taky to za tajemství nepovažuju.“

„Jistě. Doba je neklidná, všude strašná zátěž a stres – lidi prostě žijou na hranici možností a často se stane, že ji překročej. Aspoň v něčem se tedy shodneme!“ Mág se znovu zakřenil.

„To jo," přikývla Tygřík. Směrem ke mně už se ani nepodívala a jejich dialog se zhroutil do podoby věčné a neřešitelné polemiky, nad níž si od věků lámali hlavy filosofové obou stran – a ani na to nepotřebovali dva nudící se mágy, jednoho bílého a jednoho černého. Pochopil jsem, že všechno, co jsem potřeboval, už mi Tygřík sdělila.

Anebo to bylo vše, co mi sdělit mohla.

Chopil jsem se piva, které už stálo přede mnou na pultu. Vypil jsem ho několika klidnými, hlubokými doušky. Žízeň byla nefalšovaná.

Takže lov je jen hraný?

Ano – to jsem koneckonců věděl už dlouho. A hlavní, čemu jsem měl porozumět, bylo, že naši už to taky chápou.

Divocha se zatím polapit nepovedlo…

No jistě. Jinak už by se se mnou někdo spojil – buď telefonicky nebo telepaticky, pro šéfa by to nebyl naprosto žádný problém. Vraha by pak předali tribunálu a Světlana by se nemusela zmítat mezi přáním pomoct a do rvačky nezasahovat, kdežto já bych se Zavulonovi mohl vysmát rovnou do tváře.

Jenže jak teď ve městě najít člověka, jehož schopnosti se vždy projeví jen nahodile a spontánně? Prostě vybuchnou – a hned zase pohasnou… A takhle to jde od vraždy k vraždě, od jednoho zbytečného vítězství nad Zlem ke druhému? Jestli o něm ale Temní opravdu vědí, tak je to dnes tajemství jejich nejvyššího vedení.

Nikoli těchto řadových pěšáčků, hrajících cosi jako kuličky. S odporem jsem se od nich odvrátil. Ale to je přece vyloženě neseriózní! Ten jejich bodygurad, jehož jsem tak snadno zabil. Nebo tenhle mág třetí kategorie, co se s rozkoší pošťuchuje s naší pozorovatelkou a vůbec

nesleduje, co se děje kolem něj. Nebo mladíci u terminálů, kteří řvou na celý lokál:

„Cvětný bulvár zkontrolován!“

„Poležajevskou máme pod kontrolou!“

Jistě, operativní štáb to je. Ale je stejně nesmyslný a nekvalifikovaný jako ti nezkušení Temní, co mě honí po městě. Ano, síť už byla rozhozena, ale nikoho nezajímá, kolik je v ní děr. A čím déle budu jejich šťárám unikat, čím víc se budu po městě zmítat, tím větší užitek pro Tmu. A to v poloze zcela zásadní. Světlana to nevydrží. Pokusí se mi podat pomocnou ruku hned, jakmile v sobě pocítí zrod skutečné síly. Nikdo z našich ji nedokáže zadržet. A pro Světlo bude ztracena.

„Volgogradská třída taky čistá!“

Já je teď přece všechny můžu postřílet či docela obyčejně podřezat jako kuřata. Tohle jsou odpadky Tmy, smolaři, žabaři, jedinci buď bez perspektivy, nebo s příliš velkým počtem všelijakých kazů. A nejde o to, že Tmě jich vůbec není líto – tihle jí spíš překážejí a pletou se pod nohama. Denní hlídka není charita, kterou tak často připomínáme my. Denní hlídka se svých přebytečných členů prostě zbavuje, obvykle našima rukama. A získává tak další a další trumfy, získává právo na odvetné akce a na změnu základní rovnováhy.

Takže ten šerý přízrak, co mi ukázal na věž, je zplozenec Tmy. To byla jen taková pojistka, kdyby mi náhodou samotnému nedošlo, kam mám vyrazit do boje.

Kdežto ty skutečné akce koordinuje jeden jediný Jiný.

Zavulon!

Ten ke mně samozřejmě žádnou zášť nechová. K čemu taky tak složité a vlastně škodlivé emoce – na to je tahle hra příliš vážná. Takové jako já si dává k snídani po

celých staleních, anebo je smetá ze šachovnice a staví na ni vlastní pěšce.

Kdy se ale začne domnívat, že partie se blíží do finále a je třeba přejít do koncovky?

„Neměl byste oheň?“ zeptal jsem se, odstrčil sklenici a chopil se krabičky cigaret, která se válela po pultě. Někdo ji tu zapomněl – možná návštěvník restaurace, který, aniž sám chápal proč, odsud pro jistotu rychle odešel, ale možná i nějaký Temný.

Tygříkovi v očích zaplál krutý ohýnek a bylo vidět, jak se celá napružila. Pochopil jsem, že stačí okamžik, a kouzelnice sáhne po bojové transformaci. Zřejmě už taky vyhodnotila protivníkovy síly a chápala, že má slušné vyhlídky na úspěch.

Ničeho takového ale nebylo zapotřebí. Černý mág, starý harcovník třetí kategorie, mi nedbale postrčil svůj zapalovač. Ronson melodicky cvakl, vyplivl jazýček plamene a Temný pokračoval:

„To vaše věčný obviňování Tmy ze dvojí hry, z úskočnosti a provokatérství maj za cíl jedno jediný: zamaskovat vaši vlastní nemohoucnost. Nepochopení světa a jeho zákonů. A vlastně i nepochopení lidí! Stačí, abyste si přiznali, že prognózy ze strany Tmy jsou mnohem přesnější a že hovění přirozeným potřebám lidský duše je vždy přivede na naši stranu… Jenže co byste si pak počali s tou svou morálkou? S tou vaší slavnou životní filosofií! To mi řekněte!“

Zapálil jsem si, zdvořile poděkoval a vydal se zpátky ke schodišti. Tygřík mi nejistě pohlédla do zad. Jen se potrap a sama si přijd na to, proč odcházím.

Všechno, co jsem tu mohl zjistit, už vím.

Přesněji řečeno skoro všechno.

Pak jsem sklonil nad nakrátko ostříhaným mládenečkem v brýlích, který utkvěle zíral do svého notebooku, a věcně se ho zeptal:

„Který čtvrti uzavíráme jako poslední?“

Rotanickou zahradu a Výstaviště,“ zabručel, aniž zvedl hlavu. Kursor dál klouzal po displeji. Temný vydával pokyny, opájel se vlastní mocí a přesouval po mapě Moskvy nachové tečky. Odtrhnout ho od takového procesu bylo asi těžší než odtrhnout ho od milované dívky.

Oni tihle Temní jsou taky schopni lásky.

„Díky,“ řekl jsem jen a vrazil nedokouřenou a nezamáčknutou cigaretu do plného popelníku. „Moc jsi mi pomoh.“

„To nestojí za řeč,“ mávl jen rukou. Se soustředěně vyplazenou špičkou jazyka zachytil na mapě další bod – řadového Temného, který se podílel na šťáře. Z čeho máš takovou radost, ty blbečku? napadlo mě. Ti, co skutečně rozhodují, se na téhle mapě nikdy neobjeví. Kdyby sis radši hrál s vojáčkama – a mocí by ses mohl opájet stejně jako teď…

Proklouzl jsem k točitému schodišti. Zběsilost, s níž jsem sem přijížděl, a představa, že budu zabíjet a možná budu sám zabit, už byly pryč. Asi je to přesně ten okamžik, kdy se vojáka během boje najednou zmocní ledový klid nebo když se chirurgovi nad umírajícím pacientem přestanou třást ruce.

S jakými variantami jsi asi počítal, Zavulone?

Že se začnu zmítat v sítích tvé štvanice a že se na tenhle signál seběhnou málem všichni Světlí i Temní, opravdu všichni a především Světlana?!

To asi ne.

Nebo že se vzdám či budu polapen, a pak že začne vleklý, nekonečný a únavný proces, který skončí šíleným Světlaniným výbuchem v soudní síni?

To taky ne.

Tak že zahájím bitku s celým operativním štábem, složeným z nýmandů, všechny je pobiju, ale uvíznu v pasti skoro tři sta padesát metrů nad zemí, a že se mi Světlan vrhne na pomoc?

To už vůbec ne.

Tak že si projdu štáb, zjistím si, že o Divochovi tady nikdo a nic neví, a budu se snažit získat čas?

Takhle by to být mohlo.

Smyčka se stahuje, to vím. Rozhozená je po celé okružní dálnici, a pak začalo pročesávání jednotlivých výsečí města a dopravních tepen. Takže teď mám čas ještě chvíli brousit po blízkém okolí, kam šťára ještě nedospěla, a zkusit se někde schovat – vždyť jediná rada, kterou mi šéf mohl dát, zněla jasně a jednoduše: Drž se co nejdéle a získávej čas, ať tak Noční hlídce poskytneš příležitost Divocha dopadnout.

A není divu, Zavulone, že mě postupně vytlačuješ do míst, kde došlo k naší zimní rozmíšce – no nemám pravdu? Na tu zapomenout nemůžu, což znamená, že ať tak či onak, budu konat pod vlivem těchto vzpomínek.

Vyhlídkový ochoz už byl prázdný. Úplně. Poslední návštěvníci se rozutekli a personál tu nebyl žádný – jen u schodů stál muž, jehož jsem naverboval, v ruce svíral pistoli a planoucíma očima hleděl schodištěm dolů.

„Převléknem se zpátky," vybídl jsem ho. „Světlo ti moc děkuje. Už za chvíli na tohle všechno zapomeneš. Půjdeš domů. A budeš si pamatovat jen to, že tenhle den byl stejně obyčejný jako včerejšek. Ze se ni zvláštního nestalo."

„Nic zvláštního se nestalo!“ vyhrkl pohotově strážný, vymotávající se z mého šatstva. Lidi je tak snadné získat pro Světlo či pro Tmu, ale největší radost mají z toho, když můžou zůstat sami sebou.

Kapitola šestá

Když jsem dole vyšel z věže, zůstal jsem stát a vrazil ruce do kapes. Na okamžik jsem se zadíval na reflektory zářící vysoko do nebe a na osvětlenou budku vstupní kontroly. V celé hře, již mezi sebou sváděly hlídky, či řečeno přesněji jejich nejvyšší patra, už jsem nerozuměl jenom dvěma věcem.

Za prvé kdo byl ten padlý v šeru – kdo to byl a na čí stál straně? Varoval mě, nebo mě chtěl vylekat?

A za druhé to naše setkání s Jegorem – byla to náhoda nebo čísi záměr? A pokud to nebyla náhoda, tak jak to mám chápat: jako prst osudu nebo jen jako další Zavulonův tah?

O stálých obyvatelích šera jsem nevěděl skoro nic. Nic nebo téměř nic o nich možná nevěděl ani sám Geser.

O Jegorovi bych ale pouvažovat mohl.

Je to v téhle hře nerozdaná karta. A nevadí, že je nízká, ta může taky zafungovat jako trumf, stejně jako my všichni. Nehledě k tomu, že nízká karta přijde taky někdy vhod. Jegor se už dvakrát podíval do šera – jednou, když se pokusil uvidět mě, a podruhé, když se zachraňoval před upírkou. Což upřímně řečeno moc dobrá bilance není. V obou případech ho totiž vedl strach, takže o jeho budoucnosti je skoro rozhodnuto. Několik let ještě třeba vydrží na pomezí mezi Člověkem a Jiným, ale pak skončí u Temných.

Pravdě je nejlepší hledět přímo do tváře.

Nejspíš opravdu bude Temný. A to, že zatím je to obyčejný prima kluk, nemá s touhle perspektivou nic společného. Jestli to přežiju, tak mě ještě čeká, abych po něm při setkání žádal dokumenty nebo mu předkládal svoje.

Zavulon na něj zřejmě bude mít nějaký vliv. A je schopen vyslat ho na stejné místo, na němž jsem zrovna já. Což mě přivádí k představě, že vždy přesně ví, kde právě jsem. Ale na to jsem taky připraven.

Jaký smysl ale mělo to „náhodné setkání“?

Když si uvědomím operátorův výrok, že oblast Výstaviště se ještě nepročesávala, tak smysl mělo. Mohla se mě například zmocnit vábivá myšlenka nějak chlapce zneužít – třeba ukrýt se u něj doma nebo ho vyslat pro pomoc. Mohl jsem opravdu zamířit k jeho domu? Nebo nemohl?

Ale to je konstrukce příliš složitá. Zbytečně složitá. Kdyby chtěli, tak už mě stejně mají. Což znamená, že něco podstatného pořád přehlížím. Možná nejpodstatnějšího…

Šel jsem k silnici, na věž už jsem se neohlížel, i když právě v ní dnes sídlil ten kabaretní štáb Temných, a skoro jsem zapomněl i na zmrzačené tělo černého mága–bodyguarda, které se teď válí někde u úpatí grandiózní televizní stavby. Co ode mě chtějí? No co? Tím bychom měli začít.

Abych se stal návnadou. Abych padl do rukou Denní hlídky. A navíc aby mě dostala v situaci, kdy by o mé vině nebylo pochyb – což už se fakticky stalo.

Smyslem všeho tohoto konání je, aby nevydržela Světlana. My ostatní jsme schopni ochránit jak ji samu, tak její rodinu. Jediné, do čeho zasáhnout nemůžeme, jsou její vlastní rozhodnutí. A pokud se rozhodne, že mě

zachrání, pokud mě bude chtít vysvobodit z žaláře Denní hlídky či zastat se mě během procesu, tak ji zničí, a to rychle a bez váhání. Tohle všechno bylo vyvoláno kvůli tomu, aby ona udělala nesprávný tah. Celou tu hru si dávno a dávno vymyslel černý mág Zavulon, když zjistil, že v budoucnu lze očekávat zrod velké kouzelnice, a také pochopil roli, kterou v tomto zrození sehraju já. A tak začal líčit pasti. Ta první nesklapla. Druhá má svou lačnou tlamu zatím otevřenou. A není vyloučeno, že nás čeká ještě třetí.

Ale co s tím vším má společného chlapeček, který zatím žádné zvláštní magické schopnosti nevykazuje? Zůstal jsem stát.

A kdo tu zabíjí Temné? Ty, kteří jsou slabí, nešikovní nebo neochotní podniknout něco pro svůj další rozvoj?

Že by přibyla ještě jedna mrtvola, kterou by mi pověsili na krk? Ale jaký by to mělo smysl?

Nevím. Naprosto přesně jsem věděl jedině to, že o chlapci už je rozhodnuto a že naše setkáni v metru nebylo náhodné. Buď je to nějaká další přesná předtucha, anebo se další fragment hlavolamu zapadl na to správné místo.

Jegor zahyne.

Vzpomněl jsem si, jak nasupeně se na mě díval na tom nástupišti a zároveň se mě chtěl jak na něco zeptat, tak mi vylát a ještě jednou mi do tváře vmést tu pravdu o hlídkách, která se do jeho vědomí dostala příliš brzy. A jak se pak otočil a rozběhl se k vlaku.

„Vás přece má kdo ochránit? Vaše hlídka, ne?“

„Asi to zkusí.“

Samozřejmě to zkusí. A do poslední chvíle bude pátrat po Divochovi.

A to je právě ta odpověď!

Zastavil jsem a sevřel si hlavu v dlaních. Jak já jsem hloupý, Tma a Světlo! Jak beznadějně naivní!

Past nesklapne – dokud bude Divoch žít, past nesklapne. Protože nestačí prohlásit mě za psychopatického lovce a pytláka ze řad Světlých. Důležité je taky zničit skutečného Divocha.

A Temní, přinejmenším Zavulon, dobře vědí, kde je. Ba co víc, umějí ho ovládat. Sami mu předhazují oběti – v zásadě ty, od nichž si v budoucnu neslibuji žádný užitek. Divoch teď neprožívá další hrdinský souboj s Tmou, on se po hlavě vrhl do celé války. Temní se na něj valí ze všech stran – nejdřív ta žena vlkodlak, pak černý mág v restauraci a nakonec docela malý chlapec. Asi se mu teď musí zdát, že svět se zbláznil, že se blíží apokalypsa a že síly Tmy se zmocňují všeho kolem. Na jeho místě bych se věru ocitnout nechtěl.

A dál: ženu–vlkodlaka potřebovali k tomu, aby nám předložili svůj protest a zároveň naznačili, koho mají na mušce.

Černý mág posloužil k tomu, abych v tom uvízl až po krk a aby vznikla příležitost formálně mě obvinit.

A Jegor přišel proto, aby mohli nakonec zlikvidovat i Divocha samotného, protože jeho úloha už skončila. Zasáhnout v posledním okamžiku, zmocnit se ho už nad mrtvolou a hned ho taky zabít, údajně při pokusu o odpor a útěk – on přece neví, že my spolu válčíme podle určitých pravidel, nikdy se nevzdá a na žádné pokyny Denní hlídky reagovat nebude.

Až Divoch zahyne, já už nebudu mít na vybranou. Buď se podrobím ždímání paměti, nebo dobrovolně odejdu do šera. A ať se stane to nebo ono, Světlana to nevydrží.

Ošil jsem se.

Je chladno. Přece jen je ještě chladno. Zima zatím tak docela neodešla – to se mi jen zdálo.

Zamával jsem pravicí a zastavil hned první projíždějící auto. Podíval jsem se řidiči do očí a řekl:

„Tak jedem."

Impuls byl dostatečný – ani se mě nezeptal, kam to chci.

Svět se blížil ke svému konci.

Cosi se pohnulo a opustilo své původní místo, na pochod se daly i prastaré stíny, zazněla nejasná slova v zapomenutých jazycích a země se zachvívala a otřásala. Nad světem vycházela Tma.

Maxim stál na balkoně, kouřil a jen tak na půl ucha naslouchal Leniným brblavým steskům. Ty trvaly už několik hodin – od chvíle, kdy ta zachráněná dívka vyskočila z jejich auta u metra. Maxim už si o sobě poslechl všechno, co si dokázal představit, ale také pár věcí, které ho zatím nikdy nenapadly.

To, že je pablb a děvkař, který je ochoten nastavit vlastní tělo kulkám jen kvůli něčímu vábivému ksichtíku a dlouhým nohám, vyslechl s naprostým klidem. To, že je mizera a svině, který si bude před vlastní ženou začínat s utahanou a šerednou courou, bylo o něco originálnější – zvlášť u vědomí toho, že s tou nečekanou spolucestující prohodili sotva pár slov.

Pak už ale následovaly naprosté nesmysly. Byly mu napomenuty jeho nenadálé služební cesty a také ty dva případy, kdy přišel domů opilý…, skutečně opilý. Činily se rovněž předpoklady o počtu jeho milenek, o jeho nevykořenitelné zabedněnosti a měkkosti, které mu brání v kariéře a tím pádem celé rodině v alespoň trochu slušnějším životě.

Maxim se nevěřícně ohlédl přes rameno.

Lena se vlastně ani nijak nehecovala, a to bylo zvláštní. Seděla v koženém křesle před obřím televizorem značky Panasonic a mluvila a mluvila, a to téměř upřímně.

Že by si tohle všechno opravdu myslela?

Že má bandu milenek? Že tu neznámou dívku zachránil kvůli pěkné postavě, a ne kvůli hvízdajícím kulkám? Že žijí v chudobě a nedostatku? Oni, kteří si před třemi lety koupili nádherný byt, zařídili si ho jako ze škatulky a o posledních Vánocích si vyjeli do Francie?

Hlas jeho ženy zněl přesvědčivě. Obžalobně. Trpitelsky.

Maxim cvrnkl nedopalek dolů do ulice a pohlédl do noci.

Odevšud se hrne Tma, Tma útočí…

A on zabil, tam na tom záchodě zabil černého mága. jednoho z nejstrašnějších zplozenců vesmírného Zla. Člověka, který v sobě nosil jen zlobu a strach. Který ze svého okolí odsával energii, který trýznil cizí duše, který z bílého činil černé a z lásky nenávist. Jako obvykle stál sám proti celému světu.

Jedině že nikdy dřív se ještě nic podobného nestalo. Tentokrát na ty zplozence pekel narazil hned dva dny po sobě a těžko říct, zda jich z těch jejich smradlavých doupat vylézá víc, nebo zda má prostě dokonalejší zrak.

Třeba teď.

Maxim se díval z výšky devátého patra, ale on neviděl noční město poseté světly. To je výhled pro ty druhé. Pro slepé a bezmocné. On viděl chomáč Tmy, zmítající se nad zemí. Nebylo to nijak vysoko, vlastně asi stejně vysoko jako jejich balkon.

Ano – viděl další plody Tmy.

Jako vždycky. Jako obyčejně. Ale proč je to teď tak často, tak rychle po sobe? Už potřetí! Potřetí za jediný den!

Tma mihotala, kolébala se a převalovala sem a tam Tma žila.

A za jeho zády unaveným, nešťastným a uraženým hlasem vypočítávala jeho hříchy žena Lena. Pak vstala a šla až k balkónovým dveřím, jako by zapochybovala, že ji Maxim slyší. Ale dobře, ono je to snad lepší. Aspoň nevzbudí děti, samozřejmě jestli už spí. O čemž Maxim neznámo proč zapochyboval.

Kéž by alespoň doopravdy věřil v Boha. Jenže z té chabé víry, která ho slabounce zahřívala po každé očistné akci, už tu nezbylo téměř nic. Protože jak by ve světě, v němž kvete Zlo, mohl být nějaký Bůh?

Kéž by skutečně byl a v Maximově duši sídlila skutečná víra v něj! To by teď padl na kolena, na špinavý, drolící se beton, vzepjal by ruce ke chmurnému nočnímu nebi, k tomu nebi, na němž dokonce i ty hvězdy planuly nějak tiše a teskně, a zakřičel by: „Za co? Za co, Bože?! To je nad mé síly, na to já nestačím! Sejmi ze mě tohle břímě, buď tak laskav! Já nejsem ten, jehož na něco takového potřebuješ! Jsem příliš slabý!“

Jenže není na koho křičet. To nebyl on, kdo vložil a jeho bedra takovou tíhu. Proto ji nemůže ani sejmout. A před ním se rozhořívá a plane černý oheň. Další chapadlo Tmy.

„Nezlob se, Leno,“ řekl ženě, mírně ji odsunul ze dveří a vkročil do pokoje. „Musím někam odjet.“

Umlkla v půli slova a v očích, kde až doposud sídlilo jen podráždění a vědomí křivdy, se mihl úlek.

„Hned se vrátím.“ Rychle přešel ke dveří v naději, že se tak vyhne otázkám.

„Maxime! Počkej, Maxime!“

Přechod od výčitek a lamentací k úpěnlivé prosbě byl bleskurychlý. Lena se vrhla za ním, chytila ho za rukáv a pohlédla mu do tváře – uboze a podlézavě.

„Tak mi to odpusť, odpusť mi to – já jsem se prostě hrozně lekla! A nezlob se, že jsem ti tu vykládala takový hlouposti, Maxime.“

Díval se na ženu, která v jediném okamžení ztratila všechno svou agresivitu, kapitulovala a byla ochotná k čemukoli, jen aby on, ten hlupáček jeden podlá a chlípná, zase z bytu někam neodešel. Že by se v jeho tváři cosi objevilo – cosi, co Lenu nakonec polekalo víc než mafiánská přestřelka, do níž se tak nečekaně připletli?

„Nepustím tě! Nikam tě nepustím! Vždyť je tam noc…!“

„Ale mně se přece nic nestane,“ odpověděl jí mírně. „A nekřič tolik, nebo se probuděj děti. Hned jsem zpátky.“

„Když už nemyslíš na sebe, tak mysli aspoň na ty děti! A na mě!“ změnila Lena bleskově taktiku. „Co když si zapamatovali číslo auta?! A teď sem přijedou – hledat tu mrchu?! Co já si pak počnu?“

„Sem nikdo nepřijede.“ Tohle Maxim neznámo proč věděl přesně. „A i kdyby – dveře jsou přece pevný. A kam volat, to taky víš. Pusť mě, Leno.“

Žena strnula ve dveřích s rozepjatýma rukama, zakloněnou hlavou a očima zamhouřenýma, jako by očekávala, že ji udeří.

Maxim ji však opatrně políbil na tvář a prostě ji ještě jednou odsunul stranou. Vyšel do předsíně; ona ho už jen provázela zmateným pohledem. Z dceřina pokoje zaznívala těžká, nepříjemná hudba – asi nespí a pustila si

magnetofon, aby přehlušila jejich zlé, nepříjemné hlasy, hlavně ten Lenin.

„Nedělej to!“ zašeptala mu Lena naposledy úpěnlivě do zad.

Hodil přes sebe bundu, navyklými pohyby se přesvědčil, že v náprsní kapse má vše potřebné.

„Ty na nás vůbec nemyslíš!“ zvolala přidušeně Lena, která jako by už v nic nedoufala. Hudba v dceřině pokoji zesílila.

„Tak to právě není,“ odpověděl klidně Maxim. „Právě že na vás myslím nejvíc. A chráním vás.“

Nechtěl čekat na výtah a rozběhl se po schodech; o patro níž ho dohnal poslední ženin výkřik, který ho dost překvapil – neměla ve zvyku prát domácí prádlo na veřejnosti a poprask na schodech nikdy nevyvolávala:

„Lepší by bylo, abys nás měl rád, než abys nás chránil!“ Pokrčil rameny a přidal do kroku.

Tak přesně tady jsem stál v zimě.

Všechno bylo úplně stejné – tmavý průjezd, hukot aut za zády a slabé světlo pouličních lamp. Jen tehdy byla podstatně větší zima. A všechno se zdálo prosté a jasné jako bych byl mladičký americký policajt, který poprvé vyrazil na hlídku.

Je třeba dbát zákona. Pronásledovat Zlo. A chránit nevinné.

Jak báječné by bylo, kdyby všechno a vždy zůstávalo tak prosté a jasné jako dejme tomu ve dvanácti či ještě ve dvaceti letech. Kdyby na světě opravdu zůstaly jen dvě barvy – bílá a černá. Jedině že i ten nejpoctivější a nejpřímočařejší policajt, odkojený halasnými hvězdně–pruhovánými ideály dříve či později pochopí, že v ulicích nejsou jen Světlo a Tma. Pak jsou tady úmluvy, ústupky

a pakty. Informátoři, pasti a provokace. Dříve či později nezbude než obětovat své vlastní lidi, podstrkovat sáčky s heroinem do cizích kapes a mlátit vždy přesně do ledvin, aby nezůstávaly žádné stopy.

A to vše ve jménu oněch nejjednodušších, věčných zásad:

Je třeba dbát zákona. Pronásledovat Zlo. A chránit nevinné.

Taky jsem to svého času musel pochopit.

Přešel jsem po úzké cihlové stezičce a špičkou boty podebral novinový cár, válející se u zdi. Tady shořel ten nešťastný upír. Opravdu nešťastný, protože jeho vina spočívala jen v tom, že si dovolil zamilovat se. A to nikoli do upírky či do člověka, ale do oběti, do kusu žvance.

Právě tady jsem ze čtvrtlitrovky vychrstl vodku a ožehl tak tvář mladé ženě, kterou jsme my sami, tedy Noční hlídka, předhodili upírům k sežrání.

Jak rádi Temní vykřikují to své: „Svoboda!“ A jak často zase my Světlí jeden druhému vysvětlujeme, že svoboda má své meze.

A to všechno je nejspíš naprosto správné. Tedy – pro všechny ty Temné i Světlé, kteří prostě žijí mezi lidmi, značně je převyšují co do možností a schopností, ale nijak se od nich neliší, pokud jde o tužby. Pro ty, kteří si vyholili život podle pravidel, a ne konfrontaci.

Jenže pak úplně stačí dospět až k mezi, k oné neviditelné čáře, na níž stojíme my hlídkaři a oddělujeme Tmu od Světla…

Je to válka, a válka je zločinná vždycky. Vždy a v každé epoše se v ní najde dostatek prostoru pro hrdinství a sebeobětování, ale také pro zradu, podlost a nože do

zad. Jinak se totiž bojovat nedá. Jinak jste poraženi předem.

Jenže co to má u všech všudy všechno znamenat! Za co má smysl se bít a oč mám třeba já právo bojovat, když stojím na pomezí, uprostřed, mezi Světlem a Tmou? Mí sousedi v domě jsou upíři. A ti ještě nikdy – přinejmenším Kosťa – prostě ještě nikdy nezabíjeli. Z lidského hlediska jsou to slušní lidé. A budeme-li hodnotit jejich život a jejich činy, jsou to osobnosti podstatně čestnější než třeba šéf či Olga.

Tak kde je ta hranice? Kde je naše oprávnění? A kde případné odpuštění? Odpovědi na tyhle otázky neznám. A nejsem s to odpovědět ani sám sobě. Já už jen pluju setrvačností, na vlně starých přesvědčení a dogmat. Jak ale mohou trvale bojovat mí kamarádi, letití operativci naší hlídky? Jak vysvětlují sobě i jiným své činy? To také nevím. Ale jejich recepty by mi asi nepomohly. Protože na tomhle poli odpovídá – přesně jak to hlásají halasná hesla Temných – každý sám za sebe.

A nejnepříjemnější na tom všem je, co cítím teď – že jestli to konečně nepochopím a nedokážu onu přesnou hranici najít, jsem ztracen. A ztracen budu nejen já. Zahyne Světlana. Do beznadějného pokusu o její záchranu se zaplete i šéf. A pak se zhroutí celá struktura moskevské hlídky.

A to všechno jenom proto, že ve výhni nebyl hřeb.

Chvíli jsem tu ještě postál, opřený rukou o špinavou cihlovou zeď. Marně jsem se kousal do rtů a pokoušel se najít odpověď. Jenže ta tu nebyla. Takže rozhodne osud.

Prošel jsem docela malebným a tichým dvorem a stanul u domu na kuřích nožkách. Ten sovětský mrakodrap v člověku vyvolával jakýsi podvědomý pocit trapnosti naprosto neopodstatněný, ale velmi výrazný.

Podobný pocit občas v posledních letech zakouším, když vlakem projíždím kolem opuštěných vesnic či zanedbaných a polorozpadlých obilných sil. Z toho všeho jako by čišela nepatřičnost a příliš prudké rozmáchnutí, které skončilo úderem do vzduchu.

„Zavulone," řekl jsem, „pokud mě teď slyšíš…" Vládlo tu ticho, běžné ticho pozdního moskevského večera – vzdálený řev automobilových motorů, tu a tam hudba znějící z oken a liduprázdno.

„Stejně sis nemohl všechno prokalkulovat předem," pronesl jsem do toho temného prázdna. „To nejde. Realita má vždycky nesčetná rozcestí. Budoucnost se nedá předurčit. To ty víš – a já to vím taky."

Vykročil jsem přes silnici, aniž bych se rozhlédl – provozu jsem si vůbec nevšímal. Plním přece úkol, no nemám pravdu?

Jsem v pásmu odcizenosti!

Na kolejích zaskřípěla tramvaj. Auta prudce brzdila a objížděla prázdno, v jehož centru jsem byl já. Vše pro mě přestalo existovat – jen budova, na jejíž střeše jsme svedli před třemi měsíci ten boj, tma a záblesky energie, které nejsou lidským okem spatřitelné.

Síla, již mají možnost vidět jen nemnozí, stále vzrůstala. Tady bylo oko hurikánu, v tom jsem se nemýlil. Takže mě vedli právě sem? No výborně. A já jsem tady. Takže si tu malou, ale ostudnou porážku pamatuješ, Zavulone. Není divu – facku, kterou jsi dostal v přítomnosti svých otroků, si pamatovat musíš.

Kromě všech ušlechtilých cílů – a já chápu, že jsou ušlechtilé a vznešené – v něm zřejmě bují ještě jedno přání, které kdysi bylo jen malou lidskou nectností, ale v šeru se rozrostlo do obludných rozměrů.

Pomstít se. Vrátit pohanu.

Přehrát si ten souboj ještě jednou. Zamávat si pěstmi po skončené rvačce.

Tenhle rys v sobě máte všichni, vy velcí bílí i černí mágové – vám nestačí prostý triumf, vy potřebujete vyhrát *elegantně*. Ponížit soupeře. Obyčejná vítězství už vás netěší, protože ta tu byla už mockrát. Proto se velká konfrontace postupně přerodila v nekonečnou šachovou partii. A to i pro Gesera. Velkého bílého mága, který se v cizí podobě pošklebovál Zavulonovi.

Jenže pro mě se konfrontace hrou stále ještě nestala.

Možná že právě v tom teď tkví má šance.

Vytáhl jsem z pouzdra pistoli a odjistil ji. Velice zhluboka jsem se nadechl, jako bych se chystal potopit se pod vodu. Za chvíli to přijde.

Maxim pocítil, že tentokrát bude rozhodnuto rychle.

Dnes nebude nucen celou noc čekat v záloze. Dlouhému pátrání se taky vyhne. To osvícení bylo v tomto případě velice zřetelné a kromě pocitu cizí nepřátelské přítomnosti se tentokrát dostavilo i bezděčné přímé zaměření cíle.

Dojel až na křižovatku Galuškinovy a Jaroslavské a zastavil před mnohapatrovým domem. Podíval se na malý černý plamen, který se pomalu pohyboval po budově.

Černý mág je tedy uvnitř. Maxim už ho vnímal zcela reálně, měl ho téměř před očima. Je to muž. Poměrně slabý. Není to ani vlkodlak, ani upír, ale právě černý mág. Těch sil v sobě opravdu má jen málo, takže s ním nebude žádný problém. Problém je v něčem jiném.

Maxim musel doufat, že *tohle* se nebude dít tak často. Likvidovat dnes a denně výplody Tmy je těžké nejen fyzicky. Vždyť je tu ještě ten příšerný okamžik, kdy

dřevěný bodec proniká do nepřítelova srdce. Okamžik, kdy se vše kolem něj roztřese a rozkymácí, kdy barvy pohasnou a pohyby se zpomalí. A co udělá, když se třeba jen jednou zmýlí? Když nezabije nepřítele celého lidského rodu, ale docela obyčejného člověka? To nevěděl.

Jenže jiné východisko nemá, když je na celém světě jediný, kdo dokáže rozeznat mezi lidmi Temné. Když jen do jeho rukou byla vložena zbraň – lhostejno, zda Bohem, osudem či náhodou.

Maxim vytáhl svůj dřevěný kinžál. Pohlédl na hračku s lehkým zármutkem a rozpaky. Tuhle zbraň před léty ve skutečnosti nevyřezal on, nebyl to on, kdo jí dal zvuční jméno „miserycord“.

Tenkrát jim bylo oběma dvanáct, jemu a Peťkovi, jeho nejlepšímu příteli z dětství, ale vlastně – a není proč to skrývat – jedinému na celý život. Jak si spolu hráli na jakési rytířské bitvy, i když to netrvalo dlouho, protože tehdy měli dost zábav i bez diskoték a počítačů. Na ty bitvy si celý jejich dvůr hrál jedno jediné léto a všichni si své meče a dýky vyřezávali sami a bojovali jimi pak zdánlivě naplno, jinak ale hlavně s ohledem na to, aby jeden druhému nevyrazili oko či nezpůsobili bodnou nebo tržnou ránu. Bylo to zvláštní, ale oni s Pětkou se pokaždé ocitali každý v jiném táboře. Možná proto, že Peťka byl o maličko mladší a Maxim se mírně styděl za to, jak k němu ten mladší vzhlíží nadšenýma očima a jak za ním neustále chodí jako zamilovaný ocásek. A bylo až příliš všední, když v další bitvě Maxim vyrazil z Peťkovy ruky dřevěný meč – ten se mu přece téměř nebránil – a zvolal vždy totéž: „Jsi zajat!“

Jenže pak se stalo něco podivného. Peťka mu jednou mlčky podal tenhle kinžál a po krátké pauze dodal, že

ušlechtilý rytíř by měl jeho život uzavřít „miserycordem“, a ne ho ponižovat zajetím. Byla to hra, samozřejmě to byla jen hra, ale v Maximovi se tehdy cosi zachvělo a utrhlo, když poprvé naznačil onu ránu z milosti. Přišel nesnesitelně krátký okamžik, kdy se Peťka díval chviličku na jeho ruku, která tu hračkovou zbraň zastavila přímo nad jeho umolousaným, kdysi bílým tričkem, a chviličku Maximovi přímo do očí. A pak najednou broukl: „Nech si to, jako kořist.“

Maxim ten dřevěný kinžál přijal s radostí a bez jediného zaváhání. Jako kořist i jako dar. Jenže ven na hraní si ho od té chvíle nikdy nebral. Uchovával ho doma a snažil se na něj zapomenout, jako by se za ten dárek a za své vlastní dojetí oné chvíle styděl. Ale pamatoval si to a nikdy na to nezapomínal. Nezapomněl na to ani po svatbě, když v jeho rodině začaly vyrůstat jeho vlastní děti. Hračková zbraň se povalovala mezi alby s fotografiemi, obálkami s pramínky vlasů a dalším sentimentálním harampádím. Až do dne, když Maxim poprvé pocítil přítomnost Tmy v tomto světě.

A tehdy jako by ho dřevěný kinžál přímo vyzval. A vzápětí se proměnil ve skutečnou zbraň – krutou, nelítostnou a nepřemožitelnou.

Peťka už nežije. Rozdělilo je mládí – jednoletý rozdíl ve věku je pro děti dost velký, ale pro mládence v pubertě se zněj stává přímo propast. A nakonec je rozdělil i život. Když se potkali, smáli se na sebe a tiskli si ruce, několikrát se při vzpomínání na dětská léta i řádně napili. Pak se ale Maxim oženil, přestěhoval se a veškeré jejich styky téměř ustaly. No a té zimy k němu docela náhodou dospěla tahle zvěst. Řekla mu to matka, jíž jako každý řádný a vychovaný syn po večerech pravidelně telefonoval. „Vzpomínáš na Peťku? Jaký vy jste panečku

byli kamarádi, když jste byli kluci – jeden bez druhýho nedal ani ránu…“

Samozřejmě si to pamatoval. A hned pochopil, proč tenhle úvod.

Spadl ze střechy nějakého výškového domu a pochopitelně se zabil. Nikdo nechápal, co tam uprostřed noci dělal. Třeba chtěl spáchat sebevraždu. Nebo se možná opil, i když lékaři řekli, že byl úplně střízlivý. A možná ho taky někdo shodil. Pracoval v nějaké obchodní firmě, vydělával slušně, pomáhal rodičům a auto si taky koupil moc pěkné.

„To budou drogy,“ prohlásil tenkrát tvrdě Maxim. Tak tvrdě, že matka se ani nepokusila něco namítnout. „Určitě drogy – však byl odjakživa takovej divnej.“

V Maximovi samotném se v první chvíli nic ani nepohnulo, ale večer se sám neznámo proč ožral. A pak šel a zabil ženu, jejíž černá moc nutila pánské okolí, aby opouštělo své milenky a vracelo se k zákonným ženám, zabil již nemladou čarodějku, tu dohazovačku i rozdělovatelku, po níž marně pátral už dva týdny.

Peťka už není, jeho mladší kamarád z dětství tu není už mnoho let a před třemi měsíci zemřel i Petr Němstěrov, jehož viděl sotva jednou ročně. Jen ten darovaný kinžái tu zůstal.

Asi nebylo nahodilé – to jejich podivné přátelství. Maxim si s dřevěným kinžálem pohrával v dlani. Ale proč jen jsem úplně sám? Proč tu po mém boku není přítel, který by ze mě alespoň část břemene sejmul? Když je kolem tolik Tmy a tak málo Světla…

Neznámo proč si vybavil poslední větu, kterou za ním vyhrkla Lena: Lepší by bylo, abys nás měl rád, než abys nás chránil!

Copak to není totéž? odsekl v duchu.

Inu – asi není. Jenže co si má počít člověk, pro nějž je láska boj a který vždy bojuje proti něčemu a ne ve jménu něčeho?

Proti Tmě, ne ve jménu Světla! Ne ve jménu světla, ale proti Tmě… jsem strážce," řekl Maxim. Jen tak pro sebe, polohlasně, jako by se to styděl vyslovit nahlas. Protože sami se sebou nahlas mluví jen schizofrenici. Kdežto on není žádný schizouš, on je normální, ba víc než normální, protože vidí Zlo, které se po světě plazí.

Které se po něm teď plazí, nebo v něm už dávno a dávno sídlí?

Je to šílenství. A on nesmí pochybovat, ani v nejmenším. Kdyby ztratil třeba jen část své víry, kdyby povolil nebo začal hledat neexistující spojence, je s ním konec. Dřevěný kinžái se nepromění v meč–světlonoš, který všechnu tmu zažene. Už další mág, na nějž narazí, by ho spálil svým čarodějným ohněm, vědma by ho uřkla a vlkodlak roztrhal na cáry. Je strážce a sudí! On nesmí váhat.

Útržek Tmy, který se až doposud kolébal v osmém patře se najednou začal sunout dolů. Srdce mu v těle zabušilo prudčeji – další černý mág kráčel osudu vstříc. Maxim vystoupil z auta a zběžně se rozhlédl. Nikde nikdo. Takhle je to vždycky – cosi ukrytého v jeho nitru předem rozežene všechny případné svědky a vyčistí tak bojiště.

Bojiště? Nebo spíš popraviště?

Je strážce a sudí?

Nebo kat?

Ostatně, jaký je v tom rozdíl. On přece slouží Světlu!

Jeho tělo naplnila známá jitřivá síla. S rukou v náprsní kapse saka vykročil ke vchodu, k němuž výtahem sjížděl černý mág.

Rychle, všechno musí udělat rychle. Ještě není úplná tma. Někdo by ho mohl zahlédnout. A pak už jeho příběhu nikdy a nikdo neuvěří a v nejlepším případě by ho čekala cvokárna.

Teď na něj zavolá. Představí se. A vytrhne zbraň.

Miserycord. Milosrdenství. On je strážce a sudí. Rytíř Světla. On vůbec není kat!

Tenhle dvůr není popraviště, ale bitevní pole!

Maxim se zastavil před domovními dveřmi. Uslyšel kroky a pak cvakl zámek.

A Maxim by byl nejraději zavyl hrůzou a pocitem křivdy, rozeřval se a proklel nebesa, osud i svou nevídanou schopnost.

Ten černý mág bylo ještě dítě.

Útlý tmavovlasý kluk. Na první pohled úplně obyčejný, to jen Maxim kolem něj viděl chvějivou aureolu Tmy.

Ale proč?! Něco takového se ještě nikdy nestalo. Zabíjel muže a ženy, mladé i staré, ale ještě nikdy nenatrefil na dítě, které by svou duši zaprodalo Tmě. Maxim o ničem takovém nikdy nepřemýšlel, protože buď odmítal podobnou možnost vůbec připustit, anebo se tím prostě nechtěl zabývat a něco předem řešit. Možná že by zůstal doma, kdyby věděl, že téhle jeho příští oběti je teprve dvanáct let.

Chlapec stál ve dveřích a zaraženě na Maxima zíral, na okamžik měl pocit, že ten kluk se otočí na patě, těžké dveře s kódovým zámkem zabouchne a uteče – tak běž, běž přece!

On ale učinil krok kupředu a zavírající se dveře ještě přidržel, aby příliš nebouchly. Pak Maximovi pohlédl do očí, poněkud nasupeně, ale zcela beze strachu. To bylo nepochopitelné. Maxima vůbec nepovažuje za náhodné

ho kolemjdoucího a už si uvědomil, že ten tu čeká na něj. A sám mu jde vstříc. Že by se vůbec nebál? Že by své černé síle tolik věřil?

„Jak vidím, jste Světlý," prohodil tlumeně, ale naprosto jistě.

„Ano." To slovo se z hrdla prodralo s obtížemi a neochotně a nutilo Maxima odvrátit pohled. Proklínaje se za takovou slabost uchopil chlapce za rameno:

„Jsem sudí."

Jenže kluk se stejně nepolekal.

„Dneska jsem viděl Antona."

Jakého Antona, proboha? Maxim neřekl nic, ale zatvářil se nanejvýš nechápavě.

„To za mnou jdete kvůli němu?"

„Ne. Kvůli tobě."

„A proč?"

Kluk se choval mírně vyzývavě, jako by spolu s Maximem kdysi vedli nějaký vleklý spor, jako by se Maxim čímsi provinil a teď měl svou vinu připustit.

„Jsem sudí," opakoval ještě jednou Maxim. Nejradši by se teď sám otočil a utekl. Všechno se odehrávalo zcela jinak než jindy – naprosto špatně! Temný přece nemůže být dítě, nemůže být vrstevník jeho vlastní dcery! Černý mág se má bránit, útočit nebo utíkat, ale rozhodné ne dotčeně stát, jako by na něco takového měl nezadatelné právo.

Jako by byl čímsi chráněn.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se Maxim.

„Jegor."

„Je mi krajně nepříjemné, že se to stalo," vyslovil zcela upřímně Maxim, který rozhodně neprožíval nic, co by se dalo srovnávat se sadistickou rozkoší z odkládané smrtené rány. „Krucifix! Vždyť já mám holku stejně

starou jako ty!“ To ho neznámo proč bralo ze všeho nejvíc.

„Jenže kdo jiný to udělá, když ne já?“

„O čem to mluvíte?“ pokusil se chlapec shodit jeho ruku z ramene, což Maximovi dodalo odhodlání.

Chlapec nebo děvče, dospělý nebo dítě. Jaký je v tom rozdíl? Tma a Světlo – to je podstatné!

„Musím tě zachránit,“ řekl Maxim a druhou rukou vytáhl z vnitřní kapsy saka kinžál. „Musím tě zachránit, a taky to udělám!“

Kapitola sedmá

Nejdřív jsem poznal to auto.

Pak Divocha, který z něj vystoupil. Zmocnil se mě smutek – těžký, nevyslovitelný smutek. Byl to ten muž, který mě zachránil, když jsem v Olžině podobě prchal z Maharadži.

Mělo mě to napadnout samotného? Kdybych měl víc času, víc zkušeností a víc chladnokrevnosti, tak asi ano. Stačilo se například podívat na auru té ženy, co jela s ním – Světlana mi jí přece popsala velmi podrobně. A jakmile bych poznal ženu, měl bych i Divocha. A mohl jsem všechno ukončit už v autě.

Jenže jak bych to asi ukončil?! Sotva Divoch pohlédl mým směrem, zmizel jsem v šeru. Asi to pomohlo, protože vykročil dál, ke vchodu do domu, v němž jsem před časem seděl vedle odpadkové šachty a chmurně debatoval s bílou sovou.

Divoch šel zabít Jegora. Je to přesně tak, jak jsem si myslel. Přesně tak, jak si to vykalkuloval Zavulon. Past už na mě čekala. Natažené silné pero už jen čekalo, kdy scvakne. Zbývalo udělat poslední krok a potěšit Denní hlídku úspěšným závěrem celé operace. Ale kde jsi ty sám, Zavulone?

Šero mi poskytlo nějaký čas. Divoch pomalu, co noha nohu mine, kráčel k domu, kdežto já se neustále rozhlížel kolem a hledal alespoň nějaký náznak Tmy. Třeba jen stín, jen stopu, jen dech…

Magické napětí všude kolem bylo přímo obludné. Sbíhaly se tu nitky reality, směřující do budoucnosti. Jako by to byla křižovatka sta cest, bod, v němž se svět rozhodne, kudy se vydá dál. Ne kvůli mně, ani kvůli Divochovi, ba ani kvůli tomu chlapci. My všichni jsme jen součástkami pasti. My všichni jsme jen statisté, z nichž jeden řekne „je prostřeno, pane“, druhý naznačí pád a třetí s hlavou hrdě vztyčenou přistoupí k popravčímu špalku. Už podruhé se toto místo Moskvy stalo dějištěm neviditelné bitvy. Jenže já tu zatím neviděl žádné Jiné – ani Temné, ani Světlé. Byl tu jen Divoch, ale ani ten mi v tuto chvíli nepřipadal jako Jiný – snad jen že na jeho hrudi jiskřila nápadná hrudka síly. Nejdřív jsem si pomyslel, že to vnímám jeho srdce. Pak jsem ale pochopil, že je to zbraň – přesně ta zbraň, jíž zabíjí Temné.

Co má tohle znamenat, Zavulone? Zmocnil se mě pocit křivdy, nevýslovné křivdy. Já jsem přece přišel! A lezu do tvých želez – jen se podívej, už jsem si nakročil a právě teď se to stane! Tak kde jsi?!

Buď se černý mág ukryl tak obratně, že jsem prostě nebyl schopen ho odhalit, anebo tu vůbec nebyl!

Prohrával jsem! Prohrával jsem ještě před rozuzlením, protože jsem nedokázal porozumět záměru protivníka. Tady přece měla být nachystána léčka, protože Temní musí Divocha zlikvidovat hned, jakmile zabije Jegora.

Ale jak ho zabije?

Já už jsem přece tady. A já mu vše potřebné vysvětlím, řeknu mu, jak je to s hlídkami, které na sebe navzájem dávají pozor, o Dohodě, která nás nutí zachovávat neutralitu, o lidech a Jiných i o světě a šeru. Řeknu mu všechno, jako jsem to vylíčil Světlaně – a on to pochopí.

Ale pochopí to doopravdy?

Když vlastně neumí vidět Světlo!

Pro něj je reálný svět jen obrovité nemyslící ovčí stádo. Temní jsou vlci, kteří kolem něj krouží a tu a tam si zněj vytáhnou nějakého tlusťoučkého beránka. No a on sám je ovčácký pes. Pes, který ovšem své ovčáky nevidí, a tak se zmítá zběsilostí a strachem ze strany na stranu a je přesvědčen, že je tu sám proti všem.

Neuvěří mi, on si zakáže něčemu takovému věřit.

Vrhl jsem se tedy kupředu, k Divochovi. Domovní dveře už byly otevřené a Divoch už mluvil s Jegorem. Ale Proč ten hloupý kluk vychází z domu tak pozdě v noci, když sám tak dobře ví, jaké síly ovládají tento svět? Že by Divoch byl schopen své oběti vylákat?

Jenže řeči a úvahy teď nemají cenu. Je třeba zaútočit ze šera. Srazit ho a zkroutit. A teprve pak mu něco vysvětlovat…

A pak šero zaúpělo tisíci hlasy – to když jsem v plné rychlosti narazil na neviditelnou bariéru. Tři kroky od Divocha, s rukou již napřaženou k úderu jsem se doslova rozplácl o neviditelnou stěnu a s třeštící hlavou po ní sklouzl k zemi.

Tak tohle je špatné! Moc špatné! Divoch nechápe podstatu síly. Je to zkrátka mág–samouk, takový psychopat ve jménu Dobra. Když jde ale na věc, tak se uzavře pod magický poklop. Dělá to bezděčně, ale to mou úlohu nijak nezjednodušuje. Teď Jegorovi něco řekl. A vytáhl ruku z náprsní kapsy saka.

Dřevěný kinžál. Už jsem o téhle magii – naivní a velmi účinné zároveň – ledacos slyšel, ale teď není čas vybavovat si staré mýty.

Vyklouzl jsem ze svého stínu, vkročil do lidského světa a skočil mu na záda.

Sotva se Maxim svou dřevěnou zbraní rozmáchl, kdosi ho srazil k zemi. Svět kolem něj už se obarvil došeda, chlapcovy pohyby se zpomalily a Maxim viděl, jak jeho víčka zvolna klesají – naposledy před okamžikem, kdy se znovu doširoka rozevřou z pronikavé bolesti. Noc se proměnila v šerou soudní síň, kde byl zvyklý konat svůj soud i vynášet a zároveň vykonávat rozsudek, který už nic nemohlo zastavit.

Jenže teď ho cosi zastavilo. Srazilo ho to, ba mrštilo to jím na asfalt. Maxim až v posledním okamžiku stačil zmírnit pád rukama a výsadkářským kotoulem se postavit zpátky na nohy.

Na scéně se objevila třetí jednající postava. Jak je možné, že si jí Maxim nevšiml? Jak se ten muž k němu mohl dostat zrovna ve chvíli, když on sám konal tak důležitou práci a jako obvykle byl od diváků a nadbytečných účastníků ohrazen tou nejsvětlejší myslitelnou silou, která ho vedla do tohoto boje a která ho vždy chránila?

Ten muž byl mladý, zřejmě o něco mladší než sám Maxim. Jen v džínsách a ve svetru a s kabelou přes rameno… Tu nedbale shodil na zem. A v ruce držel pistoli…

To nevypadá dobře.

„Stůj!“ zvolal na něj, jako by se Maxim chystal někam utíkat. „A poslouchej mě.“

Že by to byl náhodný kolemjdoucí, který ho považuje za primitivního maniaka? Jenže co ta zbraň v ruce, a ta obratnost, s níž se k němu nepozorovaně přikradl? Že by byl příslušník zvláštních jednotek v civilu? Jenže ten by hned střílel a dorazil by ho, ještě než by Maxim stačil vstát ze země.

Maxim si neznámého upřeně prohlížel a trnul strašlivou domněnkou – co když je to další Temný? Ještě nikdy neměl příležitost utkat se hned se dvěma naráz.

Jenže žádnou Tmu neviděl. Neviděl – a hotovo!

„Kdo jsi?“ zeptal se a na malého černého mága v tu chvíli skoro zapomněl. Chlapec pomalu ustupoval ke svému nenadálému zachránci.

„Hlídkař. Anton Goroděckij z Noční hlídky. Poslouchej mě.“

Anton volnou rukou chytil chlapce za rameno a strčil si ho za záda. Smysl toho gesta byl naprosto jasný.

„Noční hlídka?“ Maxim se ještě stále pokoušel vycítit z toho vetřelce dech Tmy. Jenže ho nenacházel – a to ho děsilo ještě víc. „Ty jsi z Tmy?“

Nechápal nic a snažil se mě prosondovat – dobře jsem cítil to zběsilé a nezkrotné, ale přitom příliš nepoučené slídění. Ani nevím, jestli bych se v tu chvíli dokázal uzavřít. Z toho člověka (či snad Jiného, ale v tomhle případě platilo obojí) vyzařovala jakási pravěká síla, šílená, fanatická verva. Tak jsem se neuzavíral.

„Noční hlídka… Ty jsi z Tmy?“

„Ne. Jak se jmenuješ?“

„Maxim.“ Divoch se ke mně zvolna blížil. Pozorně mě prohlížel, jako by cítil, že jsme se už někde potkali jenže já samozřejmě teď vypadal úplně jinak.

„A kdo jsi ty?“

„Pracovník Noční hlídky. Všechno ti vysvětlím, ale mssíš mě poslouchat. Ty jsi totiž bílý mág.“

Maximova tvář se zachvěla a pak znehybněla. „Zabíjíš Temné. Já to vím. Dnes ráno jsi zabil ženu–vlkodlaka. A večer v restauraci jsi oddělal černého mága“

„Ty… taky…?“

Možná se mi to jen zdálo – nevím. Možná v jeho hlase opravdu zamihotala naděje. Tak jsem pistoli demonstrativně zastrčil do pouzdra.

„Já jsem taky světlý mág. I když ne špičkový. Ale jen v Moskvě jsem jeden z mnoha set. Je nás hodně, Maxime.“ Vytřeštil oči a já pochopil, že jsem zasáhl do černého. Tohle nebyl šílenec, který se stylizuje do role supermana a libuje si v ní. Zřejmě si v životě nic nepřál víc, než potkat nějakého spolubojovníka.

„Jenže my ostatní jsme si tě nepovšimli včas, Maxime,“ pokračoval jsem. Je vůbec možné, že by se všechno nakonec vyřešilo v klidu a bez šílené bitky dvou bílých mágů? „Je to naše vina. Ty ses rozhodl bojovat na vlastní pěst a nadělal jsi plno škody. To všechno se ale ještě dá napravit. Ty jsi přece o Dohodě neměl tušení, no nemám pravdu?“

Neposlouchal mě a na nějakou Dohodu zvysoka kašlal. Pro něj bylo nejdůležitější, že není sám.

„Vy bojujete s Tmou?“

„Ano.“

„A je vás hodně?“

„Ano!“

Maxim se na mě znovu zadíval a v jeho očích se znovu blýskl pronikavý dech šera. Pokusil se odhalit lež, spatřit Tmu, uvidět zlobu a nenávist – tedy to jediné, co mu zatím bylo dáno vidět.

„Ale ty nejsi Temný,“ řekl skoro zoufale. „To vidím. A v tom jsem se zatím nemýlil – nikdy!“

„Jsem hlídkař,“ opakoval jsem ještě jednou. Rozhlédl jsem se kolem, ale nikde nikdo. Což asi také bylo součástí jeho schopností.

„Jenže tenhle chlapec…“

„Jje také Jiný,“ skočil jsem mu kvapně do řeči. „Jedině že v jeho případě ještě není rozhodnuto, zda z něj bude Světlý nebo…“

Maxim zakroutil hlavou:

„On je Temný!“

Pohlédl jsem na Jegora. Chlapec pomalu zvedl oči.

„Ne,“ zakroutil jsem hlavou.

Jeho aura byla naprosto zřetelná – jasná a čistá měňavá duha, běžná pro úplně malé děti, ovšem už ne u výrostků. Jegor má svůj vlastní osud a zatím nezformovanou budoucnost.

„Je Temný,“ nedal si nic vysvětlit Maxim. „Copak to nevidíš? V tomhle se opravdu nikdy nemýlím. A tys mě zastavil a zabránils mi v tom, abych zabil emisara Tmy.“

Asi nelhal. Není mu toho dáno moc, ale schopnosti, které má, jsou špičkové. Umí vidět Tmu, umí v cizích duších odhalit i ty její nejmenší skvrnky. Ba co víc – právě rodící se Tmu vidí ze všeho nejlíp.

„My ale nezabíjíme Temné jednoho po druhém.“

„A proč?“

„Uzavřeli jsme s nimi příměří, Maxime.“

„Jak někdo může uzavírat příměří s Tmou?“

Až mě z toho zamrazilo – v jeho hlase jsem nezaslechl ani stín pochyb.

„Jakákoli válka je horší než mír.“

„O téhle to neplatí.“ Maxim znovu zvedl ruku s kinžálem. „Vidíš? Tohle je dárek mého přítele. Zahynul – možná zrovna kvůli takovým, jako je tenhle kluk. Tma je úskočná!“

„To říkáš mně?“

„Samozřejmě. Možná že jsi opravdu Světlý,“ a jeho tvář se zkřivila v trpkém úšklebku. „Jenže v takovém

případě to vaše světlo už dávno pohaslo. Pro Zlo není odpuštění. S Tmou nelze uzavírat příměří!“

„Pro Zlo není odpuštění?“ dostal jsem na něj vztek. A jaký! „Tak pročpak jsi v té restauraci ještě tak deset minut nezůstal, když jsi černého mága zapíchnul na záchodě jako vzteklého psa? Proč ses nepodíval, jak budou křičet jeho děti, jak bude plakat jeho žena? Ti přece nejsou Temní, Maxime! Jsou to obyčejní lidé, kteří nemají takové schopnosti jako my! Ty jsi zachránil před prudkou palbou děvče…“

Viditelně se zachvěl, ale jeho tvář stejně neztratila skálopevný klid.

„…za což tě chválím. Ale víš ty vůbec, že zrovna ji mohli zabít kvůli tobě, kvůli tvému zločinu ji mohli zabít?! Víš to?!“

„Taková je válka!“

„Jenže tuhle válku jsi zahájil ty!“ zašeptal jsem. „Ty sám, s tím svým dětským kinžálem, se chováš jako dítě. Zkrátka a dobře když se kácí les, lítají třísky, co? A ve velké bitvě za triumf Světla je povoleno všechno…“

„Já nebojuju za Světlo,“ řekl rovněž tišeji, ale pevně. „Já nebojuju za Světlo, ale proti Tmě. A to je všechno, co můžu udělat. Rozumíš? A nemysli si – pro mě to není les a třísky, co z něj lítají. Já se o tuhle sílu a schopnost neprosil a nesnil jsem o ničem takovém. Jenže když už ke mně přišla, nemůžu jinak.“

Kdo za to může, že jsme si ho nevšimli? Proč jsme Maxima neobjevili okamžitě, jakmile se z něj stal Jiný?

Byl by z něj skvělý operativec. Po dlouhých sporech a vysvětlování. Po měsících výcviku, po letech tréninku, po chybách, výpadcích, opilých skandálech a pokusech o sebevraždu. A i když by to srdcem nikdy nepřijal, protože to mu zkrátka není dáno, tak by svým chladným a

nekompromisním uvažováním pravidlům téhle věčné konfrontace porozuměl. A nakonec by uznal i zákony, podle nichž Světlo a Tma vedou válku, zákony, podle nichž se musíme odvracet od vlkodlaků, kteří pronásledují oběť, a zabíjet ty své vlastní vojáky, kteří se odvrátit nedokázali.

Teď ale stojí přede mnou. Bílý mág, který za pár let odrovnal víc Temných než zkušený operativec se staletou praxí. Je uštvaný a osamělý. Umí nenávidět, ale není chopen mít rád.

Otočil jsem se a uchopil za ramena Jegora, který celou tu dobu stál za mnou a tiše a bez pohnutí naslouchal našemu sporu. Pak jsem chlapce vystrčil před sebe a řekl jsem:

„Je tohle černý mág? Nejspíš ano. Obávám se, že máš pravdu. Uplyne ještě několik let, a ten chlapec ucítí své možnosti. Půjde životem – a kolem něj se bude plazit Tma. S každým krokem se mu povede líp a líp. Za každý ten krok se bude platit cizí bolestí. Vzpomínáš si na pohádku o rusalce? Čarodějnice jí dala nohy, aby mohla chodit, ale do chodidel jako by se jí v chůzi zabodávaly rozpálené nože. A to platí i pro nás, Maxime! My taky neustále kráčíme po hrotech nožů, a na to si nedokážeš zvyknout. Jenže Andersen v té pohádce nepověděl všechno. Čarodějnice to přece mohla udělat jinak. Rusalka by si chodila, a ty nože by bodaly někoho jiného. A právě to je cesta Tmy.“

„Já svou bolest vždycky nosím s sebou,“ řekl Maxim a mě se znovu pohladila trochu šílená naděje, že snad bude schopen porozumět. „Jenže to na mém poslání nesmí nic měnit.“

„Takže jsi odhodlán ho zabít?“ kývl jsem směrem k Jegorovi. „Odpověz, Maxime. Jsem pracovník hlídky a

vím, kudy prochází hranice mezi Dobrem a Zlem. A ty můžeš Zlo plodit i tím, že budeš zabíjet Temné. Tak řekni – jsi připraven zabít?“

Nezaváhal. Přikývl a pohlédl mi do očí – uklidněně a snad i radostně.

„Ano. A nejen to – ještě nikdy jsem zplozence Tmy nenechal uniknout. A nenechám ani tohohle.“

A neviditelná past zaklapla.

Kdybych v tomto okamžiku vedle sebe uviděl Zavulona, nijak by mě to nepřekvapilo. Zavoluna, který by se vynořil ze šera a pochvalně Maxima poplácal po rameni. Anebo by se posměšně zadíval na mě.

Jenže pak jsem pochopil, že Zavulon tu není. Nebyl tu, a není.

Nastražená past žádný dohled nevyžaduje. Ta zafunguje sama. A chytí mě, protože každý pracovník Denní hlídky bude mít pro tuto chvíli dokonalé alibi.

Buď Maximovi dovolím chlapce zabít a ten se stane černým mágem. A já se tak stanu spolupachatelem se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

Nebo se s ním utkám. A naopak já zabiju Divocha, protože naše schopnosti jsou samozřejmě nesrovnatelné. Svou vlastní rukou zlikviduju jediného svědka a co víc – zabiju bílého mága.

Protože Maxim přece neustoupí. Tohle je jeho válka jeho malá Golgota, na kterou vystupuje už řadu let. Buď zvítězí, nebo zahyne.

Tak proč by se do toho míchal Zavulon?

On všechno udělal správně. Vyčistil řady Temných od balastu, nastrčil mě, vytvořil napětí a dokonce naznačil jistou akci, když po mě střílel a nezasáhl. Pak mě donutil, abych se vrhl Divochovi vstříc. Ale teď je Zavulon daleko. Možná i mimo Moskvu. A třeba jen vše tady před

tím domem sleduje – technických a magických prostředků na to má dostatek. Sleduje to a směje se.

Jsem v tom až po uši.

Ať udělám cokoli, čeká na mě šero.

Zlo nemusí nutně likvidovat Dobro vlastníma rukama. Daleko jednodušší je Dobro donutit, aby zakouslo samo sebe.

A jediná šance, která mi ještě zbývá, byla mizivě nepatrná a příšerně podlá.

Ale to stejně nestihnu.

Dovolit Maximovi chlapce zabít – ačkoli ne, ne dovolit, prostě mu v tom nedokázat zabránit. Pak se snad uklidní. A půjde se mnou na štáb Noční hlídky, všechno si vyslechne ještě jednou, bude polemizovat, ale pak utichne a zadusán železnými argumenty a nelítostnou logikou našeho šéfa pochopí, čeho se dopustil a jak křehkou rovnováhu porušil. A sám se vydá tribunálu, kde má sice mizivě malou, ale přece jen šanci dočkat se osvobození.

Já přece nejsem operativec. Já udělal vše, co bylo v mých silách. Dokonce jsem dokázal prohlédnout hru Tmy, kombinaci, kterou připravil kdosi neporovnatelně moudřejší a zkušenější než já. Prostě jsem neměl dost sil, dost času a dost pohotovosti. Maxim se rozmáchl svým dřevěným kinžálem.

Čas byl najednou vazký a pomalý, jako bych vstoupil do šera. Jedině že barvy tentokrát nepohledly, ale byly najednou ještě výraznější a já sám jako bych se pohyboval v líném rosolovitém proudu. Dřevěný kinžál klesal k Jegorově hrudi a celý se měnil – snad získával kovový lesk, snad se celý jakoby potáhl šedavým plamenem. Maximova tvář byla přitom soustředěná –

skousnutý ret prozrazoval vnitřní napětí. Jen chlapec nestačil pochopit nic a ani se nepokoušel ráně uhnout.

Odhodil jsem Jegora stranou. Svaly mě neposlouchaly, nechtělo se jim konat tak nesmyslný a zároveň sebevražedný pohyb. Pro malého černého mága znamenala rána kinžálem smrt. Pro mě zase život. Takhle to vždy bylo, je a bude.

Co je pro Temného smrt, stává se pro Světlého životem. A naopak. Já nejsem ten, kdo by na tom něco měl měnit…

Stihl jsem to.

Jegor vpadl po hlavě do domovních dveří a přistál na betonové podlaze – vrazil jsem do něj příliš silně, ale pro mě bylo důležité ho zachránit a ne si dělat starosti s tím, jak silně se potluče. V Maximově pohledu se mihl pocit téměř dětské ukřivděnosti. A přesto byl stále ještě schopen komunikovat:

„Je to nepřítel!“

„Ale nic neudělal!“

„Ty hájíš Tmu!“

Maxim se se mnou nedohadoval, zda jsem Světlý nebo Temný, to asi opravdu sám dobře viděl.

On sám byl prostě bělejší než bílý. On se nikdy nesetkal s alternativou, že jeden musí žít a druhý umřít.

Další rána kinžálem už nemířila na Jegora, ale na mě. Bleskurychle jsem uhnul, rozhlédl se po stínu a přitáhl ho k sobě. Poslušně mi vzlétl vstříc.

Svět zešedl, zvuky utichly a pohyby zvláčněly. Kutálející se Jegor téměř znehybněl, auta v ulici sotva lezla, jejich kola jako by se otáčela rozfázovaně a větve stromů docela zapomněly, co je to vítr. Původní rychlost si uchoval jen Maxim. Do šera vklouzl se stejnou nenuceností, s jakou člověk sejde z vozovky na krajnici.

Teď už mu bylo všechno jedno: Sílu čerpal ze svého přesvědčení, ze své nenávisti, ze své sněhobíle čisté nenávisti, z bělostné zloby. Tohle vlastně není ani kat Temných. To je Inkvizitor. A to mnohem strašlivější než celá naše oficiální Inkvizice.

Napřáhl jsem proti němu ruce a složil prsty do znamení síly, do prostého a naprosto spolehlivého znamení; ach, jak se smějí naši mladí Jiní, když jim na cvičení ukazují tento prvek poprvé – prsty do vějíře se tomu říká. Jenže Maxim se vůbec nezastavil, jen se drobně zakymácel, pak sklonil hlavu a znovu hrozivě postupoval proti mně. Já už začal chápat, co se to tu děje, ustupoval jsem dál a dál a horečně si vybavoval celý magický arsenál.

Takže agapé – znamení lásky, ale v lásku on nevěří.

Nebo trojitý klíč – zdroj víry a porozumění, jenže on stejně ničemu nevěří.

Opium – to je takový šeříkový symbol, cesta spánku, a já najednou pocítil, jak se slepují má vlastní víčka.

Takhle tedy ničí Temné. Jeho zběsilá víra, která vykvasila z jeho latentních schopností Jiného, funguje jako zrcadlo a zasazený úder prostě vrací. Ve stejné hladině, jaké je schopen dosáhnout protivník, se schopností vidět Tmu a s tím pitomým magickým kinžálem v ruce je téměř nezranitelný.

Všechno samozřejmě odrazit nedokáže. Reakce se budou zpomalovat. Mohl by zabrat znak tanatos nebo bílý meč.

Jedině že když zabiju jeho, zabiju i sebe. A vydám se společně s ním po jediné cestě, která je nám všem souzena – do šera. Do matných snů, do bezbarvých vidin, do věčného mlžného chladu. A já přitom nemám sil

chápat ho jako nepřítele, přesně toho nepřítele, jakého vidí on ve mně.

Kroužili jsme jeden proti druhému a on se tu a tam pokoušel o výpady. Byly však dost neumělé, protože vlastně nikdy nebojoval a byl zvyklý zabíjet své oběti rychle a snadno. Kdesi ve strašné dálce jsem najednou zaslechl posměšný smích Zavulonův. A pak měkký a vemlouvavý has:

„Tak ty ses rozhodl, že to zkusíš proti Tmě. Jen zkousej. Můžeš udělat cokoli. Máš přátele i nepřátele, lásku i nenávist. Vyber si zbraň, jakou chceš. Však stejně víš, jak to dopadne. Teď už to víš."

Možná jsem si ten hlas jen vymyslel. Ale možná, že někde zazněl doopravdy.

„Vždyť ty zabíjíš i sebe!" vykřikl jsem. Pouzdro s pistolí mě mlátilo do těla, doslova se mi nutilo a jako by mě nabádalo, abych do Maxima nasypal roj malých stříbrných vosiček. Se stejnou samozřejmostí, jako předtím do svého jmenovce Antona.

Jenže on nic neslyšel, to mu dáno nebylo.

Světlano, tys tolik chtěla zjistit a dovědět se, kde jsou naše meze, kde je ta hraníce, na níž se v souboji s Tmou prostě musíme zastavit. Proč tu teď nejsi?! Teď bys to viděla a pochopila.

Jenže kolem není nikdo – ani Temní, kteří by ten souboj nadšeně vychutnávali, ani Světlí, kteří by mi mohli pomoct – vzít Maxima do kleští, zkroutit ho do kozelce a přerušit náš smrtelný šerý tanec. Byl tu jen nemotorně vstávající chlapec, příští černý mág a neúprosný kat se zkamenělou tváří – ten nezvaný paladin Světla, který už Zla způsobil přinejmenším stejně jako tucet vlkodlaků či upírů.

Shrábl jsem do hrsti studenou mlhu, která mi zatím jen protékala mezi prsty. Dovolil jsem jí, aby se mi vsákla pod kůži. A vlil jsem do své pravé ruky o něco více síly.

Z dlaně mi vyrostlo bílé ohnivé ostří. Šero syčivě hořelo. Zvedl jsem tu prostou a spolehlivou zbraň, bílý meč, nad hlavu. Maxim strnul.

„Dobro, Zlo…“ V mé tváři se objevil jakýsi nový, netušený a ne právě příjemný škleb „Tak pojď, pojď ke mně – a já tě zabiju. A buď si třeba trojnásob Světlý – v tom to přece není.“

Kdyby přede mnou stál někdo jiný, určitě by to zapůsobilo. Však si taky umím představit, jak to asi působí když poprvé spatříte, jak z něčí ruky vyroste ohnivá čepel. A Maxim šel.

Učinil posledních pět kroků, které nás od sebe dělily. Klidně, s tváří zcela hladkou a s pohledem upřeným mimo bílý meč. A já jen stál a v duchu si stále opakoval to, co jsem před okamžikem tak snadno a sebejistě vyhrkl nahlas.

A pak mi dřevěný kinžál vklouzl mezi žebra.

Kdesi daleko a daleko odsud se Zavulon ve svém brlohu zalykal smíchy.

Skácel jsem se nejdřív na kolena a pak dopadl naznak. Bolelo to, zatím mě to jen bolelo. Sotva šero pocítilo živou krev, rozhořčeně vyvřísklo a začalo se rozestupovat.

To je ale k vzteku!

Nebo že by to opravdu bylo mé jediné východisko? Zemřít?

Světlana už nebude mít koho zachránit. A tak absolvuje svou dlouhou a velkolepou cestu, i když jednou skončí navždy v šeru i ona.

A co ty, Gesere, tys tohle věděl? Nebylo to tak, že právě v to jsi doufal?

Světu se vrátily barvy. Syté, noční barvy. Šero mě zavrhlo a nespokojeně mě vyplivlo. Teď jsem poloseděl a dlaní si ucpával krvácející ránu.

„Jak to, že ještě žiješ?“ nechápal Maxim.

A zase to znělo ukřivděně, jako by se v příští chvílí chtěl rozplakat. Nejradši bych se byl usmál, ale to mi bolest nedovolila. Pohlédl na kinžál a nejistě ho pozvedl znovu. Jenže to už ke mně přiskočil Jegor. Postavil se přede mě a zakryl mě vlastním tělem. Tohle už jsem nevydržel a bolest nebolest se rozesmál.

Budoucí černý mág zachraňoval jednoho Světlého před druhým Světlým!

„Žiju proto, že tvá zbraň je určena proti Tmě,“ řekl jsem. V prsou mi ošklivě škrundalo. Až k srdci dřevěné ostří neproniklo, ale roztrhlo mi plíci. „Nevím, kdo ti ji dal. Je to ale zbraň Tmy. Na mě má zhruba stejný účinek jako dřevěná tříska, i když je to bolestivé.“

„Ty jsi Světlý,“ řekl Maxim.

„Ano.“

„Kdežto on je Temný.“ Kinžál se pomalu obrátil proti Jegorovi.

Přikývl jsem a pokusil se odtáhnout chlapce stranou. Ten ale umíněně pohodil hlavou a zůstal na svém místě.

„Ale proč to tak je?“ nechápal Maxim. „No proč? Ty jsi Světlý, on je Temný…“

Poprvé za celou tu dobu se taky on usmál, i když nepříliš vesele:

„Ale kdo jsem potom já? To mi řekni…“

„Předpokládám, že budoucí Inkvizitor,“ ozvalo se za mými zády. „Nadaný, nelítostný a nepodplatitelný Inkvizitor.“

Zkusil jsem pohlédnout tím směrem a vydechl:

„Dobrý večer, Gesere.“

Šéf mi účastně pokynul. Za jeho záda stála Světlana – s tváří bělejší než křída.

„Vydržíš to ještě pět minut?“ zeptal se mě šéf. „Tomu tvému škrábnutí se budeme věnovat pak.“

„Samozřejmě,“ souhlasil jsem s úlevou.

Maxim na šéfa upřel strnulý, pološílený pohled.

„Myslím, že se nemáš čeho bát,“ řekl mu šéf zamyšleně. „Jistě, obyčejného pytláka by tribunál poslal na popravu. Na tvých rukou je příliš mnoho temné krve a tribunál je tu proto, aby za každou cenu uchovával rovnováhu. Jenže ty jsi velkolepý, Maxime. Takovými jako ty se jen tak plýtvat nesmí. Ty budeš stát nad námi – nad Světlými i nad Temnými – a je vlastně jedno, z které strany jsi přišel. Ale pokud by ses na to chtěl těšit, tak není na co. To není moc, to jsou galeje. Ten kinžál zahoď!“

Maxim odhodil zbraň na zem, jako by ho pálila do prstů – Tomuhle já říkám mág – ne jako našinec!

„Tak tohle jsi absolvovala taky se ctí, Světlano,“ pohlédl šéf na dívku. „Co ti na to říct? Třetí kategorie jak v sebekontrole, tak ve výdrži. O tom není pochyb.“

Opřel jsem se o Jegora a pokusil se vstát. Strašně jsem si přál stisknout šéfovi ruku. Už zase měl poslední slovo. Využil všech, co mu zrovna padli pod ruku. A Zavulona znovu obelstil – jaká škoda, že tu není! Jak já bych si teď býval přál spatřit jeho tvář, tvář démona, který mi první jarní den proměnil v děsivé trauma.

„No dobře, ale…,“ Maxim zřejmě chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Na něj to za jediný den taky bylo až příliš. Jeho pocity jsem naprosto chápal.

„Byl jsem si jist, Antone, a to naprosto jist, že ty a Světlana si s tím poradíte," řekl mi šéf měkce. „Nejstrašnější pro tak výkonné kouzelnice, jako je ona, je ztráta sebeovládání. Ztráta kritérií v boji s Tmou, přílišný chvat nebo naopak přílišné váhání. S touhle etapou výcviku se dlouho čekat nesmí."

Konečně pokročila směrem ke mně. Opatrně mé podepřela, pohlédla na Gesera a její tvář na okamžik znetvořila nenávist.

„To nedělej," řekl jsem jí. „Ty by nemělo cenu. Vždyť on má pravdu. A já to dnes pochopil, úplně poprvé. Pochopil jsem, kde je v našem zápase ta hranice. Nezlob se. A tohle," zvedl jsem dlaň od rány na hrudi, „je opravdu jen škrábanec. My přece nejsme lidi, my jsme podstatně odolnější."

„Díky, Antone," oslovil mě ještě jednou šéf a pak pohlédl na Jegora: „A tobě taky děkuju, chlapče. Je velice nepříjemné, že skončíš na druhé straně barikády. A přesto jsem si byl jist, že Antona se zastaneš."

Jegor chtěl k šéfovi přistoupit, ale já mu sevřel rameno. Hlavně aby teď něco hloupě neplácl! On přece všem finesám téhle hry ještě nerozumí! On nechápe, že vše, co Geser udělal, je jen odvetný tah.

„Já lituju jen jednoho, Gesere," řekl jsem nakonec. „Jen toho jediného – že tu dnes není Zavulon. Že jsem neviděl jeho tvář, když se celá ta jeho hra sesypala."

Neodpověděl mi hned.

Zřejmě pro něj bylo těžké to vyslovit. Jenže ještě těžší bylo pro mě řečené vyslechnout:

„Zavulon s tímhle nemá nic společného, Antone. Nezlob se na mě, ale ten opravdu za nic nemůže. Tato operace probíhala plně pod kontrolou Noční hlídky."

Příběh třetí

Výhradně pro našince

Prolog

Mužík byl malý, snědý a šikmooký. Taková vítaná kořist každého velkoměstského policajta. Úsměv má takový človíček rovnou provinilý a rozpačitý, pohled naivní a těkavý, na sobě i přes vražedné horko navlečen tmavý, staromódní, ale přesto téměř nenošený oblek a na krku k dovršení všeho předpotopní kravatu ze sovětských časů. V jedné ruce třímá nabitou odřenou aktovku, s jakou se ve starých filmech producírují agronomové a předsedové úspěšných kolchozů, kdežto v druhé má igelitku s podlouhlou asijskou dýní.

Náš mužík vystoupil ze společného lůžkového vagónu a neustále se na někoho usmíval. Na průvodčí, na spolucestující, na nosiče, který do něj neurvale vrazil, i na mládence, prodávajícího z pultíku na břiše limonády a cigarety. Pak zvedl oči vzhůru a obdivně si prohlédl střechu, zakrývající celé kolejiště Kazanského nádraží. Mužik se vydal po nástupišti k nádražní budově; občas se zastavil a pokusil se tašku s dýní uchopit nějak šikovněji. Bylo mu snad třicet, ale možná taky padesát – to se Evropanovi určuje dost těžko.

Mladík, který minutu po něm opustil lůžkový vůz první třídy stejného vlaku Taškent–Moskva, což je zřejmě jeden z vůbec nejšpinavějších a nejotřískanějších rychlíků světa, byl jeho pravým opakem. Byl to taky orientálec, nejspíš uzbeckého původu. Oblečen byl ale spíš podle moskevské módy – šortky, tričko, černé brýle,

u pasu malá kožená ledvinka a pouzdro s mobilem. Jinak neměl nic a po nějakém provinčním venkovanství byste u něj nenašli ani stopy. Nic si neprohlížel a spásné písmeno M nad vchodem do metra taky nehledal. S průvodčím se rozloučil jen lehkým pokývnutím hlavy a stejně lehkým zamítavým gestem zapudil všechny taxikáře před nádražím. Po pár krocích se ocitl přímo uprostřed davu venkovských balíků, pospíchajících od nádraží do města, a jeho tvář poznamenala mírná štítivá nevole. Za okamžik se však už sám stal organickou a neviditelnou součástí tohoto davu. Vrostl do jeho těla jako ještě jedna zdravá a životaschopná buňka, která nevyvolávala žádné pochyby a otázky ani u fagocytů–policistů, ani u buněk náhodně sousedících…

To mužík s aktovkou a dýní v proudech lidí nejistě klopýtal po asfaltu, což doprovázel neustálými omluvami pronášenými v nepříliš dobré ruštině, hlavu vtahoval mezi ramena a ani na okamžik se nepřestával polekaně rozhlížet. Minul schody vedoucí do podchodu, pak zakroutil hlavou a zamířil k dalšímu vstupu do podzemního labyrintu chodeb pod náměstím, zastavil se u billboardu, kde byla o dost menší tlačenice, nemotorně přitiskl zavazadla na prsa, vylovil jakýsi zmuchlaný papírek a jal se ho studovat. V jeho tváři se nedal zaznamenat ani stín podezření, že je sledován.

Trojici, opírající se o zeď nádraží, to plně vyhovovalo. Tvořili ji hezká, výrazná zrzka v půvabně obtažených hedvábných šatech, mladíček pankáčského vzhledu s nečekaně prázdnýma a starýma očima a jeden postarší dlouhovlasý a ulízaný pán s chováním homosexuála.

„Ten mi teda na našeho člověka nevypadá," zapochyboval mladíček s očima dědka. „Fakt ne. Viděl jsem ho už dávno a jen na chvilku, ale…"

„A kdy si to chceš upřesnit, ty bláho?“ zeptala se ho posměšně dívka. „Já to jasně vidím – je to on.“

„Ale bude to na tvou odpovědnost,“ upřesnil si pankáč hlasem, v němž nebyl ani údiv, ani snaha se přít. On si to opravdu jen upřesnil.

„Ano,“ nespouštěla dívka z Asiata oči. „Vpřed, pánové. Dostaneme ho v podchodu.“

Jejich první kroky byly procházkově volné a téměř synchronní. Pak se rozdělili – zrzka šla rovně, kdežto muži v podzemním labyrintu odbočili do stran.

Mužík svůj papírek zase složil a nejistě sešel po schodech dolů.

Moskvana či častého návštěvníka metropole by tu zřejmě překvapilo nečekané liduprázdno. Marná sláva – tohle je přece jen nejkratší a nejpohodlnější cesta z metra k nádražním nástupištím. Tomu ale mužík nevěnoval pozornost. Vůbec si nevšiml, jak lidé za jeho zády jako by narážejí na neviditelnou zeď a rozptylují se do jiných podzemních chodeb. Že se totéž děje i na druhé straně podchodu přímo pod nádražím, to už vůbec nemohl vidět.

Pak se přímo proti němu náhle vynořil usměvavý pán poněkud nasládlého zevnějšku. Toho zrovna dobíhali sympatická mladá dívka a nedbale oblečený mládenec s náušnicí v uchu a v rozervaných džínsách.

Mužík si dál šel svou cestou.

„Kampak, otče?“ oslovil ho ten přeslazený mírumilovně. „Kam ten spěch?“

Asiat mu s úsměvem pokynul, ale nezastavil.

Sladký vlasatec učinil rukou gesto, jako by mezi sebou a mužíkem chtěl nakreslit do vzduchu čáru. Vzduch se zachvěl a tunelem prolétl závan studeného větru. Kdesi daleko na nástupišti se rozplakaly děti a zavyl pes.

Mužík zůstal stát a zadumaně se podíval před sebe. Pak sešpulil rty, krátce vyfoukl vzduch a lišácky pohlédl na pána, který ho zastavil.

„Bravo, *devono,*“ pronesla uznale dívka, která už zaujala pozici za Asiatovými zády. „Teď ale opravdu nemáš kam spěchat.“

„Ale já mám hroznej chvat, vopravdu hroznej,“ zadrmolil mužík a ohlédl se přes rameno. „Nechtěla bys tajhletu dýni, krasotinko?“

Zrzka si ho dál zvědavě prohlížela a pak mu navrhla:

„A co kdybys nám chvíli dělal společnost, vážený? Že bysme někde poseděli, čajíku popili…, a dali si i tu tvou dýni. My tady na tebe už dávno čekáme, takže by nebylo slušný, abys nám hned utek.“

V mužíkově tváři se usadil výraz napjatě uvažujícího člověka. Pak přikývl:

„Nojo, tak dem.“

Hned první jeho krok srazil sladkého ulízance na zem jako by se teď před Asiatem pohyboval jakýsi neviditelný štít, taková nehmotná stěna, tvořená spíš mohutným vichrem – teploušem to smýkalo po zemi, dlouhé vlasy mu vlály, on vyděšené mhouřil oči a z hrdla se mu dral neslyšný křik.

Pankáč mávl rukou a na mužíka se obořily nachové blesky. Ty sice byly přímo u mladíkovy dlaně oslnivě jasné, ale pak začínaly hasnout a kousek před Asiatovými zády se rozplývaly jen v jakousi jemnou a sotva viditelnou narůžovělou zář.

„Ale, ale, ale!“ ozval se mužík vyčítavě, aniž zvolnil krok, a pohnul lopatkami, jako by mu na holá záda usedla moucha.

„Alice!“ vykřikl pankáč, který neustával ve svém neúčinném útoku. Jeho prsty se nervně pohybovaly,

drásaly vzduch, ždímaly z něj prameny světlerudého světla a vrhaly je po mužíkovi. „Dělej něco, Alice!“

Dívka za odcházejícím Asiatem natáhla krk. Pak cosi tiše šeptla, přejela si rukou po šatech a v její dlani se neznámo jak objevil útlý průzračný jehlan.

Mužík se směšně předkloněnou hlavou zrychlil krok a co chvíli uskočil stranou. Přeslazenec se dál kutálel před ním, ale křičet už se nepokoušel. Tvář měl sedřenou až na maso, končetiny polámané a hadrovité, jako by se nekutálel pár metrů po hladké podlaze, ale tři kilometry po kamenité stepi, nelítostně smýkán snad šíleným uragánem, snad v zápřahu za koněm, zuřivě pobízeným ostruhami.

Dívka na mužíka pohlédla skrz jehlan.

Asiat nejdřív zvolnil krok. Pak zasténal a rozevřel prsty – dýně při dopadu na mramorovou podlahu dutě pukla a hned po ní na zem měkce a ztěžka dopadla aktovka.

„Ach,“ řekl ten, jehož zrzka oslovila *devono.* „Achichouvej!“

To už se však mužík hroutil k zemi a už v pádu jako by se celý scvrkával. Tváře se mu propadly, vystoupily z nich lícní kosti, ruce byly najednou stařecky vyschlé a pokryly se sítí vystouplých žil. Černé vlasy sice nezešedivěly, ale jako by se potáhly vrstvou popela a prořídly. Nato se vzduch kolem něj zachvěl a k Alici se rozběhly neviditelné horké pramínky.

„Co jsem ti nedala, bude nyní mé,“ zasyčela dívka. „Vše tvé budiž mé.“

Její tvář se nalévala ruměncem stejně rychle, jako se sesychalo mužíkovo tělo. Jeho rty mlaskavě šeptaly zvláštní, podivně znějící slova. Pankáč se zašklebil a jeho

dlaň klesla – poslední nachový paprsek udeřil do podlahy, která ihned ztmavla.

„To bylo snadný," řekl jen. „Až moc."

„Šéf byl ale hodně nespokojenej," řekla dívka, která průzračný jehlan zrovna ukrývala kamsi do záhybů sukně. Pak se usmála. Z její tváře dýchala ona síla a energie, jakou občas u žen vídáme po bouřlivém milování. „Snadný to bylo, ale chudák Kolja měl docela smůlu."

Pankáč pohlédl na tělo vlasatce a přikývl. Žádný zvláštní soucit se v jeho pohaslých očích nezračil, ale nepřízeň v nich taky nebyla.

„To teda jo," řekl jen a volným krokem se vydal k seschlé mrtvole. Přejel nad ním dlaní a tělo se rozsypalo na prach. Dalším pohybem proměnil puklou dýni v jakousi lepkavou kaši.

„A teď aktovku," vybídla ho dívka. „Prohlídni tu aktovku."

Další vzmach mladíkovy ruky donutil odřenou koženku puknout a aktovka se rozevřela jako škeble, páčená nožem zkušeného lovce perel. Soudě podle pankáčovy tváře však očekávaný skvost neobsahovala. Vysypaly se jen dva páry zapraných ponožek, levné bavlněné triko, bílá košile, gumové cvičky v polyetylenovém sáčku, kelímek s korejskou nudlovou polévkou a pouzdro s brýlemi.

Mladík učinil ještě několik magických gest a donutil tak kelímek, aby se rozskočil, prádlo aby popraskalo ve švech a pouzdro s brýlemi aby se otevřelo. A zuřivě zaklel.

„Je prázdná, Alice! Úplně prázdná!"

Ve tváři vědmy se pomalu rodil údiv:

„Ale to byl *devona,* Stasiku! Kurýr zásilku nikomu jinýmu svěřit nemoh!“

„Asi moh, Jak to tak vypadá,“ konstatoval mladík, nohou přehrabující hromádku popela. „Já tě varoval, Alice… Od Světlejch se dá čekat cokoli na světě. No nic, bylo to na tvou zodpovědnost. Já jsem možná slabej mág ale zkušeností mám zase o padesát let víc než ty.“

Alice přikývla. Rozpaky už se jí z očí vytratily. Ruka znovu vklouzla do šatů a pátrala po jehlanci.

„Jasně,“ souhlasila měkce. „Máš pravdu, Stasiku. Ale za těch padesát let se naše zkušenosti srovnaj.“

Pankáč se zasmál, přidřepl k mrtvole dlouhovlasého a začal rychle prohledávat jeho kapsy.

„Myslíš?“

„Tím jsem si jistá. A tys neměl trvat na svým. Já přece navrhovala, abysme si proklepli i ostatní cestující.“

Pankáč se zpátky otočil příliš pozdě – až ve chvíli, kdy život začal v deseti neviditelných horkých pramíncích jeho tělo opouštět.

Kapitola první

Oldsmobile byl starička, a to se mi na něm právě líbilo, jedině že před vedrem, před šíleným vedrem, stoupajícím z vozovky, kterou od božího rána rozpalovalo slunce, vás nemohla zachránit ani dokořán otevřená okna. Chtělo by to klimatizaci.

Ilja byl patrně téhož názoru. Auto řídil jednou rukou a co chvíli se obracel dozadu a zapřádal nové a nové debaty. Chápal jsem, že mág jeho kvalit vidí veškeré eventuality alespoň na deset minut dopředu a že nám žádná nepříjemnost nehrozí, ale stejně mi nebylo zrovna dobře po těle.

„Já jsem si sem teda chtěl dát klimošku," sdělil provinile Julce. Děvče tím vedrem trpělo nejvíc – tvář se jí pokryla nepěknými rudými skvrnami a oči už dávno ztratily jas. Jen aby se jí neudělalo špatně. „Jenže to by člověk zhuntoval celý auto, protože tahle kára na něco takovýho není stavěná. Ani na klimošku, ani na mobil, ani na palubní počítač."

„Nojo," hlesla jen Julka a chabě se pousmála. Včera jsme měli pěknou honičku, nikdo se nedostal domů, protože jsme do pěti do rána trčeli v úřadě a pak jsme si ustlali rovnou tam. Je to samozřejmě svinstvo, nechat třináctiletou holku makat, jako by byla dospělá. Jenže ona chce sama, nikdo ji k tomu nenutí.

Světlana, která seděla vpředu, se na Julku poplašeně ohlédla. Pak si velice odsuzujícím pohledem změřila

Semjona. Bohorovný mág se pod tím pohledem div nezakuckal dýmem ze své jávy. Zhluboka se nadechl a všechen dým z auta zmizel v jeho plicích. Nedopalek vyhodil oknem ven. Ty jávy byly jediným jeho ústupkem veřejnému mínění, protože ještě nedávno dával přednost ještě strašlivějším tabákovým jedům.

„Zavřete okna," požádal nás Semjon. Za pouhou minutu začal vzduch ve voze prudce vychládat. Zavanula tu nejasná, mírně slaná vůně moře. Já dokonce pochopil, že to bude noční moře a to někde nedaleko – takové normální krymské pobřeží by to mohlo být. Jód, vodní řasy, a k tomu lehce nahořklý pelyňkový nádech. Černé moře. Koktěbel.

„Že by Koktěbel?" zeptal jsem se.

„Jalta," odvětil stručně Semjon. „Desátýho září devatenáct set sedumdesát dva, asi tak třetí hodina ranní. Po slabší bouři…"

Ilja závistivě mlaskl:

„No to je slušnej výkon! Jak v sobě něco takovýho dokážeš udržet takovou dobu…?"

Julka se po Semjonovi provinile koukla. Konzervace klimatických stavů a jejich reprodukce byla nesnadná pro každého kouzelníka, a to, co právě předvedl, mohlo být ozdobou nějakého příjemného večírku.

„Děkuju, Semjone Pavloviči." Dívka se ho neznámo proč styděla, vlastně stejně jako šéfa, a oslovovala ho zdvořile nejen jménem, ale i jménem po otci.

„To nestojí za řeč," odtušil klidně Semjon. „V soupravě mám třeba eště sibiřskej lijavec z roku devatenáct set třináct, tajfun z roku čtyřícátýho, jarní ráno v Jurmale ze šestapadesátýho nebo zimní večer v Gagře."

Ilja se zasmál:

„Bez zimního večera v Gagře bych se obešel, ale takovej liják v tajze…“

„Já nic vyměňovat nebudu,“ upozornil ho okamžitě Semjon. „Já tvou sbírku znám a není tam nic, co by mě zajímalo.“

„A co kdybych ti za to dal třeba dva nebo i tři kousky…“

„To ti to radši daruju,“ navrhl mu Semjon.

„Di do háje,“ skoro se urazil Ilja a prudce trhl volantem. „A co ti za takovej dárek můžu věnovat já?“

„Tak tě aspoň pozvu na rekonzervaci.“

„No dobře.“

Samozřejmě se urazil. Podle mého názoru se jeden druhému co do schopností skoro vyrovnali a Ilja byl možná dokonce o něco lepší. Jenže Semjon měl na okamžik, který stojí za magické uchování, mimořádný čich. A také uměl s exempláři ze své sbírky zacházet uvážlivě.

Jistě – z něčího hlediska by mohl být jeho právě vykonaný skutek zkrášlit poslední půlhodinu jízdy tak cenným souborem vjemů zbytečnou marnotratností.

„Takovejhle nektar se má dejchat večer u šašličku,“ soudil Ilja, který se tu a tam uměl prosadit jako beznadějný buran. Julka celá strnula.

„Já si vzpomínám, jak jsem se jednou ocit ve střední Asii,“ prohodil najednou Semjon. „Vrtulník nám… no, prostě jsme šli pěšky. Veškerý spojení kikslo a použít magický prostředky by bylo stejně úspěšný jako chodit po Harlemu s plakátem Bijte černý tlamy. A tak jsme se pěšky trmáceli pouští Chadramaut. To už nám k místnímu rezidentovi zbejvalo pár kroků – nějakejch sto, možná sto dvacet kilásků. Jenže už jsme toho všichni měli dost. Voda žádná. A najednou se ke mně přižene

Aljoška – dobrej kluk, teď maká někde na Dálným východě – a povídá: Já už nemůžu, Semjone Pavloviči, a chci se vrátit domu, dyť tam mám ženu a dvě děti. No a lehne si do písku a podívá se do svý sbírky. A ukázalo se, že tam má liják. Tak na dvacet minut. Tak jsme se pěkně napili, naplnili si polní flašky a celkově jsme se dost zmátořili. Nejdřív jsem mu chtěl namlátit tlamu, že to neřek dřív, ale pak mi ho bylo líto."

Po tomhle dlouhém projevu se v autě na chvíli rozhostilo ticho. Semjon fakta ze svého bouřlivého životopisu dával takto květnatě k lepšímu jen zřídka.

Jako první se vzpamatoval Ilja:

„A žes ty sám nedal k lepšímu ten svůj sibiřskej lijavec?"

„Že tě huba nebolí," vyprskl opovržlivě Semjon. „Originální liják z roku třináctýho a sériová moskevská přeháňka, která ještě ke všemu smrděla benzínem, no věřil bys tomu…?"

„Věřil."

„No proto. Každá věc na světě má svůj správnej čas a správný místo. Ten večer, co jsem si teď vybavil, byl příjemnej. Ale nijak zvláštní. Asi jako tahle tvoje kraksna."

Světlana se tiše zasmála. Lehké napětí, které se ještě před okamžikem v autě vznášelo, bylo rázem pryč.

Noční hlídka byla celý tenhle týden jako v horečce. A to se přitom v Moskvě nic tak zvláštního neodehrávalo – jen běžná rutinní práce. Nad městem se ale vznášelo to příšerné parno, jaké se v červnu vídá málokdy, takže v hlášeních najednou nebylo skoro nic. To samozřejmě nebylo po chuti ani Temným, ani Světlým.

Naši analytici skoro čtyřiadvacet hodin zpracovávali verzi, podle níž je ten strašný žár vyvolán přípravami velké akce Temných. A Denní hlídka zase v té době ze všeho nejspíš zkoumala, zda s klimatem nelaborují Světlí. Když se obě strany přesvědčily, že důvody počasí tak šíleného jsou přirozené, neměly najednou už vůbec do čeho píchnout.

Temní utichli jako mouchy zadusané deštěm. Po městě navzdory všem prognózám lékařů poklesl počet nešťastných náhod a přirozených úmrtí. Světlí taky neměli co na práci, mágové se hádali pro maličkosti, na banální dokumenty z archivu se muselo čekat půl dne a analytici na žádost o předpověď počasí vztekle štěkali: „Temná je voda v oblacích!“ Boris Ignaťjevič bloudil po úřadě zcela zničený – dokonce i on se všemi svými bohatými zkušenostmi z Orientu snášel moskevské vedro prachšpatně. Včera ráno, tedy ve čtvrtek, svolal veškerý personál, rozkazem Noční hlídky jmenoval dva dobrovolníky sobě ku pomoci a ostatním nařídil, aby z Moskvy okamžité vypadli. A to kamkoli – na Maledivy, do Řecka, k dáblu do pekel, protože i tam je to v tuhle chvíli pohodlnější, nebo na chatu někam za město. Do pondělního poledne se v práci nikdo neměl ani ukázat.

Šéf počkal přesně minutu, aby vychutnal šťastné úsměvy na všech tvářích a dodal, že nečekané štěstí si je ale třeba nějak napracovat. A to údernickou prací. Abychom se posléze nestyděli, jak marně jsme ty volné dny strávili. Protože klasik neříká náhodou: „Pondělí začíná v sobotu,“ – takže když dostáváme tři dny volna, je třeba běžnou práci vykonat ve zbylém čase.

A tak jsme ji plnili, někteří z nás skoro až do rána. Zkontrolovali jsme všechny Temné, kteří zůstali ve městě a museli být pod zvláštní kontrolou – upíry, vlkodlaky,

incuby a succuby, aktivní vědmy i veškeré další méně zajímavé publikum. Všechno bylo v pořádku. Upíři v těchto dnech nebažili po horké čerstvé krvi, ale po studeném pivu, vědmy se zase nesnažily sesílat nějaké to prokletí na bližního, ale lehký deštík na celou Moskvu.

Ale teď jsme jeli na víkend. Samozřejmě ne na Maledivy, protože tady šéf štědrost naší účtárny poněkud přecenil. Ale stejně – tři dny za městem je prostě nádhera. Kdežto nešťastní jmenovaní dobrovolníci zůstali se šéfem, aby tam bděli a město ochraňovali.

„Já musím zavolat domů," řekla Julka. Od chvíle, kdy Semjon proměnil vedro v autě na přímořský chládek, zjevně ožila. „Světo, půjč mi mobil."

Já jsem se příjemným chládkem taky opájel. Pokukoval jsem po autech, která jsme předjížděli – většina z nich měla všechna okénka stažená a jejich posádky se na nás dívaly se závistí, protože našeho veterána bezdůvodně podezírali, že je vybaven výkonnou klimatizací.

„Už budeme odbočovat," řekl jsem Iljovi.

„Dyť já vim. Už jsem tady jednou byl."

„Ticho!" zasyčela najednou strašlivě Julka. A zadrmolila do mobilu: „To jsem já, maminko! Jo, už jsme dorazili. Samozřejmě, je to tu krásný! Je tu jezero – ne neboj, je mělký… Už budu muset končit, maminko, půjčila jsem si ten telefon od Světinýho tatínka… Ne, jinak nikdo. Světu? Hned…"

Světlana si povzdechla a převzala od Julky přístroj. Chmurně na mě pohlédla a já se vynasnažil vypadat v tu chvíli co nej seriózněji:

„Dobrý den, teto Natašo," zašveholila tenkým dětským hláskem. „Ano, moc se nám tu líbí. Ano.

Nebojte, dospělí tu s námi jsou. Maminka zrovna někam odběhla, mám vám ji zavolat? Dobře, já to vyřídím. Určitě. Nashledanou.“

Vypnula telefon a jen tak do prostoru řekla:

„A co se stane, milá naše holčičko, až se maminka vyptá opravdický holčičky Světy, jakej jste měly víkend?“

„No tak jí Světa řekne, že pěknej.“

Světlana si povzdechla a pohlédla na Semjona, jako by u něj hledala podporu.

„Zneužívání magických schopností pro soukromé účely vede k nepředvídatelným následkům,“ pronesl Semjon úředním tónem. „Vzpomínám si, jak jednou…“

„Jakejch magickejch schopností?“ podivila se upřímně Julka. „Já jsem jí jen řekla, že jedu s děckama ze třídy na mejdan a Světku jsem poprosila, aby mi trochu píchla. Nejdřív sice moc nechtěla, ale pak souhlasila.“

Ilja za volantem se uchichtl.

„Já jsem tak zvědavá na nějakej mejdan,“ nechápala Julka, co ho tak rozveselilo. „Na mejdanu ať se veselej lidský děti. Já teda nevím, čemu se všichni smějete…“

Každého z nás hlídkařů připravuje o značnou část života práce. Ne proto, že bychom byli tak zuřiví workholici – když je někdo normální, tak přece musí před prací dát přednost odpočinku. A taky ne proto, že by ta naše práce byla tak strašně zajímavá, většinou jde přece o nudné patrolování anebo prošoupávání kalhot po kancelářích. Ale je nás prostě málo. Denní hlídka to má s uchazeči o práci mnohem snazší, protože každý Temný se k možnosti vládnout přímo dere. U nás je situace docela jiná.

Kromě práce však každý máme malý kousíček života, který nedáme nikomu – ani Světlu, ani Tmě. Ten je jen náš. Tenhle kousek života, který sice neschováváme, ale taky ho nevystavujeme na odiv, kousek, co nám zůstal z předchozí, lidské podstaty.

Někdo třeba při každé sebemenší příležitosti cestuje. Ilja dává přednost dovoleným s cestovními kancelářemi, kdežto Semjon je obdivovatelem banálního autostopu. Svého času bez findy v kapse překonal v rekordním čase trasu Moskva–Vladivostok; rekord asi ale nakonec u Ligy svobodného putování zaregistrovat nedal, protože musel dvakrát využít svých magických schopností.

Ignat, a dlužno podotknout, že není sám, si chvíle volna neumí představit jinak než jako sexuální dobrodružství. Touto etapou zřejmě projde každý, tím spíš, že život umožňuje v tomto ohledu jiným podstatně víc než normálním lidem. To, že Jiní, a to i ti, kteří si to vlastně nepřejí, se často stávají předmětem neuvědomovaných, ale o to silnějších lidských tužeb, je známý fakt.

Taky sběratelů je mezi námi hodně. Od docela obyčejných milovníků kapesních nožů, přívěsků, známek či zapalovačů až po zapálené hromaditele počasí, vůní, aur a zaklínadel. Já sám jsem kdysi sbíral modely aut a byl jsem schopen vyházet nekřesťanské peníze za vzácné exempláře, které mají cenu jen pro pár tisíc zasvěcených idiotů. Teď se celá tato sbírka povaluje ve dvou kartónových krabicích. Jednoho krásného dne je asi vyvleču z bytu ven a k velké radosti místních kluků je vysypu na pískoviště.

Značný je i počet lovců a rybářů. Igor a Garik vyznávají extrémní výsadkářství. Naše milá dívenka Galja, to je ta nadbytečná programátorka, se zase věnuje

pěstování bonsají. Zkrátka a dobře jsou mezi námi zastoupeny snad všechny bohaté zásoby zábav, které si lidstvo za svou existenci vymyslelo.

Zato čím se baví Tygřík, k níž jsme právě jeli, to jsem prostě netušil. A dovědět se to bylo pro mě téměř stejně lákavé jako vymanit se z velkoměstského pekla. Když se podíváte k někomu domů, obvykle rychle přijdete na to, co přesně je ta jeho malá sběratelská pošetilost.

„Jak dlouho se tam ještě povlečeme?“ otázala se trochu vrtošivě Julka. To jsme už odbočili z hlavní silnice a dobrých pět kilometrů se kodrcali po polní cestě, kolem malé chatové osady a dál podél mělké říčky.

„Už tam skoro jsme,“ řekl jsem, když jsem se podíval do mentálního obrazu, který nám Tygřík poslala.

„Já bych řek, že jsme tam úplně,“ řekl Ilja a stočil auto přímo mezi stromy u cesty. Julka vyjekla a zakryla si tvář rukama. Světlana zareagovala klidněji, ale i ona se v očekávání nárazu zapřela rukama do palubní desky.

Auto se prořítilo hustým křovím a bodláčím a zamířilo si to rovnou do hradby vysokých stromů. Náraz se samozřejmě nedostavil. Pak jsme projeli ostružiním a ocitli na hladké asfaltové silničce. Před námi se jako zrcadlo lesklo malé jezírko, na jehož břehu stál patrový cihlový dům, obehnaný vysokou ohradou.

„Teda pokud mě na vlkodlacích něco zaráží, tak je to jejich tíhnutí k uzavřenosti,“ řekla Světlana. „Jako by nestačily ty ostružiny, ona si tu postaví málem hradby!“

„Tygřík není vlkodlak!“ rozhořčila se dívenka. „Tygřík je přece mág–obrateň!“

„Ale to je totéž,“ poznamenala měkce Světa. Julka pohlédla na Semjona a zřejmě od něj očekávala podporu. Mág si povzdechl:

„Světka má v podstatě pravdu. Úzce specializovaný bojový mágové jsou vlastně vlkodlaci. Jenže s obráceným znamínkem. Kdyby Tygřík poprvé vstoupila do šera s trochu horší náladou, byla by dneska Temná a byla by pravej vlkodlak. Je velice málo lidí, co je u nich všechno rovnou předurčený. Častější bývá vnitřní boj. Myslím během přípravy k iniciaci.“

„A jak to bylo se mnou?“ zeptala se Julka.

„To už jsem ti přece říkal,“ broukl Semjojn. „S tebou to bylo docela snadný.“

„Jasně, stačila lehká remoralizace učitelů a rodičů,“ usmál se Ilja a zastavil s autem před vraty. „A malá holčička okamžitě pocítila neskonalou náklonnost a lásku k celýmu okolnímu světu.“

„No tak, Iljo!“ okřikl ho Semjon. Právě on byl Julčiným patronem a dlužno říct, že patronem dosti líným, který do dalšího vývoje mladé čarodějky skoro nezasahoval. Možná i proto se mu zbytečné Iljovo popichování nelíbilo.

Julka byla děvče velmi nadané a hlídka do ní vkládala velké naděje. Na druhé straně zase ne takové, aby ji prohánělа labyrinty etických hlavolamů takovým tempem, jako tomu bylo například v případě příští velké kouzelnice Světlany.

Tahle myšlenka nás se Světou zřejmě napadla oba naráz, protože jsme se po sobě podívali a hned zase uhnuli pohledy stranou.

Tísnila nás neviditelná stěna, stěna která nás víc a víc rozdělovala. Já už navždy zůstanu mágem třetí kategorie. Světlana mě už co nevidět přeroste a za krátkou, velice krátkou dobu (protože vedení hlídky to považuje za nezbytné) se stane kouzelnicí mimo jakékoli kategorie.

Pak nám z našeho vztahu zbudou už jen přátelské stisky rukou a pohlednice k Vánocům a Novému roku.

„To tam spěj nebo co!“ rozčílil se Ilja, který se podobnými problémy jako já rozhodně netrápil. Vystrčil hlavu z okénka a do auta se okamžitě vevalil sice čistý, ale horký vzduch. Ilja se podíval do objektivu televizní kamery nad vraty, zamával a ještě zatroubil.

„To už je lepší,“ zamručel spokojeně a vjel s autem dovnitř.

Pozemek byl velký a hustě osázený stromy. Bylo až k nevíře, jak se podařilo velkou vilu postavit, aniž by na obřích borovicích a smrcích byly napáchány sebemenší škody. Kromě malého kruhu květin kolem nefungujícího vodotrysku tu jinak žádné další záhony nebyly. Na betonovém plácku před domem už stálo pět aut. Hned jsem poznal starou nivu, s níž z důvodů čistě vlasteneckých jezdil Danila, a také Olžin sporťák – bůhví, jak sem s ním dojela po té polní cestě… Mezi nimi stála otřískaná Toljova dodávka a pak tu byla další dvě auta, která jsem před naším úřadem také vídal, ale nevěděl jsem, komu patří.

„No vida, a na nás se nepočkalo,“ zabrblal znovu Ilja. „Zatímco nejlepší lidi hlídky se sem pracně trmácej, tady už probíhá bujarý veselí.“

Zhasl motor a v tu chvíli Julka nadšeně vypískla:

„Jé, Tygřík!“

Čiperně mě přeskočila, rozrazila dveře a vyběhla ven.

Semjon krátce zaklel a těžko postrehnutelným pohybem vyklouzl z vozu za ní. V poslední chvíli.

Vůbec mi nešlo do hlavy, kde se ti psi schovávali. V každém případě se vůbec neukázali až do okamžiku, kdy Julka auto opustila. Jakmile se ale nohama dotkla země,

ze všech stran se sem začaly nehlučně stahovat obrovské žlutohnědé stíny.

Polekaně vypískla. Schopností měla dost třeba i na vlčí smečku, natož na pět či šest vlčáků. Ve skutečném boji však ještě nikdy nebyla, a tak ztratila hlavu. A pak – tady jsem popravdě řečeno podobný útok nečekal ani já. Psi totiž na Jiné neútočí vůbec. Temných se bojí a Světlé mají naopak rádi. S takovýmhle zvířetem musíte dost tvrdě pracovat, abyste v něm potlačili přirozený strach z chodícího zdroje magických sil.

Pak jsme se z auta vyřítili i my ostatní – Ilja, Světlana a já. Semjon už nás ale předběhl. Jednou rukou shrábl děvče k sobě a druhou učinil do vzduchu čáru. Nejdřív jsem si myslel, že chce užít zastrašovací magie nebo zmizet v šeru, anebo psy hodlá spálit na popel.

Semjon ale užil triku „freeze“ – tedy zmrazení v čase. Dva psy jeho kouzlo zastihlo ve vzduchu, a tak viseli s úzkými vyceněnými tlamami nad zemí, obtažení modravou září. Krůpěje slin z mohutných tesáků dopadaly na zem jako blankytné krupky.

Tři další psi, jež Semjon přimrazil na zemi, už tak efektně nepůsobili.

Mezitím k nám přiběhla Tygřík. Tvář měla celou bledou a oči poděšeně vytřeštěné. Na okamžik se zadívala na Julku – ta ještě ze setrvačnosti vřeštěla, ale už pomalu utichala.

„Jste všichni v pořádku?“ zeptala se nakonec Tygřík.

„To teda čumim,“ zamumlal Ilja a ruka s kouzelnou hůlkou klesla. „Co to tady chováš za zrůdy?“

„Určitě by vám nic neudělali,“ ohradila se provinile Tygřík.

„Jo?“ Semjon postavil Julku zpátky na zem a zamyšleně přejel prsty po vyceněných tesácích

nejbližšího hafana. Zmrazovací vrstva pod jeho doteky lehce zapružila.

„Přísahám!“ zvolala Tygřík. „Kluci, Světko, Julinko – proboha nezlobte se na mě. Prostě jsem je nestačila zastavit. Jsou nacvičený, aby cizí lidi srazili na zem a drželi je, dokud někdo nepřijde.“

„Dokonce i Jiný?“

„Jo.“

„A dokonce i Světlý?“ zaznělo v Semjonově hlase nefalšované nadšení.

Tygřík stydlivě pohlédla do země a přikývla.

Julka už přiběhla k ní, přitulila se a dosti klidně poznamenala:

„Já se náhodou nelekla. Jen jsem asi ztratila hlavu.“

„To já naštěstí taky,“ poznamenal podmračeně Ilja a schoval zbraň. „Takovej pečenej pejsek je jídlo zbytečně exotický. Poslyš, Tygro, ale mě přece ty tvoje potvory znaj!“

„Tebe by se taky ani nedotkli.“

Napětí opadávalo pomalu. Jistě, ono se opravdu nic hrozného stát nemohlo, však umíme jeden druhého raz dva vyléčit, ale náladu pikniku by to určitě poznamenalo.

„Promiňte,“ omluvila se ještě jednou Tygřík a přelétla po nás prosebným pohledem.

„A k čemu je vůbec máš?“ zeptala se Světlana s pohledem upřeným na psy. „To mi teda vysvětli. Ty bys přece dokázala odrazit četu zelených baretů, tak k čemu rotvajleři?“

„To nejsou rotvajleři, to jsou staffordshireský teriéři.“

„A jakej je v tom rozdíl?“

„Jednou už chytili lupiče. Já jsem tu přece jen tak dvakrát týdně, častějc se sem z města nedostanu.“

Dvakrát přesvědčivě to zrovna neznělo. Stačilo by normální odstrašovací zaklínadlo – a nikdo z lidí by sem ani nepáchl. Jenže tohle nikdo vyslovit nestačil, protože Tygřík nás doslova odzbrojila:

„Já už mám takovou náturu."

„Jak ty psi budou v tom vzduchu dlouho viset?" zeptala se Julka a opět se k Tygříkovi přivinula. „Já bych se s nima chtěla skamarádit. Jinak ve mně zůstane latentní psychickej komplex, který se nevyhnutelně projeví na mý povaze a sexuálních preferencích."

Semjon jen tiše zafuněl. Touhle replikou – těžko říct, zda byla bezprostřední či naopak promyšlená – Julka rodící se konflikt zažehnala.

„K večeru zase ožijou. Tak co, hospodyně, pozveš nás dál?"

Psy jsme tedy nechali stát a viset kolem auta a zamířili k domu.

„Ale ty to tady máš stejně bezva, Tygříku!" řekla Julka. Ta už se doslova nalepila na hostitelku a nás ostatní ignorovala. Kouzelnice zřejmě byla její favoritka, jíž se odpouští cokoli, dokonce i příliš bdělí psi.

Ale stejně je zajímavé, že ideálem se pro nás odjakživa stávají schopnosti, na které sami dosáhnout nedokážeme…

Julka je skvělá kouzelnice–analytička, která je schopná báječně rozmotávat nitky jednotlivých realit, odhalovat skryté magické příčiny jevů a událostí zdánlivě zcela všedních. Je to hlavinka a v analytickém oddělení jí všichni zbožňují nejen jako malou a roztomilou holku, ale i jako plnohodnotného spolubojovníka, jako nesmírně cennou a chvílemi nenahraditelnou kolegyni. Jenže jejím ideálem je Tygřík, kouzelnice–obrateň a bojový mág. Julku samozřejmě ani nenapadlo, že by mohla

napodobovat třeba naši babičku Polinu Vasiljevnu, která si v analytickém přivydělává na půl úvazku, a stejně tak se nehodlala zamilovat do šéfa svého oddělení, obstarožního, ale impozantního lovce žen Edika.

To ne – jejím zářným vzorem se stala Tygřík.

Šel jsem ve skupince jako poslední a začal jsem si cosi roztržitě pohvizdovat. Pak jsem zachytil Světlanin pohled a nenápadně jsem kývl. Před námi je celý den nicnedělání. Nikde žádní Světlí proti Temným, nikde žádná konfrontace, nikde žádné intriky a provokace. Budeme se koupat v jezeře, opalovat se, cpát se šašliky a zapíjet je červeným vínem. A večer si dopřejeme saunu. V takovéhle vile bude sauna určitě skvělá. A pak si se Semjonem vezmeme pár lahví vodky a nakládané houby, zalezem si někam co nejdál od zbytku společnosti a zpijeme se až do mírné ztráty rozumu, doprovázené toužebnými pohledy ke hvězdám a filosofickými debatami na vznešená témata.

Což bude skvělé.

Však už si dlouho přeju být zase na chvíli člověk. Aspoň na ten den.

„Vidím to na dvě flašky. Nebo radši na tři, kdyby se k nám ještě někdo přidal."

Divit se nemělo smysl a rozhořčovat už vůbec ne. Mé myšlenky určitě nečetl – prostě měl jen daleko větší životní zkušenosti než já.

„Domluveno," přikývl jsem. Světlana se na mě znovu podezíravě podívala, ale neřekla nic.

„Ty to máš jednodušší," dodal ještě Semjon. „Mně se už povede jen hodně zřídka, abych se na chvíli stal člověkem."

„A to musí bejt?" zeptala se Tygřík už skoro ve dveřích.

Semjon jen pokrčil rameny:

„Samozřejmě ne. Ale proti gustu…“

A vstoupili jsme do domu.

* * *

Dvacet lidí bylo dost i na takhle velký dům. Kdybychom byli normální lidé, je to něco jiného. Jenže takhle působíme až příliš mnoho hluku. Jen si to zkuste – dejte dohromady dvacet dětí, které se předtím několik měsíců pilně učily, poskytněte jim obsah regálů průměrného hračkářství, dovolte jim dělat, co se jim zlíbí – a pak sledujte výsledek.

Snad jen my dva se Světou jsme zůstávali poněkud stranou halasných zábav a kratochvílí. Každý jsme si na servírovacím stolku vzali pohár vína a posadili se s nimi na koženou pohovku v koutě salonu.

Semjon s Iljou si nakonec přece jen dopřáli malý magický souboj; byl velice mírný, kultivovaný a pro všechny přítomné alespoň zpočátku i příjemný. Jak se zdálo, Semjon se v autě skutečně dotkl přítelova sebevědomí, a tak se teď střídali a předstihovali v tom, kdo v salonu vytvoří zajímavější počasí. Už jsme si užili zimu v lese za Moskvou, podzimní mlhu i léto ve Španělsku. Deště a lijáky Tygřík rezolutně zakázala, ale takové běsnění živlů ani jeden z mágů rozhodně nechystal. Zřejmě si sami uložili jistá omezení a spíš než ve výlučnosti převáděného počasí soutěžili v tom, aby přesně odpovídalo kouzlu okamžiku.

Garik, Faríd a Danila hráli karty. Docela obyčejné lidské karty, jenže vzduch nad stolem stejně magicky jiskřil. Všichni tři samozřejmě uplatňovali všechny myslitelné metody magického podvádění i obrany proti němu. Proto vlastně nezáleželo na tom, jaké kdo měl karty v ruce a jaké si kdo lízl.

V otevřených dveřích stál Ignat, obklopený děvčaty z vědeckého oddělení, k nimž se připojily i naše sváteční programátorky. Bylo vidět, že náš sexofil se na milostné frontě dočkal nějakého výprasku a teď si v úzkém kruhu obdivovatelek lízal rány.

„Antone…," oslovila mě polohlasně Světa. „Co myslíš – je tady to kolem nás doopravdy?"

„Jak to myslíš?"

„To veselí. Vybavuješ si, co říkal Semjon?"

Pokrčil jsem rameny:

„Nemáme si tohle říct, až nám oběma bude tak sto? Mně je dobře. Prostě dobře. Nemusím nikam utíkat a nemusím pořád kalkulovat, jestli už se hlídky s jazykama na vestě uložily někam do stínu."

„Mně je taky dobře," přikývla Světlana. „Jenže takoví jsme tady jen čtyři, myslím mladý nebo skoro mladý – Julka, Tygřík, ty a Já. Ale co s námi bude za sto let? Nebo za tři sta?"

„To se uvidí."

„Pochop, Antone," dotkla se lehce mé ruky. „Já jsem moc pyšná na to, že jsem vstoupila do hlídky. A taky jsem šťastná, že maminka je zase zdravá. Určitě teď žiju líp, a tvrdit, že ne, by bylo až k smíchu. Dokonce i chápu, proč tě šéf podrobil takový zkoušce…"

„To nemusíš, Světo," vzal jsem tentokrát za ruku já ji. „Tomu jsem porozuměl i já, a že jsem to měl o dost těžší. Radši už o tom nemluv."

„Já se ani nechystám." Světa se ještě jednou napila vína a prázdný pohár odložila. „Mě napadá něco jinýho. Že nikde nevidím žádnou radost."

„Kde nikde?" Řekl bych, že občas musím působit jako příšerný natvrdlík.

„No tady. V Noční hlídce. V naší pospolitosti. Skoro denně nás tu čeká nějaká bitva. Jednou velká, jindy malá, ale bitva. Se šíleným vlkodlakem, s černým mágem nebo dokonce se všema silama Tmy naráz. Pořád se soustředit, vytrčit energicky bradu, oči vytřeštěný, a pořád být připraven padnout hrudí na střílnu nebo si holou prdelkou sednout na ježka."

Vyprskl jsem smíchy.

„Ale co je na tom špatnýho, Světo? Jistě, my jsme vojáci. Všichni do jednoho – Julkou počínaje a Geserem konče. A ve válce to nikdy nebývá moc veselý. Jenže kdybychom ustoupili…"

„No tak co?" odpověděla mi otázkou. „Tak přijde apokalypsa? Síly Dobra a Zla bojujou už tisíce let. Tisíce let si jdou po krku a nechávaly umírat celý lidský armády… ve jménu vznešených cílů. Tak mi ale něco řekni, Antone – stali se za tu dobu lidi lepší?"

„To ano."

„No a co od doby, kdy začaly působit hlídky? Antone, miláčku, ty už jsi mi toho vykládal – a nejen ty. Že hlavní boj se vede o duše lidí a že předcházíme masovýmu vyvraždování: No tak dobře, tak předcházíme. Jenže lidi se zabíjej sami. A mnohem víc než třeba před dvěma sty lety."

„Ty chceš říct, že naše práce spíš škodí?"

„To ne," zakroutila unaveně hlavou. „To říct nechci. Tolik sebevědomí zase nemám. Já chci říct něco jinýho: Dejme tomu, že jsme opravdu Světlo. Jenže… Víš, ve městě se nedávno objevily v prodeji falešný ozdoby na stromeček. Na první pohled jsou jako opravdický, ale radost z nich není žádná."

Ten krátký vtip odvyprávěla naprosto vážně, aniž by změnila tón. Pak mi pohlédla do očí.

„Rozumíš mi?“

„Rozumím.“

„Ale jo – asi to tak opravdu je. Temný začali přinášet míň Zla,“ řekla Světlana. „Ale ty naše vzájemný ústupky dobrej skutek za zlej skutek čí licence na vraždění, se snad dají nějak ospravedlnit. Temný působěj Zla míň a my ho nešíříme z principu. A lidi?“

„Co s tím mají společnýho lidi?“

„No všechno! My je přece chráníme. Obětavě a nepřetržitě. Tak proč jim není líp? Vždyť oni sami dělají práci Tmy! Proč? Není to tím, že nám něco uniká, Antone? Nebo že jsme třeba přišli o víru, se kterou bílí mágové posílali na smrt celý armády, ale sami kráčeli v jejich prvních řadách? Neztratili jsme umění nejen lidi chránit, ale taky je potěšit? K čemu jsou dobrý pevný zdi, když jsou to zdi kriminálu?! Lidi už skutečnou magii pustili ze zřetele, lidi nevěří v Tmu, jenže oni nevěří ani ve Světlo! Jasně, Antone, my jsme vojáci! Ano. Jenže armáda je v oblibě jedině za války.“

„Ale my jsme ve válce!“

„A kdo o tom ví?“

„My vlastně nejsme tak docela vojáci,“ řekl jsem nakonec. Ustupovat z dobře vysezené pozice je vždycky nepříjemné, ale nedalo se nic dělat. „My jsme spíš něco jako husaři. Tramtarará…!“

„Husaři se uměli usmívat. To my už skoro neumíme.“

„Tak mi řekni, co máme dělat.“ Náhle jsem si uvědomil, že den, který sliboval být tak nádherný, se vesele řítí do háje, či spíš do tmavé a páchnoucí rokle, zavalené starým harampádím. „No – tak mi to řekni! Když jsi ta velká kouzelnice, nebo přinejmenším už brzy budeš! Ty jsi tý naší války generál. Kdežto já jen

obyčejnej poručíček. Dej mi rozkaz, ale správnej. Řekni teda, co máme dělat?“

Terpve teď jsem si povšiml, že v salonu se rozhostilo naprosté ticho a všichni poslouchají jen nás. To už ale bylo jedno.

„No tak co – mám jít do ulic a zabíjet Temný? Když mi to nařídíš, tak půjdu. Tohle sice moc dělat neumím, ale opravdu se vynasnažím! Nebo mi řekneš abych se usmíval a rozdával lidem Dobro? No prosím! Ale kdo si zodpoví to Zlo, kterýmu tak otevřu cestu? Dobro a Zlo, Světlo a Tma – jasně, tyhle slova pořád pronášíme a zároveň tak stíráme jejich smysl, vyvěšujeme je jako fángle, ale pak je necháváme shnít ve větru a dešti. Tak nám dej nějaký nový slova! Nějaký nový fángle! Řekni, kam máme jít a co tam máme dělat!“

Rty se jí zachvěly. Já se zarazil, ale už bylo pozdě.

Světlana plakala a rukama si zakrývala tvář.

Co já to zase vyvádím?!

Nebo že by měla pravdu, že bychom se skutečně odnaučili usmívat se třeba alespoň jeden na druhého?

Ale i kdybych měl stokrát pravdu, tak…

Zač stojí moje pravda, když jsem ochoten ochraňovat celý svět, ale pro ty, co jsou hned vedle, to udělat nedokážu? Když umím usmířit nenávist, ale nedovoluju lásku?

Vyskočil jsem, objal Světlanu kolem ramen a vlekl jsem ji ze salonu pryč. Ostatní mágové stáli a uhýbali očima. Možná že takovéto scény viděli už mockrát. Možná že tomu moc dobře rozuměli.

„Antone.“ Tygřík se vedle mě objevila bez jediného zvuku, postrčila mě o kousek a otevřela jakési dveře. Pak se na mě podívala očima plnýma výčitek smíšených s nečekaným porozuměním. A nechala nás tam samy dva.

Asi minutu jsme stáli úplně bez pohybu. Světlana tichnouce plakala, s obličejem zabořeným do mého ramene a já jen čekal. Teď už bylo na řeči pozdě. Všechno, co se naplácat dalo, už jsem naplácal.

„Já to zkusím…“

Tak tohle jsem nečekal. Byl jsem připraven na ukřivděnost, na odvetný výpad, na nějaké stesky, ale na tohle v žádném případě.

Světlana odtrhla dlaně od mokré tváře, pohodila hlavou a usmála se:

„Máš pravdu, Antoško. Naprostou pravdu. Já si zatím pořád jen stěžuju a protestuju. Kňučím jako dítě a ničemu nerozumím. A zatím mě strkají nosem do krupičný kaše, dovolujou mi, abych si sáhla do ohně a čekaj – čekaj, až budu dospělá. Takže to tak asi musí být. Ale já to zkusím a ty nový prapory vám dám.“

„Světo…“

„Máš pravdu,“ přerušila mě ostře. „Jenže trošičku pravdy je i v tom, co říkám já. Ne v tom, že jsem se před ostatníma takhle sesypala. Oni si přece pořádaj přesně takový potěšení, jaký uměj. A taky bojujou, jak uměj. Jenže dneska máme volno a neměli bychom ho ostatním kazit. Dohodnuto?“

A já znovu pocítil tu stěnu. Neviditelnou stěnu, která vždycky bude stát mezi mnou a Geserem, mezi mnou a všemi nejvyššími činovníky hlídky.

Přesně tu stěnu, kterou mezi nás staví čas. Do té jsem dnes vlastníma rukama nakladl několik řad studených křišťálových cihel.

„Promiň mi to, Světo,“ zašeptal jsem. „Promiň, prosímtě…“

„Zapomenem na to,“ řekla velice tvrdě. „Prostě zapomenem. Dokud to ještě umíme.“

Konečně jsme se rozhlédli kolem sebe.

„Že by pracovna?“ zauvažovala Světa.

Všude černě namořené dubové knihovny s tisíci svazků za temnými skly. Obrovitý psací stůl a na něm počítač.

„Ano.“

„Ale Tygřík žije sama, ne?“

„To nevím,“ zakroutil jsem hlavou. „My se jeden druhýho na takový věci nevyptáváme.“

„Vypadá to, že je sama. Přinejmenším zrovna teď.“ Světlana vytáhla kapesníček a začala si opatrně osušovat slzy. „Ten dům je krásnej. Ale teď pojď zpátky, stejně už tam budou celý nesvý.“

Zakroutil jsem hlavou:

„Já bych řek, že dobře cítili, že se nehádáme.“

„To nemohli – tady jsou mezi všema pokojema bariéry, skrz který se nedostaneš.“

Podíval jsem se na zdi šerem a zjistil, že je v nich opravdu ukryto nějaké záření.

„Už to vidím… Ty jsi teda den ode dne lepší!“

Usmála se – trochu křečovitě, ale zároveň pyšně.

A řekla: „Ale stejně je to divný? K čemu ty bariéry, když tu žije sama?“

„A k čemu je dělat, když by sama nebyla?“ zeptal jsem se. Polohlasně, aby ta otázka nevyžadovala odpověd. A Světlana neodpověděla.

Vyšli jsme z pracovny zpátky do salonu.

Ne že by nálada ve velké místnosti byla přímo pohřební, ale moc daleko k tomu neměla.

Buď Semjon nebo Ilja se zřejmě vynasnažili – místností se nesl syrový bahenní puch. Ignat se objímal s Lenou a znuděně pokukoval po ostatních. On sám dával přednost veselí ve všech jeho podobách – jakékoli hádky

a napětí na něj působily jako říznutí nožem přímo do srdečního svalu. Karbaníci mlčky zírali na jednu jedinou kartu, která ještě ležela na stole, a ta se pod jejich pohledy neustále kroutila, nadskakovala a měnila barvu i hodnotu. Nasupená Julka se na cosi vyptávala Olgy.

„Nalejete mi někdo něco?“ zeptala se Světa, svírající mou ruku. „Copak vy nevíte, že nejlepší lék na hysterky je velkej panák koňaku?“

Tygřík, která stála celá nešťastná u okna, chvatně vyrazila k baru. Že by z té naší hádky vinila sama sebe?

Pak jsme si se Světou dali ten koňak, okázale jsme si přiťukli a políbili se. Zachytil jsem Olžin pohled – nebyl ani potěšený, ani smutný, spíš zaujatý. A možná i nepatrně žárlivý. Přičemž ta žárlivost rozhodně nesouvisela s polibkem.

A já si uvědomil, že se najednou necítím dobře.

Jako bych zrovna vybředl z labyrintu, po němž jsem dlouhé dny, týdny a měsíce bloudil. A vyšel jsem ven jen proto, abych objevil vchod do dalších katakomb.

Kapitola druhá

Promluvit si s Olgou mezi čtyřma očima se mi podařilo až za dvě hodiny. Zábava (byť se Světlaně zdála jakkoli křečovitá) se mezitím přestěhovala ven. Semjon už se otáčel kolem obrovského mangalu s dřevěným uhlím a rozdával zájemcům šašliky, které se opékaly takovou rychlostí, že se to bez magických zásahů určitě neobešlo. Vedle ve stínu stály dvě krabice plné lahví přírodního vína.

Olga o čemsi přátelsky štěbetala s Iljou – v rukou oba drželi kovovou jehlici se šašlikem a pohár s vínem. Do téhle idyly jsem vstupoval nerad, ale jinak to nešlo…

„Potřeboval bych si s tebou promluvit, Oljo," řekl jsem hned, jakmile jsem k nim přistoupil. Světlana se zrovna plně zabrala do sporu s Tygříkem – obě mladé dámy temperamentně hodnotily tradiční novoroční karneval hlídky, ke kterému se díky rafinovaně železné ženské logice dostaly rovnou od současného horkého počasí.

„Promiň, Iljo." Kouzelnice bezmocně rozhodila rukama. „Ještě se k tomu vrátíme, ano? Tvůj názor na rozpad Svazu mě opravdu zajímá, i když nemáš pravdu."

Mág se vítězoslavně usmál a vzdálil se.

„Tak se ptej, Antone," vybídla mě týmž tónem Olga.

„Ty víš, na co se chci ptát?"

„Tuším to."

Rozhlédl jsem se. Kolem nás nebyl nikdo. Stále ještě trval onen nepříliš dlouhý úsek každého podobného letního pikniku na venkově, kdy ještě máte chuť na jídlo i pití, protože zatím nepociťujete těžko ani v žaludku, ani v hlavě.

„Co čeká Světlanu?“

„Budoucnost se věští těžko. Zvlášť budoucnost velkých kouzelníků a kouzelnic…“

„Nekličkuj laskavě, má milá parťačko,“ pohlédl jsem jí přísně do očí. „To si snad od tebe nezasloužím. Vzpomínáš, jak jsme spolu začínali? To sis ještě odbývala trest a zbavili tě všeho, dokonce i těla. A ten trest byl spravedlivej.“

Krve by se v ní v tu chvíli nedořezal.

„Co ty můžeš vědět o mý vině?“

„Všechno.“

„A odkud?“

„Já přece pracuju s databázema…“

„Jenže na tohle nemáš povolení. To, co se přihodilo mně, se do elektroniky nikdy nedostalo.“

„Mně stačej sekundární údaje, Oljo. Vidělas někdy kola na vodě? Kámen už dávno leží na dně, zabořenej v jílu, a kola běží po hladině dál. A narážejí na břehy, vyhazujou na ně smetí a pokud byl kámen velkej, tak dokážou třeba i převrhnout lodku. A tenhle byl zatraceně velkej. Tak si mysli, že jsem prostě dlouho stál na břehu. Stál jsem a díval se na vlny, co přibíhaly po hladině.“

„Blufuješ.“

„Ne. A ptám se tě, co bude se Světlanou dál. Jaká následuje výuková etapa?“

Kouzelnice na mě strnule zírala a dočista zapomněla na vystydlý šašlik a poloprázdnou sklenici vína. Tak jsem

zasadil další úder: „Ty sama jsi přece touhle etapou prošla…“

„Ano.“ Vypadalo to, že bobříka mlčení ruší. „To ano. Ale mě tenkrát školili o dost pomalejc.“

„Tak proč se ve Světině případě tak strašně spěchá?“

„Protože nikdo nepřepokládal, že v tomhle století se narodí ještě jedna velká kouzelnice. Geser musel improvizovat a měnit taktiku v plný jízdě.“

„Tak proto ti vrátili původní podobu? Za to nemohla jen tvoje dobrá práce, že ano?“

„To snad chápeš sám!“ zablýskala ošklivě očima. „Proč mě takhle trápíš?“

„Aha. Takže ty kontroluješ průběh jejího výcviku! A vycházíš přitom ze svých zkušeností…“

„Ano. Spokojenej?“

„Olgo…, my přece stojíme na stejný straně barikády“ zašeptal jsem.

„Tak laskavě do kolegů nevrážej svýma ostrýma loktama!“

„Ale čeho se má dosáhnout, Olgo? Co jsi nedokázala ty a má to teď udělat Světa?“

„Počkej,“ znejistěla najednou definitivně. „Ty jsi přece jen blufoval, Antone!“

Neodpověděl jsem.

„Nevíš nic! Kola na vodě, kola na vodě – jenže ty nevíš, kam se podívat, abys je zahlíd!“

„Dejme tomu. Ale to podstatný jsem přece uhod, ne?“

Dívala se na mě a kousala se do rtů. Pak přikývla:

„Uhod. Na přímou otázku přímá odpověd. Dál ti ovšem nic vysvětlovat nebudu. Protože tohle vědět nemáš. Tebe se to netýká.“

„Tak to se mýlíš.“

„Nikdo z nás Světě nepřeje nic zlýho,“ vyštěkla ostře. „Je to jasný?“

„My ale přece ani neumíme přát něco zlýho. Jediné že to naše Dobro se občas od Zla ani v nejmenším neliší.“

„Já bych tuhle rozmluvu uzavřela, Antone. Protože nemám právo ti odpovídat. A nebudeme ostatním kazit tyhle naprosto náhodný chvíle volna.“

„Fakt náhodný?“ otázal jsem se pátravě. „Oljo!“

Ona už se ale znovu plně kontrolovala a její tvář byla naprosto nepřístupná. Na takovouhle otázku až příliš nepřístupná.

„I tak ses dověděl až moc,“ vrátila se do jejího hlasu obvyklá panovačnost.

„Ještě nikdy se nestalo, abysme dostali volno všichni naráz, Olgo. A třeba jen na den. Proč Geser vyhnal všechny Světlý z města?“

„Všechny ne.“

„Polinu Vasiljevnu s Andrejem nepočítám. To jsou kancelářský krysy, a ty to dobře víš. V Moskvě v tuhle chvíli není jedinej hlídkař!“

„Temný se taky stáhli…“

„No a co?!“

„To už stačilo, Antone.“

Pochopil jsem, že dál už z ní nevyrazím ani slovo, a přikývl jsem:

„Tak dobře, Oljo. Před půlrokem jsme spolu dělali ve dvojici jako rovnej s rovným – i když to bylo jen náhodou. Teď už to zřejmě neplatí. Promiň. Jasně – tohle je problém, na kterej já nemám dost kompetencí.“

Přikývla. Bylo to tak nečekané, že jsem nechtěl věřit vlastním očím.

„Konečně tomu rozumíš.“

Dělá si ze mě blázny? Nebo opravdu uvěřila, že se do toho dál nebudu plést?

„Já jsem i jinak hlava otevřená," řekl jsem a pohlédl na Světlanu, která zrovna o čemsi vesele žvatlala s Toljou.

„A nezlobíš se na mě?" zeptala se Olga.

Lehce jsem se dotkl její dlaně, usmál se na ni a odešel do domu. Strašně jsem potřeboval něco dělat. Tak moc, jako bych byl džin, vypuštěný z láhve poprvé po tisíci letech. A dělal bych cokoli – stavěl paláce, bořil celá města, programoval v Basicu nebo vyšíval křížkovým stehem.

Dveře jsem rozrazil, aniž bych se jich dotkl – prošel jsem šerem. Vlastně ani nevím proč. Takové věci se mi stávají jen zřídka – buď když se moc napiju, nebo když mám vztek. První eventualita ovšem tentokrát nepřicházela v úvahu.

V salonu v tuto chvíli nebyl nikdo. Proč taky sedět v místnosti, když venku je horký šašlik, studené víno i dostatek pohodlných lehátek pod stromy.

Svalil jsem se do křesla. Pak jsem na stolku našel svou (nebo snad Světinu?) sklenku a nalil si koňak. Hodil jsem to do sebe, jako by to nebyla patnáct let stará lahůdka, ale nějaká laciná vodka. Nalil jsem si ještě jednou.

Do domu vstoupila Tygřík.

„Nemáš nic proti…," zeptal jsem se.

„To víš, že ne." Kouzelnice se posadila vedle mě. „Ty se zlobíš, Antone?"

„Toho si nevšímej."

„Pohádali jste se se Světlanou?"

Zakroutil jsem hlavou:

„O to nejde."

„A nezvorala jsem něco já? Nejsou kluci naštvaný?“

Zadíval jsem se na ni s nelíčeným úžasem:

„Tygříku, neblázni! Je to tu perfektní! A všem se tu líbí!“

„I tobě?“

Ještě nikdy jsem u kouzelnice–vlkodlaka takovouhle nejistotu nezaznamenal. Líbí nebo nelíbí – všem se přece vyhovět nedá.

„Světlanu připravujou dál,“ řekl jsem.

„K čemu?“ nachmuřila se dívka.

„To nevím. Ale je to něco, co kdysi nesvedla Olga. K něčemu hrozně nebezpečnýmu a zároveň důležitýmu.“

„To je dobře.“ Sáhla po sklence, sama si nalila a usrkla také koňaku.

„Dobře?“

„No jasně! Že ji chystaj na ten úkol, že ji někam vyšlou.“ Tygřík začala cosi hledat pohledem, pak svraštila čelo a zadívala se na hifi soupravu u zdi. „Já ten ovladač věčně nemůžu najít…“

Souprava ožila a rozsvítila se. Ozvali se slavní Queeni – Kind of Magie. Musel jsem uznat, že to bylo gesto vskutku nenucené. Ovládání elektronických soustav na dálku je prosím něco zcela jiného, než když očima vrtáte díru do zdi nebo ohnivými koulemi rozháníte komáry.

„Jak dlouho ses připravovala na práci u hlídky?“ zeptal jsem se jí.

„Tak od sedmi. V šestnácti už mě začali nasazovat do operací.“

„Takže devět let! A to je to pro tebe jednodušší, protože tvoje magický nadání je přirozený. Kdežto ze Světlany chtěj velkou kouzelnici vychovat za půl roku až za rok!“

„Nojo, to je těžký," souhlasila Tygřík. „Ty v tomhle se šéfem nesouhlasíš, nebo co?"

Pokrčil jsem rameny. Tvrdit, že šéf nemá pravdu, je stejně hloupé jako odmítat, že slunce vychází na východě. Nedělat chyby se přece učí už stovky, ale co stovky, tisíce let! Geser dokáže postupovat tvrdě, někdy až krutě. Může provokovat Temné i obětovat Světlé. Může všechno. Jen mýlit se nesmí.

„Já myslím, že Světu přeceňuje."

„Neblázni! Tohle si přece umí spočítat."

„To já vím, ten si umí spočítat cokoli. A tu svou starou hru hraje moc dobře."

„Ale se Světou to myslí dobře," trvala paličatě na svém Tygřík. „Rozumíš? Třeba tak jakoby po svým. Ty by ses na jeho místě zachoval jinak, a já, Semjon nebo Olga taky jinak. Každej z nás by to dělal jinak. Jenže on Hlídku vede. A na něco takovýho má plný právo."

„No jasně, on to musí vědět nejlíp, že jo?"

„Přesně tak."

„Tak kde je nějaká svoboda?" Znovu jsem si nalil. Cítil jsem, že tahle sklenka už bude přes čáru, protože v hlavě mi začínalo hučet. „Tomuhle říkáš svoboda?"

„Ty mluvíš jako Temný," vyprskla Tygřík.

„Já si spíš myslím, že to voni mluvěj jako já."

„Ale vždyť je to docela jednoduchý, Antone." Naklonila se ke mně a pohlédla mi přímo do očí. Vznášela se kolem ní vůně koňaku a ještě cosi velmi lehkého, možná květinového, ovšem parfém to rozhodně nebyl – vlkodlaci nemají kosmetiku rádi. „Ty ji totiž miluješ."

„Miluju. Ale to snad není žádná novinka…"

„A víš, že její úroveň už brzy výrazně přeroste tu tvou."

„To už se možná stalo.“ Do detailů jsem nezabíhal, ale hned jsem si vybavil, jak snadno Světlana odhalila magické štíty ve zdech tohoto domu.

„Ne – teď to přijde doopravdy. Rozdíl ve schopnostech bude najednou takovej, že to ani nepůjde porovnávat. Její problémy pro tebe budou cizí a dokonce nepříjemný. Když budete spolu, budeš si připadat jako nemotora a gigolo, kterej se pořád bude chytat něčeho z minulosti.“

„Ano,“ přikývl jsem s s překvapením zjistil, že má sklenka už je prázdná. Sledován pozornýma očima paní domu jsem si opět nalil. „No tak s ní nebudu, tohle já nemám zapotřebí.“

„Jinak by to ani nešlo.“

V životě by mě nenapadlo, že dokáže být takhle tvrdá. Nebo že si naopak bude dělat takové starosti, zda všem chutná a zda se tu všem líbí. Tuhle zlou pravdu jsem taky nečekal.

„To vím.“

„Jasně. Jenže pokud to víš, Antone, tak se na šéfa za to že ji táhne vzhůru takovou rychlostí, zlobíš z jednoho jediného důvodu.“

„Můj čas odchází,“ pokrčil jsem rameny. „Jako písek mezi prstama, jako voda v řešetě.“

„Tvůj čas? Snad váš…“

„Náš nebyl nikdy.“

„Proč?“

Vida, to je pravda – proč? Pokrčil jsem rameny ještě jednou.

„Víš – některý zvířata se v zajetí nerozmnožujou.“

„Nezačínej zase,“ rozzlobila se Tygřík. „Jaký je tohle zajetí? A ty bys z ní měl mít radost. Světlana se stane

pýchou všech Světlých. A přitom jsi ji objevil právě ty a pak jsi ji ještě ke všemu pomoh zachránit.“

„Ale na co? Na další bitvu s Tmou? Na další zbytečnou bitvu?“

„Teda ty teď fakt mluvíš jako Temnej, Antone. Ale ty ji přece miluješ! Tak za to nic nežádej a nic nečekej! Taková je cesta Světla!“

„Tam, kde začíná láska, Světlo i Tma končej.“

Dívka rozhořčeně umlkla. Pak smutně pokývala hlavou a řekla:

„Tak bys snad moh aspoň slíbit…“

„Přijde na to co.“

„Že budeš rozumnej. A dáš na názor starších kolegů.“

„To můžu slíbit tak zpola.“

Tygřík si povzdechla a ztěžka pronesla:

„Hele, Antone, ty si asi teď myslíš, že už jsem ti dočista přestala rozumět. Jenže tak to není. To si myslíš, že třeba já se chtěla stát vlkodlakem? A měla jsem tenkrát docela slušný léčitelský schopnosti…“

„Opravdu?“ pohlédl jsem na ni s údivem. To bych si tedy věru nepomyslel.

„Nojo, měla,“ zopakovala lehce dívka. „Jenže když si pak bylo třeba zvolit, kterou schopnost budu rozvíjet, tak si mě pozval šéf. Seděli jsme spolu, pili čaj a jedli dortíky. Promluvili jsme si jako dva dospělý lidi, přestože já byla tenkrát mnohem mladší, než je dneska Julka. Zabývali jsme se tím, koho potřebuje hlídka, co je zapotřebí udělat pro Světlo a čeho můžu dosáhnout já osobně. A rozhodli jsme se, že budu cvičit především schopnost bojový transformace, a to dokonce na úkor všeho ostatního. Taky se mi to ze začátku vůbec nechtělo líbit. Víš, jak je to těžký, taková proměna?“

„Myslíš v tygra?“

„To ne, v tygra je to snadný, horší je to zpátky. Ale já zaťala zuby. Protože jsem šéfovi věřila a protože jsem chápala, že je to správný.“

„A co teď?“

„Teď jsem šťastná,“ vyhrkla upřímně. „Když si představím, čeho bych byla zbavená a čím bych se zabývala. To by byly samý bylinky, zaklínadla, hrabání se v pošramocený psychice, likvidace černých smrští…“

„Jasně – lepší je krev, bolest, strach a smrt,“ pokračoval jsem ve stejném duchu. „Boj ve dvou třech vrstvách reality naráz. Schopnost uhnout před ohněm, loknout si krve a vydržet i ve vroucím kotli.“

„Ale taková je válka.“

„To asi ano. Ale copak musíš stát v první linii zrovna ty?“

„Někdo tam přece stát musí… A taky bych třeba neměla takovej dům,“ ukázala Tygřík po salonu kolem sebe. „Však to víš sám – jako léčitel si zrovna moc nevyděláš. Protože kdybys léčil a hojil do důsledku, tak by někdo jinej začal do důsledku zabíjet.“

„Máš to tu pěkný,“ přikývl jsem. „Jak často se sem dostaneš?“

„Jak kdy.“

„Umím si představit, že moc často ne. Věčně bereš jednu službu za druhou a lezeš zásadně tam, kde je to nejhorší.“

„To je zkrátka moje cesta.“

Přikývl jsem. No jasně, a co je mi taky do toho? A tak jsem řekl:

„Máš pravdu. Asi jsem nějak přetaženej. Proto takhle žvaním.“

Podezíravě si mě změřila – tak rychlá kapitulace ji asi překvapila.

„Musím si tu posedět s flaškou," dodal jsem. „A pořádně se ožrat o samotě, usnout pod stolem a probudit se s hlavou jako střep. Jinak se mi neuleví."

„Nojo, tak do toho," požehnala mi nepříliš upřímně. „Proto jsme sem nakonec přijeli. Bar je ti k dispozici, vyber si tam, nač máš chuť. Nebo se mnou pojď za ostatníma. Nebo bys chtěl, abych ti tu dělala společnost?"

„To ne, radši budu sám," zakroutil jsem hlavou a významně poplácal po baňaté lahvi. „Hnusně se tu zmrskám, úplně sám a na lačnej žaludek. Až se půjdete koupat, tak sem nakoukni, jestli náhodou nejsem k použití…"

„Domluveno."

Usmála se a vyšla ven. A já zůstal úplně sám, pokud se za společnost nedá považovat láhev arménského koňaku – což mi občas bývá docela vhod.

Moc fajn holka. Vlastně jsou všichni fajn, ti moji kamarádi a kolegové u hlídky. I teď slyším skrz hudbu Queenů jejich hlasy a je mi to příjemné. S leckým z nich udržuji vztahy přímo báječné, u jiných je to horší. Ale nemám tu a nikdy nebudu mít nepřátele. Vždy a všude kráčíme a budem kráčet pospolu a jeden druhého budeme ztrácet vždy jen z jediného důvodu.

Tak proč mám proti tomu, co se právě děje kolem, tolik námitek? Jen já jediný – Olga i Tygřík šéfovo jednání schvalují a kdybych se zeptal ostatních, dovím se totéž.

Že bych opravdu ztratil smysl pro objektivitu?

Asi jo.

Lokl jsem si koňaku a chvíli sledoval kalná světélka jakýchsi nerozumných životů.

V salonu jsem objevil tři komáry, dvě mouchy a v koutě docela u stropu pavoučka.

Zahýbal jsem prsty a umnul mezi palcem a ukazovákem maličkou ohnivou kuličku o průměru asi dvou milimetrů. Pak jsem namířil na pavouka – když se teprve rozcvičujete, je dobré vybrat si nepohyblivý cíl – a metl kuličku po něm.

Nic amorálního v takovém chování není. Nejsme přece buddhisti; a teď mám na mysli drtivou většinu Jiných v Rusku. Jíme maso, plácáme mouchy a komáry a jedem trávíme šváby a štěnice – kdyby nám bylo líno vymýšlet stále nová zastrašovací zaklínadla, hmyz by za chvíli byl ke starým magickým úkonům imunní.

Opravdu na tom nic amorálního není. Jedině že to připomíná úsloví „s kanónem na komára“. Je to oblíbená zábava dětí všech věkových kategorií, které u hlídky procházejí nějakým výcvikem. Řekl bych, že u Temných to bude stejné – jedině snad že zřejmě nečiní rozdíl mezi mouchou a vrabcem či komárem a psem.

Pavouka jsem upálil okamžitě. Ospalí komáři mi taky žádný problém nečinili.

Každé z těchto vítězství jsem oslavil dalším velkým koňakem, jímž sem si vždy obřadně přiťukl se spřátelenou flaškou. A pak jsem se pustil do much, jenže buď už jsem toho alkoholu v krvi měl opravdu požehnaně, nebo snad mouchy reagovaly na blížící se ohnivou kulku podstatně pohotověji. Na první jsem vyplýtval čtyři náboje, ale v tomto případě jsem při ráně vedle dokázal výboj alespoň rozptýlit. Druhou mouchu jsem zasáhl až napošesté, ale dva miniaturní kulové blesky, jimiž jsem cíl nezasáhl, skončily v prosklené skříince na zdi.

„To není pěkný,“ pokáral jsem se a dorazil i zbytek koňaku. Sotva jsem vstal, pokoj se povážlivě zhoupl. Přistoupil jsem k vitríně, v níž byly na černém sametu

zavěšeny meče. Na první pohled to mohla být německá práce, tak patnácté šestnácté století. Osvětlení ale bylo vypnuté, takže přesně jsem stáří zbraní odhadnout nedokázal. Ve skle jsem našel dva droboučké krátery, ale samotné meče zůstaly nedotčené.

Chvíli jsem uvažoval, jak vzniklé škody napravit a nenapadlo mě nic lepšího, než vrátit odpařené sklo, které se rozlétlo po celé místnosti, zase zpátky. Sil jsem přitom ztratil podstatně víc, než kdybych celá skla nechal zmizet a vytvořil je úplně znovu.

Pak jsem se odebral k baru. Na koňak už jsem kdoví proč neměl chuť. Zato jsem tam objevil lahvičku mexického kávového likéru, která mi připadala jako zdařilý kompromis mezi přáním ještě se napít a zároveň se vzpružit. V tomhle případě se vše potřebné zdálo být obsahem jediné láhve.

Otočil jsem se a ve svém křesle spatřil Semjona.

„Všichni šli k jezeru," oznámil mi.

„Já du taky," slíbil jsem a přivrávoral k němu. „Jenom tady eště něco…"

„Tu flašku nech na pokoji," poradil mi.

„Proč?" zajímalo mě, ale láhev jsem skutečně odložil.

Upřeně mi pohlédl do očí. Blok nezafungoval a jeho skutečný záměr jsem odhalil příliš pozdě. Pokusil jsem se odvrátit pohled, ale nešlo to.

„Ty hajzle," vydechl jsem, sehnul se do hlubokého předklonu a s rukou na břiše jsem vyrazil.

„Chodbou rovně a pak doprava!" křikl za mnou Semjon. Jeho pohled jsem stále cítil v zádech – jako by mi je provrtával konec neviditelné struny.

Na záchod jsem doběhl včas. Asi za pět minut se dostavil i můj trapič.

„Už Je to lepší?"

„Jo,“ vydechl jsem ztěžka. Pak jsem se z pokleku zvedl a vrazil hlavu do umyvadla. Semjon mlčky otočil kohoutkem a poplácal mě po zádech:

„Uvolni se, kamaráde. Začali jsme lidovýma metodama, jenže to by asi nestačilo…“

Mým tělem proběhla horká vlna. Zaskučel jsem, ale už jsem si nestěžoval. Otupělost pominula a teď ze mě vyprchávaly poslední zbytky alkoholu.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se a na víc se nezmohl.

„Zachraňuju tvý játra. Lokni si vodičky, to pomáhá.“

Měl pravdu…

Za dalších pět minut jsem záchod opustil po svých – sice celý zpocený, mokrý, s brunátnou tváří, ale absolutně střízlivý. A dokonce se domáhající svých práv:

„Co se mi do toho pleteš? Chtěl jsem se vožrat – tak jsem se vožral.“

„Ta omladina,“ zakroutil nesouhlasně hlavou Semjon. „Tak von se chtěl vožrat! Koňakem! A navíc po víně a rychlostí půl litru za půl hodiny! To my se jednou se Šaškou Kuprinem rozhodli, že si dáme do nosu…“

„S jakým Šaškou?“

„No s tím, co myslíš – s tím spisovatelem. Akorát že tehdy ještě nic nepsal. A tak jsme to taky udělali, ve vší slušnosti a počestnosti – sice na mraky, ale s tanečkama na stole, palbou do stropu a samozřejmě s babama.“

„A on byl Jinej, nebo co?“

„Jako Šaška? To ne, ale byl to moc dobrej člověk. Vypili jsme toho tenkrát čtvrt vědra a šampaňským jsme udělali celou bandu gymnazistek.“

Ztěžka jsem se svalil na pohovku. Namáhavě jsem polkl, pohlédl na prázdnou láhev – a hned se mi zase lehce přitížilo.

„To jste to pili rovnou z vědra?“

„No a proč ne?“ podivil se Semjon. „Vožrat se klidně můžeš, Antone. Když to jinak nejde, jedině že vožírat se člověk má vodkou. Koňak nebo víno – to jsou věci pro srdce.“

„No a vodka?“

„Vodka je dobrá na duši. Když tě zrovna hrozně bolí.“ Díval se na mě s lehkou výtkou v očích – ten malý, trochu legrační mág s lišáckou tváří a s těmi svými malými vzpomínkami na velké lidi a velké bitvy.

„Jsem blbej,“ připustil jsem. „A dík, žes mi pomoh.“

„S tím si hlavu nelam, kamaráde, jednou jsem tvýho jmenovce takhle dával dohromady třikrát za večer. Jenže tenkrát bylo třeba chlastat a zůstat střízlivěj – v tom spočíval náš úkol.“

„Jmenovce? Čechova?!“ užasl jsem.

„Ale co tě nemá. Tohle byl jinej Anton, našinec. Zahynul na Dálným východě, když tenkrát samurajové…“ Mávl rukou a umlkl. A pak téměř laskavě dodal: „Hlavně nechvátej. Večer to provedem se vší parádou. Teď ale musíme za vostatníma. Pojď, Antone.“

Poslušně jsem za ním vyšel z domu. Seděla na lehátku už převlečená do plavek a sukně, či spíš kousku látky kolem boků.

„Tak co, je to dobrý?“ zeptala se mě s lehkým údivem.

„Naprosto. Ten šašlik mi asi nějak nesed.“

Upřeně se na mě zadívala. Jak se ale zdálo, mou nedávnou rychlou opici už nic neprozrazovalo – snad až na nápadně rudou tvář a mokré vlasy.

„Měl by sis nechat prohlídnout slinivku.“

„To bude v klidu,“ vložil se do debaty kvapně Semjon. „A mně to můžeš věřit, protože já taky kdysi léčíval. Bylo hrozný horko, k tomu to kyselý víno a tučný

šašliky – a máš to. Teď se pěkně vykoupe a večer, až padne chládek, si v klidu dáme lahvinku vodky. A bude to vyléčený.“

Světa vstala, přistoupila až ke mně a soucitně mi pohlédla do očí.

„Nechceš tady posedět se mnou? Šla bych udělat pořádnej čaj…“

To by mi asi přišlo vhod. A bylo by to dobré. Jen tu tak sedět. Ve dvou. A pít čaj. A něco mluvit nebo naopak mlčet. Protože to teď není důležité. Třeba by stačilo na ni jen občas pohlédnout. Poslouchat její dech, nebo si naopak zacpat uši. A jen vědět, že jsme spolu. Že jsme tu jen my dva, a to ne jako součást družného kolektivu pracovníků Noční hlídky. A spolu jsme proto, že sami chceme, a ne proto, že je to součást plánu připraveného Geserem.

Že bych se opravdu odnaučil se smát?

Umíněně jsem pohodil hlavou a vytáhl na povrch obličeje bázlivý, nejistý úsměv.

„Půjdem. Já ještě nejsem zasloužilý vojevůdce magických válek. Pojďme, Světo.“

Semjon už kráčel kus před námi, ale já najednou pochopil, že na mě mrknul. Souhlasně.

Noc chládek nepřinesla, ale nesnesitelné horko přitlumit dokázala. Už tak mezi šestou a sedmou hodinou se celá společnost rozptýlila do malých skupinek. Neúnavný Ignat zůstal u jezera – s Lenou a kupodivu taky s Olgou. Tygřík s Julkou si vyrazily na procházku do lesa. Ostatní se rozptýlili po domě a přilehlých prostorách.

Já se Semjonem jsme okupovali velkou lodžii v patře. Bylo tu útulno, příjemně tu pofukoval větřík a stál tu

ratanový nábytek, v takovýchto vedrech naprosto neocenitelný

„Tak tady to máme," řekl Semjon a vylovil z igelitky i reklamou na jogurt Danone–Kids láhev vodky. „Smirnovka."

„Můžeš to doporučit?" zeptal jsme se pochybovačně. Pokud jde o vodku, za odborníka jsem se rozhodně nepovažoval.

„Já to piju už druhý století. A můžu ti říct, že to bejvalo podstatně horší než dneska."

Za láhví putovaly z tašky na světlo boží dvě dvoudecové sklenice, dvoulitrová láhev s nakládanými okručičkami a pytlík kyselého zelí. „Čím to budeme zapíjet?" zeptal jsem se.

„Vodka se nezapíjí, chlapečku, zakroutil pohoršeně hlavou Semjon. „Zapíjej se náhražky."

„Člověk se učí celej život…"

„Tohle se naučíš dřív. A vo tý vodce nepochybuj, kamaráde, ta se vyrábí v oblasti, kterou mám osobně pod kontrolou. Přímo ve fabrice mám jednoho čaroděje – je sice černej, ale moc škody nenadělá. A ten mi právě dodává to správný zboží."

„A není to troškaření, Semjone?" zariskoval jsem mírně jedovatou poznámku.

„Vůbec ne. Já mu normálně vyplácím pěkný peníze. Je to čistě soukromej obchod, kterej nemá se záležitostma hlídek co dělat."

Semjon obratným pohybem odšrouboval plechové víčko a každému nám nalil půl sklenice. Igelitka postála celý den na verandě, ale vodka přesto zůstala ledová.

„Takže na zdraví?" navrhl jsem první přípitek.

„Na to je eště brzo. Na nás."

Přes den mě zřejmě vyléčil opravdu kvalitně a nejspíš z mého organismu neodstranil jen alkohol, ale i všechny nepříjemné produkty metabolismu. První dávku jsem vypil bez mrknutí oka a s údivem jsem zjistil, že vodka může být neobyčejně příjemná nejen v zimě, když se přijde odněkud z mrazu, ale i po letním žáru.

„No vidiš.“ Semjon spokojeně zamručel a rozvalil se co nejpohodlněji. „Musím Tygříkovi ještě nadhodit, že ty křesla tady by byly lepší houpací.“

Pak vytáhl své příšerné jávy a zapálil si. Když zachytil můj nespokojený pohled, prohlásil:

„A stejně je budu kouřit. Protože jsem vlastenec.“

„Pro mě je důležitější zdraví,“ broukl jsem jen.

Semjon zafuněl.

„To jednou si mě na návštěvu pozval jeden známej cizinec,“ spustil.

„A kdypak to bylo?“ přizpůsobil jsem se bezděky jeho vypravěčskému stylu.

„Ani to není tak dlouho, někdy loni. A pozval si mě proto, abych mu ukázal, jak chlastaj Rusové. Bydlel tehdy v Hiltonu. Tak jsem s sebou vzal ještě jednu svou známou a jejího bráchu – ten se zrovna vrátil z báně, nevěděl, kam by hlavu složil, tak jsme ho vzali taky.“

Představil jsem si podobnou společnost a nevěřícně se zeptal:

„A to vás tam pustili?“

„Jo.“

„Tos musel uplatnit nějakej magickej trik.“

„Ne. Ten cizinec uplatnil prachy. Vodkou i jídlem byl zásobenej výborně – pít jsme začali třicátýho dubna a skončili druhýho května. Pokojský jsme dovnitř vůbec nepoustěli a televizi nevypnuli ani na chviličku.“

Když jsem se podíval na Semjona v pomačkané kostkované košili domácí výroby, v odřených džínsách od Vietnamců a sešlapaných českých sandálech, bylo velice snadné si ho představit, jak někde u pouliční cisterny pije z třílitrové sklenice od okurek pivo, co mu z té cisterny zrovna natočili. Do Hiltonu jsem si ho zasazoval jen s velkými obtížemi.

„Vy zrůdy," odtušil jsem procítěně.

„Proč zrůdy? Soudruhovi se to náhodou moc líbilo. Řek mi, že teprve teď chápe, v čem spočívá právej ruskej alkoholismus."

„A v čem teda?"

„No… to je, když se ráno probudíš, a všechno kolem je šedivý. Nebe je šedivý, slunce je šedivý, město je šedivý, lidi jsou šedivý a myšlenky máš taky šedivý. A jediný východisko je dát si znovu. To se ti hned uleví. A světu se začnou vracet barvy."

„Zajímávej cizinec!"

„No to mi povídej!"

Semjon do sklenic nalil znovu – tentokrát o trochu méně. Pak se ale najednou zamyslel a dolil naopak až po okraj.

„A teď se napijeme pořádně, dědku! Napijem se na to, abychom nikdy nemuseli chlastat jen proto, že jinak bysme nebe neviděli modrý, slunce žlutý a město barevný. Tak na to. Protože my dva chodíme do šera a vidíme, že z rubový strany je život jinačí, než jak se lidem jeví zvenčí. Ale na druhý straně tu zase není jen ten rub. Takže na jasný barvy!"

Zcela zpitoměle jsem do sebe vlil půl sklenice.

„Neflákej to, kámo," pobídl mě zcela bez emocí Semjon.

Tak jsem dopil. A zajedl sklenici hrstí křupavého sladkokyselého zelí. A zeptal se:

„Proč ty se vlastně chováš zrovna takhle, Semjone? K čemu potřebuješ tenhle zbytečně stylizovanej image?“

„Hele, ty cizí slova si nech, tomu já nerozumím…“

„No dobře, ale stejně…“

„Protože je to tak snazší, Antoško. Každej se kreje, jak umí. Třeba já zrovna takhle.“

„Ale co já mám dělat, Semjone?“ položil jsem najed, nou bez jakéhokoli vysvětlování základní otázku.

„Dělej to, co máš.“

„Jenže co když se mi to, co mám, dělat nechce? Co když mi ta naše světlá a velesvětlá pravda, naše čestný hlídkařský slovo a naše skvělý a ušlechtilý záměry ležel v žaludku?“

„Pochop jedno, Antone,“ zakousl se mág do křupavé okurky. „Tohle všechno jsi moh vědět už dávno, jenže tys místo toho moc dlouho seděl u těch svejch elektronickejch krámů. Naše pravda, i kdyby byla sebevětší a sebesvětlejší, se skládá ze spousty malejch pravdiček. A nejde jen o to, že Geser je hlava, jakejch je málo a zkušeností má tolik, že o těch si můžeš nechat jen zdát. K tomu ale má taky magicky vyléčený hemeroidy, oidippovskej komplex a zvyk přestřihávat starý úspěšný projekty a postupy pro potřeby nový doby. To říkám jen tak pro příklad – je to šéf a já se mu v soukromí nehrabu.“

Vytáhl další cigaretu a já už se tentokrát nic namítat neopovážil.

„Takže jde o tohle, Antone. Ty jsi mladej kluk, kterej přišel k hlídce a byl z toho celej natěšenej. No vida, konečně se nám celej svět rozdělil na černou a bílou! Konečně se splnil sen celýho lidstva a teď je jasný, kdo je

dobrej a kdo špatnej. Jenže ty si musíš uvědomit, že takhle to právě není. Kdysi jsme všichni byli stejný. Jak Temný, tak Světlý. Seděli jsme v jeskyních u ohňů, šerem se dívali, na který louce někde poblíž se pase mamut, tančili a zpívali, z prstů vypouštěli ohnivý kuličky a pak si na nich pekli příslušníky cizích plemen. A aby ti to bylo ještě jasnější, uvedu takovejhle příklad: Byli dva bratři – myslím Jiný. Ten, co se do šera dostal jako první, byl v tu chvíli možná dobře najedenej, anebo se možná poprvé v životě pomiloval. Kdežto u toho druhýho to bylo přesně naopak – napráskal se bambusovejch výhonků, až mu bylo zle, a žena ho vodmítla s poukazem na to, že je celá utahaná ze škrábání zvířecích kůží a že ji vůbec šíleně holí hlava. A už to bylo. Jeden najde pro celou vesnici mamuta a má z toho radost. Kdežto druhej chce z toho mamuta nejlepší kousek chobotu a k tomu náčelníkovu dceru. Takhle jsme se rozdělili na Světlý a Temný, na dobrý a zlý. Že je to jako ze slabikáře? No jistě, však to taky všechny naše Jiný učíme od školních lavic. Ale kde ty jsi přišel na to, kamaráde, že už to neplatí?“

Semjon se ke mně naklonil tak prudce, až křeslo povážlivě zapraskalo.

„Takhle to bylo, je a bude. Pro všechny časy. A konce to nemá. Když se dneska někdo utrhne ze řetězu, rozběhne se mezi lidi a bez povolení rozhazuje Dobro napravo nalevo, tak mu to okamžitě spočítáme. Hned toho narušitele rovnováhy a psychopata jednoho hysterickýho vrazíme do šera. Jenže co bude zejtra? Nebo za sto let, za tisíc? Kdo to může říct? Ty, já, Geser?“

„No dobře, ale co s tím?“

„Máš taky nějakou svou pravdu, Antone? No tak řekni – máš? A seš si jí naprosto jistej. Tak jí taky važ – tý svý,

a ne mý nebo dejme tomu Geserový. Věř a bojuj, pokud na to stačíš. Pokud ti srdce nespadne do kalhot. Na temný svobodě není špatný to, že se jí vymezuješ vůči druhejm. To je vysvětlení dobrý tak pro děti. Jenže temná svoboda je hlavně svoboda vůči sobě samotnýmu, vůči svýmu svědomí a svý duši. Jakmile pocítíš, že tě tady vevnitř nic nebolí, tak volej pomoc! Jenže to už bejvá pozdě.“ Umlkl, znovu hrábl do igelitky a vylovil další láhev. „To je druhá. Ale my se nevopijem, to cejtím. Prostě se to nepovede. No a pokud jde vo Olgu a vo to, co říkala…“

Jak ten to dělá, že slyší všechno a vždycky?!

„Nemysli si, že se užírá závistí, že Světlana třeba dodělá, co jí se nepodařilo. Nebo že Světa má všechno před sebou, kdežto Olga, když se to veme kolem a kolem, spíš za sebou. Vona jí závidí, že jseš tady ty a chtěl bys Světku zastavit. A že nakonec nic nezmůžeš, na tom přece nesejde. Geser by to bejval v Olžině případě zmoh, ale nechtěl. Kdežto ty nemůžeš, ale chtěl bys. Takže ve výsledku vlastně nebude žádnej rozdíl. A vidíš, jak ji to dostalo! To jí musí drásat duši, ať je jí kolik chce let!“

„Ty víš, na co Světlanu připravujou?“

„Jo,“ cáknul Semjon do sklenic ještě trochu vodky.

„Tak na co?“

„To ti říct nemůžu. Podepsal jsem mlčenlivost. Co jsem směl, to už jsem řek.“

„Semjone…“

„Přece jsem ti řek, že jsem podepsal mlčenlivost. Mám si sundat košili, abyses moh podívat na cejch trestajícího ohně? Stačí maličko – a shořím i s tímhle křesílkem tak, že se ten popel vejde do krabičky vod cigaret. Takže se na mě nezlob, Antone, a netrap mě.“

„Jasně, tak díky,“ řekl jsem. „Ale ještě si dáme. Co když se to povede a opijem se? Dost bych to potřeboval.“

„To vidim,“ přikývl Semjon. „Tak do toho.“

Kapitola třetí

Probudil jsem se velice brzy. Bylo tu krásné ticho, živé venkovské ticho, prošelestěné větříkem, který alespoň k ránu trochu vychladl. Jenže mě to netěšilo. Postel jsem měl celou propocenou a hlava mi pukala. Na sousední posteli – v pokoji jsme spali tři – monotónně pochrupoval Semjon. Mezi námi ležel přímo na zemi Tolja zavinutý do přikrývky; nabídnutou síť odmítl s poukazem na to, že ho rozbolela záda, poraněná při nějakých třenicích v šestasedmdesátém, a že bude lepší, když si lehne pěkně na tvrdé.

Založil jsem si ruce za zátylek, aby se mi při prudším pohybu nerozskočil, a na posteli jsem se posadil. Pohlédl jsem na noční stolek a s překvapením jsem tam objevil dvě tabletky aspirinu a láhev minerálky Boržomi. Kdopak asi je ta dobrá duše?

Včera jsme vypili tři láhve ve dvou. Pak přišel Tolja. Poté se dostavil ještě někdo a přinesl víno. To už jsem ale nepil – aspoň před tím mě zbytky rozumu ochránily.

Zapil jsem prášky dobrou půlkou minerálky a chvíli jsem jen tupě seděl a čekal, kdy zaberou. Bolest nepomíjela. Tohle asi dlouho nevydržím.

„Semjone!“ zavolal jsem osípěle. „No tak, Semjone!“

Mág otevřel jedno oko. Vypadal docela obstojně, a to toho každopádně vypil o dost víc než já. Vida, co dokážou staleté zkušenosti.

„Hlava, zbav mě toho…“

„Sekeru tu nikde nemám," zabručel jen.

„Těch fórů si nech!" zaskučel jsem. „Koukej mě zbavit tý bolesti…"

„Hele, Antone… Pili jsme dobrovolně? Pili. Nutil nás někdo? Nenutil. Těšilo nás to? Těšilo…"

A převrátil se na druhý bok.

Pochopil jsem, že od Semjona se pomoci nedočkám Vcelku měl pravdu, jedině že já už to opravdu nebyl schopen snášet. Nohama jsem pod postelí zašmátral po maratonkách, pak jsem překročil spícího Tolju a vyšel ven.

Pokoje pro hosty tu byly dva, ale v tom druhém bylo zamčeno. Zato na konci chodby, kde byla ložnice paní domu, jsem dveře našel otevřené. Vzpomněl jsem si na Tygřiková slova o jejích léčitelských schopnostech a bez váhání jsem tam vyrazil.

A zase nic – jako by se proti mně všechno spiklo. Prostě tam nebyla. Přes všechna podezření jsem tam ale neobjevil ani Ignata s Lenou. Zato jsem u Tygříka v pokoji našel Julku. Holčička spala s rukou a nohou dětsky svěšenou na zem.

Komu si nakonec řeknu o pomoc, už mi bylo jedno. Opatrně jsem přistoupil k širokánské posteli a tichounce jsem zavolal:

„Julko, Juljenko…"

Holčička otevřela oči a prudce zamrkala. Pak se soucitně otázala:

„Copak, kocovina?"

„Ano." Kývnout jsem se neodvážil, protože v hlavě jako by mi právě explodoval malý granát.

„Tak jo…"

Zavřela oči a já měl pocit, že zase rovnou usnula; ona mě ale objala kolem krku. Několik vteřin se nedělo nic, a

pak bolest začala přímo bleskově ustupovat. Jako by mi v týle kdosi otevřel tajný kohoutek a nahromaděný kvasící jed odtud vypustil.

„Díky," zašeptal jsem jen. „Díky, Juljenko…"

„A nepij tolik, když to neumíš," odpověděla mi už z polospánku a znovu začala rovnoměrně oddechovat, jako by se z práce přepnula rovnou zpátky do spánku. Tohle umějí jenom děti a počítače.

Vstal jsem z její postele a nadšeně si uvědomil, že světu se znovu vracejí barvy. Semjon má samozřejmě pravdu. Takovýhle tah si jeden má odskákat. Jenže někdy na to prostě nejsou síly, nejsou a dost. Obhlédl jsem pokoj. Ložnice byla celá laděná do béžového tónu včetně šikmých okenních skel, hudební souprava byla zlatavá a plyšový koberec na zemi světle hnědý.

Moc pěkné to ode mě vlastně není. Nikdo mě sem přece nezval.

Tiše jsem se odkradl ke dveřím a když už jsem vycházel, zaslechl jsem Julčin hlas:

„Koupíš mi za to Snickers, dobře?"

„Dvě," slíbil jsem.

Mohl jsem si jít zase lehnout, ale s postelí jsem tohohle rána spojoval dosti nepříjemné pocity. Jako bych měl sotva dolehnout na polštář a dočkat se, že bolest v něm ukrytá se na mě vyřítí znovu. A tak jsem do pokoje jen nakoukl, chopil se svých džínsů a košile a na prahu se oblékl.

Že by opravdu všichni spali? Tygřík se zřejmě někde toulá, ale někdo to s tím debatováním u lahvinky určitě vydržel až do rána.

V patře byla ještě malá hala, kde jsem objevil Danilu a Nasťu z vědeckého oddělení, jak mírumilovně spí na pohovce, a rychle jsem vycouval. Jen jsem zakroutil

hlavou – Danila měl velice milou a sympatickou ženu, kdežto Nasťa zase o hodně staršího manžela, který ji šíleně miloval.

I když je fakt, že ti oba byli jen lidé.

Kdežto my Jiní jsme dobrovolní vojáci Světla. A ti mají i morálku jinou, s tím se nedá nic dělat. Je to jako na frontě, včetně románků z bitevního pole a sestřiček, které o prosté vojáčky i důstojnictvo pečují opravdu všude, a nejen na lazaretním lůžku. Ve válce je chuť života hodně kořeněná.

Pak tu byla ještě knihovna. Tam jsem našel Garika s Farídem. Tihle dva určitě debatovali celou noc u lahvinky, a rozhodně ne u jedné. Usnuli tu přímo v křeslech, a to patrně docela nedávno – před Farídem na stole se ještě kouřilo z jeho dýmky. Po podlaze se válely hromádky knih vytažených z regálů. Asi se o něco dlouze přeli a svolávali si ku pomoci světové prozaiky, básníky, filosofy i historiky.

Sestoupil jsem po dřevěném točitém schodišti dolů. Copak se tu opravdu nenajde nikdo, kdo by se mnou sdílel tohle tiché, mírumilovné ráno?

V salonu taky všichni spali. Pohlédl jsem tedy do kuchyně, ale tam nebyl nikdo – až na jednoho ze psů, který se tiskl do kouta.

„Tak copak, už jsme naživu?“ zeptal jsem se ho.

Teriér vycenil tesáky a žalostně zakňučel.

„Kdo se tě včera prosil, aby ses na nás vrhnul?“ Přidřepl jsem k němu a podal mu kousek salámu ze stolu, z nějž si řádně vychované zvíře samo nabídnout nedovolilo. „Na.“

Obrovská tlama cvakla a uzeninu z dlaně bleskově odklidila.

„Za dobro se ti svět dobrem odmění!“ poučil jsem ho. „A ty se pak nemusíš schovávat po koutech…“

Že by se tu opravdu nenašel nikdo bdící?

Kousek salámu jsem si nakonec vzal i já. Zakousl jsem se do něj, prošel salonem a nahlédl do pracovny.

Spáče jsem našel i tady.

Rohová pohovka byla i po rozložení dost úzká. Proto se trojice na ní musela dost uskrovnit. Uprostřed ležel Ignat se svalnatýma rukama rozhozenýma do stran a sladce se ve spánku usmíval. Lena se tiskla k jeho levému boku, prsty jedné ruky mu zaklesla do husté světlé hřívy, kdežto druhou rukou, přehozenou přes jeho hruď se držela další partnerky našeho dona Juana. Světlana se Ignatovi tváří zabořila kamsi do vyholeného podpaždí a její ruce mizely pod zpola odhozenou přikrývkou.

Velice opatrně a tiše jsem zavřel dveře.

Ta hospůdka byla velmi útulná. Název Mořský vlk už zdálky inzeroval chutné rybí speciality a příjemný „lodní“ Interiér. Navíc hned vedle stanice metra. Pro chabě situovanou novou střední třídu, která je sice tu a tam ochotná zaflámovat si třeba i v restauraci, ale na taxíka už jí pak nezbývá, je to faktor dosti podstatný.

Tenhle návštěvník sem přijel autem, stařičkým, ale velice slušně udržovaným žigulíkem. Jeho majitel se ovšem zkušenému číšnickému oku jevil podstatně movitější, než naznačoval ten vůz. Klid, se kterým do sebe ten pán obracel drahou dánskou vodku, aniž by se zajímal o cenu či o možné nepříjemnosti s dopravní policií, v tomto dojmu jen utvrzoval.

Když vrchní přinesl objednaného Jesetera, muž na něj na okamžik upřel oči. Předtím tu jen seděl a zamyšleně přejížděl párátkem po ubruse, či se nehybně díval do

plamínku olejové lampičky, ale teď poprvé pohlédl na číšníka.

Ten raději nikomu nevykládal, jak to na něj zapůsobilo. Jako by nahlédl do dvou jiskřících bezedných studní. Tak oslnivých, jako by to bylo nesnesitelně bílé žhnoucí Světlo, které se už vlastně nijak neliší od Tmy.

„Děkuji," řekl návštěvník.

Číšník odcházel s neodbytným puzením pokud možno zrychlit krok a stále si opakoval, že to byl jen odlesk lamp v útulné polotmě restaurace, který v těch očích vytvořil tak silný efekt.

Boris Ignaťjevič seděl dál a dál lámal párátko za párátkem. Jeseter pomalu vychladl a vodka v křišťálové karafě zteplala. Za přepážkou, vytvořenou z tlustých lan, kormidelních kol a falešné plachtoviny jakási velká společnost slavila něčí narozeniny, chrlila jednu gratulaci za druhou a nadávala na vedro, na daně i na jakési „nesprávné" mafiány.

Šéf moskevské filiálky Noční hlídky Geser čekal.

Psi, kteří zůstali venku, po mém příchodu zděšeně uskočili. Bylo vidět, že *freeze* jim dal zabrat, a to zatraceně. Tělo neposlouchá, nedokáže se ani nadechnout, ani zaštěkat, sliny tuhnou v ústech a vzduch na tělo ze všech stran tlačí jako horečnatá dlaň nemocného.

A duše přitom žije.

Ti pejsci to museli mít opravdu zlé.

Vrata byla otevřená – já vykročil ven a chvíli jsem postál, aniž bych tak docela chápal, kam jdu a co se chystám dělat.

Ačkoli – není to nakonec jedno?

Pocit křivdy ve mně nebyl. A dokonce ani bolest. Nikdy jsme se s ní přece nesblížili úplně. Ba co víc, já sám jsem velice pečlivě budoval bariéry. Protože já obvyklo nežiju konkrétní minutou, já potřebuju všechno, hned a navždy.

Nahmátl jsem v kapse přehrávač a stiskl tlačítko nahodilé volby. Tu mívám vždycky perfektní, i když je nahodilá. Že bych se už dopracoval téhož co Tygřík a tuhle nepříliš rafinovanou elektroniku ovládal silou vůle, aniž bych si to sám uvědomoval?

Kdo může za to, že máš dost?
Že nemáš nic, že jsi tu host?
Že zmizlo všechno, co jsi chtěl?
Že svět je teď tvůj nepřítel…

Jenže já chtěl spíš to, čeho jsem se právě dočkal. Já o to přímo usiloval. Takže si nemám na koho a na co stěžovat. Místo abych celý včerejší večer mudroval se Semjonem o nuancích celosvětové konfrontace Dobra a Zla, jsem měl zůstat se Světou. A než abych zahlížel na Gesera a Olgu s tou jejich vychytralou pravdou, měl jsem trvat na své. A hlavně nemyslet, nikdy nemyslet na to, že v tomhle boji se vlastně zvítězit nedá.

Protože jakmile si pomyslíme tohle – tak už jsme prohráli.

Kdo je vinen, že jsi sám,
že je život dlouhej flám,
že je nudnej jako smrt,
že ti z něj pak zbude prd?

„Tak to ne," zašeptal jsem. „Toho se nedočkáte."

Tak dlouho nás všechny učili, že máme jen dávat a nic si za to nebrat. Obětovat se ve jménu ostatních. Každý krok musí být jako když člověk kráčí proti kulometům, každý pohled moudrý a ušlechtilý, každá myšlenka vznešená a obsažná, zato na nějaký ten hříšek ani pomyslet?! My jsme přece Jiní. My sami jsme se postavili nad dav, rozvinuli své dokonale čisté prapory, naleštili holínky z chromové kůže a natáhli si bělostné rukavičky. Ale jistě – ve svém vlastním mikrosvětě si dovolujeme, co se nám zlíbí. Pro každý náš čin se tu najde ospravedlnění, a to poctivé a ušlechtilé. Je to skutečně unikátní číslo: poprvé jsme v manéži my všichni v bílém, kdežto všichni kolem umazaní od sraček.

Už mě to nebaví!

Horoucí srdce, čisté ruce a chladná hlava… Ono jistě nebude náhodou, že za revoluce a občanské války se skoro všichni Světlí nahrnuli do Čeky. A ti, co se nenahrnuli, většinou bídně zašli. Buď rukou Temných, nebo ještě častěji rukou těch, koho sami ochraňovali. Lidskou rukou. Kvůli lidské hlouposti, podlosti, zbabělosti, patolízalství a závisti. Horoucí srdce, čisté ruce… No dobře, hlava ať zůstane chladná. Jinak by to snad ani nešlo. Ale s tím ostatním nesouhlasím. To ať je radši srdce čisté a ruce horoucí. Tak se mi to líbí víc!

„Já už vás nechci chránit," řekl jsem do ticha lesního rána. „Nechci! Ani děti, ani ženy, ani starý lidi, ani chudý duchem – nikoho, klidně si žijte, jak vám to vyhovuje. A dočkávejte se toho, co si zasloužíte! Schovávejte se před upírama, holdujte černý magii a líbejte kozla pod vocas! A když si to zasloužíte, tak si to pěkně vypijte! Pokud moje láska znamená míň než váš štastnej život, tak vám to štěstí nepřeju!"

Oni se můžou a musí stát lepšími, protože jsou to naše kořeny, naše budoucnost, a my je máme všechny na starost. Lidi malé i velké, metaře i prezidenty, zločince i policajty. Ukrývá se v nich Světlo, které se stejně dobře může proměnit jak v životadárné teplo, tak ve smrtonosný plamen…

Tomu nevěřím!

Protože už jsem vás všechny viděl. Metaře i prezidenty, mafiány i fízly. Viděl jsem, jak matky tlučou své syny a otcové znásilňují své dcery. Viděl jsem, jak synové vyhánějí matky z domu a dcery sypou otcům arsen. Viděl jsem, jak muž, který se ještě nepřestal usmívat, fackuje svou těhotnou ženu, sotva se za návštěvou zavřou dveře. Viděl jsem jak žena zavírá dveře od jiného bytu za podnapilým mužíčkem, který utíká do krámu „ještě pro jednu“, kdežto ona zatím objímá a chtivě líbá jeho nejlepšího přítele. Vidět je totiž velmi prosté. Je třeba to jen umět. Proto nás taky tomuto umění učí dřív než vidění šerem – učí nás totiž nevidět. Jenže my se stejně díváme.

Jsou slabí, žijí krátce a všeho se bojí. Proto jimi nesmíme pohrdat a zločinně je nenávidět. My je smíme výhradně milovat, litovat a ochraňovat. To je naše práce a povinnost. Proto jsme hlídka.

Tomu nevěřím!

K podlosti nelze nikoho nutit. A do bahna se taky nikdo nedá strčit, do bahna si každý vleze sám. Ať je život kolem jakýkoli, pro něco takového není omluvy, a ani nebude. Jenže právě taková omluva se vždy hledá a taky nalézá. Takhle to učí každého člověka a ten každý člověk je snaživý žák.

My jsme asi jen nejlepší z nejlepších.

Ano, jistě, vždy tu byli, jsou a budou takoví z nichž se nestali Jiní, ale nějak dokázali stát se lidmi. Jenže těch je málo, tak málo. Nebo že bychom se báli podívat se na ně důkladněji? Abychom se náhodou nedověděli něco, co vědět nechcem?

„A já mám žít jen kvůli vám?“ zeptal jsem se. Les mlčel, jako by předem souhlasil s čímkoli, co řeknu.

Proč my musíme obětovat všechno? Proč musíme obětovat sebe i ty, jež milujeme?

Kvůli těm, kteří se to nikdy nedovědí a nikdy nic neocení?

A kdyby se to náhodou dověděli, tak jediné, co si zasloužíme, je překvapené kroucení hlavou a výrok: „To jsou ale moulové!“

A nestálo by tedy za to, alespoň jednou lidstvu předvést, co jsou Jiní zač? Co dokáže jeden jediný Jiný, který se nepodrobuje Dohodě a unikl kontrole obou Hlídek?

Když jsem si něco takového představil, musel jsem se až usmát. Způsobil to spíš celkový obrázek, než já v něm – mě by zastavili rychle. Jako každého velkého mága nebo velkou kouzelnici, kteří by se odvážili porušit Dohodu a předvést svět Jiných světu lidí.

To by byl poprask!

Žádní mimozemšťané, kteří by naráz vysadili svůj desant v Kremlu a v Bílém domě, by takový poprask rozhodně nezpůsobili.

Jenže to by nešlo.

To není má cesta.

Hlavně proto, že já nepotřebuju ani moc nad světem, ani všeobecný zmatek.

Já chci jen jedno – aby ženu, kterou miluju, někdo nenutil k sebeobětování. Protože cestou všech velkých je

oběť. Ony obludné síly, jichž se tito jedinci dopracovávají, je proměňuji beze zbytku.

My všichni už nejsme tak docela lidi. Ale aspoň si ještě pamatujeme, že kdysi jsme lidmi byli. Dokážem se ještě radovat i tesknit, umíme milovat i nenávidět. Kdežto velcí mágové a velké kouzelnice meze lidských emocí opouštějí. Mají pak zřejmě nějaké svoje, ale těm my nerozumíme. Ani Geser, který stojí mimo kategorie, nepatří mezi velké. A Olga se k velkým nakonec taky nepřiřadila.

Zřejmě něco hodně pokazili. A nedotáhli grandiózní operaci v boji s Tmou do konce.

A teď jsou ochotni předhodit napospas další kandidátku.

Kvůli lidem, kteří na Světlo a Tmu upřímně kašlou.

Proženou ji všemi kruhy, jimiž má Jiný projít. Pokud jde o sílu, už ji dostali až do třetí kategorie a teď se pokoušejí totéž udělat s jejím vědomím. A to ve velmi rychlém tempu.

V tomhle šíleném závodu s neznámým cílem je zřejmě jisté místo vyhrazeno i mně. Geser přece vždy využívá všeho, co mu zrovna padne pod ruku – mě nevyjímaje. Ať jsem dělal cokoli – tedy ať jsem lovil upíry, pátral po Divochovi či se v magickém převleku za Olgu ukrýval ve Světině společnosti – to vše bylo jen výsledkem vůle šéfovy.

A všechno, co dělám teď, je určitě taky předem prokalkulováno.

Jedinou mou nadějí je, že ani Geser nedokáže předvídat všechno.

Že najdu právě ten krok, který zhatí jeho plán. Velký plán sil Světla.

Krok, který přitom nepřinese Zlo. Protože v takovém případě by mě cekalo šero.

Kdežto Světlanu tak jako tak čeká úděl velké kouzelnice.

Přistihl jsem se při tom, jak stojím a tisknu se tváří ke kmeni útlé borovice. Stojím a tluču pěstí do dřeva. Snad ze zběsilosti, ale možná taky z hoře. Zarazil jsem se a pohlédl na ruku rozdrásanou do krve. Jenže zvuk neustal. Vycházel z lesa, ze samého pomezí magické bariéry. Byly to také rytmické údery, takový nervní puls.

Hluboko jsem se předklonil, asi jako paintballista, který se nemůže nabažit hry na válku, a rozběhl jsem se mezi stromy. Vlastně už jsem věděl, co asi uvidím.

Na malém lesním palouku skotačil tygr. Přesněji řečeno tygřice. Černooranžová srst se v paprscích vycházejícího slunce nádherně leskla. Tygřice mě neviděla, protože teď si nevšímala nikoho a ničeho. Prohánělа se mezi stromy a ostré kinžály drápů drásaly kůru: na borovicích naskakovaly bílé pěnící šrámy. Tu a tam se šelma postavila na zadní a začala kmen stromu soustavně drásat.

Pomalu jsem se vydal na zpáteční cestu.

Každý z nás prostě odpočívá, jak umí. Každý z nás vede svůj boj nejen s Tmou, ale i se Světlem. Protože to občas oslepuje.

Což ovšem neznamená, že je třeba nás litovat – jsme totiž velice hrdí, jsme vojáci světové války mezi Dobrem a Zlem, jsme věční dobrovolníci.

Kapitola čtvrtá

Mladík do restaurace vstoupil s takovou jistotou, jako by sem každý den chodil na snídani. Tak to ale rozhodně nebylo.

Uvnitř okamžitě zamířil ke stolku, u nějž seděl pomenší snědý pán, který se dal v první chvíli považovat za mladíkova dobrého známého. Jenže ani to nebyla pravda. Při posledním kroku mladý muž plavně klesl na kolena. Nezhroutil se ani nepadl tváří k zemi – on prostě klidně poklekl, aniž by přitom ztratil svou vlastní důstojnost, dokonce ani neohnul záda.

Vrchní, který právě přecházel kolem, polkl nasucho a odvrátil se. Už tu viděl všelicos, nejen mafiánského pěšáka, který se koří před svým bossem. Jenže v tomto případě mladík nevypadal zrovna na mafiánského pěšáka a snědý pán zase na kmotra.

Nepříjemnosti, jejichž pach pocítil, vypadaly na horší polízanici než je mafiánská přestřelka. Nevěděl zatím, co přesně se stane, ale cítil to, protože sám byl taky Jiný, i když zatím neiniciovaný.

Ostatně, už za okamžik na právě spatřené dočista zapomněl. Cosi ho ještě pořád nepříjemně tížilo kolem srdce, ale co přesně, to už si nepamatoval.

„Vstaň, Ališere," řekl tiše Geser. „Okamžitě vstaň. U nás se tohle nedělá."

Mladík vstal a usedl ke stolku proti Geserovi:

„U nás taky ne. Teď už se to nedělá. Ale otec mě prosil, abych před tebou padl na kolena, Gesere. Ctil stará pravidla a sám by před tebou taky poklekl. Jenže to už mu není dáno.“

„Víš, jak zahynul?“

„Ano. Viděl jsem ho očima, slyšel jsem ho ušima a trpěl jeho bolestí.“

„Dej tedy i mě jeho bolest, Ališere, synu *devony* a lidské ženy.“

„Přijmi to, oč prosíš, Gesere, ty vykořeniteli Zla, rovný bohům, kteří již nejsou.“

Pohlédli jeden druhému do očí a Geser přikývl:

„Já vrahy znám. Tvůj otec bude pomstěn.“

„To musím udělat já.“

„Ne. Nedokázal bys to a ani bys na něco takového neměl právo. Přijeli jste do Moskvy nelegálně.“

„Pak mě vezmi do své hlídky, Gesere.“

Šéf Noční hlídky znovu zavrtěl hlavou.

„Byl jsem nejlepší v Samarkandu, Gesere.“ Mladík se odmlčel a pronikavě na svého společníka pohlédl: „A neusmívej se, já vím, že tady budu poslední. Ale vezmi mě do hlídky. Jako žáka žáků. Jako psa na řetěze. Při památce svého otce tě prosím – vezmi mě do hlídky.“

„Žádáš příliš mnoho, Ališere. Ty žádáš, abych ti daroval tvou smrt.“

„Já už jsem zemřel, Gesere. Když otci vypili duši, zemřel jsem společně s ním. Šel jsem a usmíval se, a on zatím upoutával pozornost Temných. Sešel jsem do metra, a oni zatím jeho prach rozdupávali nohama. Žádám tě o něco, na co mám právo, Gesere.“

Šéf přikývl:

„Staniž se. Jsi pracovníkem mé hlídky, Ališere.“

Mladíkova tvář neprozradila žádné pocity – jen jemně pohnul hlavou a na okamžik si přitiskl ruce k hrudi. „Kde je to, co jste přivezli, Ališere?“

„Mám to u sebe, pane.“

Geser k němu mlčky vztáhl nad stolem ruku.

Ališer si rozepnul ledvinku u pasu a velice opatrně z ní vyjmul malý obdélníkový balíček, zavinutý do hrubé látky.

„Vezmi si to, Gesere, a zbav mě tak mé povinnosti.“

Geserova dlaň dolehla na ruku mladíkovu a jeho prsty se sevřely. Za okamžik, když stisk povolil, v Ališerově ruce už nic nebylo.

„Tvůj úkol je u konce, Ališere. Teď si prostě odpočineme. Budeme pít a jíst a vzpomínat na tvého otce. A já ti o něm řeknu všechno, co si jen vybavím v paměti.“

Ališer přikývl. Nebylo však jasné, zda jsou mu Geserova slova příjemná, či zda se jen podrobuje jakémukoli jeho přání.

„Teď na to máme půl hodiny,“ poznamenal jen tak mimochodem Geser. „Pak sem dorazí Temní. Nakonec tvou stopu zachytili. Příliš pozdě, ale zachytili.“

„Budeme bojovat, pane?“

„Nevím,“ pokrčil rameny šéf. „Ale jaký je v tom rozdíl, zda ano či ne? Zavulon je daleko a ostatních se bát nemusím.“

„Budeme bojovat,“ řekl zádumčivě Ališer a pomalu se rozhlédl po lokále.

„Rozežeň všechny ty lidi,“ poradil mu Geser. „Ale mírně a nevtíravě. Chci vidět tvou techniku. Pak si odpočinem a počkáme na naše hosty.“

Kolem jedenácté se společnost začala probouzet.

Já už čekal na terase; rozvalený v lehátku a s nohama pohodlně nataženýma jsem z vysoké sklenice usrkával gin s tonikem. Mírný masochistický bol mi vlastně dělal dobře. Když se ve dveřích vynořil někdo další, přátelsky jsem ho zdravil zdviženou paží a maličkou duhou, která z mých roztažených prstů odlétala k nebi. Bylo to takové dětinské potěšeníčko a všichni se usmívali. Jakmile tento pozdrav spatřila Julka, radostně vypískla a hned ho opětovala. Asi dvě minuty jsme soupeřili a pak jsme vybudovali duhu společnou, dost velkou, začínající v našich rukou a končící v lese. Pak mi Julka oznámila, že jde hledat hrnec zlata a hrdě prošla pod pestrobarevným triumfálním obloukem, který jsme spolu právě vytvořili. Jeden z teriérů poslušně cupital hned vedle její nohy.

A já čekal.

Jako první z těch, co mě zajímali, se objevila Lena. Byla veselá a optimistická – a taky oblečená jen v plavkách. Když mě zahlédla, na okamžik se zarazila, ale hned mi pokynula a rozběhla se k vratům. Bylo příjemné se dívat, jak se pohybuje – byla urostlá, pružná a plná života. Teď se protáhne ve studené vodě, trochu si v ní zadovádí a s nově probuzenou chutí k jídlu se půjde nasnídat.

Za ní vyšel ven Ignat. Rovněž v plavkách a v gumových pantoflích.

„Ahoj, Antone!“ zavolal na mě potěšené. Došel až ke mně, přitáhl si další lehátko a svalil se do něj. „Tak jakou máme náladu?“

„Jako před bojem,“ řekl jsem a pozvedl svou sklenici.

„Tak je to správný,“ pochválil mě Ignat a rozhlédl se po láhvi. Když žádnou nenašel, důvěrně se sklonil k mému brčku a napil se mého ginu. „Mícháš si to ňáký moc slabý.“

„Já si to užil už včera.“

„To je fakt, tak to na sebe dávej pozor,“ poradil mi. „My jsme do sebe včera celej večer lili šampus. A ten jsme na noc vylepšili koňakem. Dost jsem se bál, že mě z toho bude bolet hlava, ale nic – je to dobrý.“

Člověk se na něj ani zlobit nemohl.

„Co jsi chtěl dělat jako kluk, Ignate?“ zeptal jsem se ho.

„Chtěl jsem bejt saniťákem.“

„Cože?“

„No saniťákem. Protože mi bylo řečeno, že kluky na zdravotní sestřičky neberou, a já chtěl léčit lidi. Tak jsem se rozhod, že až budu velkej, stanu se saniťákem.“

„No to je úžasný,“ málem jsem se pro tenhle nápad nadchnul. „A proč jsi nechtěl bejt doktorem?“

„To je moc velká odpovědnost,“ přiznal se sebekriticky. „A musel bych na to dlouho studovat.“

„No a byl jsi tím saniťákem?“

„Byl. Jezdil jsem se záchrankou, na psychiatrii. Doktoři se mnou dělali moc rádi.“

„Proč?“

„No – za prvý proto, že mám velký osobní kouzlo,“ pochlubil se Ignat stále stejně prostoduše. „Já když mluvil na chlapa nebo na ženskou, tak se hned uklidnili a sami souhlasili, že s náma pojedou na kliniku. A za druhý jsem hned tušil, kdy je ten pacient nemocnej a kdy se mu ta jeho nemoc jenom zdá. Někdy stačilo šeptnout pár slůvek, vysvětlit, že všechno je v pořádku – a obešlo se to i bez injekcí.“

„Tak to teda naše zdravotnictví o hodně přišlo.“

„Asi jo,“ povzdechl si Ignat. „Jenže šéf mě přesvědčil, že v hlídce budu mnohem užitečnější. A asi měl pravdu.“

„Snad jo.“

„Už se tu nějak nudím," přiznal se zamyšleně. „Ty se tu nenudíš? Já už bych zase stál o nějakou práci."

„To já nejspíš taky. Hele, Ignate, a máš nějakýho koníčka? Kromě práce…"

„A proč se na to ptáš?" podivil se.

„Zajímalo by mě to. Nebo je to snad tajemství?"

„Prosímtě, jakýpak mezi náma můžou bejt tajemství?" pokrčil rameny. „Já sbírám motýly. Mám jednu z nejlepších sbírek na světě. Plný dva pokoje toho jsou."

„No to je dobrý," pronesl jsem uznale.

„Někdy se u mě stav a podíváš se sám," navrhl mi Ignat. „Přijďte třeba se Světou, ta říkala, že se jí motýli taky líběj."

Smál jsem se tak dlouho, až ho to zarazilo. Zvedl se a s nejistým úsměvem ve tváři zamumlal:

„Hele, já asi pomůžu připravit snídani."

„Tak hodně štěstí," dostal jsem ze sebe nakonec. Pak jsem se ale neudržel a ještě než náš zapálený nositel světla a lásky prošel dveřmi, zavolal jsem na něj: „Poslyš, a nedělá si šéf se Světkou zbytečný starosti?"

Ignat si teatrálně podepřel bradu prsty a zauvažoval:

„Já bych řek, že zbytečný nejsou. Mně taky připadá taková jakoby ztuhlá, a ne a ne se uvolnit. A přitom ji čekaj takový velký věci – ne jako nás."

„Tak doufám, že ses vynasnažil!"

„Že se ptáš!" málem se urazil. „Ale jinak se fakt stavte, rád vás uvidím."

Gin byl najednou teplý, led ve sklenici už všechen roztál. Na brčku zůstal nepatrný otisk rtěnky. A tak jsem sklenici postavil stranou.

Se vším na světě počítat nemůžeš, Gesere.

Jenže abych se s tebou mohl utkat v jiném než magickém souboji, který je samozřejmě předem

prohraný, abych se s tebou mohl utkat na jedině myslitelném poli slov a činů, musím zjistit, co vlastně chceš. Musím vědět jak jsou karty zamíchány. A taky které z nich držíš v ruce.

Kdo je tedy ve hře?

Geser jakožto organizátor a inspirátor všeho. Pak jeho milenka Olga, zkrachovalá kouzelnice a nyní poradkyně. Světlana, což je především pečlivě školený a hýčkaný vykonavatel. Pak jsem tu já – jeden ze školících nástrojů. Ignata, Tygříka a Semjona i ostatní Světlé můžeme z tohoto výčtu vypustit. To jsou také nástroje, ale už jen pomocné. A počítat s nimi jako se spojenci nemůžu.

Co Temní?

Ti v tom všem samozřejmě jedou taky, ale nezjevně. Zavulon i všichni jeho nejbližší jsou znepokojeni tím, že se v našem táboře objevila Světlana. Přímo však nic proti podniknout nemůžou. Můžou jen pokradmu škodit nebo připravovat nový drtivý úder, který by hlídky znovu přivedl na pokraj války.

Co tu máme dál?

Co Inkvizice?

Zabubnoval jsem prsty po opěradle lehátka.

Inkvizice. Struktura, která je oběma hlídkám nadřazena. Zkoumá sporné případy a trestá viníky na obou stranách. Bdí. Sbírá informace o každém z nás. Zasahuje však výjimečně a její síla je spíš v její přísné utajenosti než ve schopnosti otevřeného boje. Když Inkvizice zkoumá případ nějakého opravdu silného mága, nezbývají než přivolat na pomoc bojové mágy hlídek.

Ale v tomhle všem bude nakonec nějak přítomná. Já šéfa znám. Ten ze všeho, co se šustne, kouká mít dvojí až trojí užitek. Příkladem budiž nedávný příběh toho Maxima, divokého Jiného, který nakonec přešel rovnou k

Inkvizici právě jako zástupce Světlých. Šéf si pro celý případ připravuje hlavně Světlanu, které už udělil lekce ze sebeovládání i pletichaření, ale zároveň si rovnou pořídil nového Inkvizitora.

Kéž bych tak věděl, k čemu tu Světlanu připravují!

Zatím tápu v temnotách. A nejhorší na tom všem je, že se vzdaluju Světlu! Nasadil jsem si sluchátka a zavřel oči.

Téhle noci divým světlem začalo kvést kapradí,
téhle noci vracejí se domů skřítci čarovní,
mračna letí ze severu, vítr vane ze západu,
brzy velká kouzelnice uvidí, že sní…

Riskuju. A riskuju opravdu moc. Velcí kouzelníci mají velkou moc, ale ani oni si nedovolí jít *proti* vlastní straně, protože osamělci nemají šanci přežít.

Buď mým bohem, šťávou břízy,
vzkříšením a hrnkem mízy.
Viděl jsem, když̌s byla vítr,
vanulas a já se smál.
Bez boje tě neopustím,
dokud vaneš, nedopustím,
abys nebyla mým stínem,
dovol, abych se ti zdál…

Na mé rameno dolehla ruka.

„Dobré jitro, Světo," řekl jsem a otevřel oči.

Byla v plavkách, přes které si navlékla šortky. Vlasy měla vlhké a pečlivě sčesané dozadu. Asi se sprchovala. To mě, prase jedno, něco takového ani nenapadlo.

„Jak se po včerejšku vede?" zajímalo ji.

„Normálně. A tobě?“

„Taky slušně,“ odvrátila se.

Vyčkával jsem. Ve sluchátcích mi dál zněl Splín.

„A cos ode mě čekal?“ otázala se ostře. „Jsem normální zdravá mladá ženská. Která od zimy neměla chlapa. Já to chápu – ty sis usmyslel, že Geser nás dal dohromady jako plemenný koně, a tak ses zaťal.“

„Já nic nečekal.“

„Tak promiň, že jsem tě tak zaskočila!“

„Tos postřehla mou stopu? Když ses probudila…“

„Ano.“ S obtížemi vytáhla z úzké kapsy krabičku cigaret a zapálila si. „Jsem unavená. I když zatím nepracuju a jen se učím, stejně jsem utahaná. A přijela jsem si odpočinout.“

„Ale to jsi přece byla ty, kdo mluvil o křečovitým veselí…“

„To ano, ale ty ses toho s radostí chytil!“

„Správně,“ přikývl jsem.

„A pak jsi šel chlastat vodku a kout pikle.“

„Jaký pikle?“

„Proti Geserovi. A mimochodem taky proti mně. To je k smíchu. Však já to dobře cítila. Hlavně se nepovažuj za velkýho mága, kterej…“

Zarazila se, ale už bylo pozdě.

„Já nejsem velkej mág,“ ujistil jsem ji. „Jsem obyčejná třetí kategorie, možná druhá, ale víc to nebude. Každej máme svůj strop, nad kterej se nedostaneme, i kdybychom tady byli třeba tisíc let.“

„Promiň, urazit jsem tě nechtěla,“ řekla rozpačitě a ruka s cigaretou klesla.

„To pusť z hlavy. Nemám proč se urážet. Jestlipak víš, proč Temný tak často zakládaj rodiny, kdežto my dáváme předost lidským životním partnerům? Protože

pro Temný je jednodušší snášet nerovnost a neustálou konkurenci.“

„Ale člověk a Jinej – to je přece ještě větší nerovnost!“

„Jenže to už se nepočítá. To jsou prostě dva druhy, který se v tomhle ohledu nesrovnávaj.“

„Chtěla bych, abys něco věděl.“ Světlana zhluboka zatáhla z cigarety. „Rozhodně jsem se nechystala zajít takhle daleko. Čekala jsem, že nakonec přijdeš dolů, všechno uvidíš a budeš žárlit.“

„Promiň, ale já nevěděl, že mám žárlit,“ kál jsem se upřímně.

„A pak už to šlo nějak samo. Prostě jsem to nedokázala zastavit.“

„Ale já to přece chápu, Světo. To je normální.“

Nejistě se na mě podívala:

„Normální?“

„No jasně. To se stane kdekomu. Hlídka je jedna velká, pevná rodina. Se vším, co z toho plyne.“

„Ty jsi ale dobytek,“ vydechla Světlana. „Kdyby ses tak teď viděl, Antone! Jak ty ses vlastně octnul na naší straně?!“

„Počkej, Světo, já myslel, že ses přišla udobřit,“ řekl jsem překvapeně. „Tak jo, já se udobřuju. Všechno je normální a tohle se nepočítá. To je zkrátka život a v tom se stane ledacos.“

Vyskočila a chviličku mě provrtávala ledovým pohledem. Já jen rychle a nejistě pomrkával.

„Ty idiote,“ vyhrkla a vrátila se do domu.

A co jsi asi čekala? Uraženou ješitnost, výčitky a smutek?

Ačkoli, to teď není důležité. Důležité je, co čekal Geser… Co se změní, až opustím roli smolařského

Světina milence? Usadí se na mém místě někdo jiný? Nebo se už rozhodne, že zůstane sama – jen se svým grandiózním osudem?

Všechno je to otázka cíle. Musím vědět, jaký je Geserův cíl.

Prudce jsem z lehátka vyskočil a také se rozběhl do domu. A hned jsem uviděl Olgu. Byla v salonu sama. Stála před otevřenou vitrínou s meči a v natažených rukou držela dlouhý úzký kord. Dívala se na něj, ale jinak, než se díváme na krásnou starožitnost. Tygřík se na své meče zřejmě dívá podobně. Jenže pro ni je obdiv ke starým zbraním záležitostí abstraktní. To pro Olgu ne.

Když se Geser rozhodl, že bude žít a pracovat v Rusku, určitě taky kvůli ní, tyhle zbraně se tu ještě běžně užívaly. Před osmdesáti lety, když Olga přišla o všechna svá práva, už se bojovalo jinak.

Bývalá velká kouzelnice. Bývalý velký cíl. Před osmdesáti lety.

„Jistě, přesně takhle to bylo vymyšleno," řekl jsem.

Olga se zachvěla a otočila se.

„Sami Tmu neporazíme. My potřebujeme, aby nám zesvětlali obyčejný lidičky. Aby byli dobrý, laskavý, pracovitý a moudrý. Aby každej Jinej neviděl nic kromě Světla. Takovej to byl cíl – prostě se kola rozbíhala tak dlouho, až cíl utonul v krvi…"

„Takže jsi to nakonec zjistil," řekla Olga. „Nebo ti to došlo?"

„Došlo mi to."

„No dobře. A co dál?"

„V čem jsi šlápla vedle, Olgo?"

„Přistoupila jsem na kompromis. Takovej úplně malej kompromis s Tmou. A kvůli tomu jsme prohráli."

„My? My přece přežijeme vždycky. Zvykneme si, přizpůsobíme se, vrosteme do nový situace. A dál povedeme svůj boj. Prohrávaj jen lidi.“

„Taktický ústupy jsou nevyhnutelný.“ Popadla dvouruční meč do jedné ruky a zatočila jím nad hlavou. „Tak co, vypadám jako vrtulník těsně před startem?“

„Vypadáš jako ženská, která mává mečem. Copak opravdu nejsme schopný ničemu se naučit Olgo?“

„Ale jsme, to bys koukal. Tentokrát bude všechno jinak, Antone.“

„Myslíš nová revoluce?“

„My jsme nechtěli ani tamtu. Všechno mělo proběhnout skoro bez krve. Jenže sám víš, že my dokážeme zvítězit jedině prostřednictvím lidí. Skrze jejich tíhnutí ke Světlu, skrze povznesení jejich ducha. Komunismus byl báječně vymyšlenej systém a je jen moje chyba, že se ho nepodařilo uskutečnit.“

„Ale běž! Tak proč nejsi v šeru, když je to tvoje vina?“

„Protože všechno bylo předem dohodnutý. Každej krok byl předem schválenej. Dokonce i ten nešťastnej kompromis, i ten byl plně přípustnej.“

„Takže nás čeká novej pokus o změnu lidí.“

„Jak novej – další…“

„A proč tady?“ zeptal jsem se. „Proč zase u nás?“

„Kde u nás?“

„No v Rusku! Co všechno bude ještě muset tahle země vydržet?“

„Všechno, co bude zapotřebí.“

„Ale proč?!“

Povzdechla si a lehkým pohybem zasunula meč do pochvy. Pak zbraň vrátila do vitríny.

„To proto, chlapče můj zlatá, že jedině tady se snad jestě dá něčeho dosáhnout. Evropa nebo Severní Amerika už svoje potenciální možnosti vyčerpaly. Co se dalo, to už se udělalo. Něco se ještě pořád zkouší. Ale tyhle země usínaj. Úspěšný západní společnosti se daj přirovnat ke zdravýmu důchodci v šortkách a s videokamerou. Experimentovat se musí s mládím. Rusko, Asie, arabskej svět – to jsou naše bojiště dneška. Hlavně se netvař dotčeně, já mám svou vlast určitě stejně ráda jako ty! A krve jsem za ni prolila víc, než teče ve všech tvejch žilách. Což koneckonců víš stejně dobře jako já.“

„Jenže na tom bojišti se má válčit s Tmou, a ne s lidma!“

„Jistě, s Tmou. Ale tu porazíme jedině tehdy, když vytvoříme ideální lidskou společnost. Svět, ve kterým zavládne mír, dobro a spravedlnost. To je náš cíl! To je cesta k vítězství!“

„Ale to já chápu, Olgo.“

„No výtečně! Tak zkus pochopit i to, o čem se přímo nemluví. Bojujeme tisíce let. A celou tu dobu jsme se snažili změnit dějiny. Vybudovat novej svět!“

„Krásný nový svět!“

„Tý ironie si laskavě nech! Něčeho jsme přece jen dosáhli. Díky krvi a utrpení je dnešní svět přece jen humánnější. My ale potřebujeme skutečnej, kardinální zvrat.“

„Byl komunismus naše myšlenka?“

„Ne, ale my jsme ji podpořili. Protože vypadala dost lákavě.“

„A co ted?“

„To uvidíš,“ usmála se. Přátelsky a upřímně. „Všechno bude dobrý, Antone, to mi věř.“

„Ale já to musím vědět!“

„Ne! To by právě dobrý nebylo. Ale nedělej si starosti, žádná revoluce se neplánuje. Už žádný lágry, popravy a tribunály. Starý chyby nebudeme opakovat.“

„Zato naděláme nový…“

„Antone!“ zvýšila varovně hlas. „Co si to vlastně dovoluješ?! Tentokrát máme skvělou šanci skutečně vyhrát. A naše země má příležitost získat mír, klid a prosperitu! Stanout v čele celýho lidstva. Potlačit Tmu. Dvanáct let se to připravuje, Antone. A nedělal na tom jen Geser, ale celý nejvyšší vedení.“

„Cože?!“

„No jistě. Přece si nemyslíš, že pracujeme nějakým hurástylem…“

Nevěřil jsem svým uším.

„Takže Světlanu jste sledovali dvanáct let?“

„To samozřejmě ne! Ale připravili jsme novej sociální model. Jednotlivý prvky plánu už jsme i prakticky odzkoušeli. Detaily samozřejmě neznám ani já. A od tý chvíle Geser jen čekal, až se jednotliví aktéři plánu protnou v čase a prostoru.“

„Kdo konkrétně. Myslíš Světlana a ten novej Inkvizitor?“

Na okamžik se jí zúžily zřítelnice a já pochopil, že jsem se trefil. Alespoň zčásti.

„A kdo ještě? Jakou roli jste určili mně? A co budeš dělat ty sama?“

„To se v pravou chvíli dovíš.“

„Ale Olgo… Zásah magie do lidskýho života ještě nikdy nic dobrýho nepřines…“

„Bez těch školních moudrostí se snad obejdem.“ Už dostávala vztek. „A nemysli si, že jsi chytřejší než ostatní. My se k magii uchylovat nehodláme. Tak se laskavě uklidni a rekreuj se.“

Přikývl jsem:

„Dobrá. Tohle je teda tvoje stanovisko, ale já s ním nesouhlasím.“

„Oficiálně?“

„To ne. Čistě soukromě. Ale jako soukromá osoba považuju za svý právo něco proti tomu udělat.“

„Proti komu? Třeba proti Geserovi?“ Vykulila na mě oči a koutky úst se prizvedly v bezděčném úsměvu. „Antone!“

Otočil jsem se na patě a odešel.

Jistě, je to k smíchu.

Jistě, zní to jako nesmysl.

Tohle není zmatená akce, která se zrodila v hlavě Geserově a Olžině. To není jen pokus o opakování nezdařeného sociálního experimentu. To je připravená a dávno naplánovaná operace a já mám tu smůlu, že jsem v jejím schématu uvízl.

Operace, schválená nevyšším vedením.

Schválená Světlem.

Ale proč se takhle zmítám? Vždyť na to ani nemám právo. Naprosto žádné. A šance nemám taky naprosto žádné. Snad bych se mohl utěšovat moudrostí o zrnku písku v hodinovém stroji, jenže já jsem zrnko písku mezi mlýnskými žernovy.

A nejsmutnější na tom je, že mezi přátelskými a starostlivými žernovy. Nikdo mě nebude pronásledovat. Nikdo proti mně nebude bojovat. Prostě mi jen zabrání v případných hloupostech, které nemají smysl a žádný užitek nepřinesou.

Ale proč tedy mě tak nesnesitelně, tak bolestivě píchá u srdce?

Stál jsem na terase, s bezmocnou zuřivostí svíral pěsti – a najednou mi na rameno dolehla čísi ruka.

„Tys asi na něco přišel, co, Antone?“

Ohlédl jsem se na Semjona a přikývl.

„Je to těžký?“

„Jo,“ přiznal jsem se.

„Jasně. Ale mysli na jedno: Ty nejsi zrnko písku. Ani žádnej člověk není zrnko písku – natožpak Jinej.“

„Jak dlouho musíme bejt na světě, abychom byli schopný číst cizí myšlenky?“

„Tak sto let, Antone.“

„Takže Geser může v každým z nás číst jako v otevřený knize?“

„No jasně.“

„Tak to se musím odnaučit myslet,“ řekl jsem.

„Tím jsi měl začít. Jestlipak víš, že ve městě byla nepříjemnost?“

„Kdy?“

„Před čtvrthodinou. Ale už je po všem.“

„Co se tam stalo?“

„Za šéfem přijel kurýr, vodněkud z východu. Temný se pokusili ho vyslídit a zničit. Přímo před šéfovýma vočima,“ ušklíbl se Semjon.

„Ale to je přece válka!“

„Ne, měli na to právo. Kurýr dorazil nelegálně.“

Rozhlédl jsem se kolem. Nikdo nikam nespěchal. Nikdo se nebalil a auta nestartovala. Ilja s Ignatem už znovu roztápěli mangal a chystali šašliky.

„Neměli bysme se vrátit do města?“

„Ne. šéf si s tím poradil sám. Bylo to jen takový malý kočkování – oběti žádný. Kurýra jsme přijali do naší hlídky a Temný museli odtáhnout s nepořízenou. Jedině ta hospoda je trochu pocuchaná.“

„Jaká hospoda?“

„No ta, co se v ní šéf setkal s kurýrem," vysvětloval trpělivě Semjon. „Nám všem tady se volno zatím prodlužuje."

Podíval jsem se na nebe – bylo oslnivě modré a už opět mocně nasávalo žár.

„Víš ty ale co? Já už nechci mít volno. Já bych jel zpátky do Moskvy. Tady se nejspíš nikdo neurazí."

„To víš, že ne."

Semjon vytáhl cigarety, zapálil si a jen tak mimochodem prohodil:

„Na tvým místě bych nejdřív zjistil, co to ten východní kurýr přivez. To by ti docela mohlo pomoct."

Trpce jsem se rozesmál:

„Tak Temný to nedokázali, a ty mi navrhuješ, abych se pohrabal v šéfově sejfu?!"

„Temný se toho nedokázali zmocnit – ať už to bylo, co chtělo. Zmocňovat se toho nebo třeba se toho jen dotknout samozřejmě nesmíš. Ale zjistit, vo co de…"

„Díky. Opravdu ti moc děkuju!"

Semjon mé poděkování přijal bez zbytečné skromnosti:

„V šeru mi to vrátíš. Mně už se to tu vlastně taky moc nezamlouvá. Asi si po vobědě půjčím vod Tygříka motorku a zajedu do Moskvy. Nechceš tam hodit?"

„Nojo."

Styděl jsem se. Takovýhle stud zřejmě mohou v plné míře zakoušet jen Jiní. Protože my vždycky pochopíme, když nám někdo vyjde vstříc, když se dočkáme nezaslouženého dárku, jehož se ovšem nemáme sílu zříct.

A já už tu nemohl dál vydržet. Prostě to nešlo – vidět Světu, Olgu či Ignata a poslouchat ty jejich pravdy.

Kdežto má pravda zůstane vždy se mnou.

„Umíš vůbec jezdit na motorce?“ zeptal jsem se, abych nějak odvedl řeč stranou.

„Já náhodou startoval už v prvním ročníku rallye Paříž–Dakar. Pojď, trochu klukům pomůžeme.“

Chmurně jsem pohlédl na Ignata, který právě štípal dříví. Se sekerou zacházel přímo virtuózně. Po každém seknutí jako by na okamžik strnul, bleskově obhlédl celé okolí a dal vyniknout svému svalstvu.

Měl se moc rád. Zbytek světa vlastně taky, ale sebe měl úplně nejradši ze všeho.

„Tak jo,“ souhlasil jsem. Rozpřáhl jsem ruce a šerem vyslal znamení trojité čepele. Několik špalků se rozlétlo na úhledná polena a Ignat, který se právě rozpřáhl k další ráně, ztratil rovnováhu a div neupadl. Nechápavě zavrtěl hlavou.

Stopa po mém zásahu se samozřejmě ještě stále vznášela v prostoru. Šero jen zvonilo a lačně do sebe vtahovalo energii

„To snad nemuselo bejt, Antošo…,“ prohodil mírně vyčítavě. „Proč to děláš? To teda bylo dost nesportovní!“

„Zato účinný,“ pokrčil jsem rameny a seběhl z terasy na trávník. „Mám ti ještě píchnout?“

„Di do háje.“ Ignat se sehnul k zemi a sbíral polena. „Když to takhle půjde dál, za chvilku budeme šašliky opíkat ohnivýma kuličkama.“

Nějak provinile jsem se rozhodně necítil, ale stejně jsem mu přispěchal na pomoc. Dříví bylo naštípáno krásně a čistě a svítilo šťavnatou jantarovou žlutí. To je snad až škoda – tolik krásy na obyčejné palivové dříví.

Pak jsem pohlédl na dům a v jednom z přízemních oken uviděl Olgu.

Můj výpad proti Ignatovi sledovala vážnýma očima. Snad až moc vážnýma.

Zamával jsem na ni.

Kapitola pátá

Motorku měla Tygřík dobrou, pokud se harley vůbec dá tak nemotorným slovem označit. Byl to ten nejobyčejnější model, ale stejně – jsou harleye–davidsony, a pak teprve nějaké další motocykly.

K čemu byla ta motorka Tygříkovi dobrá, jsem netušil, ale bylo vidět, že se na ní jezdí tak jednou dvakrát ročně. Asi jí byla k témuž jako celá vila, do které se kouzelnice dostala nanejvýš o víkendu. Díky harleyi jsme se ale do města dostali krátce před druhou odpolední.

Semjon řídil toho těžkého dvoukolového obra virtuózně. Tohle bych určitě nikdy nedokázal, i kdybych aktivoval veškeré „extrémní stereotypy“, uložené v paměti, a přitom vytrvale prohlížel všechny hladiny reality. Asi bych byl s to jet téměř stejně rychle, ale vyplýtval bych na to značnou část nahromaděné síly. To Semjon prostě řídil a celá jeho převaha nad jakýmkoli lidským motocyklistou spočívala jen v delší praxi.

Vzduch zůstával horký i ve stokilometrové rychlosti. Vítr nás šlehal do tváří jako drsný žhoucí ručník. Jako bychom projížděli kotlem – nekonečným asfaltovým kotlem, plným namáhavě se plazících aut, která se v té výhni stačila nadobro upéct. Aspoň třikrát jsem měl pocit, že určitě vrazíme do nákladáku nebo do nějakého sloupu, který se co chvíli úslužně nabízel.

Na smrt by to určitě nebylo – ostatní by to hned pocítili, rychle by přijeli, posbírali nás po kousíčkách a zase dali dohromady, ale příjemná představa to nebyla.

Do města jsme dojeli bez problémů – jakmile jsme projeli pod okružní dálnicí, Semjon asi pětkrát uplatnil magii, ale vždy jen proto, aby si nás nevšimla dopravní policie.

Na adresu se mě neptal, přestože u mě doma nikdy nebyl. Zastavil rovnou u vchodu a vypnul motor. Omladina která se na dětském hřišti nalévala levným lahvovým pivem, okamžitě ztichla a vyvalila na motocykl oči. Ono je docela dobré mít v životě takovéto jasné a prosté sny – pivo, extázi na diskotéce, dostatečně temperamentní kamarádku a harleye pod zadnicí.

„Jak dlouho už máš ty předtuchy?“ zeptal se mě najednou Semjon.

Zachvěl jsem se. Přísně vzato jsem se nijak zvlášť nešířil ani o tom, že předtuchy vůbec mívám.

„Dost…“

Přikývl a podíval se nahoru, na má okna. Proč se ptal zrovna teď, to neupřesnil.

„Nemám jít nahoru s tebou?“

„Poslyš… Já přece nejsem nějaká slečinka, abys mě doprovázel!“

Mág se pousmál:

„Asi si mé pleteš s Ignatem. Dobře, to necháme bejt. Ale stejně si dej bacha…“

„Na co?“

„Já bych řek, že na všechno.“

Motor harleye znovu zaburácel. Mág pokýval hlavou:

„Něco sem jde, Antone. Něco se hrne. Dávej bacha.“

Vyrazil rovnou z místa, čím vyvolal obdivný povyk omladiny, a graciézně se protáhl mezi zaparkovanou

volhou a pomalu se šinoucím žigulíkem. Pohlédl jsem za ním a zakroutil nechápavě hlavou. Už teď mi bylo i bez předtuch jasné, že se bude celý zbytek dne motat po Moskvě a pak se přilepí k partě kožených bund, během čtvrthodinky to bude vypadat, jako by v ní byl odjakživa a dá tak vzniknout řadě legend o šíleným starým bikerovi.

Dávej bacha…

Ale na co?

A proč – to především!

Došel jsem ke dveřím, automaticky vymačkal číselný kód a dole v přízemí si přivolal výtah. Ještě ráno jsem byl na víkendu, bylo to tam fajn a kolem plno kamarádů.

To vše zůstalo, jen já už tam nejsem.

Říká se, že když bílý mág ztrácí soudnost, vždy tomu předcházejí jakési záblesky příští krize, asi jako u epileptiků před dalším záchvatem. Dochází u něj například k nesmyslnému ubíjení hmyzu ohnivými kuličkami nebo ke štípání dříví za pomoci bojových zaklínadel. Taky se dostavují hádky s milovanými lidmi, jeden se nečekaně rozkmotří s přáteli a stejně nečekaně si najde jiné. To vše je známo a všichni dobře víme, čím taková krize bílého mága končí.

Dej bacha…

Přistoupil jsem ke svým dveřím a sáhl po klíčích.

Jenže ono už bylo otevřeno.

Klíče od bytu měli samozřejmě rodiče. Jenže ti by ze Saratova nikdy nepřijeli bez předchozího upozornění. A já bych navíc jejich příjezd vycítil.

Normální lidský lupič by se do mého bytu nikdy nedostal, protože by ho zarazilo docela obyčejné magické znamení hned na prahu. Vchod je zabezpečen i proti

Jiným, ale tam je to otázka individuální síly. Ovšem normální bezpečnostní systém by fungovat měl!

Stál jsem a díval se na úzkou škvíru mezi dveřmi a veřejí, která tam rozhodně být neměla. Pohlédl jsem tedy dovnitř šerem, ale neviděl jsem nic.

Zbraně jsem s sebou neměl žádné. Pistole byla doma a nějakých deset bojových amuletů taky.

Mohl jsem se samozřejmě zachovat podle předpisu. Pracovník Noční hlídky, který zjistí proniknutí cizí osoby do svého obydlí, jištěného magickou ochranou, je povinen okamžitě upozornit službukonajícího kolegu a svého kurátora, načež neprodleně…

Stačilo, abych si představil, že začnu vzývat Gesera, který sotva před dvěma hodinami rozehnal celou Denní hlídku, a ztratil jsem sebemenší chuť chovat se podle předpisů. Příslušně jsem složil prsty a přivěsil si na ně *freeze* v pohotovostní pozici. Asi pod dojmem včerejšího efektního výkonu Semjonova.

Dej bacha…?

Strčil jsem do dveří a vstoupil do svého bytu, který se v jediném okamžiku stal cizím.

Teprve když jsem procházel předsíní, došlo mi, kdo mohl mít tolik síly, pravomocí i zcela elementární drzosti, aby ke mně vrazil bez pozvání.

„Dobrý den, šéfe!“ pozdravil jsem a nahlédl do pracovny.

V jistém smyslu jsem se vlastně nemýlil.

Zavulon, sedící v křesle u okna, překvapeně povytáhl obočí. Odložil týdeník Argumenty a fakta a pomalu sejmul brýle s tenkou zlatou obroučkou. Teprve pak mi odpověděl:

„Dobrý den, Antone. Ani nevíš, jak rád bych se stal tvým šéfem.“

Ten černý mág mimo kategorie a šéf moskevské Denní hlídky se usmíval. Jako obyčejně měl na sobě dokonale padnoucí černý oblek a v něm světle šedou košili. Vyzáblý, krátce ostříhaný Jiný neurčitého věku.

„Zmýlil jsem se," řekl jsem. „Co tu děláš?"

Zavulon pokrčil rameny:

„Vem si amulet. Cítím, že bude někde ve stole."

Došel jsem tedy ke stolu, vytáhl zásuvku a pověsil si na krk kostěný medailónek na měděném řetízku:

„Nade mnou už nemáš moc, Zavulone!"

Černý mág přikývl.

„No dobře. Jen jsem nechtěl, abys měl pochyby o vlastní bezpečnosti."

„Co děláš v bytě Světlého, Zavulone? Mám právo obrátit se v podobné situaci na tribunál."

„To jistě," rozhodil rukama. „A já to přece vím. Že to nesmím. Že je to hloupé. Že sám sebe i Denní hlídku vystavuji nepříjemnostem. Ale já k tobě nepřicházím jako k protivníkovi."

Neřekl jsem nic.

„Ach ano, ještě něco… O bezpečnostní zařízení si nedělej starosti – ani o vaše, ani o ta, která instaluje Inkvizice. Ta jsem si dovolil jaksi uspat, či jak bychom to řekli. A tak vše, co si tu řeknem, navždy zůstane mezi námi."

„Člověku věř zpola, Světlému ze čtvrtiny, Temnému v ničem," zabručel jsem si pod nos.

„Ale jistě! Máš plné právo mi nevěřit. Ba povinnost! A přesto tě prosím, abys mě vyslechl." Zavulon se najednou usmál, podivuhodně otevřeně a smířlivě. „Jsi přece Světlý. Tvým údělem je pomáhat. Všem, kdo tě o pomoc poprosí – dokonce i mně. A já tě o to prosím."

Po krátkém zaváhání jsem přistoupil k malé pohovce a posadil se. Aniž bych se zul a odložil *freeze*, visící na prstech – i když představa, jak se biju se Zavulonem, byla přímo komická.

Byl jsem cizák ve vlastním bytě. A to jsem za léta práce u hlídky úsloví „můj dům – můj hrad“ skoro uvěřil…

„Tak pro začátek – jak ses dostal dovnitř?“ zeptal jsem se.

„Pro začátek mi stačil obyčejný šperhák, ale…“

„Ty přece dobře víš, o čem mluvím, Zavulone. Signální bariéry se dají zničit, ale ne ošidit. Ty přece mají fungovat pokaždé, když se je někdo cizí pokusí prolomit…“

Černý mág si povzdechl:

„Pomohl mi Kosťa. Ten přece k tobě má přístup.“

„Doufal jsem, že je to můj kamarád, i když je upír.“

„Ale on je tvůj kamarád,“ usmál se Zavulon. „A chce ti pomoci.“

„Jenže po svém.“

„Po našem, Antone. Já sice vstoupil do tvého domu, ale nehodlám ti nijak uškodit. Neprohlížel jsem ani služební dokumenty, které máš doma. A nenechám tu slidičská zaklínadla. Přišel jsem si jen promluvit.“

„Tak mluv.“

„Máme oba problém, Antone. Oba stejný. A právě ten se dnes rozrostl do kritických rozměrů.“

O čem bude řeč, jsem tušil od chvíle, co jsem tu Zavulona spatřil. A tak jsem jen přikývl.

„Výborně, to jsem rád.“ Černý mág se naklonil kupředu a zhluboka si povzdechl. „Já v nikom nehodlám živit žádné iluze, Antone. My dva vidíme svět různě. A svou povinnost spatřujeme taky každý v něčem jiném.

Jenže i v takovéto situaci se někdy stane, že naše zájmy splynou. Nám Temným je z vašeho hlediska samozřejmě možné ledacos vytknout. Možná si občas počínáme opravdu dost nejednoznačně. A s lidmi díky své podstatě také zacházíme méně šetrně. Ano, to vše platí. Ale nikdo zdůrazňuji nikdo a nikdy nám nemohl předhodit, že se pokoušíme o globální zásah do osudů lidstva! Od okamžiku uzavření Dohody si žijeme po svém a téhož bychom se rádi dočkali od vás.“

„Pravdou je, že tohle vám nikdy nikdo nevyčetl,“ přikývl jsem. „Jenže to je hlavně tím, že čas pracuje pro vás – ať chceme nebo ne.“

Zavulon přikývl:

„Ale co to znamená? Není to náhodou tím, že máme k lidem blíž? Nemáme třeba nakonec pravdu? Ale nechme toho, tyhle spory jsou nekonečné. Já jen opakuji – Dohodu respektujeme. A velice často rigorózněji a pečlivěji než síly Světla.“

Tak tohle je v podobných polemikách běžná praxe. Nejdřív se přizná nějaká obecná vina. Pak je protistraně měkce vyčteno, že ani ona není bez hříchu. A pak se nad tím vším okázale mávne rukou.

Jenže teprve v této chvíli se přechází k tomu podstatnému.

„Ale mluvme o podstatných věcech,“ zvážněl vzápětí Zavulon. „Asi by nemělo smysl dál obcházet kolem horké kaše. Během posledního století síly Světla už třikrát provedly globální experiment. Nejdřív revoluce v Rusku, pak druhá světová válka. A teď je to tu zas. Podle úplně stejného scénáře.“

„Nechápu, o čem to mluvíš,“ řekl jsem, ale v prsou jsem hned pocítil nebezpečný tlak.

„Opravdu…? Tak já ti to vysvětlím. Připravují se tu sociální modely, které za cenu obrovských otřesů a potoků krve přivedou lidstvo nebo jeho značnou část až k ideální společnosti. K ideální z vašeho hlediska, ale o tom se dohadovat nechci. Ani v nejmenším. Každý má přece právo na svůj sen. Ovšem to, že vaše cesta je mimořádně krutá…," a další smutný úsměv. „Vy nám vyčítáte krutost a máte pro to své důvody, ale co to je – třeba takové dítě, které se stane obětí černé mše, ve srovnání s běžným fašistickým dětským koncentrákem? A fašismus – to je přece taky vaše dítě. Které se vám vymklo zpod kontroly. Nejdřív jste přišli s internacionalismem a komunismem, ono se to nezdařilo. Potom přišel nacionální socialismus. To byla taky chyba. Pak jste je poštvali proti sobě a chvilku sledovali, co to udělá. Tak jste si jen povzdechli a začali s tím znovu."

„Ale o chyby jste se postarali vy!"

„No jistě! Máme přece pud sebezáchovy! Ale sami nebudujeme žádné sociální modely, které by vycházely z naší etiky. Tak proč bychom pardonovali vaše projekty tohoto druhu?!"

Na to jsem neměl co odpovědět.

Zavulon spokojeně pokýval hlavou.

„Takže – Antone… Můžeme být nepřátelé, což pochopitelně jsme. Letos v zimě jsi nám nadělal pěknou paseku. Na jaře jsi mi zase vstoupil do cesty. Zničil jsi dva pracovníky Denní hlídky. Jistě, já vím – Inkvizice nakonec konstatovala, že v obou případech šlo o sebeobranu ve stavu krajní nouze, ale věř mi, že mi to stejně bylo nepříjemné. Co je to za šéfa organizace, když nedokáže své pracovníky účinně ochránit? Nepřátelé tedy opravdu jsme. Ale teď vznikla naprosto unikátní situace.

Je tu další sociální experiment, jehož součástí jsi zprostředkovaně i ty.“

„Nevím, o čem mluvíš…“

Zavulon se zasmál a v bezbranném gestu pozdvihl ruce:

„Já z tebe naprosto nehodlám nic tahat, Antone. Nebudu ti klást žádné otázky a stejně tak tě nebudu o nic prosit. Stačí mi, když vyslechneš mé líčení – a pak půjdu.“

Najednou jsem si vzpomněl, jak vědmička Alice letos v zimě využila svého práva na zásah. Ten zásah byl nepatrný – jen mi dovolila, abych řekl pravdu. A právě tahle pravda vehnala chlapce Jegora do náruče Temných.

Proč se takovéhle věci dějou?

Proč Světlo působí prostřednictvím lži a Tma prostřednictvím pravdy? Proč je naše pravda bezmocná, když je jich lež je účinná? A proč Tma k tomu, aby konala Zlo docela dobře vystačí s pravdou? V čí je to podstatě – v naší nebo v lidské?

„Světlana je skvělá kouzelnice,“ pokračoval Zavulon „Její budoucnost však netkví v tom, aby jednou řídila Noční hlídku. Ta má být využita pro jeden jediný úkol. Pro misi, kterou nedokázala dotáhnout do konce Olga. Jestlipak víš, že dnes ráno se do města dostal ilegální kurýr ze Samarkandu?“

„Vím,“ přiznal jsem se neznámo proč.

„Tak já ti teď můžu říct, co přivezl. To bys přece chtěl vědět, ne?“

Zaťal jsem zuby.

„To víš, že to chceš,“ ujistil mě Zavulon. „Ten kurýr přivezl kousek křídy.“

Temným nevěř nikdy… Mě ale rovnou napadlo, že teď nelže.

„Jen malý kousek křídy,“ usmál se černý mág. „Co se s ním dá psát na tabuli. Nebo nakreslit panáka na asfalt. Nebo křídovat kulečníkové tágo. To všechno se s ním dá dělat stejně snadno, jako když královskou pečetí roztloukáš ořechy. Ale úplně stačí, aby tenhle kousek křídy vzala do ruky velká kouzelnice – a musí být velká, protože normální by na to neměla dost sil. A musí to být kouzelnice, protože v mužských rukou by ta křída zůstala jen křídou. A navíc ta velká kouzelnice musí být Světlá. Pro Tmu nemá tento artefakt žádnou praktickou cenu.“

Povzdechl si, nebo se mi to jen zdálo? Neřekl jsem ale nic.

„Malý kousek křídy,“ napřímil se Zavulon v křesle a začal se lehce pokyvovat sem a tam. „Už je skoro obroušený, protože ho již mockrát braly do tenkých prstíků krasavice, jejichž oči planou světlým žárem. Jakmile se tak stalo, země se rázem celá otřásala, mizely hranice států, vznikaly nové říše, pastýři se stávali proroky, tesaři bohy, nalezenci králi, seržanti povýšili na císaře a nedostudovaní seminaristé či malíři pokojů se měnili ve velké tyrany. To vše pro jeden nepatrný kousek křídy.“

Zavulon vstal a rozhodil rukama.

„To jsem ti chtěl říct, můj drahý nepříteli. Ostatní pochopíš sám – samozřejmě když budeš chtít.“

„Zavulone.“ Rozevřel jsem pěst a pohlédl na amulet. „Jsi zplozenec Tmy.“

„Zajisté. Ale toliko té Tmy, která už ve mně byla. Té, již jsem si vyvolil já sám.“

„Jenže i tvá pravda přináší Zlo.“

„Ale komu? Noční hlídce? To jistě… A co lidem? Tady dovol, abych nesouhlasil.“

A vykročil ke dveřím.

„Zavulone!“ zvolal jsem ještě jednou. „Ale já viděl tvou skutečnou tvář. Já vím, kdo jsi a co to znamená…“

Černý mág nehybně strnul. Pak se pomalu otočil a přejel si dlaní po tváři – na okamžik se znetvořila, místo kůže se temně zaleskly drobné šupiny a oči se štěrbinovitě zúžily.

Pak přelud skončil.

„Jistě. Já vím, žes to viděl,“ vrátil si znovu lidskou tvář. „Ovšem já zase viděl tebe. A dovol, abych se ti přiznal, že jsi rozhodně nebyl bílý anděl s planoucím mečem. Vše závisí na úhlu pohledu. Sbohem, Antone, a věř mi, že tě s potěšením zničím někdy v budoucnu. Teď ti ale přeji úspěch. Z celého srdce, které stejně nemám.“

Dveře se za ním zabouchly.

Vzápětí, jako by se zrovna probral, zavyl ze šera strážní znak. Maska Čchoen na zdi se celá zdeformovala, v dřevěných škvírách očí se zběsile blýsklo, ústa vycenila zuby…

To jsou mi panečku hlídači…

Znak jsem umlčel dvěma magickými gesty a po masce jsem mrštil připravený *freeze*. Tak vida, že se mi to zaklínadlo nakonec hodilo.

„Kousek křídy,“ opakoval jsem po Zavulonovi.

O křídě už jsem kdysi cosi slyšel – už dávno a jen tak na půl ucha. Možná to bylo pár vět, které mezi řečí utrousil přednášející, nebo zazněly během debaty ve stolní společnosti, anebo to byla dokonce hlídkařská latina. Ale rozhodně to bylo o kousku křídy…

Vstal jsem z pohovky a zvedl ruku. Amulet jsem hodil na podlahu.

„Gesere!“ zařval jsem šerem. „Odpověz mi, Gesere!“

Z podlahy se ke mně vrhl stín, přilnul k mému tělu a vsál mě do sebe. Světlo pohaslo, místnost potemněla a

nábytek jako by ztratil obrysy. Bylo nesnesitelné ticho Vedro už jsem necítil. Stál jsem s rozepjatýma rukama a lačné šero pilo mé síly.

„Gesere, vzývám tě tvým vlastním jménem!“ Pokojem pluly nitě šedé mlhy: kdo všechno teď může slyšet můj křik, mi bylo úplně jedno.

„Gesere, můj patrone – ozvi se mi!“

Kdesi neuvěřitelně daleko se tiše ozval nejasný stín.

„Slyším tě, Antone.“

„Odpověz mi!“

„A na co ti mám odpovědět?“

„Lhal Zavulon nebo ne?“

„Ne.“

„Zastav to, Gesere!“

„Je pozdě, Antone. Vše už běží podle plánu.“

„Zastav se, Gesere!“

„Ty nemáš právo cokoli žádat.“

„Mám! Pokud jsme částí světla a neseme Dobro, tak mám!“

Neřekl nic. Nejdřív jsem si myslel, že dál se se mnou bavit nebude. Pak jsem ale zaslechl:

„Tak dobře. Za hodinu tě čekám v parabaru.“

„Kde že?!“

„To je bar parašutistů. Metro Turgeněvská. Za bývalou hlavní poštou.“

O krok jsem ucouvl, abych se dostal ven ze šera. To je mi tedy originální místo k setkání. Není to nakonec tam, co se šéf vypořádal s Denní hlídkou? Ačkoli ne, to snad byla nějaká restaurace…

To už je nakonec jedno, jestli půjdu do parabaru, do Menzy nebo do Šance. Na tom nesejde. Společnost výsadkářů pro mě bude znamenat totéž co společnost mladých géniů či gayů.

Jenže než se s Geserem setkám, musím zjistit ještě jednu věc.

Vytáhl jsem mobil a zavolal Světlaně. Ozvala se hned.

„Ahoj," řekl jsem prostě. „Jsi ještě u Tygříka?"

„Ne." Zdálo se, že můj věcný tón ji zarazil. „Už jedu zpátky."

„S kým?"

Teď znejistěla doopravdy:

„S Ignatem."

„Výborně," řekl jsem naprosto upřímně. „Poslyš, víš ty něco o křídě?"

„O čem?"

Bylo jasné, že ničemu nerozumí.

„O magických vlastnostech křídy. Učili tě někdy, co se stím dá dělat?"

„Ne. Jsi v pořádku, Antone?"

„Naprosto."

„Nestalo se něco?"

Tohle je klasická ženská vlastnost – pokládat otázku hned ve dvou či třech podobách.

„Nic, co by stálo za řeč."

„A nemám…," zarazila se. „Nemám se třeba zeptat Olji?"

„Ona je tam taky?"

„Ano, vracíme se do města ve třech."

„Radši se neptej. A díky."

„Antone…"

„Copak, Světo?"

Přistoupil jsem ke stolu a otevřel zásuvku se všelijakým magickým harampádím. Pohlédl jsem na pohaslé magické krystaly i na neuměle vyřezávanou kouzelnickou hůlku – kdysi jsem se taky chtěl stát bojovým mágem. Pak jsem zásuvku zase přirazil.

„Nezlob se na mě.“

„Proč bych se na tebe měl zlobit?“

„Nemohla bych k tobě přijet?“

„Jste daleko?“

„Asi v půli cesty.“

Zakroutil jsem hlavou a řekl:

„Tak to nejde. Mám důležitý setkání. Zavolám pozdějc.“

Telefon jsem vypnul a skoupě se usmál. Pravda může být v mnoha případech zlá a lživá. Například když jí řeknete jen půl – třeba když někomu řeknete, že s ním nemůžete mluvit, ale neprozradíte důvod.

Dovolte mi páchat Dobro skrze Zlo. Nic jiného se totiž nenabízí.

Pro každý případ jsem ještě prošel celý byt a nahlédl jsem do ložnice, na záchod, do koupelny i do kuchyně. Nakolik jsem byl mocen to posoudit, Zavulon mi tu po sobě skutečně žádné další dárečky nenechal.

Pak jsem se vrátil do pracovny, pustil jsem notebook a strčil do něj CD–ROM se základními informacemi o magii. Navolil jsem vstupní heslo a začal hledat jakoukoli zmínku o křídě.

Se žádným zvláštním výsledkem jsem nepočítal. To, co jsem chtěl vědět, mohlo být tak zakonspirované, že se to do žádných elektronických databází prostě nedostalo.

Na cédéčku jsem se o křídě dočetl hned na třech místech.

V prvním případě šlo o křídový lom, kde se v patnáctém století odehrál souboj bílého a černého mága první kategorie. Zahynuli tehdy oba, a to na naprosté vyčerpání, protože na konci duelu ani jeden z nich nedokázal vystoupit ze šera. V příštích pěti stech letech v

této oblasti za různých okolností zahynuly asi tři tisícovky lidí.

Druhá pasáž se týkala používání křídy při kreslení magických znaků a ochranných kruhů. Tady už bylo informací víc a já si kvapně pročetl všechny. Nenašel jsem tam ale nic zvláštního. Použití křídy nebylo o nic účinnější než kupříkladu uhlu, tužky, krve nebo olejové barvy. Jedině snad že křída se nejsnáze stírala.

Třetí poznámku jsem našel v kapitole Mýty a nepotvrzené teorie. Bylo tam samozřejmě plno nesmyslů o užívání stříbra a česneku v boji s upíry i spousta popisů neexistujících obřadů a rituálů.

Jenže mně se už nejednou stalo, že mezi takzvanými mýty jsem objevil plně platné, jen dobře zapomenuté informace.

Zmínka o křídě se našla ve stati Kniha osudu.

Stačilo dočíst ji do poloviny, abych pochopil, že jsem znovu zasáhl desítku. Ta informace byla zcela otevřená, jasně viditelná a mohl se s ní seznámit každý začínající kouzelník. Není vyloučeno, že tyto údaje byly přístupné i lidem.

Kniha osudu. Křída.

Všechno sedělo.

Zavřel jsem soubor a počítač vypnul. Chvíli jsem seděl a kousal se do rtů. Pak jsem pohlédl na hodinky.

Byl nejvyšší čas vypravit se na místo naší zvláštní schůzky.

Rychle jsem se osprchoval a převlékl. Z amuletů jsem si nechal Zavulonův medailon, znak Noční hlídky a bojový terčík, který mi kdysi věnoval Ilja – byla to stará bronzová mince o něco větší než pětirublovka. Tenhle terčík jsem ještě nikdy nepoužil. Jak mi mág řekl, mohl by v něm být ještě jeden, maximálně dva výboje.

Pak jsem z tajné skrýše vytáhl pistoli a zkontroloval zásobník. Bylo v něm stříbrné trhavé střelivo, které je obstojné proti vlkodlakům, sporné proti upírům a plně funkční proti černým mágům.

Jako bych nešel na setkání s nadřízeným, ale do boje.

Když už jsem stál u dveří od bytu, ozval se v kapse mobil.

„Antone?“

„To jsi ty, Světo?“

„Chce s tebou mluvit Olga – hned ti ji dávám.“

„Tak jo,“ souhlasil jsem a odemkl.

„Mám tě moc ráda, Antone. A tak tě prosím – nedělej hlouposti!“

Na tohle jsem odpovědět nedokázal, ale mobilu se mezitím chopila Olga.

„Antone… Chci, abys něco věděl – všechno už je rozhodnuto. A stane se to už brzy.“

„Jasně – dneska v noci,“ přitakal jsem.

„Odkud to víš?“

„Cítím to. Prostě to cítím. Proto taky vyhnali celou hlídku z města ven – no nemám pravdu? A Světlanu uvedli do toho správného rozpoložení ducha.“

„Co všechno víš?“

„O Knihách osudu. A o křídě. Už tomu všemu rozumím.“

„Škoda,“ utrousila krátce Olga. „Ale teď tedy musíš…“

„Já nemusím nic. Jen poslouchat Světlo v sobě.“

Zavěsil jsem a mobil vypnul. To stačilo. Geser se se mnou dohodne beztak, ten techniku nepotřebuje. Kdežto Olga by zase jen přemlouvala. A Světlana by stejně nepochopila, co to dělám a proč.

Když chceš jít až do konce, tak jedině sám. A na pomoc si nikoho nevolej.

„Posad se, Antone,“ řekl mi Geser.

Bar byl úplně maličký. Nějakých šest či sedm stolků, rozdělených přepážkami. K tomu barový pult. Všude strašně nakouřeno. Na televizní obrazovce se beze zvuku odehrávaly skoky s extrémní výdrží. A všude po zdech fotografie, na nichž je stále totéž – padající těla v klasické výsadkářské poloze, navlečená do jasných kombinéz. Lidí tu bylo jen pár, nejspíš kvůli časné odpolední hodině – na oběd už je pozdě, a večerní špička teprve přijde. Zběžně jsem obhlédl všechny stolky a v rohu objevil Borise Ignaťjeviče.

Šéf tu nebyl sám: Seděl u velké mísy s ovocem a líně oškubával bobulky vína. U téhož stolku, ale jakoby kousek stranou, seděl snědý mládenec s rukama zkříženýma na prsou. Naše pohledy se setkaly a já pocítil mírný, ale citelný nátlak.

Jasně – taky Jiný.

Asi tak pět vteřin jsme vydrželi tlak neustále zvyšovat. Schopnosti měl, a jaké, jen zkušeností zatím dost málo. Na okamžik jsem svůj tlak zeslabil, jeho sondě uhnul a než stačil vybudovat obranu, proskenoval jsem si ho.

Jiný, Světlý, čtvrtá kategorie.

Mladík se zašklebil, jako by ho rozbolely zuby. Pak na Gesera pohlédl očima spráskaného psa.

„Seznamte se,“ vybídl nás oba Geser. „Tohle jen Anton Goroděckij, Jiný, Noční hlídka města Moskvy. A tohle je Ališer Ganijev, Jiný, nyní také Noční hlídka města Moskvy.“

Jasně – kurýr.

Podal jsem mu ruku a uvolnil svou blokádu.

„Světlý, druhá kategorie," řekl Ališer, který mi upřeně pohlédl do očí, a uklonil se.

„Třetí," opravil jsem ho.

Chlapec opět pohlédl na Gesera, tentokrát však nikoli provinile, spíš překvapeně.

„Ale druhá," přikývl šéf. „Jsi v báječné formě, Antone. Mám z tebe radost. Posad se a promluvíme si. A ty dávej pozor, Ališere."

Usedl jsem proti šéfovi.

„Víš proč jsem tu schůzku zorganizoval právě tady?" zeptal se šéf. „A ber si víno, je moc dobré…"

„Jak já to mám vědět? Třeba tu mají nejlepší víno v Moskvě."

Geser se zasmál.

„Výborně. Ale to není to nejdůležitější. Ovoce jsme nakoupili na trhu."

„Tak protože je tu příjemná atmosféra."

Šéf pokrčil rameny:

„Ani bych neřekl. Je to tu malý, když projdeš támhle těmi dveřmi, tak tam najdeš ještě pár stolků a kulečník."

„Tak třeba tajně skáčete s padákem, šéfe."

„Dobře dvacet let už jsem neskákal," poznamenal nevzrušeně Geser. „Antone, kamaráde, já si sem na stroganova s bramborem zašel jen proto, abych ti ukázal mikroprostředí. Takovou hodně malou pospolitost. Uvolni se a normálně si tu posed. Ališere, skoč Antonovi pro pivo… Rozhlédni se kolem sebe, vojáku. Podívej se na ty tváře. Poslechni si ty řeči. A nadechni se tu."

Odvrátil jsem se do šéfa, posunul se až ke kraji lavice a vyhlédl zpoza příčky, abych na to okolí aspoň trochu viděl. Ališer už stál u pultu a čekal na mé pivo.

Ti zdejší štamgasti měli zvláštní tváře. Tváře, které se jedna druhé jaksi nepostřehnutelně podobaly. Zvláštní oči a zvláštní gesta. Jinak vlastně nic zaznamenáníhodného, jen jako by každý z nich na sobě nesl neviditelný cejch.

„Kouzlo kolektivu," pokračoval šéf. „Kouzlo mikrosvěta. Mohli jsme si klidně popovídat mezi homosexuály v Šanci, nebo v restaurantu Domu spisovatelů, nebo v hospodě vedle nějaké velké fabriky. To je jedno. Důležité pro mě bylo, aby se tam scházela uzavřená, víceméně izolovaná společnost. Žádný McDonald, ani nóbl podnik, ale zjevný nebo skrytý klub. A víš proč? Protože to je jako u nás. Jako u Noční hlídky."

Mlčel jsem. Pak jsem si povšiml, jak k sousednímu stolku přikulhal nějaký mladý muž o berlích, naznačil, že si nepřisedne, jen se opřel o přepážku a začal cosi vykládat. Reprodukovaná hudba jeho slova přehlušovala, ale jejich smysl byl jasný při pohledu šerem. Nevodevřenej padák jsem kurva vodhodil. A dorazil to kurva na záložáku. Hnáta kurva zlámaná. Půlroku si kurva nezaskáču!

„Tahle společnost je velmi ilustrativní," pokračoval rozšafně šéf. „Pracujou s rizikem. Se silnými pocity. Okolí jim nerozumí. Mluví slangem. Mají problémy, jimž jiní lidé absolutně nerozumí. Mimochodem – zranění a smrt jsou tu skoro na denním pořádku. Líbí se ti tu?" Zamyslel jsem se a odpověděl:

„Ne. To by tu člověk musel být doma. Anebo sem nechodit vůbec."

„Výborně. Do takového mikrosvěta je dobré nahlédnout – ale jen jednou. Protože pak buď přistoupíš na jeho zákony a staneš se součástí pospolitosti, nebo ji zavrhneš. A od tohohle vzorku se my vlastně ničím

nelišíme. Myslím v podstatě. Každý Jiný, jehož najdeme a vysvětlíme mu, oč jde, stojí před volbou. Buď vstoupí na té své straně do hlídky a stane se jejím vojákem, bojovníkem, potenciálním odsouzencem k smrti. Anebo dál žije téměř lidský život, své magické schopnosti nijak zvlášť nerozvíjí a využívá sice některých předností Jiného, ale jinak se dál musí potýkat s nedostatky lidského bytí. Nejnepříjemnější ale je, když se ukáže, že volba nebyla správná. Jiný už nechce z těch či oněch důvodů akceptovat zákony hlídky. Jenže opustit naši strukturu je téměř nemožné. A teď mi řekni, Antone – dokázal bys existovat mimo hlídku?“

No jistě – šéf se k abstraktním rozhovorům téměř nikdy neuchyluje.

„Asi ne,“ připustil jsem. „Jenže pro mě bude těžký, ba i nemožný udržet se v mezích, který jsou vyhrazený řadovýmu bílýmu mágovi.“

„A když v hlídce nebudeš, tak nebude možné, abys svoje magické manipulace obhajoval potřebami boje s Tmou. Je to tak?“

„Je.“

„A v tom je ten problém a ten zádrhel, Antoško,“ povzdechl si šéf. „Nestůj tam jako solný sloup, Ališere.“

Tím chlapcem jednoduše oral, ale důvody byly nabíledni – kurýr si místo v hlídce doslova vyprosil a vyvzdoroval, a teď musel okusit nevyhnutelné důsledky.

„Vaše pivo, Světlý Antone.“ Chlapec lehce pokývl hlavou a postavil sklenici přede mě.

Mlčky jsem se ji chopil. Ten mladý a nadaný mág za nic nemohl. Asi jednou budeme kamarádi. Teď jsem ale na něj měl vztek – Ališer přivezl do Moskvy to, co mě navždy odloučí od Světlany.

„Tak co budeme dělat, Antone?“ zeptal se šéf.

„A v čem je vlastně problém?“ odpověděl jsem otázkou a opřel na něj oddané oči starého bernardýna.

„Ve Světlaně. Ty jsi jednoznačně proti její misi.“

„No jistě.“

„Ale tohle jsou slabikářové pravdy, Antone. Axiomy. Ty přece nemáš právo protestovat proti politice hlídky na základě svých osobních zájmů!“

„A co to má společnýho s mýma osobníma zájmama?“ užasl jsem upřímně. „Já si myslím, že celá ta chystaná operace je amorální. Lidem nepřinese žádnej užitek. Ať se to vezme, jak chce, tak všechny předchozí podobný pokusy zkrachovaly.“

„Jenže dřív nebo později budeme slavit úspěch. A povšimni si laskavě, že se ani nepokouším tvrdit, že tentokrát to vyjde. Ale takové šance jsme ještě neměli.“

„Tomu nevěřím.“

„Tak si podej oficiální dotaz na nejvyšší vedení.“

„A stihnou mi odpověd zaslat dřív, než se Světlana chopí křídy a otevře Knihu osudu?“

Šéf unaveně zavřel oči a povzdechl si:

„Ne. To nestihnou. Vše se stane dneska v noci, hned jak přijde náš čas. Stačí ti to? Teď víš i čas akce…“

„Borisi Ignaťjeviči!“ Úmyslně jsem ho oslovil jménem, pod nímž jsem ho poznal. „Teď chvíli poslouchejte vy mě. Moc vás prosím. Kdysi jste opustil svou vlast a přijel do Ruska. A to ne kvůli Světlu, ani kvůli kariéře, ale kvůli Olze. Já už trochu vím, co máte za sebou. A kolik toho bylo – nenávisti, lásky, zrady i vznešenosti. Právě proto mě musíte pochopit. Protože to dokážete.“

Ani nevím, co jsem čekal. Zda jasnou odpověd, uhýbavé oči nebo mezi zuby drcený slib, že akce bude zrušena.

„Já ti moc dobře rozumím, Antone," pokýval šéf hlavou. „Ty ani nevíš, jak dobře. A právě proto bude akce pokračovat."

„Ale proč?"

„Protože je tu jedna věc, která se jmenuje osud, chlapče můj zlatá. A nic silnějšího na světě není. Někomu je dáno měnit svět. Někdo na to zase ani pomyslet nemůže. Někomu je dáno bořit říše, zatímco jinému stát za kulisami a tahat za nitky loutek s rukama zašpiněnýma od křídy. Já vím, co dělám, Antone, to mi věř."

„Nevěřím."

Vstal jsem od nedotčeného piva, jehož bílá čepice už dávno spadla. Ališer se na šéfa tázavě zadíval, jako by se na sebemenší pokyn chystal mě zastavit.

„Máš právo na cokoli, co se ti zlíbí," řekl šéf. „V sobě neseš Světlo, ale za zády máš šero. Dobře víš, co pro tebe bude znamenat jakýkoli nesprávný krok. A stejně tak víš, že jsem připraven a povinen přispěchat ti na pomoc."

„Gesere, můj patrone, děkuju ti za všechno, co jsem se od tebe naučil." Poklonil jsem se, čímž jsem vyvolal zvědavé pohledy výsadkářů. „Jenže teď si myslím, že už nemám právo čekat od tebe další pomoc. Přijmi můj dík."

„Víc ke mně nemáš žádné povinnosti," odpověděl klidně. „Konej tak, jak ti káže tvůj osud."

A hotovo. Takhle rychle se zřekl svého žáka. Ostatně – kolik asi měl takových žáků, kteří nejvyšším cílům a posvátným ideálům neporozuměli?

Stovky, možná tisíce.

„Sbohem, Gesere," řekl jsem a pohlédl na Ališera. „A tobě přeju hodně úspěchů, novej hlídkaři."

Chlapec na mě pohlédl s výčitkou:

„Pokud je mi dovoleno něco říct…"

„Mluv…," vybídl jsem ho.

„Na tvém místě bych tolik nespěchal, Světlý Antone…“

„Já si myslím, že jsem váhal až příliš dlouho, Světlý Ališere,“ pousmál jsem se. V hlídce jsem byl zvyklý považovat se za jednoho z nejmladších mágů, ale všechno jednou pomine. Pro tohohle nováčka jsem najednou zřejmě byl autoritou. Pokud jsem k hlídce ještě patřil. „Jednou ještě uslyšíš, jak šustí čas, když se ti jako písek sype mezi prsty. Pak si na mě vzpomeneš. Hodně štěstí.“

Kapitola šestá

Bylo vedro: Kráčel jsem po Starém Arbatu. Všude výtvarníci, kteří tu malují prefabrikované portréty, hudebníci, hrající stereotypní hudbu, obchodníci, prodávající jednotvárné suvenýry i cizinci se standardním zájmem v oku – a k tomu Moskvané, míjející tenhle vulgární jarmark s navyklým podrážděním…

Že bychom vámi trochu otřásli?

Že bychom tu předvedli malé představeníčko?

Že bychom zažonglovali kulovými blesky? Polykali pravý oheň, donutili dlažbu, aby se rozestoupila a nechali vytrysknout fontánu minerálky? Že bychom vyléčili nějakých deset žebravých mrzáků? A nakrmili místní děti ulice dortíky, vykouzlenými přímo ze vzduchu?

Ale proč?

Nakonec mi za ohnivé koule, jimiž jsem měl bít nečisté síly, hodí pár šestáků. Z minerální fontány se vyklube prasklý vodovod. Žebraví mrzáci jsou zpravidla zdravější než drtivá většina kolemjdoucích. A děti ulice se rozutečou, protože už dávno pochopily jednu prostou pravdu – dortíky zadarmo neexistují.

Jistě, já Gesera chápu, a chápu i všechny ostatní nejvyšší mágy, proč už tisíce let bojují s Tmou. S pocitem bezmoci se zkrátka žít nedá. Přece nemůžeme pořád jen sedět v zákopech – to armádu ničí spolehlivěji než nepřátelské kulky.

Ale co s tím vším mám společného já?

To je tak nezbytně nutné šít prapor vítězství zrovna z mé lásky?

A co s tím vším mají společného tihle lidé?

Ono není těžké obrátit svět hlavou dolů a pak ho zase postavit na nohy, ale kdo pomůže lidem, aby přitom neupadli?

Copak to opravdu nejsme schopni něčemu se naučit?

V tu chvíli už jsem věděl, co bude dělat Geser, přesněji řečeno co bude podle jeho pokynů dělat Světlana. Chápal jsem, jak to všechno může skončit a dokonce už jsem měl spočítáno, jakými dírami v Dohodě se bude ospravedlňovat zásah do Knihy osudů. Měl jsem k dispozici i údaje o začátku akce. Jediné, o čem jsem neměl nejmenší tušení, bylo místo operace a její objekt.

Což bylo fatální.

Nejvyšší čas přilézt ke křížku – pardon, k Zavulonvi.

A odtud přímou cestou do šera.

Když jsem došel někam do půlky Arbatu, náhle jsem na samé hranici vnímavosti pocítil pohyb síly. Někde přímo vedle mě docházelo k magickému zásahu – sice slabému, ale stejně…

To bude Tma!

Ať už jsem si o Geserovi myslel cokoli a hádal se s ním jakkoli, i nadále jsem byl vojákem Noční hlídky.

Jednou rukou jsem sáhl do kapsy pro amulet a zároveň už jsem si přivolal svůj stín a vstoupil do šera.

Panebože, jak tady je to všechno zaneřáděné!

Už dávno jsem nechodil šerem přímo uprostřed Moskvy.

Modrý mech tu pokrýval naprosto všechno jako huňatý koberec. Pomalu se pohybující nitky vytvářely iluzi zvlněné vody. Ode mě se na všechny strany rozbíhaly kruhy – mech naráz pil mé pocity a zároveň se

snažil uniknout co nejdál. Drobné skopičinky šera mě však v tuto chvíli nezajímaly.

V šedavém prostoru pod nebem zbaveným slunce jsem nebyl sám.

Asi vteřinu jsem sledoval dívku, která ke mně stála zády. Díval jsem se a cítil, jak se mi tvář roztahuje ve vzteklém, šklebném úsměvu. Takhle by se bílý mág vůbec usmívat neměl.

Pěkný „minimální vliv“! Tohle je magický zásah třetího stupně!

Ajajaj!

Tak tohle je vážná věc, děvče. To je tak vážné, až to vypadá, že ses zbláznila. Na třetí stupeň normálně nemáš a pracuješ s cizím amuletem.

Takže s tím bychom si snad mohli poradit vlastními silami.

Přistoupil jsem až k ní tak tiše, že kroky na měkkém modrém koberci vůbec nezaslechla. Kolem klouzaly matné stíny lidí a ona byla příliš zabrána do toho svého.

„Anton Goroděckij, Noční hlídka,“ představil jsem se. „Jste zatčena, Alice Donnikovová.“

Vědmička polekaně vykřikla a otočila se. V ruce držela amulet – křišťálový jehlánek, skrz který si právě prohlížela kolemjdoucí. Prvním instinktivním gestem se snažila amulet ukrýt, ale hned následujícím se pokusila prohlédnout si skrz něj mě.

Uchopil jsem ji za ruku a v tomto záměru jí zabránil. Vteřinu jsme prostě stáli vedle sebe a já jsem postupně přidával na síle a kroutil jí zápěstím. Podobná scéna mezi lidským mužem a lidskou ženou by vypadala dost ostudně. U nás Jiných ale zdrojem fyzické síly zpravidla nebývá pohlaví a dokonce ani více či méně trénované svalstvo. Síla je všude kolem, jak v šeru, tak v lidech,

kteří jsou kolem nás. A zatím se nevědělo, kolik jí ze svého okolí dokáže vytáhnout Alice – třeba nakonec víc než já.

Jenže já jsem ji přistihl přímo na místě činu. A kolem mohli být další hlídkaři. Odpor kladený pracovníkovi druhé hlídky, který už oficiálně vyslovil sdělení o zadržení, je důvod pro okamžitou likvidaci delikventa.

„Já nekladu odpor," prohlásila a rozevřela prsty. Jehlánek měkce dopadl do mechu, který začal málem kvasit a rychle ten křišťálový předmět ovinul.

„Vida vida – silový jehlan!" ozval jsem se významně. „Právě jste se dopustila magického vměšování třetí třídy!"

„Čtvrté," opravila mě rychle.

Já mohl jen s klidem pokrčit rameny:

„Třetí nebo čtvrté, to přece není důležité. Na tribunál je to tak jako tak, Alice. Nechala ses načapat."

„Ale já se přece ničeho nedopustila," snažila se vědma marně vypadat co nejklidněji. „Na nošení jehlanu mám zvláštní povolení. A neaktivovala jsem ho."

„Jenže každý nejvyšší mág si z téhle věcičky stáhne veškeré informace, Alice."

Ukázal jsem rukou na místo, kde jehlan zmizel, donutil jsem mech, aby se rozestoupil a ten kousek křišťálu jsem přiměl, aby mi skočil přímo do ruky. Byl chladný, velice chladný.

„Dokonce i já z něj dost přečtu," řekl jsem. „Alice Donnikovová, Jiná, Temná, vědmo Denní hlídky, silová kategorie čtvrtá! Sděluji vám oficiální obvinění za porušení Dohody. Při jakémkoli pokusu o odpor budu nucen vás likvidovat. Dejte ruce za záda."

Poslechla. A pak začala rychle a velmi přesvědčivě mluvit, vkládajíc do svého hlasu vše, čeho byla schopna:

„Počkej, Antone, moc tě prosím – počkej a vyslechni mě. Ano, vyzkoušela jsem si jehlan. Ale pochop jednu věc: prostě mi poprvé někdo svěřil amulet s takovou silou. Přece nejsem husa a nebudu jen tak pro nic za nic napadat lidi uprostřed Moskvy! Jsme oba Jiný! Tak co kdybychom se dohodli? Antone!“

„Jakýpak dohodli?!“ zeptal jsem se příkře a uložil jsem jehlan do kapsy. „Jdeme.“

„Dobře, tak si proveď zásah čtvrtý, nebo dokonce třetí kategorie! Jakejkoli zásah třetí kategorie ve prospěch Světla! A nebylo by to moje hloupý hraní s jehlanem, ale plnohodnotnej zásah!“

Důvody jejího zmatku jsem chápal. Celé to zavánělo jejím případným odhmotněním. Když pracovník Denní hlídky vysává z lidí energii jen a jen v osobním zájmu, tak je to skandál přímo katastrofální. A Alici nám vydají bez dlouhých cirátů.

„Na takový kompromisy nemáš právo. Takže vaše vedení tvůj slib prostě zruší.“

„Zavulon ti ten slib potvrdí!“

„Ano?“ Jistota jejího tónu mě poněkud rozhodila. Že by byla Zavulonova milenka? Ale i tak by to bylo podivné. „Podívej se, Alice – my dva už jsme jednou mírovou smlouvu uzavírali…“

„No jistě, a já jsem ti přece sama navrhla, že ti neoprávněnej zásah odpustím.“

„Jenže jak to nakonec dopadlo?“ pousmál jsem se „Vzpomínáš?“

„Teď je ovšem jiná situace, protože zákon jsem překročila já.“ Alisa se kajícně zahleděla do země. „Na odvetnej úder máš právo. Ty přece na bílou magii třetí kategorie zvláštní povolení nepotřebuješ. A můžeš teď hned nějakejch dvacet padouchů remoralizovat málem ve

svatoušky! Nebo na místě změnit v hromádku popela deset vrahů! Zabránit katastrofě, provést nějakou lokální manipulaci s časem! Podívej se kolem sebe – všichni jsou naživu. Ještě jsem nestačila vůbec nic provést, protože jsem teprve začínala…“

„Všechno, co řekneš, může být použito proti tobě.“

„Jistě, to vím!“

V očích se jí zatřpytily slzy. Řekl bych, že v tom žádná přetvářka nebyla. V té vědmě pořád zůstávala někdejší obyčejná mladá holka. Sympatická, vylekaná holka, která právě šlápla vedle. Copak ona může za to, že se vydala cestou Tmy?

Pocítil jsem, jak se má emocionální záštita povážlivě prohýbá, a zakroutil jsem hlavou:

„Toho nátlaku si nech!“

„Já tě ale moc prosím, abychom se v klidu dohodli, Antone! Copak já na zásah třetí kategorie potřebuju nějaký zvláštní oprávnění?“

Samozřejmě ho potřebuje – a jak! Takové apriorní povolení, o jakém mluví, by si určitě přál kterýkoli bílý mág. Aby se alespoň občas mohl cítit plnohodnotným vojákem, a ne jen zavšiveným umouněncem v zákopu, který se musí smutně dívat na bílý prapor příměří.

„Na takový návrhy prostě nemáš právo,“ odpověděl jsem tvrdě.

„Ale budu mít,“ pohodila Alice hlavou a zhluboka si povzdechla. „Zavulone!“

Sevřel jsem v ruce malý kotouček bojového amuletu a čekal jsem.

„Vzývám tě, Zavulone!“ Její hlas najednou zazněl vřeštivě. Povšiml jsem si, že lidské stíny kolem nás se najednou začaly pohybovat rychleji – lidé pocítili nepochopitelný neklid a bezděky zrychlovali krok:

Jestlipak se dokáže znovu dovolat svého šéfa…

Jako tenkrát u restaurantu Maharadža, kde mě Zavulon div nezabil Karabáčem Šaabovým.

Ale nezabil. Vlastně mě ani nezasáhl.

Přestože celou tuhle provokaci tenkrát připravoval Geser, zdálo se, že Zavulon mě upřímně považuje za viníka smrti několika Temných.

Že by býval měl ještě nějaké plány, které se mě přímo dotýkaly?

Nebo tenkrát tajně a nepozorovaně zasahoval Geser, který mě před Zavulonovými údery chránil?

Nevím. Jako obvykle v podobných případech mám na řádnou analýzu příliš málo informací. Dá se vymyslet třeba třiatřicet verzí, a ty budou jedna druhé odporovat.

Já bych dokonce chtěl, aby se Zavulon neozval. V takovém případě bych Alici vytáhl ze šera, zavolal bych šéfa nebo některého z operativců, tu nešťastnici bych jim předal z ručky do ručky a na konci měsíce bych se dočkal prémie. Ale můžu já teď myslet na prémie?

„Zavulone!“ zaznělo v jejím hlase upřímné zapřísahání. „Zavulone!“

Sama si toho sice nevšimla, ale už plakala. Oční stíny se jí začaly roztékat.

„To nemá cenu,“ řekl jsem jí. „Jdeme.“

A přesně v tom okamžiku se sotva dva metry od nás otevřel temný portál.

Nejdřív na nás zavanul mráz, pronikající až do morku kostí. Tak, že si člověk vděčně vzpomněl i na ta nejhorší vedra: Mech v celé ulici okamžitě vzplanul. Zavulon ho samozřejmě nepálil záměrně, ale z otevřeného portálu se vyvalilo tolik síly, že ji nedokázala zpracovat ani tak obrovská masa mechu.

„Zavulone,“ zašeptala Alice.

Nějakých pět metrů od nás vyrazil z dlažby k nebi fialový paprsek. Záblesk byl tak silný, že jsem musel zamhouřit oči a když jsem se tím směrem podíval znovu spatřil jsem modravě černou bublinu, visící volně v prostoru. Z ní se pak začalo soukat ven cosi štětinatého, porostlého šupinami a člověka připomínajícího jen velmi vzdáleně. Zavulon na výzvy zareagoval kdesi v druhé nebo dokonce až v třetí hladině šera, ve srovnání s nímž čas plynul stejně pomalu, jako pro nás v první hladině ten lidský.

Najednou jsem pocítil bezmoc, s kterou jsem se zdánlivě už dávno smířil. Možnosti, s nimiž tak samozřejmě zacházeli právě Zavulon či Geser, byly pro mě nejen nedosažitelné, ale dokonce i zcela nepochopitelné.

„Zavulone!“ vrhla se Alice k netvorovi s rukama ještě stále založenýma za zády. Přitiskla se k němu a zavrtala tvář do bodavých šupin. „Pomoz mi, prosím tě!“

Zavulon se v podobě démona samozřejmě nevynořil proto, aby na mě udělal dojem. Jako člověk by totiž v hlubokých hladinách šera nevydržel ani minutu. A on tam možná musel být několik hodin, ne-li několik dní.

Úzké netvorovy oči na mě vrhly nevraživý pohled. Z tlamy vyklouzl dlouhý rozeklaný jazyk, přejel po Aliciných vlasech a zanechal na nich stopy bílého slizu. Pařát s dlouhými drápy chytil vědmu za bradu, opatrně přizvedl její hlavu a jejich pohledy se setkaly. Výměna informací byla blesková.

„Ty krávo!“ zařval démon. Jazyk zajel zpátky mezi děsivé tesáky, které sklaply tak prudce, že ho div neskously. „Ty jsi prostě taková kráva!“

No ano. Já se zkrátka nároku na zásah třetího stupně nedočkám…

Démonův krátký ohon švihl Alici přes nohy, rozťal její hedvábné šaty a strhl je na zem. Oči obludy zaplanuly, vědmu potáhla modravá zář a ona doslova zkameněla.

Ta se od Zavulona pomoci nedočká.

„Můžu si zatčenou odvést, Zavulone?“ zeptal jsem se.

Netvor stál a sotva znatelně se na křivých zadních dolních tlapách pohupoval. Drápy na horních končetinách se chvílemi vysouvaly a pak se zase zatahovaly. Potom učinil krok kupředu a postavil se mezi mě a nehybnou Alici.

„Žádám vás, abyste potvrdil zákonnost tohoto zatčení,“ oslovil jsem ho znovu. „Jinak budu nucen povolat si pomoc.“

Démon se začal transformovat. Tělesné proporce se prudce měnily, šupiny se rozplývaly, ohon se zatáhl a penis přestal připomínat obuch pobitý ocelovými hroty. Pak se na Zavulonovi objevilo i šatstvo.

„Počkej, Antone.“

Tvář černého mága byla v lidské podobě neproniknutelná. Zdálo se, že jako démon prožívá daleko víc emocí, anebo je v té předchozí metamorfóze považoval za přípustnější.

„Potvrzuji slib, který ti Alice před chvílí dala.“

„Cože?!“

„Samozřejmě za předpokladu, že případ nebude oficiálně vyšetřován. Denní hlídka se smíří s jakýmkoli tvým zásahem až po třetí stupeň.“

Vypadal naprosto seriózně.

Polkl jsem naprázdno. Získat takovýto slib od samotného šéfa Denní hlídky…

„Temnému nevěř nikdy,“ vyhrkl jsem.

„Jakýkoli zásah až po druhou kategorii.“

„To se tak moc bojíš skandálu?“ zeptal jsem se. „Nebo ji prostě k něčemu potřebuješ?“

Po jeho tváři proběhla drobná křeč:

„Potřebuju. Já ji miluju.“

„Tomu nevěřím.“

„Jako šéf Denní hlídky Moskvy vás oficiálně prosím, hlídkaři Antone, abychom celý případ vyřešili smírem. A řekl bych, že je to možné, protože moje svěřenkyně Alice nestačila lidem napáchat žádné větší škody. jako kompenzaci jejího pokusu,“ pokračoval mág s důrazem na posledním slovu, „o temný zásah třetího stupně se Denní hlídka smíří s jakýmkoli světlým zásahem až po druhou kategorii včetně, který vykonáš ty sám. Tuto naši dohodu nemusíš tajit, jakoukoli tvou akci nehodlám nijak omezovat. Zároveň zdůrazňuji, že za tento pokus dostane Alice přísný trest. Nechť je Tma svědkem mých slov.“

Pocítil jsem jemňoulinké chvění. Pak se ozval podzemní hukot a poté řev blížícího se uragánu. V Zavulonově dlani se zrodila a prudce roztočila černá kulička.

„Máš slovo,“ řekl mág.

Olízl jsem si rty a pohlédl na zakletou nehybnou Alici. Je to mrcha, to tedy ano. A já s ní mám své osobní účty.

Že bych právě proto nechtěl jít se Zavulonem na kompromis? Že by to pro mě bylo ještě důležitější než obava z jakéhokoli paktování s Tmou? Alice se za pomoci silového jehlánku pokusila získat část životní energie nějakého člověka. To je magie třetího či čtvrtého stupně. Mně se nabízí světlý zásah druhé kategorie. A to je hodně, opravdu hodně. To už je zásah vlastně globální. Můžu zařídit, že v Moskvě nebude celých čtyřiadvacet hodin spáchán ani jediný zločin. Nebo někoho inspirovat ke geniálnímu, jednoznačně pozitivnímu vynálezu.

Kolikrát v dějinách Noční hlídky jsme nutně potřebovali právo na zásah třetí či čtvrté kategorie, ale přitom jsme ho neměli, takže jsme museli jednat nazdařbůh a chvět se obavou, jaká bude následovat odpověď…

A tady najednou prakticky zadarmo dostávám právo na druhý stupeň!

„Nechať je Světlo svědkem tvých slov," řekl jsem a podal Zavulonovi ruku.

Ještě nikdy jsem neměl příležitost volat si za svědka prapůvodní síly. V tomhle případě jsem věděl jen tolik, že na to nepotřebuju žádné zvláštní zaklínadlo. Ostatně – záruka, že Světlo milostivě sestoupí až na úroveň této dohody, nebyla skoro žádná.

V mé ruce vzplanul jazýček bílého ohně.

Zavulon se zašklebil, ale ruku mi podal. Když jsme naši dohodu stvrdili pevným stiskem, Tma a Světlo se mezi našimi dlaněmi setkaly. Pocítil jsem píchnutí, jako by mi někdo kus těla probodl tupou jehlou.

„Smlouva je uzavřena," řekl černý mág.

Také svraštil čelo, protože i on pocítil bolest.

„Ty si myslíš, že z toho pro tebe zase poplyne nějaká výhoda?" zeptal jsem se ho.

„Samozřejmě. Já automaticky předpokládám, že nějakou tu výhodu získám vždy a za jakýchkoli okolností. A obvykle se mi to daří."

Že by ale byl s uzavřenou dohodou viditelně spokojen, to se mi nezdálo. Ať už v tuto chvíli počítal s čímkoli, jistotu, že bude slavit úspěch, rozhodně neměl.

„Zjistil jsem, co a proč do Moskvy dopravil ten kurýr z východu."

Zavulon se mírně pousmál: „Výborně. Celá ta situace mě dost trápí a je pro mě velice příjemné zjistit, že teď se o svůj nepokoj podělím s někým jiným."

„Zavulone! Stalo se vůbec někdy, že by Denní a Noční hlídka spolupracovaly? Ale opravdu, nejen při lovech na zločince a psychopaty!“

„Ne. Každá taková spolupráce nutně vyústí v prohru jedné ze stran.“

„Budu s tím počítat.“

„To laskavě udělej.“

V tu chvíli jsme si dokonce vyměnili uctivou úklonu. Jako bychom nebyli dva mágové, patřící každý k jiné straně, tedy adept Světla a služebník Tmy, ale dva známí, kteří to jeden s druhým vlastně myslí dobře.

Pak Zavulon přistoupil k nehybnému Alicinu tělu, lehce ho zvedl a přehodil si ho přes rameno. Očekával jsem, že vyjdou ze šera ven, ale šéf Temných mě místo toho obdařil shovívavým úsměvem a vstoupil přímo do portálu. Ten se ještě chvíli udržel, ale pak se začal rychle rozplývat. Mě čekala cesta opačným směrem.

Teprve teď jsem si uvědomil, jak jsem unavený. Šero má rádo, když se do něj vstupuje a hlavně když se tam musí vynakládat nějaká energie. Šero je nenasytná děvka, která nepohrdne ničím a nikým.

Vybral jsem si místo, kde bylo poměrně málo lidí, a prudce ze svého stínu vyskočil ven.

Oči nemnoha kolemjdoucích okamžitě uhnuly stranou. Lidi, vy ani nevíte, kolikrát za den nás potkáváte – jak Světlé, tak Temné, mágy a vlkodlaky, vědmy i léčitele. Díváte se na nás, ale nemáte právo nás spatřit. A nechť je to tak napořád.

My dokážeme žít stovky, ba i tisíce let. Je velice nesnadné nás zabít. Problémy, utvářející lidský život, jsou pro nás asi něco jako příliš našikmo napsané čárky v sešitě prvňáčkově.

Jenže každý líc má i svůj rub. Hned bych s vámi měnil, lidi. Klidně si vezměte mou schopnost ovládat stín a vstupovat do šera. Klidně si ode mě vezměte i ochranu, již nabízí hlídka, a schopnost měnit vědomí svého okolí.

Hlavně mi místo toho dejte ten klid, jehož jsem byl navždy zbaven!

Kdosi do mě vrazil a doslova mě odhodil stranou. Byl to hromotluk s vyholenou hlavou, s mobilem u pasu a se zlatým řetězem na krku; změřil si mě opovržlivým pohledem, procedil cosi skrz zuby a kolébavě pokračoval v cestě. Jeho přítelkyně, která mu visela na ruce, nepříliš úspěšně zopakovala jeho škleb, který bezvýznamní mafiáni obvykle adresují „těm blbejm troubům“.

Od srdce jsem se rozesmál.

Asi jsem byl opravdu k popukání!

Trčel jsem uprostřed chodníku a musel jsem působit dojmem, že nechápavě třeštím oči na pult s nějakými bezduchými bronzovými figurkami, matrjoškami s obličeji světových státníků a s padělanými malovanými krabičkami z Chochlomy.

A přitom mám v tuto chvíli právo celou touhle ulicí řádně zatřást. Provést tady globální remoralizaci, v jejímž důsledku půjde ten holohlavec dělat ošetřovatele do blázince, kdežto ta jeho holka se rozběhne na nádraží a odjede ke své úspěšně zapomenuté staré matce, která živoří někde na venkově.

Jak rád by jeden konal dobro – až ho ruce svrbí!

Proto se to taky nesmí.

Jen ať je srdce klidně čisté a ruce horké – hlava ale musí vždy a za každých okolností zůstávat chladná.

Jsem obyčejný, řadový Jiný. Nikdy ve mně nebyla, není a nebude síla daná třeba Zavulonovi nebo Geserovi. Možná právě proto mám na vše, co se právě děje, svůj

pohled a svůj názor. A nemůžu využít dokonce ani toho nečekaného daru – práva na bílou magii. Protože to by bylo v rámci hry, která se právě odehrává kdesi nade mnou.

Jenže já mám šanci z té hry uniknout.

A odvést si Světlanu s sebou.

A tím překazit operaci, kterou už tak dlouho připravuje Noční hlídka. Přestat být operativcem! Proměnit se v řadového bílého mága, který užívá jen svých vlastně nevelkých sil. To v nejlepším případě – v tom nejhorším mě čeká věčné šero.

Dnes, dnes o půlnoci.

Kde? A co? Čí Knihu osudu otevře kouzelnice? Jak říkala Olga, tahle operace se připravovala dvanáct let. Dvanáct let hledali velkou kouzelnici, která bude schopna vzít do prstů dlouho a pečlivě ukrývanou křídu. Ale teď dost!

Nejradši bych se rozječel na celý Arbat, jaký že jsem to hlupák. Má tvář ale vypadala dostatečně výmluvně.

Tak proč doprovázet zvukovou kulisou něco, co mám stejně vepsáno ve tváři?

Nejvyšší mágové si své akce propočítávají na mnoho kroků dopředu. V jejich hrách nikdy nenarazíte na náhodu. Jsou dámy a věže a pak jsou pěšci. Ale rozhodně tu nenajdete nějaké vyloženě zbytečné figury!

Jegor!

Chlapec, který se málem stal obětí nepovoleného lovu. A vstoupil kvůli tomu do šera v takovém rozpoložení ducha, že skončil na temné straně. Chlapec, o jehož osudu ještě není rozhodnuto a jehož téměř batolecí aura si zatím ještě uchovala všechny barvy duhy. Ano, je to unikátní případ, nad nímž jsem užasl, protože něco takového jsem zažil vůbec poprvé.

Užasl jsem, ale pak jsem na věc zapomněl. Zapomněl jsem ve chvíli, kdy jsem se dověděl, že chlapcovy schopnosti uměle podpořil šéf – zaprvé aby zaměstnal Temné a za druhé aby chlapec byl schopen alespoň zčásti upírům čelit.

A takový pro mě už zůstal – pamatoval jsem si ho jako osobní neúspěch, protože jsem v něm právě já jako první odhalil Jiného, zatím ještě dobrého člověka, ale zároveň i budoucího protivníka ve věčné bitvě Světla a Tmy. Jen kdesi u samého dna zůstala vzpomínka na jeho zatím nepředurčený osud.

Zatím se ještě pořád může stát čímkoli. Zatím je to jen rozplývavý potenciál do budoucna. Otevřená kniha. Kniha osudu.

Ten stane před Světlanou, až se ona chopí křídy. A stane před ní ochotně a rád – až mu Geser moudře a seriózně vysvětlí, oč se jedná. Ten tedy vysvětlovat umí, tenhle šéf Noční hlídky, představený všech moskevských Světlých a prastarý velký mág. Geser řekne, že chyby je třeba napravit. A bude to pravda. Geser bude mluvit o velké budoucnosti, která se před Jegorem otevře. A problém je teď v tom, že to bude vlastně taky pravda! A Temní si mohou podat třeba tisíc protestů – Inkvizice nesporně vezme v potaz ten fakt, že chlapec zpočátku jejich aktivitami velmi trpěl.

A Světlaně bude zase nepochybně řečeno, jak mě neúspěch s Jegorem hněte. Že chlapec se v takovém nebezpečí ocitl hlavně proto, že Hlídka byla plně zaměstnána její, tedy Světlaninou záchranou.

Ta vůbec nezaváhá.

Vyslechne všechno, co má udělat.

Dotkne se křídy, obyčejného kousku křídy, kterým se dá na asfaltu nakreslit panák nebo napsat na školní tabuli „2+2=4“.

A začne utvářet osud, který zatím nijak zformovaný není.

Co se z něj asi chystají udělat?

Respektive koho…

Politického předáka, vůdce, inspirátora nových politických hnutí a revolucí…?

Proroka zatím neexistujícího náboženství?

Myslitele, který vytvoří nové sociální učení? Hudebníka, básníka, spisovatele, jehož tvorba promění miliony lidských myslí?

Na kolik let dopředu asi sahá tenhle promyšlený a neuspěchaný plán sil Světla?

Ano – podstata toho, co je Jinému dáno od přírody, se změnit nedá. Jegor bude velice slabý mág. Díky zásahu naší hlídky to ale bude mág bílý.

Jenže na to, abyste mohli měnit osudy světa, rozhodně nemusíte být Jiný. Ono to vlastně spíš překáží. Mnohem výhodnější je využívat podporu hlídky a vést, vést za sebou davy lidí, kteří tolik potřebují štěstí, jež jsme pro ně vymysleli.

A on je povede. Nevím jak a nevím kam, ale povede je. Jenže pak udělají svůj protitah Temní. Každý prezident přece někde má svého vraha. A každý prorok zase tisíce vykladačů, kteří jeho učení zpotvoří a světlý oheň nahradí inkvizičními hranicemi. Každá kniha jednou poletí do plamenů a z každé symfonie se dá udělat šlágr, který se potom vyhrává po putykách. Pro každou ohavnost je možné vymyslet skálopevné filosofické zdůvodnění.

Je to tak – ničemu jsme se nenaučili. A nejspíš ani nechceme.

Zatím ale ještě mám trochu času. A právo učinit svůj tah. Jeden jediný.

Teď ještě tak vědět, jaký…

Mám Světlanu vybídnout, aby na Geserovu výzvu nepřistoupila, aby se tohoto magického obřadu nezúčastnila a nepodílela se tak na ovládnutí cizího osudu?

Ale proč, proč vlastně? Všechno je přece v pořádku. Napravujeme chyby minula a vytváříme šťastnou budoucnost pro každého zvlášť i pro lidstvo jako celek. Já budu tíhy své chyby z minulosti zbaven. A Světlana zase toho, že její úspěch byl vykoupen neštěstím někoho jiného. Ona právě vstupuje do řad velkých kouzelnic. Jakou asi mají cenu mé nejasné pochyby? A čeho je v nich víc – upřímné starosti, nebo malého osobního sobectví? Co je Světlo a co Tma?

„Hele, kamaráde!“

Díval se na mě chlapík za pultem, u něhož jsem stál. Ne snad zle, ale určitě podrážděně.

„Tak chceš si něco koupit?“

„Vypadám snad jako švorcák?“ otázal jsem se.

„No to bych prosil! Buď si něco kup, nebo laskavě vystřel!“

Asi měl pravdu, ale já zrovna měl haštěřivou náladu:

„Ty nechápeš, co pro tebe znamenám. Já na sebe lákám dav dalších kunčoftů.“

Trhovec byl typ vskutku barvitý. Udělaný, rudolící, s tlustýma rukama, na nichž se tuk rovnoměrně střídal se svalstvem. Změřil si mě viditelně hodnotícím pohledem, a když žádné nebezpečí nezjistil, chystal se odseknout něco hodně peprného.

Pak se ale najedou usmál:

„Tak jo, tak lákej. Ale hoď sebou laskavě. A dělej, že si něco kupuješ. Můžeš mi dokonce jakoby platit.“

Bylo to velice nečekané a podivné.

Taky jsem se usmál:

„A nemám si třeba doopravdy něco koupit?“

„K čemu by ti to bylo, dyť to jsou krámy pro turisty.“ Prodavač se sice přestal usmívat, ale předchozí křečovitá agresivita už se vytratila. „To vedro je teda děsný, já se dneska na každýho utrhuju. Kdyby aspoň chtěl přijít nějakej liják.“

Pohlédl jsem k nebi a pokrčil rameny. V té průzračné modři nebeské pece jako by se cosi pohnulo.

„Já bych řek, že sprchne,“ usoudil jsem.

„To by bylo fajn.“

Pokynuli jsme si navzájem a já splynul s proudy lidí.

Zatím jsem nevěděl, co mám dělat, ale už jsem pochopil, kam jít. A to není málo.

Kapitola sedmá

Naše síly jsou do značné míry vypůjčené.

Temní je obvykle čerpají z lidského utrpení, mají to zkrátka podstatně jednodušší. A dokonce ani nemusejí lidem způsobovat bolest. Stačí si počkat. Stačí se pozorně dívat kolem a sát, sát lidské utrpení jako koktejl brčkem.

Toho my jsme schopni taky, i když trochu jinak. My si od lidí můžeme brát sílu, když je jim dobře, když jsou šťastní.

Je tu ale jeden detail, který tento proces činí přístupným pro Temné a prakticky zakázaným pro nás. Štěstí a neštěstí nejsou na škále lidských emocí protilehlé póly. Jinak by nebylo světlého smutku a zlobné radosti. Jsou to dva souběžné procesy, dva rovnoprávné proudy síly, již je Jiným dáno pociťovat a využívat.

Když černý mág pije cizí bolest, tak ta bolest sílí.

Když si bílý mág bere cizí radost, tak se radost ztrácí.

Sílu si můžeme brát v kterémkoli okamžiku. Jenomže si to dovolíme jen velmi zřídka. Tentokrát jsem se rozhodl, že je mi to dovoleno. Trochu jsem si vzal od párku, který se objímal před vchodem do metra. Byli v tu chvíli šťastní, hodně šťastní. A přesto jsem cítil, že se spolu loučí, a to nadlouho, a že se těch milenců nevyhnutelně zmocní i smutek. Jejich radost byla zářivá a výrazná jako kytice rudých růží, takových něžných a křehkých růží.

Dotkl jsem se také dítěte, které běželo kolem – bylo mu dobře a tíživé vedro určitě necítilo, protože si zrovna utíkalo koupit zmrzlinu. Tomu se síly rychle vrátí. Jeho síla byla prostá a čistá jako polní kvítí. Jako kytička sedmikrás, utržených mou vlastní rukou, která se přitom ani nezachvěla.

Pak jsem v okně uviděl babičku. Hned někde vedle ní se vznášel stín smrti a ona to asi sama cítila. Dnes k ní zašel vnuk. Nejspíš se jen podívat, jestli už babka náhodou nenatáhla bačkory, že by se konečně uvolnil byt uprostřed Moskvy. To ona taky věděla, a přesto byla šťastná. Styděl jsem se přímo nesnesitelně, ale trošku síly jsem si vzal i od ní. Taková vadnoucí žlutooranžová kytice aster a podzimních listů to byla…

Šel jsem úplně stejně, jako jsem čas do času chodíval po svých nočních můrách a štěstí rozdával napravo i nalevo. Všem, aby nikdo nebyl ošizený. Jenže teď se za mnou táhla docela jiná stopa. Lehce pohaslé úsměvy, vrásky naskakující na čelech a bezděčně skousnuté rty.

Zkrátka a dobře bylo jasně vidět, kudy jsem prošel.

Kdybych náhodou narazil na patrolu Denní hlídky, tak mě nezastaví.

Ostatně – kdyby mé počínání zpozorovali Světlí, taky by ho nijak nekomentovali.

Dělám to, co považuji za nezbytné. To, nač mám podle svého názoru právo. Co potřebuju si můžu sprostě vypůjčit. Nebo ukrást. A to, jak s nabytou silou naložím, určí můj další osud.

Buď stoprocentně dosáhnu svého…

…anebo se přede mnou rozevře věčné šero.

Bílý mág, který začne odčerpávat sílu z lidí, sází vše na jednu kartu. V takovém případě už běžné sazebníky obou hlídek neplatí. Protože dávka Dobra, které dokážu

přinést, nemůže být jen mírně vyšší než dávka Zla, které jsem napáchal.

Já nesmím mít ani stín pochyb o tom, že jsem svého skutečně dosáhl.

Zamilovaní, děti, staří lidé. Partička, která pod mohutným pomníkem pije lahvová piva. Nejdřív jsem se bál, že jejich potěšení je jen předstírané, ale bylo skutečné, a tak jsem si sílu vzal i odsud.

Promiňte.

Jsem ochoten se každému omluvit třeba hned třikrát. A za uloupené rád zaplatím. Ale to všechno nebude pravda.

Protože já přece hlavně bojuju o svou lásku. To v první řadě. A teprve pak za vás, pro něž je tu připraveno nové neslýchané štěstí.

Ale co když i to je pravda?

A tím, že bojujeme o svou lásku, zápolíme zároveň i o celý svět?

O celý svět – ne proti celému světu.

Síla!

Síla.

Síla?

Sbíral jsem ji po kapkách, jednou úzkostlivě a opatrně, jindy hrubě a neurvale, aby se ruka ani nepohnula, abych nemusel studem odvracet oči, protože si beru skoro to poslední.

Co když je zrovna tady pro toho mladíka štěstí jen vzácný host?

Nevím.

Síla!

Co když tahle žena s mizejícím úsměvem ztratí i svou lásku?

Síla.

A co když támhleten dobře stavěný chlap zítra umře?

Síla. Teď už mi nepomůžou amulety po kapsách. Žádný boj mě nečeká. A nepomůže mi ani má současná „špičková forma“, o níž mluvil šéf. To všechno je stejně pořád ještě málo. A právo na tolerovaný zásah druhého stupně, které mi tak štědře věnoval Zavulon, je jen past: O tom není nejmenších pochyb. Svou přítelkyni mi doslova předhodil a nitky pravděpodobnosti zkřížil tak, abychom se setkali přesně, jak si přál on, a pak mi s truchlivou tváří věnoval ten smrtící dáreček. Já se neumím dívat do budoucna tak daleko, aby se mé Dobro nikdy neproměnilo ve Zlo.

Ale nemáš-li zbraň, opatři si ji od nepřítele.

Sila!

Síla.

Síla!

Kdybych ještě uchovával onu tenkou nit spojení s Geserem, která spojuje každého mladého mága s jeho patronem, už dávno by pocítil, co se odehrává. Cítil by, jak jsem doslova přeplněný energií, kterou jsem si posbíral jen tak nazdařbůh a neznámo za jakým účelem.

Co by asi udělal?

Zastavovat mága, který se vydá touto cestou, nemá smysl.

K Výstavišti jsem šel pěšky. Kde se vše odehraje, jsem věděl dobře. Když věci řídí nejvyšší mágové, tak se žádné náhody nedějí. Bude to dům na kuřích nožkách, krabička od sirek, postavená na výšku – tam Zavulon prohrál boj o Světlanu, tam Geser představil svého chráněnce, jehož zařadil k Inkvizici, a zároveň Světlaně poskytl možnost ostrého tréninku.

Těžištěm celé kombinace je ten dům.

Už potřetí.

Teď už se mi nechtělo ani jíst, ani pít. Jednou jsem se ale přece jen ještě zastavil a dal si kelímek kávy. Byla nechutná, jakoby dočista zbavená kofeinu. Lidé mi uhýbali z cesty, přestože jsem šel v normálním světě. Magické napětí kolem mě vzrůstalo.

Svůj příchod tedy nedokážu utajit.

Ale já se vlastně ani nechystám přikrást se potají.

Proti mně pomalu a opatrně kráčela mladá těhotná žena. Když jsem zahlédl její úsměv, zachvěl jsem se. A málem jí šel z cesty, když jsem pochopil, že zatím nenarozené dítě se ve svém maličkém a bezpečném světě taky usmívá.

Jejich síla se podobala bleděrůžové pivoňce – velký květ a uvnitř ještě nerozvinuté poupě.

Jenže já musím posbírat všechno, na co cestou narazím.

Bez váhání a bez lítosti.

Něco se odehrávalo také v blízkém i vzdálenějším okolí.

Měl jsem pocit, že vedro ještě zesílilo. A to jakýmsi zoufalým, křečovitým skokem.

Není divu, že v posledních dnech se černí i bílí mágové tolik snažili to strašné vedro rozptýlit. Něco se stane. Zůstal jsem stát a šerem pohlédl na nebe.

Tenká kroužící vlákna.

Na obzoru jiskry.

Na jihovýchodě mlha.

A kolem ostankinské věže aureola.

Bude to divná noc.

Dotkl jsem se ještě holčičky, která běžela kolem, a připravil ji o její prostinkou radost, že táta dnes přišel domů střízlivý.

Jako snítka ze šípkového keře – pichlavá a křehká.

Odpusťte mi.

Když jsem přišel k domu na kuřích nožkách, bylo skoro jedenáct večer.

Poslední, koho jsem obral o sílu, byl ožralý makáč, který se přitulil ke zdi v průjezdu. Přesně v tom průjezdu, kde jsem poprvé v životě zabil Temného. Svět kolem sebe vůbec nevnímal. A byl šťastný.

Vzal jsem si tedy i jeho sílu. Uprášený a poplivaný stonek jitrocele, nehezkou špinavě hnědou svíčku.

Ale i to je síla.

Když jsem přecházel přes silnici, pochopil jsem, že tu rozhodně nejsem sám. Porozhlédl jsem se tedy po stínu a vstoupil do šera.

Dům byl obklíčen.

Byl to ten nejpodivnější kordon, jaký jsem kdy viděl. Stáli v něm napřeskáčku Temní i Světlí. Zahlédl jsem Semjona, kývl na pozdrav a místo odpovědi se dočkal klidného, trošičku vyčítavého pohledu. Byli tu i Tygřík, Medvěd, Ilja, Ignat…

Kdy je sem asi všechny svolali? Zatímco jsem chodil po městě a shromažďoval sílu? Tak se vám to volno taky nevyvedlo, milí moji kamarádi…

A byli tu i Temní. Dokonce i Alice. Byla na ni strašná podívaná – tvář mladé vědmy vypadala jako pomačkaná a pak halabala narovnaná papírová maska. Takže Zavulon asi nelhal, když mluvil o trestu. Hned vedle Alice stál Ališer a když jsem zachytil jeho pohled, ihned jsem pochopil, že ti dva se utkají v smrtícím souboji. Možná ne hned, ale jednou na to určitě dojde.

Vykročil jsem skrz tento ochranný kordon.

„Zóna je uzavřena," řekl Ališer.

„Zóna je uzavřena," opakovala po něm jako ozvěna Alice.

„Já ale mám na vstup oprávnění."

Měl jsem v sobě dost síly, abych kordonem prošel i proti jejich vůli. Teď by mě dokázali zastavit jen velcí mágové, ale ti tu nebyli.

Na druhé straně mě ani nikdo nezastavoval. Což znamená, že buď Zavulon, nebo Geser nebo dokonce oba šéfové hlídek vydali pokyn, aby se mi dostalo jen upozornění.

„Zlom vaz," ozvalo se za mnou šeptem. Ohlédl jsem se a zachytil pohled Tygříkův. Přátelsky jsem na ni kývl.

Dole ve vchodu nestál nikdo. Celý dům byl ztichlý, úplně stejně jako tenkrát, když nad Světlanou kroužila obrovitá černá smršť. Zlo, které si na sebe přivolala sama.

Kráčel jsem šedou mlhou. Podlaha pod nohama se dutě zachvívala – tady v šeru reagovala na magii dokonce i země pod nohama.

Poklop na střechu byl otevřený. Nikdo se mi nechystal klást ani ten nejmenší odpor. A nejsmutnější na tom všem bylo, že jsem ani pořádně nevěděl, zda se z toho mám radovat, nebo si s tím spíš lámat hlavu.

Ze šera jsem vystoupil. Šero je asi k ničemu. Přinejmenším teď.

Začal jsem stoupat po žebříku.

Jako prvního jsem spatřil Maxima.

Vypadal úplně jinak než ještě přednedávnem, ten spontánní bílý mág a Divoch, který několik let zabíjel adepty Tmy. Možná s ním něco udělali. Ale možná se taky změnil sám. Existují lidé, z nichž se stávají ideální kati.

Maxim měl štěstí. Taky se stal katem. Inkvizitorem. Tím, kdo stojí nad Světlem i Tmou, kdo slouží všem a nikomu. Ruce měl zkřížené na hrudi a hlavu lehce nachýlenou. Bylo v něm cosi ze Zavulona, když jsem ho viděl poprvé. A něco pro změnu z Gesera. Jakmile jsem se objevil, skloněnou hlavu zvedl. Sklouzl po mně nepřítomným pohledem a oči zase sklopil.

Což znamená, že jsem byl na jevišti dnešních událostí připuštěn.

Kousek stranou stál Zavulon. Choulil se do tenkého pláště a můj příchod ponechal zcela bez povšimnutí. Že přijdu, přece věděl dobře.

Geser, Světlana a Jegor stáli spolu. Ti na mě reagovali daleko živěji.

„Tak jsi přece jen přišel?“ zeptal se šéf.

Přikývl jsem a pohlédl na Světlanu. Byla tu v dlouhých bílých šatech a vlasy měla rozpuštěné. V její ruce přízračně světélkovalo nějaké pouzdro – maličká bílá safiánová kazeta, asi jako od šperku.

„Ty už všecko víš, žejo, Antone?“ křikl na mě Jegor.

Pokud tady na střeše někdo zářil štěstím, tak to byl on. Byl opravdu šťastný.

„Vím,“ odpověděl jsem, přistoupil k němu a rukou mu přátelsky protřepal vlasy.

Jeho síla vypadala jako jasně žlutý kvítek pampelišky.

Tak teď už jsem zřejmě načerpal všechno, co se dalo.

„Máš plnou nádrž, co?“ zeptal se Geser. „Ale co se to chystáš dělat, Antone?“

Neodpověděl jsem. Něco mě nutilo zpozornět. Něco tu nebylo v pořádku.

Ach ano! Divné bylo, že tu není Olga.

Že by tedy už bylo po instruktáži? Světlana už asi ví, co ji čeká…

„Ta křída,“ řekl jsem. „Malej kousek křídy, obroušenej z obou stran. Dá se s ním psát na cokoli. Například i do Knihy osudu. Starý řádky se dají vyškrtávat a nový naopak připisovat.“

„Tady nikomu nic nového nesdělíš, Antone,“ řekl naprosto klidně šéf.

„A máte povolení?“ zeptal jsem se.

Geser pohlédl na Maxima. Inkvizitor jako by jeho pohled ucítil a hned zvedl hlavu. Pak dutě řekl:

„Povolení bylo vydáno.“

„Je tu protest ze strany Denní hlídky,“ poznamenal skřípavě Zavulon.

„Zamítá se,“ odpověděl Maxim lhostejně a hlava mu znovu klesla na hrud. „Velká kouzelnice může uchopit křídu do ruky,“ řekl jsem. „Každá řádka v Knize osudu bude obsazovat částečku její duše. Pobude si v ní a vrátí se proměněná. Osud člověka se dá změnit jedině tak, že mu odevzdáme svou vlastní duši.“

„To vím,“ řekla Světlana a usmála se. „Nezlob se na mě, Antone. Já bych řekla, že takhle je to správně. A všem to bude ku prospěchu.“

Jegorovy oči znepokojeně zamžikaly – zřejmě pocítil, že něco není v pořádku.

„Jsi voják své hlídky, Antone,“ oslovil mě Geser. „Pokud máš nějaké námitky, můžeš je přednést.“

Námitky? A proti čemu? Že se Jegor místo černého mága stane bílým? Že se bude pokoušet přinést lidem Dobro, i když se třeba tisíckrát dočká neúspěchu? Nebo že se Světlana stane velkou kouzelnicí?

A to i za cenu, že obětuje naprosto vše lidské, co v ní ještě je.

„Já nic říkat nebudu,“ odpověděl jsem.

Nevím, zda se to stalo nebo zda se mi to jen zdálo, ale v Geserových očích jako by se mihl údiv.

Ono je těžké pochopit, o čem právě přemýšlí nejvyšší mág.

„Tak začneme," řekl nakonec. „Světlano, ty už víš, co máš dělat."

„Vím." pohlédla na mě. O několik kroků jsem ustoupil. Geser také. Teď tam zůstali sami dva – jen Světlana a Jegor. Oba stejně rozpačití. Stejně napjatí. Letmo jsem pohlédl na Zavulona – ten viditelně vyčkával. Světlana otevřela pouzdro, jehož zámeček cvakl málem jako výstřel, a pomalu, jako by musela překonávat nějaký odpor, odtud vyjmula kousek křídy. Úplně maličký, že by se za ty tisíce let, co se Světlo snaží proměnit osudy světa, tak obrousil?

Geser si povzdechl.

Světlana přidřepla a začala kolem sebe i chlapce kreslit křídový kruh.

A já nevěděl, co říct. Nevěděl jsem, co udělat.

Nabral jsem si tolik síly, že ze mě málem tryská.

A mám právo konat Dobro.

Chybí mi Jen úplná drobnost – abych tomu všemu porozuměl.

Pak na nás dýchl vítr. Docela jemně a opatrně. A zase utichl.

Pohlédl jsem vzhůru a celý se zachvěl. Něco se dělo. Tady v lidském světě nebe potáhla mračna. Vlastně jsem si ani nepovšiml, kdy se přihnala.

Světlana kruh dokončila a vstala.

Pokusil jsem se na ni pohlédnout šerem a okamžitě jsem se musel odvrátit. V prstech jako by jí planul řeřavý uhlík. Jestlipak cítí nějakou bolest?

„Žene se bouře," prohodil zdálky Zavulon. „Obrovská bouře, jaká tu už dlouho nebyla."

A zasmál se.

Jeho slovům nikdo nevěnoval pozornost, ale vypadalo to, jako by na ně reagoval vítr, který začal dout stále silněji. Pohlédl jsem dolů, ale tam byl klid. Světlana teď pohybovala křídou ve vzduchu, jako by obkreslovala něco, co viděla jen ona. Nejdřív obdélník, a do něj pak nějaký vzor.

Jegor tiše zasténal a zaklonil hlavu. Já učinil krok kupředu, ale hned jsem se zase zastavil. Bariérou bych stejně neprošel. A ani by to nemělo cenu.

Protože v tom to není.

Když nevíte, co si počít, nesmíte věřit ničemu. Ani chladné hlavě, ani čistému srdci, ani horoucím rukám.

„Antone!"

Pohlédl jsem na Gesera. Šéf mi najednou připadal nějak ustaraný.

„Tohle nebude jen bouře, Antone, žene se sem uragán. A budou oběti."

„To Temní?"

„Ne. Normální přírodní živly."

„Že bychom to s tím těžištěm magických sil poněkud přehnali?" zajímal jsem se jedovatě. Šéf ovšem na mou pichlavou poznámku nereagoval.

„Jakou kategorii zásahu máš povolenou, Antone?"

O mé dohodě se Zavulonem samozřejmě věděl.

„Druhou."

„Tak ten uragán dokážeš zastavit," řekl Geser hlasem, jímž prostě konstatoval fakt. „Všechno skončí jen obyčejným lijákem. Síly jsi nashromáždil dost."

Vítr se do nás opřel znovu a rozhodně se nechystal přestat. Vítr do nás bušil a cloumal s námi, jako by nás

chtěl sfouknout ze střechy dolů. Pak udeřily první dešťové kapky.

„Tohle je asi poslední šance," poznamenal šéf. „Ostatně, rozhodnutí je na tobě."

Cosi skleněně zazvonilo a kolem něj se vytvořil silový ochranný štít, jako by Gesera někdo najednou přiklopil pomačkaným celofánovým sáčkem. Ještě nikdy jsem nebyl svědkem toho, že by přijímal takováto opatření jen proti obyčejnému běsnění živlů.

Světlana tu dál stála ve vlajících šatech a kreslila Knihu osudu. Jegor se ani nepohnul a stál tu jako ukřižovaný na neviditelném kříži. Možná že už vůbec nic nevnímal. Co se asi děje s člověkem, když ztrácí svůj starý osud a ještě nezískal nový?

„Gesere, ty se tu chystáš rozpoutat takový tajfun, proti kterému ani pořádná bouře není nic?" vykřikl jsem.

Slova mi okamžitě bral od úst ten vichr.

„Musí to tak být," odpověděl mi. Zdálo se, že jen šeptá, ale každé jeho slovo znělo naprosto zřetelně. „A už se to děje."

Kniha osudu teď byla viditelná i v normálním lidském světě. Světlana ji samozřejmě nekreslila – ona ji jen postupně vytahovala z nejhlubších vrstev šera. Pořizovala kopii, jejíž každá změna se promítne i do originálu. Kniha osudu vypadala jako nedokončená plastika, jako maketa z planoucích ohnivých nití, nehybně visících ve vzduchu. Každá kapka deště, která se jí dotkla, okamžitě vzplanula.

Teď Světlana začne měnit Jegorův osud.

A později, po desetiletích, změní Jegor osud celého světa.

Jako vždy bude usilovat o Dobro.

Jako vždy neúspěšně.

Zapotácel jsem se. V jediném okamžiku se ten vichr zcela nečekaně proměnil v uragán. Kolem se dělo cosi nepředstavitelného. Viděl jsem, jak se dole v ulicích zastavují auta, a to tak, aby stála co nejdál od stromů. Na křižovatce se naprosto nehlučně – protože všechno přehlušoval řev živlu – zřítil obrovský billboard. Jakési osamělé postavičky co nejrychleji cupitaly k domům a snažily se ukrýt ve vchodech či aspoň při zdi.

Světlana přestala. V jejích prstech dál zářil rozžhavený uhlík.

„Antone!“

Sotva jsem ji slyšel.

„Co mám dělat, Antone? Řekni mi to! Musím to udělat, Antone?“

Křídový kruh ji chránil, ale asi ne úplně, šaty z ní ten vichr div neserval, ale aspoň se udržela na nohou.

Všechno jako by zmizelo. Díval jsem se na ni, na planoucí křídu, která se užuž chystala přepsat cizí osud. Světlana čekala na mou odpověd, jenže já nevěděl, co říct. Protože jsem tu odpověď sám neznal.

Zvedl jsem ruce k běsnícímu nebi a spatřil v nich přízračné květy síly.

„Poradíš si s tím?“ zeptal se soucitně Zavulon. „Bouře už zuří naplno.“

Jeho hlas byl v uragánu slyšet stejně zřetelně jako šéfův.

Geser si ještě jednou povzdechl.

Rozevřel jsem dlaně a nastavil je k nebi, kde už nebyly ladné hvězdy a kde se mísila jen mračna, proudy vody a blesky.

Bylo to jedno z nejjednodušších zaklínadel. To se obvykle učí jako první.

Remoralizace.

Bez jakéhokoli upřesňování.

„Nedělej to!“ zařval na mě šéf. „To ať tě ani nenapadne!“

Jediným pohybem se po střeše přesunul tak, že se postavil mezi mě a Světlanu s Jegorem. Jako by to mému zaklínadlu mohlo nějak zabránit. Jenže teď už ho nikdo nezastaví.

Z mých dlaní vyrážel paprsek světla, lidským okem neviditelný. Všechny ty krůpěje, které jsem lidem tak surově a nelítostně pobral. Rudý plamen růží, bleděrůžové pivoňky, žluť aster, bílé sedmikrásy i skoro černé orchideje.

Zavulon se za mými zády tiše smál.

Světlana stála s křídou v ruce nad Knihou osudu.

Jegor s rukama doširoka rozpjatýma strnul přímo před ní.

Síla v mých rukou. Ještě nikdy jsem neměl tolik síly – nekontrolované, neomezeně tryskající a ochotné zasáhnout kohokoli.

Usmál jsem se na Světlanu. A pomaličku jsem dlaně s tryskající fontánou duhového světla začal přibližovat k vlastnímu obličeji.

„Ne!“

Zavulonovo zakvílení bylo tak silné, že se řevem uragánu dokázalo nejen prodrat, ale dokonce ho přehlušit. Nebe rozčísl obrovský blesk. Šéf Temných se vrhl ke mně, ale cestu mu zastoupil Geser a černý mág se zastavil. To jsem sám neviděl, jen jsem to cítil. Tvář mi zaplavila barevná záře. Hlava se mi točila a vítr už jsem necítil.

Zbyla tu jen duha, nekonečná duha, v níž jsem tonul.

Vítr se zmítal všude kolem, ale mě se ani nedotkl. Podíval jsem se na Světlanu a zaslechl, jak se hroutí

neviditelná bariéra, která se až doteď mezi námi tyčila. Hroutí se proto, aby znovu vyrostla kolem nás obou. Vlající Světlaniny vlasy klesly v hebkých vlnách podél její tváře.

„Ty jsi opravdu všechno použil pro sebe?“

„Ano,“ řekl jsem.

„Všechno, co jsi nasbíral?“

Nevěřila tomu. Prostě tomu nemohla uvěřit: Dobře věděla, jakou cenu je třeba zaplatit za takto vypůjčenou sílu.

„Do poslední kapky!“ ujistil jsem ji. Bylo mi lehko, neuvěřitelně lehko.

„Ale proč?“ vztáhla ke mně ruku. „Proč, Antone? Mohl jsi přece utišit ten uragán. Mohl jsi poskytnout štěstí tisícům lidí. Jak sis mohl všechno nechat jen a jen pro sebe?“

„Abych se nezmýlil,“ vysvětlil jsem jí. Bylo až trapné, že právě ona, budoucí velká kouzelnice, není s to pochopit takovou maličkost.

Na okamžik se odmlčela. Pak pohlédla na ohnivou křídu ve své ruce.

„Co mám dělat, Antone?“

„Knihu osudu už jsi otevřela.“

„Antone! Tak kdo má pravdu? Ty nebo Geser?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To si musíš rozhodnout sama.“

Zachmuřila se.

„A to je všechno? Kvůli tomuhle jsi sám pro sebe sebral tolika lidem tolik Světla? Na tohle jsi vyčerpal možnost zásahu druhé kategorie?“

„Jedno musíš pochopit…“ Já sám jsem samozřejmě nevěděl, kolik víry zaznívá v mém hlase. Protože jsem cítil, že jí není dost ani pro mě samotného. „Někdy není

nejdůležitější čin. Někdy je důležitější nečinnost. Jsou tu věci, ke kterým se musíš rozhodnout sama. A bez rad. A je jedno, kdo by ti je poskytl – zda já, Zavulon, Geser, Světlo či Tma. S tím si musíš poradit jedině ty sama.“

Urputně pohodila hlavou.

„To ne!“

„Ale ano. Rozhodneš si to sama. Tuhle odpovědnost z tebe nikdo nesejme. A ať uděláš cokoli, stejně budeš nadosmrti litovat toho, co jsi naopak neudělala.“

„Já tě miluju, Antone!“

„Já vím. Já tebe taky miluju. Proto ti nic neřeknu.“

„A to je ta tvoje láska?“

„Ano – jedině to je láska!“

„Ale já potřebuju poradit!“ zaječela na mě. „Antone, já potřebuju tvou radu!“

„Každý si svůj osud utváří sám,“ řekl jsem – a vlastně to bylo o něco víc, než jsem jí říct směl. „Rozhodni se.“

Když se znovu otočila ke Knize osudu, křída v její ruce jako by se změnila v tenkou ohnivou jehlu. Následovalo máchnutí rukou a já zaslechl, jak stránky skřípou pod doteky té oslnivé gumy.

Světlo a Tma – jen skvrny na stránkách osudu. Další máchnutí. A pak jedno písmeno za druhým.

Střelhbitý běh ohnivých řádků.

Pak sevření prstů povolilo a křída osudu jí upadla pod nohy. Dopadla ztěžka, jako olověná kulka. Kousku křídy se začal zmocňovat uragán, ale já ho ještě stačil zachytit a ukrýt v hrsti.

Kniha osudu začala tát.

Jegor se zapotácel, pak se sehnul, svalil se na bok a kolena přitiskl až k hrudi. Schoulil se do maličkého, ubohého uzlíku.

Bílý kruh kolem nich už spláchl déšť a já mohl dojít až k nim. Přidřepl jsem k Jegorovi a objal ho kolem ramen.

„Tys tam nic nenapsala!“ křikl Geser. „Ty jsi tam jen mazala, Světlano!“

Kouzelnice pokrčila rameny. Dívala se na mě – doslova svrchu. Déšť už se skrz mizející bariéru probil až k jejímu tělu, a za okamžik promáčená látka nedokázala skrýt vůbec nic. Ještě před okamžikem byla Světlana mocná kněžka ve sněhobílé róbě, kdežto teď se změnila v promoklou slečnu, bezradně stojící uprostřed bouře.

„Tohle byla tvá zkouška,“ řekl teď už polohlasně Geser. „A ty jsi svou šanci propásla.“

„Světlý Gesere – já už nechci být vojákem hlídky,“ odpověděla dívka. „Odpusťte mi, Světlý Gesere, ale tohle není má cesta. To není můj osud.“

Geser truchlivě pokýval hlavou. Na Zavulona už se nedíval a ten po pár krocích došel až k nám.

„A to je opravdu všechno?“ zeptal se černý mág. Podíval se na mě, na Světu, na Jegora. „To jste nemohli vůbec nic udělat?“

Pohlédl na Inkvizitora – ten zvedl hlavu a krátce kývl.

Jinak mu neodpověděl nikdo.

Zavulonova tvář se roztáhla v křivém šklebu.

„Tolik úsilí, a nakonec takováhle fraška. A to všechno jen proto, že tahle hysterka nechtěla opustit svého nerozhodného milého. Zklamal jsi mě, Antone. Kdežto tys mě potěšila, Světlano. A tobě, Gesere, mohu k takovým spolupracovníkům jen pogratulovat…“

Za Zavulonovými zády se otevřel portál. Černý mág s tichým smíchem vstoupil do černého oblaku.

Ze země ke mně dolehl těžký vzdech. Dolů jsem doposud neviděl a netušil jsem, co se tam děje. Temní

hlídkaři jeden po druhém vystupovali ze šera a vrhali se k autům zaparkovaným kolem, aby je odvezli z dosahu lámajících se stromů. Jiní se v předklonu běželi ke stěnám sousedních domů.

Hned po nich začali kordon opouštět Světlí. Někteří ze stejných a lidsky zcela pochopitelných pohnutek. Dobře jsem ale věděl, že většina jich zůstává na svých místech a dívají se nahoru na střechu. Tygřík s tváří pro každý případ provinilou. Semjon s chmurným úsměvem Jiného, který už viděl onačejší bouřky a Ignat zase s obvyklou upřímnou účastí.

„Nedokázala jsem to udělat," řekla Světlana. „Odpusťte mi to, Gesere, ale já to nedokázala."

„Tys to ani dokázat neměla," odpověděl jsem jí.

Rozevřel jsem ruku. Podíval jsem se na ten zázračný předmět, který se mezitím proměnil v normální mokrý a lepkavý kousek křídy. Obroušený jen z jedné strany. A z druhé strany nepravidelně ulomený.

„Pochopils to už dávno?" otázal se mě Geser, došel až ke mně a přidřepl hned vedle. Jeho štít se rozklenul nad námi všemi a řev uragánu utichl.

„Ne. Až teď."

„Co se to děje?" zvolala Světlana. „Antone – co se to tu děje?!"

Odpověděl jí Geser:

„Každý má svůj osud, děvče. Někdo v něm má vepsáno, že bude řídit cizí životy nebo kácet říše. Kdežto jiný má psáno, že bude prostě žít."

„Dokud Denní hlídka čekala na tvé kroky, Olga si vzala druhou půlku křídy a přepsala něčí osud. Tak, jak si to přálo Světlo."

Geser si povzdechl a pohladil Jegora. Chlapec se pohnul a hned se pokoušel vstát.

„Hned to bude, kamaráde," řekl mu šéf laskavě. „Už to všechno skončilo, vlastně to právě končí."

Já jsem chlapce sevřel ještě silněji a položil si jeho hlavu do klína. Upokojil se.

„Ale proč to všechno, Gesere?" zeptal jsem se. „Když jsi stejně všechno věděl předem…"

„Všechno předem nevím ani já…"

„A proč?"

„Prostě proto, že vše na světě musí být přirozené," odpověděl mi tentokrát s lehkým podrážděním. „Jedině tak mohl Zavulon přistoupit na to, co jsme mu chtěli vnuknout. Aby uvěřil našim plánům a pak naší porážce."

„Tohle přece není odpověď, Gesere!" pohlédl jsem mu zpříma do očí. „Přinejmenším není celá…"

A šéf si opět povzdechl:

„No dobře. Máš pravdu, mohl jsem to udělat jinak. Ze Světlany by se stala velká kouzelnice. I přesto, že si to sama nepřála. A Jegor, přestože jsme mu ještě hodně dlužní, by se stal naším nástrojem."

Čekal jsem. Moc jsem si přál vědět, jestli Geser vyřkne celou pravdu. Alespoň jednou.

„Ano, takhle jsem to taky mohl udělat… Jenže všechno, co jsem kromě velkého zápasu Světla a Tmy dělal ve dvacátém století, bylo podřízené jedné jediné věci – která samozřejmě podstatě našeho zápasu nemohla uškodit…"

Najednou mi ho bylo líto. Nesnesitelně líto. Velký mág, přesvětlý Geser, vítěz nad nestvůrami a strážce mnoha států byl možná poprvé za tisíc let nucen říct celou pravdu. Ne takovou tu krásnou a vznešenou, jakou obvykle říkával. „Nemusíš, já vím!" zarazil jsem ho.

Ale velký mág zakroutil hlavou.

„Vše, co jsem dělal," drtil mezi zuby, „bylo podřízeno ještě jednomu cíli. Donutit vedení, aby Olgu zbavilo jejího trestu. Vrátit jí všechny síly a dovolit jí ještě jednou, aby se chopila křídy osudu. Potřeboval jsem, aby se mi vyrovnala. Jinak by naše láska byla ztracená. A já ji miluju, Antone."

Světlana se zasmála. Velice, velice tiše. Nejdřív jsem si myslel, že šéfovi vrazí facku, ale zřejmě jsem ji stále ještě úplně nepochopil. Klesla před Geserem na kolena a políbila mu pravou ruku.

Mág se zachvěl. Jako by v tu chvíli ztratil všechny své magické síly – ochranná kopule se roztřásla a začala tát. Znovu nás ohlušil řev uragánu.

„No a co teď, teď budeme zase dál měnit osudy světa?" zeptal jsem se. „Myslím vedle našich malých osobních záležitostí?"

Přikývl a zeptal se:

„Copak ty nejsi rád?"

„Ne."

„Ve všem se ale vyhrávat nedá, Antone. To se mně taky nedařilo. A tobě se to taky nepodaří."

„Já vím," odpověděl jsem. „To samozřejmě vím, Gesere. Ale stejně bych si to moc přál."

Leden–srpen 1998, Moskva

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko

Autor desítek fantastických povídek a románů se narodil 11. 4. 1968 v kazašském Džambulu. V roce 1990 dostudoval medicínu, obor lékař–terapeut. Do roku 1996 žil v Alma–Atě, poté se přestěhoval do Moskvy. Po nějakou dobu pracoval jako psychiatr, později se stal zástupcem šéfredaktora časopisu Světy (Miry). Od roku 1995 se už živí výhradně jako spisovatel.

Jeho první povídky vyšly časopisecky na přelomu 80. a 90. let. Zpočátku výrazně napodoboval, z ruských autorů především Vladislava Krapivina, ze zahraničních pak Roberta Heinleina. Velice záhy si však vypracoval svůj vlastní originální styl psaní. Do povědomí širší veřejnosti se dostal v roce 1992 díky povídkové sbírce *Atomový sen* (Atomnyj son) a románu *Rytíři čtyřiceti ostrovů* (Rycari soroka ostrovov).

Mezi jeho nejlepší díla patří rozsáhlá trilogie tvořená romány *Hranice snů* (Linija grjoz), *Vládcové iluzí* (Imperatory illuzij) a *Stíny snů* (Těni snov). Bývá označována za netradiční space operu, někdy dokonce za „filosofickou space operu“. Dalšími trilogiemi tohoto plodného autora, které stojí za zmínku, jsou *Dneska, mami!* (Sevodňa, mama!) a *Lord z planety Země* (Lord s planety Zemlja).

Sergej Lukjaněnko se stal známým také prostřednictvím internetu. Jeho kniha *Bludiště odrazů* (Labirint otraženij) se v Rusku stala kultovní a stáhly si ji

desítky tisíc lidi. Pokračováním je román *Lživá zrcadla* (Falšivyje zerkala).

Největší proslulost však Sergeji Lukjaněnko získal díky románu *Noční hlídka* (Nočnoj dozor, 1998), na který navazují *Denní hlídka* (Dnevnoj dozor, 2000) a *Šerá hlídka* (Sumračnyj dozor, 2002). Příběhy o boji sil Světla a Tmy v ulicích dnešní Moskvy se v Rusku dočkaly obrovské popularity – obzvláště poté, co se v roce 2004 objevila filmová podoba prvního dílu. Snímek shlédlo rekordní množství diváků a na obzoru se již rýsuje jeho pokračování.

Kromě celé řady menších literárních cen je Sergej Lukjaněnko rovněž držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, které se uděluje za největší přínos do rozvoje fantastických žánrů.

Sergej je ženatý, má syna. Chová pár domácích zvířat (okrasné myšky a yorskhirského teriéra Busju). Má rád vaření a s oblibou kouří dýmku.

Konstantin Šindelář

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Noční hlídka

Z ruského originálu Nočnoj dozor
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST
v Moskvě roku 2004 přeložil Libor Dvořák
Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o.
jako svou 792. publikaci, v edici TRIFID svazek 113
a nakladatelství ARGO jako svou 791. publikaci
v Praze roku 2005. Vydání 1.
Odpovědná redaktorka Iva Dvořáková
Ilustrace na obálce Milan Fibiger
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná
Tisk Těšínské papírny

ISBN 80–7254–671–6 (Triton)
ISBN 80–7203–686–6 (Argo)